BONUSUL

TL SWAN

TRADUCERE DE IULIA CRĂCIUN

ROMANCE

LEDA BAZAAR

T L SWAN

BONUSUL

Traducere din limba engleză de
IULIA CRĂCIUN

RECUNOȘTINȚĂ

Calitatea de a fi recunoscător;
abilitatea de a arăta apreciere pentru ceva
și de a-i întoarce bunătatea cuiva.

Aș vrea să dedic această carte alfabetului,
pentru cele 26 de litere care mi-au schimbat viața.
În aceste 26 de litere m-am regăsit,
iar acum îmi trăiesc visul.
Data viitoare când spuneți alfabetul,
amintiți-vă de puterea lui!
Eu fac asta în fiecare zi.

1

Grace

Numele meu este Grace Porter și sunt asistenta personală a lui Gabriel Ferrara, director executiv al Ferrara Media din New York.

Este slujba perfectă, am un salariu excelent, un birou minunat și tot ce am visat vreodată, cu excepția unui mic detaliu.

Sunt iremediabil și incurabil îndrăgostită de șeful meu.

Fiecare zi începe la fel, la ora 8.20 fix. Intru în biroul lui. Până la această oră, a alergat deja pe bandă și a făcut saună cu infraroșu și duș. Recapitulăm ziua care abia începe în timp ce el se îmbracă.

Pentru mine, să îl urmăresc pe Gabriel punându-și costumul în fiecare dimineață e evenimentul principal al zilei – ah, pe cine încerc să prostesc, e evenimentul principal al întregii mele vieți afurisite!

Îmi iau notițele și ciocănesc ușurel la ușă.

— Intră! răspunde vocea lui puternică.

Deschid prudent ușa și îl văd stând lângă aparatul de cafea, cu un prosop alb în jurul taliei. Mușchi bronzați, spate lat și un caracter dominant, vizibil de pe Lună, adică treimea letală.

— 'Neața, Gracie!

— Bună dimineața, Gabriel! îi răspund, sorbindu-l din priviri în timp ce stă cu spatele la mine.

Știu că majoritatea asistenților personali fac cafeaua pentru șefii lor, însă, în fiecare dimineață, lui îi place să îmi facă el mie cafeaua; în plus, e singurul moment în care mă pot holba fără întreruperi.

Se întoarce și îmi întinde ceașca și farfurioara.

— Cafeaua dumneavoastră, doamnă!

— Mulțumesc!

Iau o înghițitură, caldă și delicioasă, și până și cafeaua făcută de el e impecabilă. Gabriel se întoarce la preparatul cafelei în timp ce eu iau loc la biroul lui. Îi deschid calculatorul și mă autentific în agendă.

Ochii îmi zboară de la ecran la spatele lui sculptat. La naiba!

De ce e atât de delicios? Cum ar putea orice femeie să lucreze în aceste condiții și să nu fie complet înnebunită după el?

Iar apoi, deschide gura… și îmi aduc aminte!

— Ai dormit bine azi-noapte? Arăți ca dracu'!

— Mulțumesc! bombăn în timp ce mă concentrez din nou asupra zilei lui.

— De fapt, nici eu n-am prea dormit. Îmi poți aminti mai târziu să trimit flori?

Îmi mușc interiorul obrazului.

Ticălosul!

Nu numai că trebuie să îl urmăresc ieșind la întâlniri cu toate femeile frumoase din lume, ci și să le trimit flori nemernicelor.

— Desigur! îi răspund, prefăcându-mă neafectată.

Sunt sigură că aș putea câștiga un Oscar pentru cât de nonșalantă mă prefac că sunt.

— Ce avem azi? mă întreabă în timp ce dispare în dressingul de mari dimensiuni.

Cu coada ochiului, observ prosopul alb căzând în timp ce își pune chiloții.

Concentrează-te!

Expir, în vreme ce pe ecran se perindă un întreg talmeș-balmeș; azi e ocupat.

Chiar și cititul programului său e extenuant.

— Ședință de consiliu la nouă.

— Hai să parcurgem planul pentru asta!

Iese din dressing îmbrăcat cu chiloți negri și cu costumul și cămașa pe umerașe.

— Vorbești despre efectele secundare din cazul de defăimare împotriva Noble Industries, îi răspund.

— Ah, da, așa e! Am obținut informațiile?

— Bryce ți le-a trimis pe e-mail și sunt salvate în dosarul Noble Industries.

— Mulțumesc!

Își trage pe el cămașa albă și încheie încet nasturii.

— Am și graficul?

— Da!

Îmi mușc buza de jos în timp ce încerc să mă concentrez asupra ecranului. Ceva din felul în care stă acolo, în chiloți, închizându-și nasturii unei cămăși albe… îmi face gândurile s-o ia razna.

În.

Fiecare.

Dimineață.

— Bun, și apoi? întreabă el.

— Ai întâlnire cu Roger la 10.15.

Privirea îmi zboară la el.

— De ce ai întâlnire cu Roger?

— Îl concediez.

Își trage pe el pantalonii bleumarin de la costum și își închide fermoarul.

— Poftim?

Ridică din umeri.

— Nu-și face treaba.

— Nu poți să-l concediezi pe Roger, trece printr-o perioadă grea. L-a părăsit soția.

— Probabil că nici în pat nu-și făcea treaba, mormăie el sec în timp ce își pune butonii aurii la cămașă. Nu m-ar surprinde.

— Nu e un moment potrivit. N-ai putea să-i dai doar un avertisment, te rog?

— E amuzant că trăiești cu impresia că ai ceva de spus în chestiunea asta.

Își trage și sacoul pe el.

— Următoarea întâlnire?

— Ai o ședință telefonică cu Holly – finalizezi tranzacția pentru terenul destinat mallului astăzi, la ora 13.00, și vrea să recapituleze câteva detalii.

— Aha!

— La 11.00 faci un tur al Departamentului financiar, să vezi renovarea biroului.

Se strâmbă a dezgust.

— De ce?

— Pentru că asta trebuie să faci! mă răstesc frustrată. Tu ai plătit pentru renovare, așa că măcar te poți arăta încântat!

— Devii un pic insolentă în dimineața asta, Grace! mormăie el sec. Nu mă enerva înainte de ora nouă!

Se întoarce în garderobă, iar parfumul after-shave-ului adie prin birou. Futu-i! De ce se dă cu chestia aia când sunt eu în biroul lui? E moralmente greșit!

Continui să îi citesc din agendă.

— Iei prânzul la 12.30 cu... Mă încrunt și-mi ridic privirea pentru a o întâlni pe a lui, apoi completez: Veronica.

— Aha! face el nonșalant. Bea-ți cafeaua ca să pot lua ceașca!

Îmi sorb cafeaua în timp ce urzesc cum să-l omor.

Oare e vorba despre Veronica Rothchild?

E un nume nou. Nu cunosc altă Veronica în afară de Veronica Rothchild, supermodelul, și știu că s-au întâlnit acum două săptămâni la un eveniment caritabil.

Îi pot accepta femeile de zi cu zi, pentru că știu că exact așa le vede – de zi cu zi. Însă, de fiecare dată când cunoaște pe cineva, intru puțin în panică, căci posibil ca aceasta să fie femeia de care în sfârșit se va îndrăgosti.

Pe lângă actorie, un alt rol în care excelez este cel de detectiv sub acoperire. Știu cu cine se culcă înainte să știe el.

— Ei bine, nu ai prea mult timp pentru prânz, pentru că trebuie să fii înapoi la birou la 13.30 pentru o întâlnire foarte importantă.

Mă concentrez asupra ecranului.

— Anuleaz-o!

— Imposibil!

Scriu în continuare și încerc să schimb subiectul.

— Cui îi trimit flori astăzi?

— Hmm!

Strânge din buze în timp ce se gândește.

— Melissei.

— Ce să scrie pe bilețel?

Mă prefac dezinteresată.

— „Aseară ai fost incredibilă."

Strâng din dinți atât de tare, încât aproape îmi fracturez maxilarul.

— Atât?

— Hmm!

Se duce la fereastră și privește în jos, înspre New York.

— „Hai cu mine într-o excursie weekendul ăsta!"

Privirea îmi zăbovește pe spatele lui; simt cum mă cuprinde tristețea.

Nu mai pot face asta.

De fiecare dată când îi trimit flori sau cadouri uneia dintre fetele lui, mor puțin pe dinăuntru. Am 29 de ani și de 7 ani mă agăț de fiecare cuvânt al lui Gabriel Ferrara, așteptând ca el să mă observe.

Așteptând măcar o fărâmă din atenția lui, așteptând ca el să-și recunoască dragostea nemuritoare și să mă facă să-mi pierd capul.

Însă asta nu se va întâmpla niciodată, nu-i așa?

Nu mă vede în felul acela și nici nu mă va vedea *vreodată*.

Recapitulez restul zilei lui pe pilot automat, cu mintea în altă parte, și știu că, în timp ce el va fi plecat weekendul acesta cu Melissa, eu voi fi acasă, dorindu-mi ca timpul să zboare până luni, ca să-l pot vedea din nou. Ca să pot fi asistenta personală a vieții lui pline și palpitante.

Jalnic!

— Ce mai aștepți? se rățoiește el.

Îmi ridic privirea. Ha? Vorbea?

— Poftim? îl întreb.

Arată spre ușă.

— Pleacă, am de lucru!

— Ah… desigur!

Mă ridic stânjenită și pornesc spre ușă.

— Gracie! spune el, iar eu mă întorc spre el.

— Da!

— Să nu-ți mai dai cu parfumul ăsta!

Mă încrunt, nedumerită.

— Nu-mi place.

Îmi mușc buza ca să-mi țin gura și ies din biroul lui. Mă așez la masa mea de lucru, dezamăgită.

Nu-i place parfumul meu.

Ei bine, să-l bag în mă-sa!

Mie îmi place, măgarule, și mâine am să mă marinez în el până o să-l facă să vomite!

Poate o să i-l și pulverizez în ochi, pentru un plus de savoare.

Încet-încet, biroul se umple, iar apoi, la nouă fix, ușa biroului se deschide, iar el iese defilând, ca și cum ar fi regele tuturor oamenilor.

Gabriel Ferrara în toată gloria lui de șef.

— Gretel! latră el.

— Da, domnule! se bâlbâie ea.

— De ce nu am raportul de publicitate pe e-mail?

— Eu, eu…

— Tu… ce?

— Nu l-am terminat încă, credeam că nu aveți nevoie de el decât mâine.

— Ai crezut greșit.

Trece cu pași mari prin birou și se oprește în fața mesei lui Allen, măturând-o cu privirea.

— Allen, de ce biroul tău arată naibii ca un tomberon?

— Ahhh!

Allen începe să strângă agitat ceștile de cafea și teancurile de hârtii.

— Vă cer scuze, domnule Ferrara! Fac curat acum.

Gabriel își ridică ochii, iar privirea lui o întâlnește pe a mea. Se îndreaptă cu pași mari înapoi spre masa mea de lucru.

— Domnișoară Porter!

Îmi spune „domnișoara Porter" de față cu ceilalți. Sunt Gracie numai când suntem între patru ochi.

— Anulează-mi întâlnirea de la 13.30!

Vrea să-și prelungească întâlnirea de la prânz cu afurisita de Veronica.

— Imposibil, domnule Ferrara! V-am spus asta deja. Vă rog să fiți atent! contracarez.

Ai doar *o oră* cu ea, dobitocule!

Atât.

— Atunci, mergi tu în locul meu, pentru că eu nu voi fi la întâlnire!

Pleacă cu pași apăsați înapoi în biroul lui și trântește ușa.

Tot personalul lasă să-i scape un oftat colectiv de ușurare pentru că tiranul a plecat. Țăcănesc ritmic cu pixul pe birou, simțind cum îmi fierbe sângele.

Ticălosul!

*

Razele soarelui mă mângâie în timp ce stau în parc. Pauza de prânz e cea mai plăcută parte a zilei mele. Ador aerul proaspăt, să văd cățeii jucându-se liberi de lese și păsările zburând. Nu mi-am dat seama cât de mult iubeam natura până n-am ajuns să n-o mai văd aproape deloc. Oricât de frumos ar fi New Yorkul, e orașul betoanelor.

Când m-am mutat aici, acum 7 ani, planul era să lucrez 12 luni, să acumulez ceva experiență la o firmă mare și apoi să mă mut înapoi undeva, în suburbii.

Să mă înamorez de javra care este șeful meu n-a făcut niciodată parte din plan.

Un câine se apropie în goană de mine ca să îl mângâi; e mare și maro.

— Bună, frumosule! îi spun zâmbind în timp ce-l mângâi.

Proprietarul lui se apropie. Are barbă și păr destul de lung, împreună cu un zâmbet larg și cald; are un fel de aer

hippy, relaxat.

— Te place.

— Și eu îl plac.

Zâmbesc.

— Ai câine? mă întreabă tipul.

— Nu, mi-aș dori eu!

Mă joc în continuare cu urechile cățelului.

— Cum îl cheamă?

— Dusty.

Chicotesc.

— Bună, Dusty!

— Ar trebui să-ți iei un câine.

— O s-o fac, cândva, când o să-mi cumpăr o casă în suburbii.

Zâmbesc.

— Cândva?

Se încruntă.

— Când o să-mi pun viața în ordine.

În traducere, când o să uit de *el*.

— Ar trebui s-o faci acum, spune tipul.

Ridic din umeri.

— Ce aștepți, viața se întâmplă acum! Alege ce-ți dorești și pune mâna pe acel ceva!

Zâmbesc cu tristețe.

— Aș vrea eu!

— Nu-ți mai dori lucruri! Fă-le! Dacă vrei o casă în suburbii, economisește și cumpără-ți una! Nu regreți niciodată lucrurile pe care le faci, ci doar lucrurile pe care nu le-ai făcut.

Aruncă mingea, iar Dusty se repede în urmărirea ei.

— Pe mai târziu!

— Pa!

Mă uit încurcată după el, în timp ce se îndepărtează în fugă.

„Nu regreți niciodată lucrurile pe care le faci, numai lucrurile pe care nu le-ai făcut."

Hmm!

8.20 dimineața. Trag adânc aer în piept pentru a potoli bestia interioară. Sunt furioasă.

Ca un animal încolțit care așteaptă să atace.

Domnul Ferrara nu s-a mai întors de la prânz ieri. Mi-a trimis un mesaj să îmi spună că-și ia liber pentru tot restul zilei și să-i anulez toate programările.

Trebuie să fi fost un prânz pe cinste, căci n-a mai făcut asta vreodată.

Asta e, ea e aleasa! Se întâmplă, în sfârșit, iar eu nu am pe cine să dau vina, în afară de mine.

Cretin dobitoc nenorocit!

Îl urăsc! Urăsc totul la el!

Îmi iau agenda și pixul și bat la ușa lui.

— Intră! toarce vocea lui profundă.

Deschid ușa și, după o singură privire aruncată asupra lui, mă topesc într-o baltă de ceva jalnic. Abia a ieșit din duș și are prosopul în jurul taliei. Broboane de apă îi strălucesc pe piele, iar părul negru îi atârnă în bucle.

— Bună dimineața, Gracie a mea!

Zâmbește.

Ochii îmi cad pe buzele lui mari și roșii, și îmi doresc să-mi scot ochii cu creionul.

Orice ca să mă împiedice să mai văd perfecțiunea asta.

— Bună dimineața, Gabriel! Ultima dată când am verificat nu eram Gracie a ta.

Scoate un chicotit adânc.

— Vei fi întotdeauna Gracie a mea.

Se apropie de aparatul de cafea și se apucă să ne facă cafele.

— Ce avem în program astăzi, șefa?

Zâmbește.

Mă holbez la el, simțind cum mă copleșesc miliarde de sentimente.

I-ai tras-o?

Bineînțeles că da! Mă prăbușesc în scaunul de la biroul lui.

Îi deschid calculatorul și îl văd că se apleacă să ridice ceva de pe podea.

— Ce-i asta? mă întreabă.

— Ce?

Deschide o broșură.

— E o broșură despre Sardinia.

— Oh, probabil mi-a căzut din agendă!

Privirea i se ridică spre mine.

— De ce o ai?

— Pentru că nu vreau să ajung niciodată acolo, tu de ce crezi?

Îmi dau ochii peste cap în timp ce mă mișc din click în click spre agenda lui.

— Vrei să mergi în Italia? mă întreabă, ca și cum l-ar surprinde.

— Bineînțeles că vreau să merg în Italia! pufnesc. Toată lumea își dorește să meargă în Italia!

Se așază pe colțul biroului.

— Am să te duc, cândva.

Strâng din buze, iritată. *Te urăsc… ai uitat? Să ne ținem de treabă!*

— De ce? Nu mă crezi? mă întreabă.

Expir cu putere.

— Vrei, te rog, să te îmbraci?

Întinde mâinile, de parcă s-ar preda.

— Nu-ți place de mine în prosop?

— Nu, de fapt chiar nu-mi place, îl mint.

Te ador în prosop!

— E deranjant să trebuiască să te văd cum te îmbraci în fiecare dimineață și, sinceră să fiu, foarte enervant. Eu nu te pun pe tine să te uiți la mine cum mă îmbrac.

— Ahh…, râde. Asta ar fi ceva! Gracie Porter îmbrăcându-se în biroul meu.

Mă uit cu asprime la el și arăt spre aparatul de cafea.

— Fă-mi cafeaua, Gabriel! Azi ai o zi foarte aglomerată, având în vedere faptul că ieri nu te-ai mai întors de la prânz.

Mă holbez, încercând să mă abțin să nu fac o criză chiar acolo, în fața lui.

El zâmbește, amuzat, și se apucă să ne facă cafelele. Calmă, calmă… rămâi dracului calmă!

— La 9.30 ai o teleconferință cu Londra, încep să îi citesc programul zilei.

Cu coada ochiului, îi surprind prosopul căzând pe jos în dressing. Îmi ridic scurt privirea să îi văd dosul gol și mai mor puțin pe dinăuntru.

Chiar nu mai pot să fac asta!

Îl iubesc, completamente și absolut, și sunt doar… Pentru el nu contez absolut deloc.

Calendarul de pe ecran se încețoșează în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi.

Concentrează-te!

Continui să îi recit restul zilei în timp ce el își pune costumul de bărbat puternic și se dă cu after-shave și… șocul secolului, nu m-am dat cu parfumul care nu-i place.

— Și cam asta ar fi ziua ta.

Zâmbesc și închid agenda. Mă ridic și mă îndrept spre ușă.

— Gracie!

— Da?

Mă întorc.

— Îmi poți rezerva o cameră de hotel pentru weekend, undeva senzual?

Mă uit la el, cu inima frângându-mi-se în piept.

Au…

— Desigur, domnule! îi răspund pe lângă nodul din gât.

Îmi face sexy cu ochiul.

— Ce m-aș face eu fără tine?

Te-ai îndrăgosti.

Îi arunc un zâmbet prefăcut și plec spre biroul meu, unde mă prăbușesc în scaun.

Gata!

Ăsta e semnul.

Trebuie să scap de aici!

Oricât de mult l-aș iubi pe Gabriel Ferrara, nu-mi mai pot face asta. Îmbătrânesc, ceasul biologic ticăie și n-o să ies niciodată la vreo întâlnire cu cineva, pentru că sunt extrem de orbită de atracția fatală față de șeful meu. Nimeni nu are vreo șansă atâta timp cât lucrez cu el.

Trebuie să încep să gândesc cu capul și să fac ceea ce știu că e bine pentru mine.

Să îmi clădesc un viitor fără el.

Inima mi se strânge la ideea de a nu-l mai vedea în fiecare zi.

Cum aș putea suporta asta?

Pe de altă parte, lucrurile ar putea fi și mai rele. Să rămân aici, să îl văd cum se îndrăgostește, se căsătorește și își întemeiază o familie alături de altcineva e o tortură pe care n-o pot suporta.

E timpul să smulg plasturele; am nevoie de un nou început.

Deschid Google și scriu în bara de căutare:

Proprietăți de vânzare în Greenville, Maine

Am fost în Greenville la nunta verișoarei mele, Debbie, acum câțiva ani, și m-am îndrăgostit de locul acela. Dintr-un oarecare motiv mi-a rămas permanent în minte ideea că, într-o bună zi, o să mă mut acolo.

Poarte că într-o bună zi este chiar acum.

Parcurg paginile; uau, ieftin, poți cumpăra o casă cu trei camere pe un teren de 1 000 de metri pătrați pentru mult mai puțin decât în New York.

Navighez printre orașe și opțiuni, cu mintea la turație maximă.

Mi-aș putea lua un cățel.

Zâmbesc și, pentru prima dată după mult timp, speranța îmi înmugurește în suflet. O s-o fac!

Ușa biroului lui Gabriel se deschide, așa că sărim toți în picioare, la apel. Închid rapid pagina cu imobiliare.

Mărșăluiește prin birou.

— Geoffrey! se rățoiește. Nu e naibii un maraton. Grăbește-te!

— Da, domnule Ferrara! bâiguie Geoffrey.

Fără vreun alt cuvânt, Gabriel merge la lift și intră în el, iar eu mă holbez la uși în timp ce se închid.

Ai dreptate, Gabriel, nu e naibii un maraton!

Eu voi porni într-un sprint.

2

Grace

Șase luni mai târziu.

Scot scrisoarea la imprimantă, o împăturesc și, cu inima bătându-mi în gât, o strecor în plic.

Astăzi e ziua cea mare!

Am cumpărat o casă pe lac în Greenville și mă mut în afara statului. Este ultima mea săptămână de muncă la Ferrara Media.

Ultima săptămână alături de el!

Sunt pe cale să-mi dau demisia. Nu va mai trebui să lucrez decât cele patru zile până la Crăciun. Am petrecerea de sărbători, la care am hotărât că voi merge arătând trăsnet. Apoi, în ianuarie, mi-am rezervat cele patru săptămâni de concediu care mi se cuvin și asta va coincide cu preavizul de o lună pe care trebuie să îl dau.

Încerc să fac lucrurile cât mai lin posibil și, într-o lume perfectă, totul ar merge fără probleme, însă știu că Gabriel o să-mi transforme viața într-un iad imediat ce o să-i spun. L-am instruit deja pe Greg să se ocupe de treaba mea cât lipsesc și sper că o să poată să păstreze postul meu în anul care urmează. Și da, e adevărat, știu ce vă gândiți și, pentru a vă răspunde la întrebare, da.

Da! L-am instruit pe Greg, că doar nu credeați că îl voi da pe Gabriel pe mâna unei alte asistente personale care să îl urmărească cum se îmbracă în fiecare dimineață, nu?

Merg mai departe… Nu sunt proastă.

Gata, asta e!

Expir cu putere și bat la ușă.

— Intră! se aude vocea groasă a lui Gabriel.

Deschid ușa și îl văd acolo, cu chiloți albi pe el și cu costumul și cămașa în mână. Aș da orice să-l văd îmbrăcându-se la capătul patului meu, fie și numai o singură dată.

Concentrează-te!

— Bună dimineața, Gracie! începe el în timp ce ia pantalonii de la costum de pe umeraș. Arăți minunat astăzi!

Și tu la fel.

— 'Neața! îl salut și îi zâmbesc.

Inima îmi bate nebunește și știu că asta n-o să meargă cum trebuie.

— Până nu uit, azi poți trece pe la Tiffany's ca să ridici pentru mine un cadou?

Ha?

De fapt, e foarte bine. E o reamintire a motivului pentru care fac asta. Mulțumesc, universule, chiar aveam nevoie de așa ceva! M-a pocnit direct în față.

— Sigur! Ce iau?

Își trage cămașa peste umeri.

— Nu știu. Cercei, colier… vreun rahat, ceva.

Îmi dau ochii peste cap și ridic carnetul de notițe.

— Ăăă, despre ce vorbim? Aur, argint… platină?

Strâmbă din buze.

— Aur.

— Care e bugetul?

— Nu știu, alege tu!

Expir în timp ce notez.

— Diamante?

— La dracu', nu!

Se preface că se cutremură, dezgustat.

Îmi ridic privirea.

— De ce „La dracu', nu"?

— N-am să cumpăr diamante decât pentru persoana pe care o iubesc.

— Atunci, probabil că ar trebui să-ți cumperi ție câteva, mormăi pe un ton fără inflexiuni.

Rânjește în timp ce își încheie nasturii de la cămașă.

— Eu *sunt* diamantul.

Chiar așa, Sherlock! Un piton de diamant. Arată frumos… dar, dacă îl lași nesupravegheat, te ucide prin sufocare.

— Bine… dacă zici tu!

Îmi dau ochii peste cap.

Inima îmi bubuie în piept. Nu pot să aștept până la finalul întâlnirii noastre; trebuie să îi spun acum. Scot plicul și i-l întind.

— Am ceva pentru tine!

Se întoarce spre mine, iar privirea îi cade pe plic și apoi se ridică pentru a o întâlni pe a mea.

— Ce e asta?

Îmi înghit nodul din gât.

— E demisia mea.

Îi pică fața.

— Poftim?

— Eu…

— Nu!

— Gabriel, nu îți cer permisiunea. *Plec*.

Îmi smulge plicul din mână și îl rupe în două, iar apoi îl aruncă în coșul de gunoi.

— Nu o să faci așa ceva!

Începem.

Se îndreaptă spre ușă și o deschide grăbit.

— Treci înapoi la biroul tău și apucă-te de treabă!

— Nu!

— Fă. Ce-ți. Spun! mârâie el.

— Nu!

— Nu-mi spune mie nu!

E pe cale să facă un stop cardiac.

— Tu lucrezi pentru mine, nu invers.

— Ești în chiloți, știi asta, nu? îl întreb și arăt spre partea inferioară a corpului lui. Tot biroul ar putea intra și te-ar putea vedea.

— Știu asta! urlă el, însă trebuie să-și fi dat seama că am dreptate, pentru că trântește ușa, închizând-o la loc.

Se apropie cu pași apăsați de costumul așezat pe scaun.

— Și unde crezi că o să lucrezi, ai?

Își ia pantalonii și, fiind atât de furios, se chinuie să-i tragă pe el.

— Crezi că o să poți merge să lucrezi la concurență? Pentru că eu zic că blufezi.

— Îmi iau niște timp liber pentru mine.

Îmi încrucișez brațele la piept și-i las criza de furie să-și facă de cap.

Își scutură furios pantalonii.

— Nu-ți permiți să-ți iei timp liber.

— Ba da!

— Ei bine, poți să-ți scoți ideea asta tâmpită din cap exact acum, Grace! urlă el.

Își ridică pantalonii atât de rapid, încât un picior i se prinde în material și aproape cade.

— Du-te dracului! țipă, frustrat.

Strâng din buze pentru a-mi ascunde zâmbetul.

— Ieși afară! urlă apoi, cu venele de pe frunte umflate și roșu la față.

Expir adânc.

— Nu e nevoie să te comporți ca o divă, Gabriel.

— Ți-am rupt scrisoarea, nu contează! Ia-ți liber restul zilei și bagă-ți mințile în cap!

— Asta nu o să se întâmple. Mi-am trimis deja demisia prin e-mail către Departamentul de Resurse Umane și îmi voi încheia activitatea pe 22 decembrie.

— Poftim? explodează el. Asta e peste patru zile.

— Știu.

— Ieși afară! urlă, pierzându-și complet controlul.

— Bine!

Ies, iar el trântește ușa în urma mea, provocând un ecou care se aude în tot New Yorkul.

Sfinte Sisoe!

Mă așez pentru o clipă.

Zdrang!

Tresar când aud ceva lovind ușa dinspre interior; cred că a fost suportul de pixuri. Doamne… mereu exagerează!

Bzzzzz!

Apăs pe buton pentru a răspunde la interfon.

— Da, domnule Ferrara!

— Treci la treabă!

Rânjesc satisfăcută. Of, am nevoie de cafeină! E mult prea devreme pentru atâta dramă!

Pornesc înspre bucătărie și aud sunetul liftului. Gabriel iese din birou cu viteza fulgerului.

— E o scurgere de gaze pe etajul acesta, pleacă! strigă el spre Geoffrey.

— Poftim? bâiguie bietul Geoffrey, cu ochii mari. Să... chem pe cineva?

— Am chemat eu deja. Azi lucrezi de la etajul al doilea! latră el. Spune-le și celorlalți de la acest etaj să lucreze de acolo, pune un afiș în lift!

Îmi prind puntea nasului între degete... Serios? O să fie o zi infernală!

Mă întorc la birou cu ceașca de cafea.

— Azi trebuie să lucrăm de la etajul al doilea, îmi spune Geoffrey. E o scurgere de gaze.

— Oh, în regulă!

Mă prefac că nu știu nimic.

— Mă duc să-mi iau lucrurile.

Gabriel mijește ochii și indică spre biroul lui.

— Vreau să stau o clipă de vorbă cu tine, domnișoară Porter.

Surâde disprețuitor.

Geoffrey se uită la noi, nedumerit.

— E în regulă, Geoffrey, te poți duce fără mine! Domnul Ferrara a inhalat prea mult gaz și suferă o criză.

Ochii lui Geoffrey se măresc în timp ce se uită de la unul la altul.

— O, nu! Să chem o ambulanță?

— Geoffrey, du-te la etajul al doilea! urlă Gabriel.

Geoffrey se grăbește să-și adune lucrurile și pornește aproape în goană spre lift.

Eu mă așez la birou și îmi deschid calculatorul. Gabriel se plimbă încolo și încoace prin fața biroului meu, cu mâinile în șolduri și o privire de om nebun.

— Fie, 25% în plus la salariu, nimic mai mult! se răstește acum.

Rămân tăcută.

Încep să scriu ceva la calculator, prefăcându-mă neinteresată.

— Nu, mulțumesc!

— Cum adică, „nu, mulțumesc”?

— Nu are legătură cu banii.

— Totul are legătură cu banii.

Îmi dau ochii peste cap și mă întorc la calculator.

— 50% mărire și cu asta, basta!

Îmi văd mai departe de treaba mea.

— Nu!

— Îți dublez salariul și nu vreau să mai aud de tine. E jaf la drumul mare! zbiară. Încerci să mi-o tragi pe la spate și nu accept așa ceva.

Mă așteptam la o criză de furie, însă asta e prea de tot. Clatin din cap cu dezgust.

— Oare tu te-auzi în clipa asta? Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să ți-o trag pe la spate.

Își pune mâinile în șolduri și începe să se foiască din nou încolo și încoace, cu mintea lucrând febril.

Pretind în continuare că scriu și, trebuie să recunosc, să îl văd cum se milogește face minuni pentru încrederea mea.

— Fie, nu te duce la Tiffany's azi, nu contează! Nu-i cumpăr cadoul!

Ha?

Îmi ridic privirea din calculator. *Știe?*

— De ce spui asta?

— Despre asta e vorba, nu-i așa?

— Nu purtăm discuția asta, Gabriel! mă răstesc și eu.

— Ba! Da!

— Plec pentru că mi-am cumpărat o casă.

Face un pas înapoi, complet șocat.

— Ai cumpărat o casă?

Dau din cap aprobator.

— În Greenville.

— Unde e asta?

— Maine.

— De ce *dracu'* ai cumpăra o casă în Maine?

Se schimonosește, oripilat.

— Pentru că… e timpul.

— Pentru ce? urlă el. Să devii Amish?

— Vreau o casă de familie, cu grădină și un cățel, poate chiar o familie. Închiriatul unui apartament minuscul în New York nu o să facă asta să se întâmple vreodată.

Clipește în timp ce îmi procesează cuvintele.

— Am nevoie să plec din New York, Gabriel.

— New Yorkul e casa ta.

— New Yorkul e casa *ta*. Eu sunt aici de șapte ani și…, ridic din umeri, nevrând să-i ofer detalii despre singurătatea mea. Nu am întâlnit pe nimeni, așa că e timpul să-mi pun haina de adult și să merg mai departe.

Face o pauză pentru o clipă, ca și cum s-ar gândi la cuvintele mele.

— Mă părăsești? șoptește.

— Trebuie.

Privirea lui o caută pe a mea.

— Îmi pare rău!

Fălcile i se încleștează și apoi, fără să mai rostească vreun cuvânt, mărșăluiește înapoi în birou și trântește ușa, făcând zgomotul să reverbereze în timp ce pereții se zguduie.

Lacrimi fierbinți îmi ard ochii.

Planul era să mă implori să rămân.

E ora 18.00 și toată lumea a plecat acasă. Gabriel nu a ieșit toată ziua din birou, nici măcar pentru prânz.

Am tot sperat să stau puțin de vorbă cu el la plecare, însă în continuare nu dă niciun semn.

În birou domnește o tăcere mormântală, iar eu bat încetișor la ușa lui.

— Da?

Deschid ușa și arunc o privire înăuntru.

— Mă pregătesc să plec în curând.

Nu-și ridică privirea din calculator.

— În regulă!

Aștept să-și ridice privirea, să se uite la min, dar nu o face.

— Închide ușa după tine! răspunde sec, în timp ce ia un pix și începe să semneze niște documente.

Minunat, acum, că a trecut criza de nervi, are de gând să nu vorbească cu mine!

— Nu vorbești cu mine? îl întreb.

— Nu am nimic de zis.

Continuă să scrie.

— Gabriel…

Scoate un oftat mult exagerat în timp ce-și ridică scurt privirea.

— Ce este?

— Nu vreau ca asta să se sfârșească într-un mod neplăcut.

— S-a sfârșit deja. Îți poți termina treaba acum, nu e nevoie să te mai întorc la lucru săptămâna asta. Ți-am semnat deja ultimele documente. Ești liberă să pleci.

Mi se pune un nod în gât în timp ce mă uit fix la el… Asta e?

Chiar nu îi pasă.

Își ține în continuare capul aplecat în timp ce scrie, aparent complet neafectat.

N-am să plâng în fața ticălosului ăstuia egoist, care crede că totul se învârte în jurul lui… Totul s-a învârtit mereu în jurul lui.

Închid încet ușa biroului și mă duc la masa mea de lucru. Îmi iau poșeta din sertar și, aruncând o ultimă privire lungă prin birou, simt cum mi se frânge inima.

Poate are dreptate, poate *chiar* greșesc. Până la urmă, de unde să știu dacă o să-mi placă Greenville?

Nu!

Asta vrea el. Dacă renunț acum la visul meu, nu fac decât să mă înșel pe mine însămi.

Cine nu riscă nu câștigă.

Treaba cu a fi dependent de pedepse e… niciuna.

Se pare că sunt efectiv disperată să fiu pedepsită și nu există nicio scuză pentru comportamentul meu dornic de atenție. După ce m-am zvârcolit în pat toată noaptea, de un lucru sunt singură.

Nu mă dau bătută.

Exact cum ziceam, voi lucra până la sfârșitul săptămânii și apoi voi merge la petrecerea de Crăciun, arătând extraordinar, și apoi voi pleca în condițiile mele. Nu mă poate da el afară după cum are chef.

Cine dracu' se crede, până la urmă?

La 8.20 fix, bat la ușa lui.

— Da! latră el.

Rânjesc satisfăcută; îl irită faptul că m-am întors. Ei bine... pregătește-te să fii înfuriat, javră! Deschid ușa cu viteză, iar ochii mi se fac mari de oroare.

Face cafea îmbrăcat în chiloți. Negri, sexy, Calvin Klein. Lenjerie intimă pentru bărbați. Se întoarce spre mine, oferindu-mi o priveliște frontală completă.

— Ce cauți aici?

Deschid gura să spun ceva, însă nu-mi iese niciun cuvânt.

— Ahhh!

Ochii îmi ies din orbite.

— Ce faci?

Îmi întind mâinile spre corpul lui. Sunt consternată în timp ce privirea îmi cade pe umflătura din chiloți.

— De ce faci asta? icnesc.

— Fac nenorocita de cafea, ce dracu' pare că fac?

Ceva mi se scurtcircuitează în creier.

— Pare că pozezi, asta pare că faci! Ăsta nu e un podium de prezentare Calvin Klein, să știi.

— Nimeni nu-ți pune un pistol la tâmplă, obligându-te să te uiți. Toarnă nervos cafeaua în ceașcă și adaugă: Eu cred că îți place ce vezi, asta cred.

— Ah, asta crezi! țip, îngrozită că știe ce simt. Ei bine, cred că ești hidos.

— Hidos? urlă el, înfuriat. *Tu ești* hidoasă.

Ceva legat de șeful meu stând în fața mea în lenjerie intimă și urlând că sunt hidoasă mă amuză, așa că izbucnesc în râs.

— Nu e nimic amuzant în asta! fierbe el de furie. Întoarce-te până mă îmbrac!

— Hai, lasă, am văzut totul până acum! îl sfidez. Nu o mai face pe glacialul, știm amândoi că nu ești așa!

Mă așez și îi deschid calculatorul.

— Aparent, sunt prea hidos pentru a fi privit, mormăie el, dispărând în garderobă.

Rânjesc în timp ce îi deschid agenda.

Nu chiar.

Arunc o ultimă privire lungă în oglindă.

Asta e!

Ultima dată la Ferrara Media, petrecerea de Crăciun de la birou. Majoritatea oamenilor au rămas direct după serviciu, însă eu am vrut să fug acasă pentru un duș și să încerc să fac o minune prin care să devin irezistibilă.

Port o rochie roșie, petrecută, și mă simt stângace ca dracu'.

Eu nu port niciodată roșu; am părul roșu și asta e suficient. Mă rog, nu e chiar roșu, e un arămiu intens, dar înțelegeți ce vreau să zic. L-am lăsat liber și l-am coafat, și mam machiat ceva mai sexy decât de obicei.

Rochia are un anchior care dezvăluie un strop de decolteu și un cordon în talie; transmite fericire și spiritul Crăciunului. Am vrut să port ceva diferit. Gabriel nu m-a văzut niciodată în ceva de genul ăsta până acum, așa că am vrut să fie uau... Nu sunt sigură dacă este cu adevărat, însă ăsta e planul.

M-am epilat, m-am dat cu autobronzant și mi-am hidratat pielea ca și cum viața mea ar depinde de asta; cine s-ar fi gândit că e nevoie de atâta muncă să arăți mișto? Chiar trebuie să îmi îmbunătățesc rutina de îngrijire pentru momentul când voi intra pe scena întâlnirilor din Greenville.

Îmi zâmbesc mie însămi – „scena întâlnirilor din Greenville".

E prima dată când îmi dau voie să iau în calcul posibilitatea de a merge la întâlniri în noua mea viață.

Lăsând la o parte plecatul de lângă Gabriel, chiar încep să mă entuziasmez. Economisesc de mulți ani și, cum casa a fost mai ieftină decât credeam, am suficienți bani să îmi cumpăr mobilă nouă și să-mi amenajez locuința exact așa cum îmi doresc.

Mi-am rezervat chiar și o excursie în Hawaii, singură-singurică. Doamne, cine sunt?

Așa! Îmi iau haina poșeta – hai să o facem!

*

„Jingle Bell Rock" a lui Bobby Helms răsună în timp ce formația de pe scenă își face treaba. Parterul sediului Ferrara Media a fost transformat într-o lume magică. Decorațiunile de Crăciun sunt dincolo de orice imaginație, iar ospătarii se plimbă cu tăvi argintii cu lichior de ouă și șampanie.

Oamenii poartă îmbrăcăminte strălucitoare și ținute de Crăciun; se aud râsete în timp ce lumea sporovăiește, iar atmosfera este jovială și animată. Acum mă bucur că m-am îmbrăcat cu rochia roșie, căci mă simt mai bine, dându-mi seama că toată lumea e aranjată.

Azi a fost ultima zi de lucru, iar oamenii așteaptă cu nerăbdare sărbătorile și să se veselească împreună.

Intru, simțindu-mă stânjenită. Îi fac semn primului ospătar pe care îl văd.

— Vreau și eu unul din acela, vă rog!

Zâmbește în timp ce iau un pahar de șampanie.

— Mulțumesc! îi răspund și îi zâmbesc și eu.

Mă întreb dacă aș putea să iau două? *Nu, nu fi animal!*

— Grace! aud pe cineva strigându-mă.

Mă întorc și îi văd pe Geoffrey și pe alți câțiva de la etajul nostru.

— Bună!

Mă apropii de ei.

— Uau, ești superbă!

Geoffrey zâmbește în timp ce mă privește din cap până-n picioare.

— Vreau să spun, chiar arăți foarte bine!

— Da, nu-i așa? zice și Paul. Cine ar fi crezut că ești atât de mișto, Porter?

Zâmbesc și iau o înghițitură din șampanie.

Penibil moment…

Rahat!

Să nu-mi spui că rochia asta va atrage persoana nepotrivită! Încerc să mă port relaxat în timp ce privesc în jur.

— Unde e toată lumea?

Și prin „toată lumea" mă refer la șeful nostru.

— Fetele sunt la barul de cocktailuri, iar cei de la contabilitate dansează. Marlene, de la etajul al treilea, și-a arătat țâțele pe scenă.

Chicotesc în timp ce mă uit curioasă în jur și mă opresc brusc când privirea mea o întâlnește pe a lui Gabriel.

Acesta poartă un costum gri-închis, cămașă albă, o căciulă de Moș Crăciun și inima mea pe talpa pantofului. Îmi aruncă un zâmbet lent, sexy, și își ridică paharul ca pentru toast.

Zâmbesc și ridic la rândul meu paharul.

Se întoarce la discuția cu cei cu care stătea acolo, iar eu îl urmăresc, așteptând să-mi mai arunce o privire.

Nu o face.

Inima mi se prăbușește din piept când îi văd comportamentul insensibil; n-o să se întâmple… nu-i așa?

Nu știu pe cine încercam să păcălesc.

— Povestește-ne despre noua ta casă!

Geoffrey zâmbește încântat.

— Nu-mi vine să cred că o faci cu adevărat.

— Nici mie, intervine Paul.

Zâmbesc, recunoscătoare pentru cei cărora le pasă măcar cât negru sub unghie de mine. Îmi golesc paharul. Trebuie să uit de ticălosul meu de șef și să mă bucur pur și simplu de seara asta.

E 23.30, iar Gabriel a plecat cu multe ore în urmă; nici măcar nu și-a luat la revedere.

Uau!

Mai mult decât uau, ce *javră*!

Mă pregătesc să plec; privirea îmi zăbovește asupra liftului și… vreau doar să-mi mai văd masa de lucru o ultimă

dată. Nu știu de ce, dar vreau. Iau liftul până la ultimul etaj și mă îndrept spre masa de lucru.

Admir priveliștea – totul arată atât de diferit aici noaptea, când luminile New Yorkului umplu de strălucire linia orizontului!

E altfel decât pe timpul zilei, când orașul e agitat, animat. Acum e pașnic. Liniștit.

Mă așez pe scaun și mă uit în jur.

Deci asta e senzația dată de încheierea unui capitol. Sfârșitul unei ere și începutul alteia. Mă învârt cu scaunul, simțindu-mă mândră de mine.

Am reușit, mi-am făcut un plan și m-am ținut de el. Am făcut exact ce trebuia să fac.

Merg mai departe.

Rămân mult timp pe scaun, procesând cele întâmplate în ultimii șapte ani, sesiunile cu agenda și îmbrăcatul, certurile și crizele de furie. Cuvintele sarcastice. Râsul, îndrăgosteala.

Of, îndrăgosteala! M-am îndrăgostit rău, dar, în apărarea mea, sunt și eu om.

Mă îndrept spre biroul lui și deschid ușa; e întunecat, luminat numai de o veioză și de lumina din baie. Arunc o privire prin biroul lui și zâmbesc trist. E greu de crezut că nu-l voi mai vedea niciodată stând aici. Îmi plimb mâna peste masa de lucru, peste spătarul scaunului, peste tastatura care-i simte degetele în fiecare zi.

Prezența lui e atât de puternică aici, încât aproape că îl pot simți.

— N-a fost în stare nici măcar să-și ia rămas-bun, mormăi în barbă în timp ce-mi încrucișez brațele și admir priveliștea.

— Rămas-bun! rostește o voce adâncă.

Mă răsucesc și îl văd pe Gabriel în colțul întunecat al camerei. Are în mână un pahar cu un lichid chihlimbariu; stă cu coatele sprijinite pe picioare și se uită la mine.

— Gabriel, nu te-am văzut! icnesc eu.

Se ridică și lasă jos paharul – ochii îi sunt întunecați și periculoși în timp ce se apropie de mine și se oprește în așa fel încât chipul lui se află la doar câțiva centimetri de al meu.

Aerul îmi iese din plămâni când îi simt căldura trupului.

— Nu ți-am dat încă bonusul de Crăciun, murmură el.

Îmi înghit nodul din gât.

Ridică mâna și își trece dosul palmei peste sânul meu, urmărindu-l cu privirea.

Ce dracu' se întâmplă acum?

— Eu…

Îmi apasă un deget peste buze.

— Nu. Spune. Nimic!

Își trece ambele mâini în jurul taliei mele și mă ghidează înspre masa lui de lucru, iar apoi mă împinge pe ea.

Bum, bum, bum! se aude biata mea inimă slăbită.

Își pune mâna pe pieptul meu și mă împinge pe spate, astfel încât să stau culcată.

Mă uit fix la el, nesigură de ceea ce se întâmplă.

Mâinile lui mari alunecă în sus, pe coapsele mele, îmi trage chiloții în jos pe picioare și apoi mi-i scoate de tot.

Ridicându-i în dreptul nasului, trage adânc aer în piept. Piele de găină peste tot.

Sfinte Dumnezeule!

Îmi desface picioarele, iar privirea i se oprește pe sexul meu.

— Hmm!

Scoate un mârâit excitat în timp ce îmi desface labiile cu degetele. Aproape că nu mai pot să respir.

Ce dracu'…

Cu ochii pironiți în ai mei, se apleacă și mă linge.

Adânc și intim.

— Ai un gust al dracului de bun!

3

Grace

Încep să mă zbat pe masa de lucru în timp ce mă linge din nou. Mai adânc… mai bine.

Văd stele verzi.

Mâinile i se strâng tot mai tare pe coapsele mele în timp ce începe să-și piardă concentrarea, iar țepii bărbii lui îmi ard cea mai delicată parte a corpului.

Întinde mâna sub masa de lucru și aud clicul ușii atunci când o încuie.

O, Doamne… începem!

Nu se mai abține și îmi oferă totul, lingând și sugând.

Îmi ridică picioarele pe umerii lui și se lasă în genunchi.

— Simțeam nevoia să fac asta… de ani buni, murmură el lipit de mine.

Poftim?

Puzzle-ul prinde în sfârșit formă, bineînțeles! Asta era!

Doamne, cum de nu mi-am dat seama până acum? Evident că nu a încercat nimic pentru că era șeful meu. Acum, că am demisionat, putem fi în sfârșit împreună.

Spatele mi se arcuiește, ridicându-se de pe blatul de lemn în timp ce își strecoară trei degete groase în sexul meu, iar limba i se mișcă exact în locul potrivit. Scot un geamăt adânc.

— O… Doamne!

Corpul mi se zguduie în jurul lui în timp ce el chicotește răutăcios.

— Ai s-o primești, Gracie! mă avertizează. Ți-ai plimbat fundul ăsta perfect prin biroul meu în tot timpul ăsta, înnebunindu-mi scula!

Ahhh!

— Ai idee de câte ori m-am masturbat în baia biroului, imaginându-mi că te aflai în genunchi în fața mea, sugându-mă?

Mă pătrunde adânc cu degetele, făcându-mă să mă prind de lemn.

Spune ceva sexy, orice!

Repede!

Sunt atât de șocată de ceea ce mi se întâmplă, încât mintea mi-e complet goală.

— M-am masturbat cu mouse-ul computerului tău!

Se oprește și-și ridică ochii, întâlnindu-i pe ai mei.

Rahat, nu cred că tocmai am spus asta!

Ochii îi licăresc, plini de excitație.

— Te-ai masturbat cu mouse-ul meu?

Cred că i-a plăcut ce am spus.

— Aha!

Bat în retragere. Ar putea merge și bine, și rău.

Se ridică în picioare.

— Și cu ce alt obiect de-al meu te-ai mai masturbat?

Își descheie fermoarul pantalonilor de la costum și își scoate scula enormă.

Ochii îmi ies din orbite, căci n-am mai văzut așa ceva. E umflat și tare, cu vene groase pe toată lungimea, și e o minune că mai are vreun strop de sânge prin corp.

— Rigla.

— Rigla mea? icnește el.

Oh, Sfinte Sisoe! Taci. Din. Gură!

— Cum îndrăznești să te folosești de obiectele mele de birotică în felul ăsta?

Ochii i se fac mari. Îi place jocul ăsta.

Și mie la fel.

— Asta e! Îl apuc de păr și îl trag din nou în jos, înspre mine, adăugând: Mai puține discuții, mai mult lins!

Chicotește lipit de trupul meu și îmi sărută coapsa.

— Într-o clipă!

Stând în picioare, îmi trage de rochie pentru a o desface. Sunt întinsă pe biroul lui, numai în sutien.

Ochii îi zăbovesc pe pielea mea, apoi își plimbă degetele de la maxilarul meu în jos, între sâni și în jos, între labii.

— Roz, murmură mai mult pentru sine, în timp ce mă depărtează. M-am uitat la o grămadă de filme porno cu roșcate, încercând să-mi imaginez cum arăți.

Își ridică ochii la mine.

— Dar nimic n-ar fi putut să mă pregătească pentru frumusețea ta.

— Te-ai gândit la corpul meu.

— În fiecare afurisită de zi.

Aerul trosnește între noi.

— Tu te-ai gândit la al meu? întreabă el.

— În fiecare afurisită de noapte.

— Când te masturbezi?

Dau din cap.

— Da.

Îi iau mâna într-a mea.

— Când mă desfaci și îmi oferi ce am nevoie.

Trage brusc aer în piept, cu ochii sclipind.

— Gracie! murmură răgușit.

Mă ridic și îl trag aproape de mine; buzele ni se ating și ne sărutăm. Delicat, la început, ca o șoaptă. Însă ce bine e! Îmi ia chipul în mâinile lui și îl sărut din nou. Se încruntă pe măsură ce sărutul devine tot mai profund.

Un sărut intim într-o mare de excitație. E neașteptat.

Derutant.

— Gabriel.

— Nu!

Mă întrerupe cu un nou sărut și îi simt excitația crescând, devenind febrilă. Ceva s-a schimbat odată cu sărutul nostru.

Focul a scăpat de sub control, devenind un infern de neoprit.

Mă împinge înapoi pe blat și, cu ochii fixați în ai mei, își descheie cămașa și își lasă pantalonii să cadă.

Penisul lui enorm e eliberat.

Fac ochii mari… Asta chiar se întâmplă?

Se apleacă și mă linge între picioare, scuipând puțin pentru a mă lubrifia.

Oh, Doamne!

Nu cred că tocmai a făcut asta.

Dacă asta e o fantezie, un vis, nu vreau să mă trezesc... Vreau să rămân aici. E sex ca în filmele porno. Genul de sex de filme porno care implică o sculă enormă, scuipat și să i-o tragi șefului tău chiar pe biroul lui.

Pielea îi e acoperită complet de transpirație și, cu ochii întunecați fixați asupra mea, își linge buzele, plin de anticipație.

Excitația mea se simte ca o febră.

E atât de... Niciodată n-am văzut pe cineva atât de ridicol de sexy. Se ridică și își trece vârful penisului printre labiile umflate în timp ce ne uităm fix unul la celălalt.

Apoi, fără să ezite, împinge și intră până la capăt.

— Ohhh...

Corpul îmi pulsează în jurul lui. Mărimea lui face ca aerul să-mi iasă din plămâni.

— Doamne, Dumnezeule! gem.

Din fericire, toate obiectele de birotică m-au pregătit pentru dimensiunea asta.

Au... Simt o durere ascuțită.

În clipa asta, îi sunt recunoscătoare credinciosului meu vibrator. *Bună treabă, Bob!*

Toate nopțile noastre de intimitate au meritat. Dacă nu mi-aș fi tras-o cu tine, acum aș fi fost ruptă în două.

Gabriel se retrage încet și mă izbește cu putere.

De fapt, chiar s-ar putea să mă rupă... Ahhhh!

Sunt complet la mila lui!

Se izbește din nou în mine, iar aerul îmi părăsește plămânii. E o minune că biroul nu cedează.

— Gabriel! scâncesc. Încet!

La dracu'!

— Scuze! murmură el, distras.

Încetinește și mă lărgește lent, cu mișcări mai măsurate și mai controlate.

Îmi prinde oasele șoldurilor cu mâinile și adoptăm un ritm. Pompează puternic, intens, iar eu nu mai pot să vor-

besc, nu mai pot să respir și… la dracu', nu mai pot nici măcar să văd ceva.

— Futu-i! geme, cu respirația întretăiată și luptându-se să își păstreze controlul, în vreme ce broboane de transpirație îi coboară pe sprâncene.

— E atât de al dracului de bine, Gracie!

Mă pompează cu putere.

— Atât!

Pompează din nou.

— De al dracului!

O nouă împingere adâncă.

— De bine!

Sunetul pielii noastre izbindu-se umple încăperea. Mă uit la el, la ce face și… e prea mult. Explodez într-un orgasm necontrolat și strig cât pot.

El își dă ochii peste cap și continuă să mi-o tragă cu mișcări adânci, zdrobitoare, iar apoi rămâne adânc în mine și lasă să-i scape un geamăt grav, gutural.

Gâfâim, încercând să tragem aer prețios în plămâni. Suntem amândoi roșii la față și suflăm greu, acoperiți de transpirație.

Se mișcă încet pentru a se goli complet în mine, iar apoi se retrage. Pieptul îi urcă și îi coboară, iar sprâncenele i se ridică, de parcă ar fi surprins.

— Ei bine…

Chicotesc.

— Ei bine…

Mă ia de mână și mă trage, ridicându-mă în capul oaselor, apoi îmi ia fața în mâini și mă sărută delicat și tandru. Buzele îi zăbovesc lipite de ale mele.

Oh…

— Îmi doresc să fac asta de șapte ani.

Zâmbește, lipit de buzele mele.

— Și acum, că ai făcut-o? șoptesc.

— Mă bucur că n-am făcut-o în toți anii ăștia, pentru că n-aș mai fi fost în stare să muncesc nimic.

Mă prinde de sex și mă trage ușor.

— Să am păsărica asta perfectă în biroul meu ar fi fost o distragere majoră.

Se întoarce și îmi ridică rochia.

Chicotesc, simțindu-mă ușurată.

„Păsărică perfectă."

— Îmbracă-te!

Mă sărută rapid înainte de a-mi aduna hainele și a mi le întinde.

— Sunt vraiște, am nevoie la baie.

Îmi oferă un zâmbet lent și sexy în vreme ce deschide ușa de la baia sa.

— OK!

OK? Trec pe lângă el, intrând în baie, iar el închide ușa în urma mea.

Oh… Deci nu vine și el? Visam la runda a doua în dușul lui. Nu am fantezia asta în minte în fiecare zi decât de șapte ani.

Mă spăl și mă îmbrac rapid, apoi mă holbez la propria reflexie îmbujorată din oglindă și zâmbesc prostește.

— O, Doamne! murmur pentru mine. Știu, îmi răspund.

Mă întorc în biroul lui și îl văd complet îmbrăcat în costum, arătând perfect calm și neafectat.

— Ar trebui să ne întoarcem la petrecere.

Oh…

— OK!

Îmi dă la o parte părul de pe față în timp ce mă privește.

— Ai fost incredibilă!

„Ai fost" e tot ce aud.

Se duce spre birou, de unde ia o cutiuță lungă, cu o fundă neagră din mătase, pe care mi-o întinde.

— Cadoul tău de Crăciun.

Zâmbesc.

— Mulțumesc!

Încep să desfac funda.

— Deschide-l mai târziu, e un stilou! Nimic palpitant.

— Oh!

Zâmbesc, simțindu-mă stânjenită.

— Ți-am luat și eu ceva.

Merg la masa mea de lucru și scot pachetul supradimensionat.

— Rămas-bun, domnișoară Porter! Mașina mea te va duce acasă.

Îl privesc aspru.

— Îți doresc o viață frumoasă!

Își ridică bărbia spre cer, ca și cum s-ar fi enervat.

— Și ție la fel!

Iată, asta este! Dovada.

Că e un ticălos, iar eu sunt jalnică.

Ei bine, dracu' să te ia!

Mă răsucesc pe călcâie și ies pe ușă, în timp ce în urechi îmi bubuie bătăile furioase ale inimii.

Ticălos nenorocit cu sculă mare! Javră ordinară! Jigodie nenorocită!

Range Roverul lui cu geamuri fumurii e parcat la locul lui, iar eu mă îndrept furioasă spre el. Șoferul, Mark, e la volan, și sare în întâmpinarea mea când mă vede.

— Bună seara, Grace!

Zâmbește.

— Bună, Mark! Ai putea să mă duci acasă?

— Desigur!

Deschide portiera, iar eu urc.

— Ai avut o seară frumoasă?

Zâmbește în timp ce se înscrie în trafic.

Îi zâmbesc fals în timp ce privesc pe geam.

— A fost doar în regulă; cam plictisitoare, dacă e să fiu sinceră.

Chicotește.

— Nu așa sunt toate petrecerile de Crăciun de la birou?

Mă holbez pe geam în vreme ce New Yorkul zboară pe lângă noi.

Cerul e roșu, la fel ca furia mea apocaliptică, ce începe să ardă.

Să te ia dracu'!

Se încruntă uitându-se la el.

— Deschide-l mai târziu, e un halat!

Ridic din umeri. El zâmbește.

— Mulțumesc!

E un halat cu litera G brodată pe el. G de la Grace, ca să fiu întotdeauna lângă el… Însă știu că el va crede că este de la Gabriel, pentru că totul se învârte în jurul lui.

Cadoul șiret, dar important.

Face un semn spre lift.

— Să mergem!

Pornește spre lift, aparent neafectat.

— Trebuie să mă întorc la petrecere.

— Oh!

Se întoarce pur și simplu la petrecere? Ce dracu'?

Asta e tot?

Intru în lift lângă el și ne întoarcem amândoi spre uși. El își îndreaptă cravata și își mișcă gâtul în timp ce privește drept în față. Un milion de gânduri îmi trec prin minte. Ce mama naibii se întâmplă aici?

Îi arunc o privire scurtă și, în loc să se uite în ochii mei, caută în jos și își face de lucru cu butonii de la cămașă.

E dur și rece.

Fără tachinări, fără conversație. Nimic.

Liftul scoate un țiuit când ajungem la parter și ușile se deschid. Petrecerea e în toi.

— Haide să luăm ceva de băut! îmi propune relaxat, privind în jur.

Mă holbez la el. Ce mama dracului se întâmplă? Mi-am imaginat toate cele întâmplate?

— Nu, eu o să plec! îi răspund rece.

— Bine!

Își bagă mâinile în buzunare.

— Vrei să te conduc?

Mă uimește că îi dă prin cap să întrebe asta.

Uau!

— Nu, sunt în regulă!

Zâmbesc fals.

— Rămas-bun, domnule Ferrara!

4

Grace

Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat adineauri!

Toți acei ani de dorință și fixație… și la dracu'! Urăsc faptul că sexul a fost exact atât de grozav pe cât îmi imaginam. Dar… să te porți așa după? Adică, ce mama dracului?

Mașina se oprește, pentru că un agent de circulație ține ridicat un semn de stop pentru ca un camion de aprovizionare să poată intra cu spatele pe un șantier.

Prin minte îmi aleargă un milion de gânduri. Sunt șocată. Mai extrașocată decât șocată, iar extrașocată nici măcar nu e un cuvânt.

Așteptăm finalizarea manevrelor camionului de aprovizionare, timp în care mă gândesc din nou la evenimentele din ultima oră. Știi ce… până la urmă, e bine.

E încheierea de care aveam nevoie. Dovada că bărbatul pentru care am făcut o fixație stupidă timp de atâția ani nici măcar nu există. Nu e dulce și loial dincolo de suprafață. Nu îi pasă de nimeni în afară de egoista sa persoană.

Gabriel Ferrara e un ticălos sadea până în măduva oaselor.

Exact așa cum îl crede lumea.

— O să vorbesc scurt la telefon, mă anunță Mark.

Poartă cască în ureche, așa că nu aud telefonul sunând.

— E în regulă!

El își atinge scurt urechea pentru a răspunde:

— Bună! spune și apoi ascultă câteva secunde. Da, în regulă. Ascultă din nou și apoi adaugă: Mâine e în regulă. As-

cultă din nou înainte să încheie: În regulă, verific! La revedere!

Încheie apelul.

Probabil iubita lui Mark sau ceva de genul. Mă întreb cum o fi să te afli într-o relație cu cineva ca el, care muncește nonstop.

Mă întorc la visatul cu ochii deschiși, activitate cunoscută și drept plan pentru crimă.

Știi ce... Să-l ia dracu'!

Cine mama naibii se crede, să mă seducă în biroul lui, să mi-o tragă acolo și să-și dea drumul în mine? Nici măcar nu s-a oferit să-și pună prezervativ. Probabil acum m-am pricopsit cu vreo boală cu transmitere sexuală.

Îmi trec mâna peste față, dezgustată.

Of!

Ce mama naibii, a fost un dezastru pe toate planurile! Bine că mă mut și nu va mai trebui să-l văd în viața mea. Îmi amintesc cât de rece a fost: „Vrei să te conduc?"

Nu!

Vreau să-ți cadă scula, asta vreau, ticălosule!

Cum îndrăznește să aibă o astfel de sculă?

Sunt furioasă.

Bogat, chipeș, bine dotat... javră nenorocită și egoistă!

Îmi ridic scurt privirea. De ce durează atât să ajungem acasă? Unde suntem?

— Încotro mergem? întreb.

— A trebuit să fac un ocol, din cauza accidentului de mai devreme, răspunde Mark.

— Oh!

Nici măcar n-am observat vreun accident, atât de preocupată sunt.

— Bine!

Mă afund din nou în scaun și continui să îmi plâng de milă.

Într-un final, mașina oprește.

— Am ajuns, Grace!

Mă încrunt în timp ce privesc pe geam.

— Aici nu e casa mea, Mark.

— Domnul Ferrara a sunat și a cerut să te aduc la el.

— Ce-a făcut?

Portiera se deschide dinspre exterior, iar Gabriel se uită la mine.

— Coboară!

— Du-te dracului! izbucnesc eu.

Mă apucă de mână și mă trage afară din mașină. Îmi smulg mâna dintr-a lui.

— Să *nu* îndrăznești dracului să mă atingi!

Portarii de la clădirea lui elegantă se întorc cu toții pentru a urmări tărăboiul.

— Sus! mârâie Gabriel în șoaptă. Se uită lumea!

— Nu merg nicăieri cu tine! șoptesc furioasă. Crezi că poți să te porți așa cu mine?

— Ce-ai fi vrut? Să știe toată firma că tocmai ne-am tras-o pe biroul meu? șoptește, înfuriat. Sus, acum!

Mă holbez la el, cu mintea începțoșată de confuzie.

Ce?

Mă ia de mână și mă conduce în clădire, dar sunt prea furioasă ca să mă concentrez la ceva. În clipa următoare suntem în lift, ușile se închid încet, iar noi ne întoarcem spre ele.

Bătăile furioase ale inimii îmi bubuie în piept și îmi smulg mâna dintr-a lui.

— *Nu* mă atinge, Gabriel! Jur pe tot ce am mai sfânt că sunt pe cale să-mi pierd uzul rațiunii cu tine!

Zâmbește încrezut, evident amuzat.

— Pentru mine, furia e un afrodiziac, Grace. N-aș vrea să-mi forțez norocul; capacitatea mea de control oricum atârnă de-un fir de păr.

Îmi încrucișez brațele la piept și mă uit la uși. În viața mea n-am fost așa de furioasă.

— Ești un ticălos! îi arunc.

— Mi s-a mai spus asta o dată sau de două ori.

— Pe oră, fără îndoială!

Clocotesc.

— Și ce mama dracului te face să crezi că poți ejacula în mine fără să întrebi? Cât de egoist poți să fii? Probabil că acum am căpătat vreo boală cu transmitere sexuală!

— Port întotdeauna prezervativ, crede-mă! Nu ai nicio boală cu transmitere sexuală! se răţoieşte el. Şi ştiu că iei anticoncepţionale. Eu... Pur şi simplu nu m-am putut abţine.

— De unde dracu' ştii tu că iau anticoncepţionale?

Explodez de nervi.

— Le văd mereu în poşeta ta. Şi, uneori, mă uit în care perioadă a lunii te afli.

— Poftim? explodez.

— Ei bine, în unele zile mă urăşti mai mult decât în altele şi vreau să ştiu de ce.

— Pentru că eşti un ticălos, Gabriel! De-asta te urăsc mai mult în unele zile. Ziua de astăzi reprezintă un exemplu perfect.

Îmi aud bătăile furioase ale inimii în urechi.

— Nici măcar nu ştiu ce caut aici cu tine.

— Dar *eşti* aici.

— A fost o ambuscadă.

De data asta zâmbeşte şi e ca şi cum ai flutura o pelerină roşie prin faţa unui taur.

— Nu sunt una dintre pipiţele tale, Gabriel!

— Sunt perfect conştient de asta.

— Atunci, de ce m-ai adus aici?

Vreau răspunsuri, toate răspunsurile. *Începe să vorbeşti, nenorocitule!*

Stă în tăcere, de parcă s-ar gândi la întrebarea mea, iar liftul scoate un sunet discret când ajungem la etaj. Uşile se deschid. Îmi pică faţa.

Futu-i!

Uşile liftului s-au deschis direct în apartamentul lui. Sau poate ar trebui să-i spun mai bine un fel de Colosseum italian?

Iese din lift, însă eu rămân pe loc, privind în jur. Sunt mult prea şocată pentru a mă mişca.

— Ieşi!

Mă ia de mână şi mă trage afară din lift, iar eu înaintez, clătinându-mă.

Îmi înghit nodul din gât în timp ce privesc în jur.

Hristoase!

Am știut dintotdeauna că Gabriel Ferrara are gusturi scumpe, însă asta e la nivelul următor. Pereții au o nuanță discretă de auriu. Tavanele par să se înalțe până la cer și arcade enorme, întunecate, din lemn fac legătura între încăperi. Arcadele îmi amintesc de ceva ce ai putea vedea într-o biserică istorică sau ceva de genul. Grandios și supradimensionat.

Toate decorațiunile sunt antichități superbe din lemn de culoare închisă. Covoare Aubusson enorme, bleumarin și castanii, acoperă podelele din lemn. Opere de artă superbe, în rame uriașe, aurii, sunt agățate pe pereți.

E ca și cum ai călători înapoi în timp, în palatul vreunui rege.

— Bun-venit la mine acasă!

Ochii îi strălucesc de mândrie. Brusc, îmi amintesc de misiunea mea. Așa e, te urăsc!

— E drăguț! mint printre dinții strânși.

Nu e drăguț, e al dracului de fabulos, dar n-o să-i dau satisfacția de a leșina de încântare.

Privirea lui întunecată o susține pe a mea.

— Nu te uita așa la mine!

Îmi las umerii să cadă și încerc să par dură și sigură pe mine.

— Așa, cum? Înainte să-i pot răspunde la întrebare, mă întrerupe: Ca și cum aș vrea să-ți gust fiecare centimetru de piele?

Simt cum mă înmoi ca un tăiețel. *Nu începe să vorbești murdar, că n-o să am nicio șansă!*

— Da!

— Dar asta simt, Gracie. Nu pot s-o ascund. Nici n-o să încerc. N-am făcut nici a mia parte din lucrurile pe care vreau să le fac cu tine.

Excitația începe să preia controlul asupra creierului.

— Atunci n-ar trebui să fii așa un ticălos, șoptesc.

N-a sunat prea convingător, nici măcar pentru mine.

— Nu mă cunoști deloc?

Zâmbește în timp ce îmi ridică mâna spre buze și îmi sărută vârfurile degetelor. Mi se ridică părul de pe ceafă.

Oh…

Îl urmăresc cum îmi sărută delicat mâna.

— Asta e problema, că te cunosc, șoptesc, distrasă.

E atât de…

— Nu sunt jucăria ta, Gabriel, îi spun în timp ce-mi retrag mâna din strânsoarea lui.

— Însă eu *sunt* o jucărie cu care poți să te joci.

Rânjește încrezut.

— Îmi donez cu plăcere corpul științei.

— Crezi că sunt un experiment științific? chițăi.

Își lasă capul pe spate și râde zgomotos, iar eu îmi mușc buza de jos pentru a mă împiedica să zâmbesc la rândul meu.

— Vrei ceva de băut? mă întreabă.

— Depinde.

— De ce?

— Dacă primesc scuze pentru ticăloșia ta sau nu.

Ochii îi sclipesc de încântare și am senzația că jucăria sunt eu.

— Gracie!

Mă ia în brațe și își coboară buzele pe gâtul meu.

— Îmi pare rău că am fost eu însumi la birou!

Mă mușcă, iar pe brațe îmi apare pielea de găină.

— Ar fi trebuit să mă comport ca altcineva.

Mă tachinează și mă mușcă din nou.

— Pentru că meriți să mă port măcar ca și cum mi-aș dori ca toată firma să își bage nasul în treburile mele.

Mă mușcă din nou, iar corpul mi se topește, lipindu-se de al lui, în timp ce îl apuc de păr.

Bun, ce dracu' se întâmplă?

Mă tachinează, fără a-și cere scuze, iar corpul meu soarbe fiecare picătură.

Ticălosul!

Fac un pas în spate, îndepărtându-mă de el.

— Aș vrea băutura aceea acum, te rog!

— Desigur!

Își linge buzele în timp ce privirea sa o susține pe a mea, iar întunericul din ochii lui îmi trimite un fior pe șira spină-

rii. Am senzația că o să am parte de ceva interesant. Din plin.

Se duce în altă încăpere, alăturată livingului, și coboară de-a lungul unui hol, iar eu îl urmez prudentă.

Sfinte… Ce dracu'?

E un bar. Un bar complet, enorm, cu pereții verde-închis și tejgheaua barului din lemn de trandafir.

Începe să toarne băuturile, în vreme ce ochii mei privesc spațiul din jur. Există o masă de biliard, o masă pentru jucat cărți, chiar și o masă de ruletă. E ca un afurisit de cazinou aici. În partea dreaptă există o nișă cu o canapea neagră, circulară, din piele, amplasată în jurul unei bare.

Ha?

— La ce folosește bara? întreb.

— Stripteuze, răspunde el nonșalant, luând o înghițitură din băutura pe care tocmai a turnat-o.

Mă holbez la el în timp ce creierul meu dă rateuri; ce poți să spui când auzi una ca asta?

— Aduci stripteuze la tine acasă? icnesc.

— Normal! Doar nu o să merg eu la ele acasă, îmi răspunde indiferent, întinzându-mi un pahar greu de cristal.

Ce mama…?

Sunt șocată, șocată până în măduva oaselor. Are o nenorocită de bară de striptease în mijlocul barului de acasă.

Iau o înghițitură din băutură și mă cutremur. E tare! Bleah, e oribilă!

— E suc pentru stripteuze?

Își ridică paharul în aer, făcându-mi jucăuș cu ochiul.

— Ceva de genul.

— Logic, îi răspund sec.

Îmi imaginez toate femeile sexy pe care le aduce aici, iar nesiguranța începe să-și facă simțită prezența. Ce poate să vadă la mine?

La naiba, poate chiar am nevoie de curajul ăsta lichid! Iau o înghițitură zdravănă și simt cum mă arde în tot corpul.

Bleah… Oh, la dracu'!

Poate stripteuza din seara asta va vomita după ce va bea asta, dar nu contează. El a cerut-o.

— Ia loc!

Îmi arată un taburet de la bar și, fără să mă gândesc, fac ce îmi cere și mă așez. Se așază alături de mine; ochii îi zăbovesc asupra buzelor mele în timp ce ia lent o înghițitură din băutură. Își imaginează ceva, Dumnezeu știe ce, dar e ceva pervers, sunt sigură!

Arunc o privire spre nișă și spre bară. Mi-l imaginez așezat acolo, urmărind o fată dezbrăcată unduindu-se și dansând pentru el. E prea mult pentru mine, așa că îmi mut rapid privirea.

Serios, ce caut aici? Nu e de nasul meu. Nu suntem nici măcar în aceeași stratosferă. O să mă facă praf.

— Ce este? întreabă el.

— Nimic.

Își proptește degetul sub bărbia mea și îmi ridică fața înspre a lui.

— Gracie?

Ochii mi se umplu prostește de lacrimi, trădându-mi bravura prefăcută.

Îi pică fața.

— Ce este?

Îmi las băutura pe bar.

— Ar trebui… O să plec.

Mă ridic.

— Să ai un Crăciun fericit!

Mă forțez să zâmbesc.

— A fost – fac o pauză, în timp ce încerc să îmi controlez emoțiile – plăcut să lucrez pentru tine.

Se ridică brusc.

— Gracie, seara abia a început. Nu pleca!

— Nu sunt o stripteuză, Gabriel. Nici măcar nu știu să joc jocul ăsta al seducției. Ultima dată când am făcut sex a fost acum mai mult de un an, iar asta e… Fac un gest spre încăpere și adaug: Nu e…

Ridic din umeri, stânjenită că nu sunt fata rea care mi-aș dori să fiu și că inima mea e deja frântă după o tăvăleală ieftină pe biroul lui.

— Eu nu sunt așa. Îmi pare rău dacă ți-am lăsat o impresie greșită!

Mă îndrept în viteză înapoi spre living, cu el urmându-mă îndeaproape.

— Gracie!

Continui să merg.

— Grace.

— Nu!

— Grace.

Mă apucă de mână și mă întoarce spre el.

— Iartă-mă!

Face o pauză în timp ce-și caută cuvintele.

— Nu ar fi trebuit să te duc în camera aceea… A trecut mult timp de când…

Face o pauză.

— De când ce?

— De când am fost cu cineva ca tine.

Cineva care te iubește prostește?

Mă holbez la el, urându-mă pentru că nu pot să uit de ziua de mâine și nu pot să mă pierd în moment astăzi.

Îmi prinde chipul în mâini și mă sărută delicat, cu buzele zăbovind lipite de ale mele.

— Nu pleca! Mă sărută din nou, insistând: Te rog?

Chipul i s-a schimbat, cumva. S-a transformat din vânător în ceva mai blând, mai aproape de mine.

— Iubito, îmi pare rău! N-ar fi trebuit…

Buzele îi zăbovesc lipite de ale mele, iar eu mă simt de parcă aș începe să plutesc.

— Mâine mă părăsești pentru totdeauna.

Îmi ridic mâinile spre chipul lui – nu vreau să spună asta. Nu suport ideea că nu o să-l mai văd vreodată.

— N-am putea să petrecem noaptea împreună, ca să ne luăm rămas-bun așa cum se cuvine? murmură, cu buzele lipite de ale mele.

Oh…

Sărutul devine mai intens.

— Te-am dorit atâția ani, Gracie! Dă-mi o singură noapte! E tot ce-ți cer!

— N-am chef de rahaturile astea de mascul alfa, Gabriel, șoptesc în timp ce frunțile ni se ating.

Există o tandrețe, ca aceea pe care o avem când suntem singuri dimineața, la birou, înainte ca lumea să se bage între noi.

Mă sărută delicat.

— Ăsta sunt eu, Gracie.

— Ba nu, șoptesc. Tu ești undeva acolo, dedesubt. Știu că ești.

Ne sărutăm tandru.

— Arată-mi-l pe bărbatul la care țin, pe el îl vreau!

Se încruntă în timp ce mă sărută, ca și cum în interiorul lui s-ar da o luptă, iar apoi, cu o mișcare bruscă, mă ridică și, cu buzele lipite de ale mele, mă conduce pe hol până într-un dormitor enorm. Intră în baie, mă lasă jos cu grijă și pornește dușul.

Când se întoarce din nou spre mine, aerul e încărcat de tensiune.

În sfârșit, e aici!

Acesta este el, bărbatul pe care îl doresc.

Privirea îi e fixată asupra mâinilor pe când îmi desface lent rochia, iar aceasta se deschide, iar el mi-o coboară de pe umeri și o aruncă deoparte. Privirea îi zăbovește pe corpul meu.

— Pielea ta, îmi șoptește, e perfectă, ca piersicile și frișca.

Se apleacă și mă sărută tandru pe piept.

— Te doresc de atâta timp, Gracie! Nu-mi vine să cred că ești aici, cu mine, iubirea mea.

„Iubirea mea."

Inima îmi face salturi în piept la auzul tandreții sale.

Îmi coboară chiloții, iar buzele îi urmează mâinile în timp ce se lasă în genunchi în fața mea.

Am o experiență extracorporală, cu inima bătându-mi aproape să-mi sară din piept.

Toate alarmele urlă în jurul meu, ca la o catastrofă pe cale să se întâmple.

E rău!

Gabriel tandru și iubitor e un nou nivel de pericol. Pentru că, spre deosebire de ticălosul alfa pe care ador să-l

urăsc, această versiune a lui e...

Îmi dă jos sutienul în timp ce ne sărutăm și își descheie nasturii de la cămașă. I-o trag jos de pe umeri și sunt binecuvântată cu priveliștea pieptului său lat, musculos, acoperit cu câteva fire de păr întunecat. Îi desfac fermoarul de la pantaloni, iar el și-i scoate, în timp ce eu îi trag ușor chiloții în jos. Penisul lui mare, întărit, se eliberează, iar eu mă aplec și îl sărut tandru.

Oh... Fizic, e un bărbat frumos.

E ciudat, și știu că am mai făcut asta, dar e ca și cum ar fi prima dată.

Mă trage în duș, își săpunește mâinile și îmi spală cu grijă corpul, urcând pe spate, iar apoi coborând pe burtă și ajungând între picioare.

Senzația mâinilor lui mari, împreună cu apa fierbinte, este extrem de plăcută, și, pentru prima dată în seara asta, simt cum adrenalina începe să-mi părăsească lent corpul.

Ne sărutăm, îndelung și lent. Ca și cum am avea tot timpul din lume și, la dracu', de ce nu e așa tot timpul? O voce timidă din adâncul minții mele spune ceva stupid.

A păstrat asta pentru tine.

Rămânem la duș timp îndelungat, mâinile noastre explorându-ne reciproc corpurile. Savurând toate lucrurile despre care până acum doar ne-am întrebat.

Mă uit în sus la el și aproape că nu-mi vine să cred ce văd. Părul lui întunecat îi atârnă peste față, ochii căprui, mari, privesc în jos spre mine, iar apa îi acoperă pielea.

— Pat, murmură el.

— Te vreau! șoptesc. Doamne, cât de mult te vreau!

El zâmbește, primul zâmbet autentic din seara asta, și îmi face inima să îmi zboare din piept.

— Nici pe jumătate la fel de mult pe cât te vreau eu.

Ne usucă pe amândoi și mă conduce în dormitorul lui, unde mă întinde pe pat, îmi desface picioarele și se întinde alături de mine.

Ne sărutăm în timp ce degetele lui alunecă prin carnea mea udă.

— Ești atât de al dracului de udă! șoptește. În așteptarea sculei mele.

Zâmbesc cu gura lipită de a lui și ne sărutăm. Mâna mea îi găsește penisul. E tare ca piatra, iar din vârf picură lichid preejaculator.

Nu mai pot să aștept.

— Acum! scâncesc în timp ce se rostogolește peste mine.

Se împinge delicat la intrare în timp ce se uită țintă la mine, o intensitate fierbinte formându-se între noi. E prea mult. Prea intens, iar inima mea nu poate să suporte.

Să ne-o tragem dur pe biroul lui a fost mult mai sigur decât asta, orice ar fi *asta*.

Intră în mine dintr-o singură mișcare adâncă. Scot un strigăt în timp ce corpul mi se unduiește în jurul lui.

— Futu-i, Gracie! geme, de parcă l-ar durea. Atât. De. Al. Dracului. De. Bine!

Aproape că nu ne mișcăm, sărutându-ne și acordându-ne timp și… futu-i!

E nemaipomenit.

E enorm și mă pătrunde până la capăt, întinzându-mă. Buzele îi sunt lipite de ale mele, și rămâne aproape, ținându-mă strâns în timp ce face dragoste cu mine.

Geme cu gura lipită de a mea și simt zvâcnetul prevestitor al penisului în timp ce își dă drumul.

— Îmi pare rău! murmură. E prea bine!

Însă eu nu pot să mă concentrez la nimic din ce-mi spune, pentru că propriul orgasm mă lovește ca un tren de marfă. Spatele mi se ridică de pe pat, arcuindu-se, în timp ce gem cu gura lipită de a lui. Mă pompează mai tare, ca să mă facă să termin de tot, iar apoi gâfâim lipiți unul de altul, sărutându-ne.

Sfinte Sisoe! Perfecțiune!

E târziu, mai târziu decât târziu.

Stau întinsă cu un picior peste corpul lui Gabriel, iar el e pe o parte, cu fața la mine.

Nu ne-am oprit ore în șir. Nici nu mai știu de câte ori mi-am dat drumul. Am început să facem dragoste tandru și am terminat trăgându-ne-o sălbatic.

Și am savurat fiecare clipă.

Acum tocmai am terminat de făcut duș amândoi și abia mai pot să-mi țin ochii deschiși.

Degetele lui Gabriel se plimbă încet prin sexul meu umflat în timp ce se uită fix la mine. Nu este o atingere sexuală, ci mai degrabă una de venerare. Mă atinge acolo unde corpul lui a fost în al meu.

Pleoapele îmi sunt grele și se închid lent, iar el își strecoară degetul în mine, iar ochii mi se deschid brusc din nou.

— Dormi, iubito! îmi șoptește. Ești epuizată.

Pleoapele grele mi se închid și îi simt degetele adânc în mine și buzele pe gât.

— Hmm!

— Pot să te ating în timp ce dormi? șoptește, iar degetele intră și ies lent din corpul meu.

Sunt foarte udă, iar corpul meu e plin de el. Zâmbesc som-noroasă.

— Te rog! șoptesc.

Mă lupt să îmi țin ochii deschiși, să țin pasul cu ce are el nevoie, însă nu reușesc.

Extenuarea își spune cuvântul.

Vise color.

Moțăi cuprinsă de extaz. Nici trează, nici dormind adânc.

Între lumi.

Săruturi și mușcături delicate, degete și limbă. Respirația întretăiată a lui Gabriel în urechea mea, șoptindu-mi cuvinte frumoase în italiană.

Corpul meu, împins într-o parte, apoi în alta, îndeplinindu-i toate dorințele. Perne sub mine. Limba lui pe fundul meu, gemetele sale estompate în vreme ce-și dă drumul adânc în mine.

Mă ia din nou și din nou.

Îmi venerează corpul și îl folosește pentru propria plăcere.

Incapabil să se oprească, continuă din nou și din nou.

Ia totul.

Somnul îmi răpește din timpul petrecut împreună cu el și nu sunt sigură dacă visez sau dacă toate astea chiar se întâmplă.

Însă, oricum ar fi, nu mă treziți! E cea mai frumoasă noapte din viața mea.

Sunt în Rai.

5

Grace

Mă trezesc speriată.

În încăpere e întuneric, însă îmi dau seama că e dimineață. Mă ridic în capul oaselor și mă uit de jur împrejur. Pe Gabriel nu-l văd pe nicăieri.

Îmi trec mâinile peste față în timp ce-mi amintesc noaptea petrecută împreună.

Uau!

„Incredibil" nu e un cuvânt suficient pentru a o descrie.

Mă duc la baie și mă zgâiesc la propria reflexie. Arăt a dezastru ambulant, cu ochii precum ai unui raton și tot tacâmul.

Îmi aranjez părul cât de cât, mă spăl pe față și-mi iau pe mine halatul lui, care era agățat pe spatele ușii.

Probabil face micul-dejun. Mă străbate un fior de încântare, așa că plec să-mi caut bărbatul.

Trec prin hol și intru în bucătărie, dar nici urmă de el. Simt miros de cafea proaspătă. S-a trezit.

Mă plimb prin living, unde televizorul e pornit pe știrile CNN.

— Gabriel! strig.

— Sunt aici! îmi răspunde.

Zâmbesc și trec printr-un alt hol – apartamentul ăsta e enorm! Îl găsesc stând la birou, complet îmbrăcat, în costum, și scriind de zor la calculator.

Oh…

Rămân în ușă și, într-un târziu, își ridică privirea.

— Bună dimineața!

— Lucrezi? mă încrunt.

— Da!

Știu cu siguranță că a încheiat munca pe anul ăsta ieri.

— Credeam că ai terminat.

— Credeai greșit.

Zâmbește, dar zâmbetul nu îi ajunge până în ochi, și știu imediat că bărbatul dulce, care a făcut dragoste cu mine toată noaptea, a dispărut.

I-a luat locul Gabriel Ferrara.

Poate mi se pare.

Mă duc la el, mă așez în poala lui, iar el mă sărută rapid.

— Lasă-mă un minut să termin aici, Grace, iar apoi te duc acasă!

Mă lovește ușor peste fund, ca să mă facă să mă ridic din poala lui.

— Du-te și îmbracă-te!

Poftim?

Mă îndrept spre ușă, simțindu-mă stânjenită, întrucât nu e chiar întâmpinarea la care mă așteptam. Mă duc la bucătărie și îmi torn o ceașcă de cafea proaspătă.

Ce dracu' a fost asta?

Îmi beau cafeaua cu inima bătându-mi în gât. Nu am de gând să mă îmbrac. Trebuie să stăm de vorbă.

Aștept. Și aștept…

20 de minute mai târziu, își face apariția, cu spatele drept ca lumânarea, privindu-mă din cap până în picioare.

— Credeam că te-ai dus să te îmbraci.

Privirea mea o caută pe a lui, dar el se ferește. Se duce la cafetieră și își toarnă o ceașcă de cafea. Nici măcar nu mă poate privi în ochi.

— Are legătură cu plecatul meu? întreb încetișor.

Rămâne tăcut și soarbe din cafea, cu o expresie sălbatică, de parcă e pe cale să-și piardă controlul.

Despre asta e vorba.

— Cred că, încep eu și zâmbesc cu speranță, aș putea să-mi închiriez casa și… Ridic din umeri, apoi adaug: Nu mai putem lucra împreună, dar…

Face câțiva pași și se uită lung pe fereastră, cu spatele la mine.

Da, de ce nu? Aș putea rămâne. După noaptea magică pe care am avut-o, *trebuie să văd încotro se îndreaptă asta.*

— Îmi găsesc altă slujbă și… adică… Încep să mă plimb încolo și încoace în timp ce gândesc cu voce tare: Va trebui să închiriez un alt apartament, însă atâta timp cât chiria îmi acoperă ipoteca… atunci…

Rămâne tăcut, în continuare cu spatele la mine.

— Adică, firește, va trebui să plec vreo săptămână, să preiau cheile și ce mai e, însă mă întorc rapid.

— Trebuie să pleci în Connecticut.

Mă încrunt.

— Connecticut?

— Oriunde dracu' te muți! aruncă el furios.

Fac un pas în spate, șocată de veninul din vocea lui.

— Dar… credeam…

— Credeai greșit! mă întrerupe.

— Ce?

Rămâne în continuare la fereastră, privind afară, cu spatele drept și umerii încordați.

— Uită-te la mine!

Se întoarce.

— Trebuie să pleci! șoptește.

— De ce? Nu înțeleg! Am avut o noapte incredibilă!

— Știu!

Privirea lui hăituită e pironită într-a mea.

— Atunci, de ce?

— Pentru că nu-ți pot oferi ce îți dorești, și cu atât mai puțin ceea ce meriți.

— E în regulă!

Îi iau mâna într-a mea și i-o ridic pentru a-i săruta vârfurile degetelor.

— Ne putem da seama împreună cum merge treaba asta cu întâlnirile.

Zâmbesc tandru.

— Nu mă pot căsători cu tine.

Mă încrunt.

— Păi, abia am ajuns împreună, chicotesc eu. Cine știe ce o să se întâmple?

— Eu știu!

Maxilarul îi trosnește în timp ce se încleștează, iar privirea lui o susține pe a mea.

— Trebuie să mă însor cu o italiancă.

— Poftim?

Îi dau drumul la mână.

— Moștenirea neamului meu e foarte importantă pentru mine. Se așteaptă de la mine să asigur urmași puternici. Prima limbă a copiilor mei trebuie să fie italiana. Se gândește o clipă înainte de a adăuga: Am nevoie de o soție italiană.

Mă îndepărtez de el, căci arsura provocată de cuvintele lui doare ca o tăietură de cuțit.

— Îmi pare rău! murmură. Eu… Face o pauză, apoi: Nu există nicio scuză pentru egoismul meu de noaptea trecută.

— Suntem în secolul XXI, Gabriel! De ce ai crede că trebuie să te însori cu o italiancă? răbufnesc în timp ce furia își arată chipul hidos.

— Pentru că asta vreau, Grace! se răstește el. Pentru că asta vreau!

Silueta i se încetoșează.

— Deci… noaptea trecută… Fața mi se schimonosește de lacrimi înainte să-l întreb: Nu a însemnat nimic?

— A însemnat totul! șoptește el, cu nările dilatându-i-se. A fost un cadou pe care ni l-am oferit nouă înșine. Unul pe care îl voi prețui pentru totdeauna.

Îmi dă părul la o parte de pe față.

— Nu te voi uita niciodată!

Simt cum mă cuprinde durerea, ca un val enorm, în timp ce inima mi se frânge într-un milion de bucăți. Mă întorc și merg prin hol spre dormitor. Intru grăbită în baie și îmi văd hainele împăturite ordonat pe scaun. Îmi duc mâinile la gură și hohotesc. Când le-a împăturit… știa.

Știa că noi doi nu avem vreo șansă. Știa.

Credeam că demisia mea ne-a oferit o soluție la problemă, însă n-aveam idee ce se întâmpla de fapt în mintea lui.

Nu-i pasă absolut deloc, și nu i-a păsat niciodată.

Dumnezeule!

Sunt o proastă orbită de iubire.

Trebuie doar să plec dracului de lângă el.

Îmi iau în viteză rochia și pantofii, iar apoi scotocesc prin poșetă în căutarea unor ochelari de soare. Mi-i pun la ochi și ies din nou.

Mă țintuiește cu privirea.

— Gracie…, șoptește în timp ce întinde mâna spre mine.

— Să nu te pună dracu' să mă atingi! șoptesc.

Merg hotărâtă spre lift și apăs pe buton.

El rămâne tăcut în spatele meu, neștiind dacă sunt gata să arunc cu ceva în el.

Ușile liftului se deschid și coborâm în tăcere până la subsol.

Cu ochelarii întunecați la ochi, nu-mi poate vedea lacrimile, însă nodul din gât doare îngrozitor în timp ce încerc să le opresc.

Odată ajunși în parcarea de la subsol, el o ia înainte, iar eu îl urmez; bucăți din inima mea cad pe beton, ca niște bucățele de confeti.

Ajunge la o mașină neagră, elegantă, iar luminile pulsează de două ori când apasă pe buton. Nici măcar nu știu ce mașină e, doar că e înghețată.

La fel ca el.

Mergem până la mine acasă în tăcere și mă rog la Dumnezeu să își schimbe părerea odată ce ajungem acolo.

Oprește mașina lângă bordura din fața clădirii mele și stăm în liniște.

— Gracie…, șoptește. Nu mă urî!

Închid ochii, aproape să mă prăbușesc de tot.

— Rămas-bun, Gabriel!

— Rămas-bun!

Nu-l pot vedea printre lacrimi, dar știu că trebuie să cobor dracului din mașina asta, înainte să încep să-l implor să mă iubească.

Aș da orice…

Cobor și trântesc portiera și, în timp ce urc scările, îi aud mașina sport mugind pe stradă; nici măcar nu a așteptat să intru.

Hohotesc în timp ce trec prin hol și intru în lift. După cea mai frumoasă noapte din viața mea a urmat cea mai îngrozitoare zi din istorie.

A plecat.

Tipul de la mutări încarcă ultima cutie în camion și trage ușa în jos.

— Asta e ultima!

— Mulțumesc! îi zâmbesc.

— Ne vedem în Greenville mâine?

— Îhî!

Fac un pas în spate, îndepărtându-mă de camion.

— Drum bun!

— Mulțumesc!

Urmăresc camionul în timp ce intră în trafic și apoi mă uit la stradă.

Nu vine.

Au trecut șapte zile de când Gabriel m-a adus acasă și, din cine știe ce motiv, credeam să se va întoarce. Undeva, în sufletul meu, speram că va fi o iubire ca-n povești, în care eroul se întoarce în ultima clipă pentru a-și declara iubirea.

Însă nu o face.

E în Italia, a plecat în seara următoare celei în care am fost împreună.

Știu asta pentru că i-am verificat e-mailul prin care se confirma zborul. În ziua următoare și-a schimbat parolele la tot, trăgând o linie finală peste tot și toate.

Mi-l imaginez în Italia, înconjurat de toate acele italience frumoase, și inima mi se strânge, însă el probabil își caută viitoarea soție… Dacă nu cumva știe deja cine e.

Bineînțeles că știe, *nu sunt eu*.

Mă târăsc înapoi în apartamentul meu ca să mă apuc de curățenia finală. În seara asta stau la un hotel și plec cu avionul mâine la prima oră.

Nu mai pot să plâng, nu mai am lacrimi.

Inima mea e un vas gol, atât de distrus, încât nu mai poate fi reparat. Și cel mai rău e că îmi e dor de el! Îmi e atât de dor de el, încât aproape nu mai pot respira. Și vreau să îl urăsc, însă nici asta nu pot s-o fac cum trebuie.

Privesc în jur prin apartament și mai văd câteva mărunțișuri pe podea; poșeta mea plic roșie e pe blat, tipul de la mutări a găsit-o sub perna de la divan, când îl mutau.

Mă duc să o iau și o arunc în valiză. Mi-am împachetat o geantă cu haine pentru următoarele câteva zile. Scoate un sunet când îi ating peretele lateral – ce e tare în ea? O ridic și mă uit înăuntru, unde văd cutia neagră cu panglică din mătase.

Stiloul de la Gabriel.

Cu toată durerea, am uitat complet de el. Desfac repede panglica.

Poate l-a gravat.

Deschid cutia și mă încrunt: în ea e o altă cutie, din pâslă. O deschid și icnesc, apoi o scot și fac ochii mari – e o brățară delicată, cu diamante. Mi-a cumpărat diamante!

Nu unul, ci o brățară întreagă.

Îmi amintesc cuvintele lui: „N-am să cumpăr diamante decât pentru persoana pe care o iubesc."

— Ce? șoptesc. Ce naiba?

Dedesubt e un mic cartonaș, pe care îl scot din plicul lui.

Pentru Gracie a mea.
Pentru totdeauna al tău,
Gabriel
xo

Fața mi se schimonosește de lacrimi în timp ce strâng brățara la piept; mă iubea. În felul lui ciudat, mă iubea.

Șase săptămâni mai târziu.

Greenville e nou și atât de diferit de New York! Am cunoscut câțiva oameni. Mi-am luat timp să despachetez, încercând să găsesc o nouă normalitate.

Încă sufăr; îmi e dor de el în fiecare zi.

Nu am schimbat niciun cuvânt cu Gabriel Ferrara, nu m-

a sunat niciodată și nici eu nu m-am putut convinge să vorbesc cu el, chiar dacă mi-am dorit-o.

A rupt ceva între noi ce nu mai poate fi reparat.

Port mereu brățara cu diamante și n-o voi da jos niciodată.

E cel mai prețios lucru pe care îl am; oricât de straniu ar fi, faptul că știu că îi păsa mă face să mă simt un pic mai bine.

Sper că și el suferă.

Mă așez pe marginea căzii și mă holbez la dispozitivul tip stilou din mână.

Te rog să fii negativ, *te rog să fii negativ*!

Mi-a întârziat ciclul, ceea ce nu ar fi trebuit să se întâmple, pentru că luam anticoncepționale.

Cu inima în gât, privesc cele două linii apărând și îmi duc mâna la gură, șocată.

Nu… nu se poate!

Mai fac un test și obțin același rezultat.

Dumnezeule, nu, nu se poate întâmpla așa ceva!

Cum? Luam anticoncepționale. Îmi trec prin minte ultimele câteva luni.

Oh… Oare antibioticele pentru durerile în gât, oare ele să fi fost de vină?

Asta trebuie să fie.

Cuvintele lui Gabriel din acea dimineață mi se întorc clar în minte: „A fost un cadou pe care ni l-am oferit nouă înșine."

Știa?

Îmi pun mâna pe abdomen și mă privesc… Un copil!

Ce mama…

Am rămas însărcinată cu el.

O mică bucățică din el, pe care să o pot iubi pentru totdeauna.

Oh…

Zâmbesc timid.

Îmi imaginez viitorul, doar noi doi împreună. Într-un fel ciudat, mă cuprinde un fel de liniște.

Pot să fac asta; eu și bebe o să ne descurcăm… împreună.

Putem construi o viață pentru noi doi.

Gabriel mi-a oferit cel mai prețios cadou.
Copilul lui.

6

Grace

Miezul nopții.

Locul unde trăiește întunericul, iar anxietatea prosperă.

Au trecut patru zile de când am aflat că sunt însărcinată. Patru zile în care am plutit de la extaz la șoc și de la groază la tristețe.

N-am spus nimănui.

Nu știu ce să fac și mi-e frică!

Enormitatea ideii de a purta copilul lui Gabriel Ferrara m-a izbit din plin.

El nu mă vrea nici pe mine, nici un copil, iar să cresc singură un copil nu a fost ceva ce mi-am imaginat vreodată pentru viața mea.

Ca să fiu sinceră, nu știu dacă pot s-o fac.

Casa e mare și tăcută… și acum și pustie.

Îmi imaginez cum mă întorc de la spital cu mica mea comoară… complet singură – cum va fi?

Îmi văd viitorul, cu treziri în miez de noapte pentru a hrăni un bebeluș minuscul, fără nimeni care să mă ajute, nimeni care să mă iubească… pe mine sau pe el. Acest biet copilaș merită să aibă un tată care să-l iubească; nu e vina lui… sau a ei.

Și ce-i voi spune copilului când va crește?

Tati nu vrea să aibă de-a face cu tine… Își dorește un copil italian, iar tu pur și simplu nu îndeplinești condițiile.

Lacrimi fierbinți îmi curg pe obraji și îmi picură în urechi.

Niciodată nu m-am mai simțit atât de singură și de derutată.

Durerea din inima mea era suficientă când credeam că doar pe el l-am pierdut, dar asta... Totul pare amplificat, și nu mai sufăr pentru că l-am pierdut pe el – ceea ce acum pare irelevant, dacă e să fiu sinceră. Sufăr pentru copilul meu și pentru familia fericită pe care nu i-o pot oferi.

Îmi imaginez momentul când le voi spune părinților și fraților mei că sunt însărcinată cu copilul fostului meu șef și că el nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

Mama va plânge și tata va fi furios pe Gabriel... Tuturor le va părea rău pentru mine.

Biata Grace, șeful ei s-a îmbătat la petrecerea de Crăciun și a profitat de ea pe biroul lui, și-a făcut mendrele cu Grace, a lăsat-o cu burta la gură și acum nu vrea să aibă de-a face cu ea... *Urăsc faptul că toate astea sunt adevărate.*

Și apoi mai e și familia Ferrara – mama lui Gabriel o va lua razna. Tatăl lui, frații și sora lui... O, Doamne!

Mi-e rău de la stomac.

Lacrimile se scurg pe pernă ca un râu, iar mintea îmi sare de la un gând de coșmar la altul și știu exact cum par toate astea.

O încercare de a-l jecmăni pe unul dintre cei mai bogați bărbați din America, capcana supremă pentru a-l prinde în laț.

Îmi imaginez tabloidele și tot ce se va spune în presă.

Fosta asistentă personală a lui Gabriel Ferrara rămâne însărcinată după ce au făcut sex la petrecerea de Crăciun.

Fața mi se schimonosește de plâns... O, Doamne, e un dezastru de proporții epice.

Gabriel mă va urî și cine l-ar putea învinui?

Toate planurile pe care și le făcuse, să-și întemeieze o familie italiană... Speranțele și visurile lui, transformate la rândul lor pentru totdeauna.

Închid ochii îngrozită. Cum dracu' am permis să se întâmple asta?

De ce nu au funcționat anticoncepționalele? Care mai e rostul să le iei, dacă nenorocitele nu funcționează?

Acum totul s-a schimbat și nu mai pot da timpul înapoi, oricât de mult mi-aș dori.

Nu așa mi-am imaginat că se va derula viața mea – ar fi trebuit să fiu fericită și împlinită, să mă simt în siguranță și protejată, să-mi întemeiez o familie și un cămin împreună cu bărbatul iubit.

Soțul meu.

Mă rostogolesc pe o parte și mă ghemuiesc, încercând să mă protejez de propriile gânduri.

Trebuie să vorbesc cu cineva. Trebuie să ies din propria-mi mine, căci nu mai pot să mă învârt în cerc așa.

Mâine voi sta de vorbă cu Deb; ea va ști ce e de făcut.

10 dimineața. Stau în cafenea, iar soarele dimineții strălucește pe banchetă prin geam în timp ce aștept. Văd o jardinieră cu panseluțe în toate culorile, iar satul pare plin de viață.

— Cele două cafele, spune chelnerița în timp ce le așază pe masă.

— Mulțumesc! îi zâmbesc.

Lucrurile arată mai bine astăzi. În lumina soarelui, mă simt mai puternică. Însă așa par să funcționez momentan, curajoasă ziua, îngrozită noaptea.

Lucrul meu preferat în Greenville e prietena mea cea mai bună, Deb. Întâmplător e și verișoara mea și motivul pentru care am găsit acest loc. La nunta ei am venit acum cinci ani și, din clipa în care am coborât din mașină, m-am îndrăgostit instantaneu de acest loc.

Deb s-a căsătorit cu un băiat din zonă pe care l-a cunoscut la facultate. Numele lui e Scott și acesta e orașul lui natal; s-au mutat înapoi aici permanent după nuntă.

Deb intră pe ușă cu pas săltat, iar zâmbetul ei larg luminează toată cafeneaua.

— Bună!

Se împiedică de piciorul unui scaun când mă vede și se dezechilibrează.

— Îmi pare rău! își cere ea scuze de la persoana pe care aproape a dărâmat-o de pe scaun.

Chicotesc, privindu-i intrarea teatrală.

— Bună!

Deb e… cum să o descriu? Supă de pui pentru sufletul meu… pentru sufletul oricui. Blondă și drăguță, cu o atitudine de învingătoare în orice situație.

Mă sărută pe obraz și se așază.

— Spune-mi că ai vești bune!

— Poftim?

— Ei bine…

Ochii îi sclipesc de entuziasm.

— Ai zis că ai ceva să-mi spui. Te-a sunat, nu-i așa?

Mă holbez la ea, dar creierul meu dă rateuri.

Oh…

— Știam eu că o să o facă! zâmbește ea. Știam că se va întoarce implorând, în genunchi.

Expir cu dificultate. Dacă poți spune un lucru despre Deb, acela e că este o optimistă incurabilă.

— Nu a sunat.

— Nu a sunat? strâmbă ea din nas. Ce dracu' e cu tâmpitul ăsta, de ce n-a sunat? Își soarbe cafeaua și apoi reia: Știi, tot spui că acest Gabriel Ferrara e superinteligent, dar îmi vine foarte greu să cred asta.

Expir cu greutate.

— Păi…

Mai ia o înghițitură din cafea.

— Ce ai să-mi spui?

— Sunt însărcinată! izbucnesc.

— Ce vrei să zici?

— Ce aș putea să zic? Sunt însărcinată.

— Ești sigură?

— Categoric! Am făcut șase teste.

Face ochii mari.

— E al lui?

— Păi… n-am mai făcut sex cu nimeni altcineva, nu?

— Futu-i!

Își duce mâinile la tâmple și mă privește în ochi.

— Când ai aflat?

— Luni.

— E sâmbătă! se încruntă ea.

— Așa… și?

— Și timp de cinci zile tu ai tăcut naibii?

— Încercam să procesez ce se întâmplă.

— Futu-i! șoptește ea, în timp ce mintea sa începe să înțeleagă. Futu-i, Grace!

— Ai mai spus asta! mă rățoiesc.

— Și el ce-a zis?

— Gabriel?

— Da!

— Nu știe.

— Nu știe? icnește ea zgomotos.

— Șșt! Mă uit în jur la oamenii din micuța cafenea și adaug: Și nimeni altcineva nu mai știe. Vorbește mai încet!

— Doamne, Dumnezeule! șoptește. Nu știe! Își sprijină din nou capul în mâini înainte să reia: N-a purtat prezervativ?

— Nu!

Își ridică mâinile, întrebător.

— Iau anticoncepționale.

— Ai uitat să le iei, nu-i așa?

— Nu, n-am uitat să le iau! i-o retez.

— Și atunci… cum?

— Nu știu, la dracu'! OK? o întrerup. Tot ce știu e că s-a întâmplat, iar acum sunt însărcinată și n-am nici cea mai vagă idee ce să fac și, dacă e să mă iau după reacția ta, m-am nenorocit!

— Îmi pare rău! bate ea în retragere, lăsându-se pe spate în scaun. Sunt pur și simplu șocată. Își umflă obrajii cu aer, apoi completează: E un șoc!

— Și pentru mine e.

Rămânem tăcute câteva secunde și luăm fiecare câte o înghițitură din cafea.

— Ce ai de gând să faci? mă întreabă. O să…

— O să păstrez copilul, îi termin eu fraza.

Mă privește în ochi.

— Deb, am 29 de ani, sunt foarte singură și, cine știe, poate asta e ultima mea șansă și…

Ridic din umeri, nemaiștiind ce să spun.

— Îl păstrez.

— Bine! dă ea din cap. Ei bine… felicitări! Cred.

Îmi zâmbește pieziș.

— Mulțumesc! Cred.

— Când ai de gând să-i spui?

Expir zgomotos.

— Nu știu. Mă gândesc câteva secunde înainte să reiau: Nu știu dacă sunt de vină hormonii sau ce naiba se întâmplă, dar mă simt foarte vulnerabilă și fragilă. În acest moment nici măcar nu sunt sigură că aș putea da ochii cu el fără să cedez mintal, și asta făcând abstracție de copil.

Deb îmi zâmbește trist și îmi ia mâna într-a ei.

— Ai fost la doctor? E confirmat cu *certitudine*?

— Păi, am făcut șase teste de sarcină, toate au fost pozitive și au trecut șapte săptămâni de când am făcut sex.

— Deci, dacă ar fi să fiu parior, aș putea paria că ești gravidă în șase săptămâni? gândește Deb cu voce tare.

— Ultima dată când am verificat, nu erai vreun parior.

— Spre că acest copil va moșteni simțul umorului de la tine, mormăie ea sec. Sau nu.

Expir zgomotos, gândindu-mă la următorii pași pe care trebuie să-i parcurg.

— O să merg la doctor luni.

— Vin cu tine, zice, strângându-mi mâna într-a ei. Un copil! șoptește, îndreptându-și umerii. E destul de palpitant.

Pentru prima dată, simt un licăr de speranță și zâmbesc.

— Posibil.

— E confirmat! zâmbește doctorul Moran. Felicitări, Grace, ești însărcinată în opt săptămâni!

Simt fluturi în stomac, de parcă ar fi prima dată când aud asta.

— Mulțumesc!

— Am să-și dau o trimitere la un ginecolog, continuă el, apoi începe să scrie la calculator. Sună zilele viitoare și fă o programare pentru când vei ajunge la 12 săptămâni! Am notat și o solicitare pentru niște analize de sânge, să le faci înainte de programare.

— Bine!

Scoate un obiect mic, ca o rotiță, și îl învârte.

— Estimez ca dată a nașterii 27 septembrie.

— Oh! zâmbesc eu prostește. Bun așa!

Deb se foiește pe scaunul de lângă mine, incapabilă să-și ascundă entuziasmul.

Chiar se întâmplă asta?

— Ai întrebări? reia doctorul.

— Nu.

Mă ridic.

— Mulțumesc!

— Felicitări din nou! zâmbește el.

— Mersi!

Mă întorc la mașină ca prin ceață; Deb trăncănește întruna, însă eu aproape că nu aud un cuvânt din ce spune.

O să am un copil.

Copilul lui.

Îmi pun mâna pe abdomen – o mică parte din Gabriel crește înăuntrul meu chiar acum.

— Ai de gând să deschizi portiera?

— Ha? fac și îmi ridic privirea.

Deb se uită la mine cu ochi mari.

— Descuie mașina!

— Oh! Desigur!

Descui mașina și mă holbez la ea.

— Vrei să conduc eu? mă întreabă.

— Poate. Sunt foarte aiurită.

— Nu zău!

Parcurgem drumul spre casă în liniște. Mă rog, nu chiar, pentru că Deb sporovăiește întruna și încearcă să poarte o conversație, dar eu nu aud niciun cuvânt.

Sunt pierdută.

Mintea mea oscilează între frică și visul că m-a iubit cu adevărat și poate mi-a fost scris să am acest copil.

Mi-l imaginez pe Gabriel entuziasmat, ridicându-mă în aer și învârtindu-mă în timp ce râdem amândoi…

— Pământul către Grace! strigă Deb și îmi flutură o mână prin fața ochilor. Tu mă asculți, de fapt?

— Oh, scuze!

Îi arunc o privire, aproape rușinată de fantezia mea.

— Ce e?

— Trebuie să mergi la New York, să îi zici.

— Știu. Dar mai întâi trebuie să mă obișnuiesc eu cu ideea.

— Nu. Trebuie să vă obișnuiți cu ideea împreună.

Mi se strânge stomacul, pentru că știu că o să fie distrus, iar eu nu sunt sigură că mai pot suporta încă o respingere din partea lui și să supraviețuiesc.

— Vrei să vin cu tine? mă întreabă Deb.

— Unde?

— La New York. Apoi, dacă lucrurile merg prost, putem măcar să petrecem câteva zile în oraș, făcând cumpărături și bând cocktailuri.

Mă uit la ea împietrită.

— Oh, așa e! tresare ea. Tu nu poți să bei cocktailuri. Firar, deja e plictisitor! Atunci, cumpărături.

— Nu te-ar deranja?

— Mi-ar plăcea să vin și, în plus, nu vreau să mergi singură. Îmi ia mâna într-a ei înainte să reia: Ne descurcăm noi, iar dacă Gabriel Ferrara nu vrea copilul ăsta, atunci să-l ia dracu'! Noi ni-l dorim… și îl vom iubi pe copilașul ăsta cu toată puterea.

Zâmbesc printre lacrimi și clatin ușor din cap.

— Da!

Conduce mai departe.

— Când le vei spune părinților tăi?

— Mai întâi putem să ne concentrăm în a-l anunța pe tatăl copilului? ripostez, frecându-mi tâmplele. E prea mult!

— Așa e.

Deb dă din cap și mă privește cu nonșalanță.

— Pentru că mama ta o să o ia razna, știi asta, nu?

— Nu. Mă. Ajuți.

O săptămână mai târziu.

Traficul zboară pe lângă noi în timp ce stăm pe banca din parc, cu ochii fixați pe ușile de la intrarea clădirii Ferrara Media.

— OK, hai să mai trecem o dată prin asta! propune Deb.

Arunc o privire la ceas.

— O să iasă din clipă în clipă, să meargă la prânz cu frații săi; iar eu aștept până îl văd și apoi îl sun.

— De ce nu-l suni acum?

— Pentru că vreau să îi văd fața când observă că eu sunt cea care îl sună. Vreau să știu la ce să mă aștept când mă duc să mă întâlnesc cu el.

— Bine!

Așteptăm și așteptăm și… așteptăm.

— Și dacă astăzi nu iese la prânz? întreabă ea.

Ridic din umeri.

— Dacă nici măcar nu e în oraș… în țară?

— E în țară.

— De unde știi?

— Avionul lui e la aeroportul JFK.

— De unde știi asta?

— Pentru că știu! mă răstesc, frustrată. Uiți că l-am spionat pe bărbatul ăsta pentru cea mai mare parte a vieții mele de adult. Știu unde e avionul ăla blestemat.

— Bine!

Mai stăm așa o vreme și apoi îl văd pe Mark coborând din mașină și învârtindu-se prin fața ușii de la intrare.

— Gabriel urmează să iasă acum.

— De unde știi?

— Tipul în costum negru din fața ușii e Mark, șoferul lui.

— De ar merge șoferul la prânz cu el?

— E bodyguardul lui.

Ea se strâmbă.

— Are un bodyguard?

— Bineînțeles că are un bodyguard! E un ticălos bogat care calcă pe bătături o grămadă de lume.

Îl urmărim pe Mark așteptând în fața ușii.

— Hmm!

Debbie zâmbește în timp ce-l privește din cap până în picioare.

— Mark ăla e o bucățică apetisantă, nu-i așa?

— A fost în armată sau ceva de genul, zic și ridic din umeri. Nu știu, ceva masculin și dur.

— Mmmm!

— El și Gabriel se comportă unul cu altul precum câinele și pisica, dar eu știu că Gabriel îl place.

— De ce spui asta?

— Pentru că i-a cumpărat un Corvette de ziua lui anul trecut.

— Poftim? icnește ea. De unde știi?

— Pentru că eu m-am ocupat de înmatriculare.

Deb se strâmbă dezgustată.

— Îți bați joc de mine? Tu i-ai făcut sex oral și tot ce ai primit a fost o nenorocită de brățară! Unde e afurisitul tău de Corvette?

— E cu diamante.

Fac ochii mari, însă ea nu înțelege.

— E vorba despre sentiment.

— Mare rahat!

Deb bea ultima înghițitură din shake-ul gros, trăgând zgomotos din pai.

— La dracu' cu el și cu sentimentul lui zgârcit! Dă-ne un Corvette data viitoare, ticălosule! De fapt, mai bine un Porsche!

Expir cu putere. Of, e posibil ca venirea aici împreună cu Deb să fi fost o mare greșeală. Deja îl urăște pe Gabriel cu pasiune.

Ușile clădirii se deschid și apar Alessio, apoi Ricardo, iar în urma lor este Gabriel.

— Cine sunt? întreabă Deb.

— Cei doi tipi înalți din față sunt frații lui, Alessio și Ricardo.

— Hmm! Nu m-ar deranja niște porno cu costume italienești.

— Ricardo locuiește la Londra, replic în timp ce privirea îmi zăbovește asupra unei singure persoane – Gabriel.

Mai înalt decât toți ceilalți, poartă un costum bleumarin și o cămașă albă, părul întunecat îi e ușor ondulat și, la dracu', inima mea e sub talpa pantofului său!

Să-l văd pentru prima dată după două luni aduce cu sine un val de emoții și imediat mă năpădesc lacrimile.

Îmi e dor de el, Dumnezeu știe cât de dor îmi e!

— El e cel din spate?

Dau din cap printre lacrimi.

Își ține spatele perfect drept și felul în care merge e atât de... masculin! Vorbește cu Alessio și Mark li se alătură, mergând în fața lor, împreună cu Ricardo, celălalt frate.

Cum pot fi trei frați atât de binecuvântați genetic?

— Fă-o!

— Poftim?

Sunt întreruptă din visare.

— Sună-l!

— Căcat, am uitat că asta trebuia să fac!

Cu degete tremurătoare, îi formez numărul și aștept în timp ce privesc. Gabriel își scoate telefonul din buzunar și se uită la ecran.

Bum!

Bum!

Bum face inima mea.

Ăsta e, momentul adevărului...

Se uită la ecran și, fără a prelua apelul, bagă telefonul la loc în buzunar.

Adevărul caustic mă izbește cu putere.

Ochii mi se împăienjenesc de lacrimi.

— E un nenorocit jegos, murmură Deb încet.

Stau și privesc în gol, cu inima bubuindu-mi în urechi.

Iar acum știu.

7

Grace

— Poate te sună înapoi când va fi singur, adică... vreau să zic, nu prea avea cum să vorbească atunci când era cu toți ceilalți, nu? spune Deb, cu privirea fixată asupra grupului de bărbați în timp ce aceștia dispar după colț.

Dau din cap, dar știu că nu-i așa.

Lui Gabriel nu-i pasă de părerea nimănui; dacă ar fi vrut să vorbească cu mine, ar fi făcut-o. Mă prăbușesc înapoi în scaun, șocată, însă nu surprinsă.

— Acum ar fi fost o ocazie excelentă să ne îmbătăm criță, oftează Deb, arătând spre burta mea. Sper că bebelușul se distrează acolo înăuntru, bând tot ce-și dorește el.

— S-ar putea să fie fetiță.

Mă uit la ea și zâmbesc afectat.

Mă ridic, simțindu-mă oarecum ușurată că s-a terminat partea cu sunatul.

— Haide, să mergem! spun.

— Unde mergem?

— Să-ți luăm un cocktail!

— Da? face ea ochii mari de entuziasm. Dar tu nu poți să bei!

O iau de braț.

— Am senzația că o să bei tu suficient pentru amândouă.

— Pentru toți trei!

— Da, pentru toți trei! zâmbesc. Îmi place cum sună.

— *Și ceva neașteptat s-a întâmplat astăzi pe străzile din New York, o dronă uriașă a aterizat în Central Park.*

Știrile nopții se aud în fundal. Arunc o privire și o văd pe Deb dormind adânc pe canapea. Mă uit la ceasul de la mână.

00.05

Expir cu putere și privesc ecranul telefonului.

Niciun apel ratat.

Nu a sunat și nu știu de ce mă așteptam să o facă, dar chiar credeam că…

Încep să mă întreb dacă să vin aici, cu intenția să-i spun, nu e o greșeală monumentală. Nu mă dorește, deci cu siguranță nu va dori să avem un copil împreună.

Chiar credeam că e ceva între noi.

Realitatea crudă este că numai eu am crezut asta. Sentimentele au fost unilaterale. Și chiar trebuie să mă întreb la ce îmi folosește fantezia că s-ar putea îndrăgosti de mine, dacă voi ști întotdeauna în adâncul sufletului că asta s-a întâmplat numai pentru că a fost obligat?

Sigur, un copil va schimba lucrurile.

Ar fi posibil să facem lucrurile să meargă și să fie în regulă, însă în adâncul sufletului voi ști mereu că nu asta e ceea ce și-a dorit cu adevărat. Ar fi o relație forțată.

Știu cât de încăpățânat e. Nimeni nu-i spune ce să facă, iar să-i spun că voi avea un copil, cu sau fără permisiunea lui, e posibil să-l aducă în pragul nebuniei. Îmi amintesc cât de urât a reacționat când mi-am dat demisia, iar aceea a fost o picătură în ocean comparativ cu asta. Lucrurile se vor desfășura în unul din două moduri, fie acceptă cu brațele deschise, fie reacționează prost.

Și dacă mă dă în judecată pentru a obține custodia?

Îmi întind mâna protector peste abdomen. Dacă ar hotărî să se lupte cu mine, nu mi-aș permite cheltuielile de judecată pe care și le-ar permite el.

Ar câștiga.

Un copil italian e tot ce și-a dorit; dacă ar lua copilul și ar pleca să trăiască amândoi undeva în Italia.

Nu mi-ar face asta!

Sau?

Sincer, chiar nu mai știu ce să cred. E un ticălos impulsiv, imposibil și arogant, însă credeam că acela e doar învelișul exterior și că are o slăbiciune pentru mine.

Dar poate că nu-i așa.

Poate că așa e el cu adevărat și poate, de fapt... Probabil sunt numai o toantă îndrăgostită care a purtat ochelari roz în tot timpul cât l-a cunoscut.

Mă ridic și îndrept telecomanda spre televizor pentru a-l opri. Întind o pătură peste prietena mea, care a savurat mult prea multe cocktailuri, și o sărut pe frunte.

— Noapte bună, bețivană mică! șoptesc.

— IImm! mormăie înainte de a se întoarce pe partea cealaltă, dormind adânc.

Mă spăl pe dinți, apoi mă așez în pat și mă holbez la tavan.

Despic din nou firul în patru, analizez excesiv și mă învinovățesc în continuare.

Știu ce trebuie să fac și nu am de ales. Nu e decizia mea. Trebuie să îi spun.

Mâine.

Arunc o ultimă privire în oglindă. Port o fustă neagră, strâmtă, și o cămașă din in înnodată lejer în față. Încerc să fiu nonșalant irezistibilă, astfel încât, atunci când mă vede, să cadă în genunchi și să mă implore să îl iert.

Nu mai sunt la fel de emoționată ca ieri și am sentimentul că totul va fi bine. Poate că nu așa cum credeam la început, dar știu că va fi bine orice s-ar întâmpla.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu! Îmi iau poșeta și jacheta și adaug: Sunt bine, tu du-te la cumpărături și te sun când am terminat!

— Pot să aștept afară, nu mă deranjează.

— Sunt bine. Și nu mă întreba de ce, dar sunt calmă și optimistă!

Deb zâmbește forțat.

— Sună-mă în clipa în care ai terminat!

Mă îmbrățișează.

— Da.

Ies din camera de hotel pe hol, nerăbdătoare să termin cu asta. Să-i dăm drumul!

Taxiul oprește lângă bordură și mă uit lung pe geam la enorma fortăreață din sticlă, citind firma.

FERRARA

Fluturi mi se învârt prin stomac și acum nu mă mai simt la fel de curajoasă. Îi întind șoferului banii.

— Mulțumesc!

— Să ai o zi frumoasă, drăguță! zâmbește el.

— Mulțumesc, la fel!

Îmi îndrept umerii și, fără să ezit, intru pe uriașele uși din sticlă și, odată intrată, pașii îmi șovăie. Personalul de recepție nou se află lângă scanerele de securitate. Privesc în jur, panicată; nu-i cunosc și nu mai am nici ecuson de securitate pentru a intra în clădire.

Unde sunt Liana, Margery și Tom?

Futu-i!

Inima începe să-mi bubuie când mă apropii de recepție.

— Bună ziua! zâmbește fata. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da… Fac o pauză, încercând să mă adaptez din mers, și reiau: Am venit să-l văd pe Gabriel Ferrara.

— Aveți programare?

— Da, mint. Însă va trebui să îl sunați direct, pentru că a fost trecută în calendarul personal, nu prin intermediul asistentei personale.

— Oh! se încruntă ea, aruncând o privire spre colega sa. Nu așa…

— Spuneți-i că Grace Porter este aici! o întrerup.

— Îmi pare rău!

— Sunați-l! mă răstesc.

Încep să-mi simt pulsul și cum dă năvală adrenalina.

— Spuneți-i că Grace Porter este aici! repet.

Schimbă o privire cu fata de lângă ea.

— OK!

Ridică receptorul și formează un număr.

În timp ce aștept, îmi mușc buza atât de tare, încât cred că simt gust de sânge.

— Da, bună ziua, domnule Ferrara, sunt Violet, de la recepție! Ascultă pentru o clipă înainte să adauge: O anume Grace Porter este aici, spune că are programată o întâlnire cu dumneavoastră astăzi.

Privirea i se ridică spre mine în timp ce ascultă.

— Da, domnule! dă ea din cap. Mulțumesc!

Lasă receptorul jos. Mă uit la ea, așteptând.

— Îmi pare rău, agenda domnului Ferrara este plină astăzi, nu vă poate primi! Vă transmite scuzele sale.

Oh…

Pământul îmi fuge de sub picioare și fiecare temere mi se transformă în realitate. Nările mi se umflă, dar încerc să mă țin tare.

— Așa a spus?

Ea încuviințează cu o mișcare din cap – e evident că știe că această vizită era una de natură personală.

— Permiteți-mi să mă uit în agenda dânsului și voi încerca să vă stabilesc o altă programare!

Consultă calculatorul și aruncă o privire spre colega ei.

— Ăăă, din păcate, nu are niciun loc liber până în august!

Face o grimasă de parcă i-ar păsa.

— Îmi pare rău!

Dau din cap și mă retrag din fața recepției. În viața mea nu am mai fost atât de umilită!

Nu-ți pare atât de rău pe cât o să-ți pară!

— Mulțumesc!

Pentru nimic.

Mă întorc și, cu inima frângându-mi-se în piept, pornesc cu pași apăsați spre ușile de la intrare, cu lacrimi stupide năvălind ca un tsunami.

Și acum știu, asta e! S-a terminat cu adevărat, pentru totdeauna. Nu vrea să mă vadă. S-a terminat cu finalul meu fericit.

Trec de ușile de sticlă și ies în aerul rece al New Yorkului. Mă doare inima.

Oare chiar s-a întâmplat asta?

O, Doamne, o, Doamne!

O, Doamne, Dumnezeule!

Privesc la stânga și apoi la dreapta; trebuie să plec de aici. Un val de sentimente familiare mă inundă și îmi amintesc brusc de ce am ales să mă îndepărtez.

Trebuie să plec cât mai departe de bărbatul ăsta, cât de repede pot.

Bărbatul ăsta, locul ăsta, totul e toxic.

Trebuie să mă duc acasă.

Ies în viteză pe stradă și ridic mâna, chemând un taxi, iar unul oprește imediat, așa că mă arunc pe bancheta din spate.

Șoferul aruncă o privire la fața mea.

— Sunteți în regulă, domnișoară?

Nu mai pot să o fac pe dura, iar fața mi se schimonosește de lacrimi, în timp ce nodul din gât mă doare atunci când încerc să mă controlez.

— Nu chiar. Îmi șterg lacrimile într-o manieră teatrală și adaug: Dar o să fiu.

Indiferent ce se va întâmpla, acest copil nu va fi niciodată suficient pentru el. Va disprețui întotdeauna faptul că nu este italian și că nu a ales el să ca acest copil să existe.

Imaginează-ți cum este să crești, știind că propriul tată de urăște.

Chipul mi se schimonosește de plâns.

Mașina se strecoară prin traficul din New York, iar eu îmi pun mâna pe abdomen și fac o promisiune.

Pe mine nu am reușit să mă protejez, dar pe tine te voi proteja întotdeauna.

Plâng în timp ce îmi scot brățara cu diamante. Nu o voi mai purta niciodată. Mi-e greu, fizic, să o dau jos, pentru că nu văd printre lacrimi.

A fost cel mai de preț lucru al meu, iar acum el l-a distrus pentru totdeauna.

E ultima dată când mă va răni.

Nu va avea niciodată ocazia să îmi rănească copilul, așa cum m-a rănit pe mine.

Gata! Am terminat.

Gabriel

— Și veți vedea la pagina 14 a propunerii, indic cu un pix spre graficul de pe tabla de prezentare.

Cei 15 oameni așezați în jurul mesei de consiliu răsfoiesc cu toții până la pagina 14.

— După cum vedeți, tendința se dovedește…

Interfonul bâzâie.

— Domnule Ferrara.

Expir zgomotos.

— Da! mă răstesc enervat, fiindcă de ce mă întrerupe?

— Da, bună ziua, domnule Ferrara! Sunt Violet, de la recepție.

— Da, Violet, ce este?

— O anume Grace Porter este aici, spune că are programată o întâlnire cu dumneavoastră astăzi.

Ce?

— Ăăă…

Mă uit în jur, în timp ce 30 de ochi se uită la mine.

— Înțeleg.

Ăăă! Scot capacul pixului pe care îl țin în mână, în timp ce mă gândesc.

Rahat!

Am oameni în jurul meu toată ziua și apoi un eveniment, direct după serviciu astă-seară, cu familia.

Futu-i!

— Sunt ocupat toată ziua astăzi, Violet; o poți reprograma? Poate pe mâine?

— Da, domnule! răspunde ea.

— Transmite-i scuzele mele!

— Mulțumesc!

Mă scarpin în cap, frustrat.

La dracu'!

Chiar voiam să o văd.

Cu toți ochii fixați asupra mea, încerc să mă concentrez din nou la ședință.

E aici.

— Deci… aceste…

Fac o pauză, în timp ce încerc să-mi adun gândurile.

— …tendințe.

E aici!

Îmi adun din nou gândurile și continui cu ședința, străduindu-mă să rămân serios.

S-a întors.

Mâine o voi vedea.

În jurul mesei de dineu rotunde e plin de membri ai familiei. E ziua fratelui meu, Alessio.

Toată lumea de la masă pălăvrăgește în italiană, însă mintea mea rătăcește prin alte locuri.

Am fost cu multe femei, multe… majoritatea, de fapt, nu vorbesc italiană și niciodată nu a contat, pentru că știam că nu va merge. Pentru mine, originile lor nu contau.

Dar, dacă ar fi să-mi doresc vreodată ceva mai mult de la o femeie care nu vorbește italiană, cum ar arăta asta?

Astă-seară, de exemplu…

Dacă Grace ar sta aici, neînțelegând nimic din ce se spune, ar trebui să-i traduc sau ar refuza pur și simplu să vină?

Adică, sigur, oricine poate învăța italiană, însă asta nu schimbă cine ești, în esență.

Visurile mele pentru viitor depind de a avea o familie care respectă tradiții de generații, călătorii în Italia cu frații mei

și copiii lor, și verișori crescând împreună, jucând jocurile pe care le jucam și noi în copilărie.

Apropiere și familiaritate.

Îmi imaginez viața mea într-o gospodărie americană și cât de diferită ar fi de cea pe care am cunoscut-o și mi-am dorit-o întotdeauna pentru mine.

Dacă aleg acea viață, știu cu siguranță că soția și copiii mei ar fi întotdeauna lăsați pe dinafară. Nu ar fi niciodată acceptați cu adevărat de familia lor extinsă.

Fata visurilor sau viața visurilor.

Ori una, ori alta, amândouă nu sunt posibile.

O viață este italiană, alături de familia mea, cealaltă este împreună cu Grace. Nu aș suporta dacă ar respinge-o… *și asta ar face*.

Îmi sorb scotch-ul și îl plimb prin gură înainte de a-l înghiți. Ideea e deprimantă!

Alessio se apleacă spre mine, atât de aproape, încât numai eu îl pot auzi.

— Hai să mergem la Atticus! Locul ăsta e plictisitor ca dracu' și eu am nevoie de niște fund.

— Eu plec acasă.

Se strâmbă.

— De ce?

— Pentru că așa vreau eu.

— Ce dracu' e în neregulă cu tine în ultimul timp?

— Doar pentru că nu i-o trag oricărei femei care are puls nu înseamnă că e ceva în neregulă cu mine.

— Devii moale, mormăie el sec, luând o înghițitură din băutură.

Îmi dau ochii peste cap, însă comentariul lui mă afectează.

Are dreptate!

Ce dracu' e în neregulă cu mine în ultimul timp, de n-am mai ieșit de câteva săptămâni?

Mi-am pierdut interesul față de orice; toată lumea pare așa de… mediocră. Dau pe gât ultima înghițitură din băutură.

— Am plecat!

Îmi pun mâna pe umărul lui în timp ce trec pe lângă el.

— Să ai o seară frumoasă!

Le sărut pe mama și pe sora mea, luându-mi rămas-bun și ieșind din restaurant pe stradă, unde mă așteaptă mașina.

— Bună seara! zâmbește Mark.

— Bună!

Urc pe bancheta din spate și parcurgem în viteză străzile din New York, iar eu mă uit în gol pe geam.

Cel puțin am să o văd mâine.

Soarele apune încet în spatele clădirilor și îmi iau telefonul, verificându-l pentru a suta oară pe ziua de azi.

E aproape cinci, unde e?

Sun la recepție.

— Bună, sunt Gabriel Ferrara!

— Oh! Vocea tinerei tremură: Domnule Ferrara, bună ziua!

— Pot vorbi cu Violet?

— Da, la telefon!

— La ce oră a spus Grace Porter că se va întoarce astăzi?

— Ahhh!

N-are nici cea mai vagă idee la ce mă refer.

— Femeia care a venit să mă vadă ieri.

— Ah, da, doamna pe care erați prea ocupat ca să o primiți!

Îmi dau ochii peste cap, auzindu-i sarcasmul.

— Eram într-o ședință de consiliu și te-am rugat să reprogramezi. Când revine?

— Nu a dorit să reprogramăm.

Mă încrunt, ridicându-mă în picioare.

— Ce vrei să zici? mă răstesc.

— Eu…

Ezită, de parcă i-ar fi teamă să continue.

— Spune odată!

— A plecat, domnule. Nu a dorit o altă programare, având în vedere faptul că primul loc disponibil era peste câteva săptămâni. Părea supărată.

Închid telefonul și formez imediat numărul lui Grace. Mă plimb încolo și încoace, așteptând să se facă legătura.

Numărul apelat nu există.

Mă cuprinde panica.
Nu!
Formez numărul din nou.

Numărul apelat nu există.

— Să nu îndrăznești!
Continui să mă plimb, înfuriindu-mă tot mai tare.
— Dacă încerci căcaturi din astea cu mine, s-a terminat!
Apelez iar numărul, cu speranța că mai devreme am formatgreșit.

Numărul apelat nu există.

Furios, arunc telefonul, care se lovește de biroul meu și cade pe podea.

Cu mâinile în șolduri, încep să mă plimb de colo-colo.

Crede că mă poate ignora așa, pur și simplu?

Crede că nu pot s-o găsesc dacă își schimbă afurisitul de număr?

Se comportă ca o obsedată de control, asta face! Îmi recuperez grăbit telefonul și sun pe altcineva.

— Bună!
— Mark, vreau să găsești adresa lui Grace Porter.
— Păi, de ce nu o suni, pur și simplu?
— Pentru că numărul ei nu există.

Liniște.

— Păi…

— Nu mă lua cu „păi”! mă răstesc. Află unde e!

Închid și continui să mă plimb agitat; îmi sună telefonul – e tot Mark.

— Ce-i? răspund răstit.

— În ce oraș locuiește? se răstește la rândul lui.

— Connecticut.

— Connecticut? Ești sigur? Pentru că am nevoie de un stat sau cel puțin de un oraș pentru căutare.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu știu, la dracu’! Verific!

Închid și ies din birou; văd că Richard e în continuare la locul lui.

— Unde s-a mutat Grace Porter?

Își ridică privirea.

— Poftim?

— Grace Porter! îl reped nerăbdător. Unde e? Unde s-a mutat?

— Ăăă… Maine. Cred?

— Maine?

— Ești surprins că nu s-a mutat în Texas?

— De ce?

— Din cauza lui Willie.

— Cine e Willie?

— Willie Nelson.

Face ochii mari.

— Știi cât de mult îl adoră Grace pe Willie Nelson.

— Din fericire, nu.

Îmi strâng rădăcina nasului între degete.

— Să mă ia dracu’! De asta am nevoie.

Intru în viteză înapoi în biroul meu și îl sun pe Mark.

— Salut!

— Locuiește în Maine.

— Altceva?

— Are gusturi execrabile în materie de muzică.

— Oh… OK…

Ascultă ce-i zic.

— Deci de unde ți-a venit ideea cu Connecticut?

— Habar n-am. Ridic din umeri și adaug: Doar găsește-o!

— Pentru ce? Nici măcar nu te-ai deranjat să afli unde locuiește, de ce ai vrea să o găsești?

— Pentru că așa spun eu, de-aia! Trebuie să-ți amintești că lucrezi pentru mine, așa că vei face orice rahat îți spun să faci!

— Care e oferta?

— Ce? răspund furios.

— Ce ai de gând să îi oferi? Întâmplarea face că o plac pe Grace și nu am de gând să o găsesc dacă ai în plan să-ți bați joc de ea. A plecat din oraș și și-a schimbat numărul de telefon cu un motiv.

Cerul devine roșu.

— Ce fac eu cu Grace Porter nu e naibii treaba ta! ripostez cu dispreț. Ești concediat!

Închid telefonul.

O oră și șase scotch-uri mai târziu, îmi iau servieta și cobor. Ies pe ușa principală și îl văd pe Mark stând lângă mașina mea.

Exasperant!

Mă îndrept spre el.

— Ce cauți aici? Te-am concediat!

Își dă ochii peste cap în timp ce-mi deschide portiera.

— M-ai mai concediat de 50 de ori.

Urc pe bancheta din spate, iar el trântește portiera în urma mea.

Ticălosul!

Înaintăm prin trafic în timp ce mă uit în gol pe geam.

— Ai găsit-o?

— Nu o caut.

Ia cu calm virajul.

— De ce nu? mă răstesc.

— Pentru că ultima dată când am văzut-o pe Grace Porter a fost atunci când m-ai pus să îi filez locuința, când a

venit camionul de mutări, iar ea plângea și se simțea îngrozitor.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei în oglinda retrovizoare.

— Credeam că îți e prietenă.

— Îmi este.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Păi?

— Păi, ce?

— Ce fel de bărbat caută o femeie, dacă știe deja că, atunci când o va găsi, nu-i va oferi ceea ce ea are nevoie?

Privirea mea o susține pe a lui.

— Știu că ești un ticălos egoist, însă trebuie să te gândești la asta, pentru că nu e vorba despre o fată oarecare, ci despre Grace Porter.

Inima mi se strânge.

— Mi-ai spus deja că te vei căsători cu o italiancă. S-a schimbat lucrul ăsta?

Ochii lui se ridică pentru a-i întâlni din nou pe ai mei în oglinda retrovizoare.

— Vezi-ți de condusul mașinii! strig. Mă scoți din sărite. Ești concediat, la dracu'! Pe bune, de data asta.

Ne deplasăm în liniște pentru o vreme; simt cum mă inundă adrenalina.

— Crezi că știi totul despre mine? Ei bine, am noutăți pentru tine: nu știi nimic, zero!

— Știu mai multe despre tine decât oricine altcineva, asta e sigur.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu vrei să taci dracului din gură? Nu te plătesc să ai opinii.

— Vrei opinia mea?

— Nu!

— Ei bine, o să ai oricum parte de ea! se răstește. De la petrecerea de Crăciun și noaptea aceea pe care ai petrecut-o cu Grace.

— N-am petrecut nicio noapte cu Grace!

— Minți, doar eu am dus-o la tine acasă! latră el. Tu ai tras-o afară din mașină. Strânge volanul cu putere și adaugă: Mi s-a părut ciudat că nu ai părăsit iahtul cât ai fost în Italia.

— Tu nici măcar nu ai fost în Italia!

— Nu, dar băieții de la securitate de acolo m-au sunat să mă întrebe dacă e totul în regulă, pentru că nu ai părăsit iahtul toată perioada cât ai stat acolo.

— Eram obosit.

— E obositor să fii un ticălos?

— Taci dracului din gură!

Lovesc spătarul scaunului din față, începând să-mi pierd controlul.

— Nu ai ieșit în oraș de când a plecat Grace, nu ai fost la nici o întâlnire cu vreo femeie…

— Și, ce? urlu.

— Tu nu ești așa.

— Taci din gură!

— Ai de gând să faci ceea ce îți *dorești* să faci sau ai de gând să faci ceea ce *trebuie* să faci?

Îmi încleștez maxilarul și mă uit pe geam.

— Habar n-ai despre ce vorbești… sau ce se așteaptă de la mine.

— Știu mai multe decât tine. Hai să mergem după ea! Ridică din umeri, apoi continuă: Eu sunt pregătit. Tu o vrei pe Grace, așa că hai să mergem după ea!

— Deci acum ești pseudopsihologul meu? Mă iei cu psihologia inversă?

Îmi strâng rădăcina nasului cu degetele și-mi sprijin cotul de portieră.

— Te urăsc, nemernicule, știi asta?

Tăcem în timp ce mașina oprește la o serie de semafoare și trista realitate mă copleșește.

— Nu pot s-o am pe Grace! oftez.

— Atunci, de ce vrei să o găsești? întreabă pe un ton mai blând.

Pentru că mi-e dor de ea!

Stăm mult timp în tăcere în timp ce prin minte mi se perindă faptele deprimante.

Are dreptate.

Trebuie să o las în pace, pentru că nu e corect să alerg după ea când nu-i pot oferi ceea ce mi-aș dori.

— Uită că am spus ceva legat de asta! răspund, uitându-mă pe geam. Nu contează.

Mașina trece cu viteză de bariera de securitate și intră în parcarea subterană a clădirii, cu amintirea lui Gracie a mea plutind în aer.

Atât de aproape, dar atât de departe... Trebuie să o uit!

Grace

Mă uit cum manipulantul de bagaje aruncă ultimele valize în cala avionului. Ne-am îmbarcat și suntem pe pistă, pe cale să părăsim New Yorkul pentru totdeauna.

Plouă torențial, iar cerul e deprimat, la fel ca inima mea.

Am făcut-o, mi-am schimbat numărul. Deși nu e ca și cum ar fi avut de gând să sune, însă cel puțin acum există ceva definitiv în gestul acesta.

Nu va mai trebui să-i văd vreodată numele pe ecran... Sau să mă mai entuziasmez de fiecare dată când sună telefonul, numai pentru a fi dezamăgită atunci când nu este el.

— Ești bine? îmi zâmbește Deb, luându-mi mâna în a ei.

— Aha! zâmbesc fals drept răspuns.

Însă nu o să fiu niciodată bine, căci inima mea e prea frântă pentru a mai fi reparată.

Dacă nu mai ies vreodată cu vreun alt bărbat pentru tot restul vieții, o să fiu fericită. Nu știu în ce ape mă scald, însă e ca și cum încerc intenționat să mă torturez singură.

Ascult în buclă „Someone Like You", melodia lui Adele.

În timp ce avionul rulează hurducându-se pe pistă, îmi șterg lacrimile în liniște.

De data asta versurile despre găsirea altcuiva au altă semnificație.

Chipul mi se schimonosește de plâns. Măcar de-ar fi așa!

8

Grace

Stau în sala de așteptare cu poșeta în brațe, cu genunchiul țopăindu-mi în sus și în jos de emoții.

Te rog, fă să fie totul bine!

La început nu mi-am dorit să fi fost însărcinată, însă acum, că m-am obișnuit cu ideea, tot ce îmi doresc e să am un copil sănătos. Am sentimentul că, din cauză că am fost atât de împotrivă la început, acum voi fi pedepsită. Poate e doar vina specifică mamelor, care își fac simțită prezența de timpuriu.

Nu i-am spus lui Deb că am programare astăzi, căci voiam să vin singură. Nu poate veni cu mine la fiecare programare la medic și sunt sigură că această primă consultație e numai una de rutină. În plus, trebuie să mă obișnuiesc să fac lucruri de una singură.

Doctorul iese din birou cu un dosar în mână. Are în jur de 45 de ani, părul grizonant și un fel de aer patern.

— Grace Porter? Privește în jur și zâmbește când mă vede ridicându-mă, apoi mă întreabă: Cum te simți astăzi?

— Bine, mulțumesc!

Inima îmi bubuie când trec pe lângă el, intrând în birou și luând loc la masă.

Se așază și deschide dosarul, citind.

— Felicitări! Ești însărcinată în… Face o pauză, continuând să citească: …12 săptămâni și 5 zile.

Îmi strâng poșeta cu putere, până mi se albesc degetele.

Privirea lui se ridică pentru a o întâlni pe a mea.

— Sarcină planificată?

— Da, mint.

Continuă să citească.

— Și tatăl? E entuziasmat?

— A fost inseminare artificială.

Își ridică ochii spre mine.

— La ce clinică?

— În New York, la Chelsea Fertility Clinic, răspund fără să ezit.

Mi-am făcut temele și asta e tot ce trebuie să știe. Nu are niciun motiv legal pentru a-i contacta.

— Fantastic! zâmbește el. Acest copil este un cadou.

— Da! zâmbesc forțat, simțindu-mă vinovată pentru că mint.

— OK! Haide să facem o ecografie! Urcă pe pat, te rog!

Mă întind și îmi ridic tricoul.

— O să fie puțin rece.

Întinde gel pe capătul sondei ecografului și o ține deasupra abdomenului meu.

Liniște.

O mișcă dintr-o parte în alta și apasă sonda mai tare pe abdomen.

— E totul în regulă? îl întreb.

— Da, încerc doar să-ți găsesc bebelușul. Se ascunde pe aici, pe undeva.

Îmi țin respirația în timp ce el mă apasă și mă înghiontește.

Fleoșc! Fleoșc! Fleoșc…

— Iată… auzi? O bătaie de inimă perfectă.

Sunetul îmi aduce un surâs larg pe chip.

— O aud!

El se încruntă și apoi continuă să apese și să înghionteasscă.

— Hmm, ce interesant!

— Ce este?

— Sunt două bătăi de inimă.

— Poftim?

Ochii mi se măresc.

— Ce vreți să spuneți?

— Ai gemeni în familie?

— Nu!

— Ei bine, acum ai.

Rămân cu gura căscată în timp ce patul se clatină sub mine.

— Gemeni?

— Da!

Îmi șterge abdomenul cu un șervețel și își curăță ustensila, apoi mă ia de mână și mă ajută să mă ridic.

— Înapoi pe scaun!

Mă holbez la el derutată.

Gemeni.

Gemeni.

Cuvântul mi se rostogolește prin mintea dintr-odată golită și se lovește de margini.

— Sunt doi bebeluși? icnesc.

— Aha!

Zâmbește în timp ce se învârte cu scaunul dintr-o parte în alta.

— Ai tras lozul norocos, ai nimerit spermă bună, puternică.

Sau nu.

— Oh…

Încep să-mi aud inima în urechi.

Doi… Sunt doi. Nu mă puteam obișnui cu ideea de unul, iar acum sunt doi.

Doi, doi… Sunt doi bebeluși.

— Grace? spune doctorul, întrerupându-mi șirul gândurilor. Ce părere ai?

— Ha?

Ridic ochii spre el.

— Vă cer scuze!

— O să fie în regulă, zâmbește el, liniștitor. Gemenii sunt un dar și știu că te vei descurca minunat. E perfect normal să fii neliniștită. Însă, desigur, modul în care sunt poziționați va determina planul de naștere pe care îl vom concepe în continuare.

Mă uit la el îngrozită. Trebuie să împing afară doi bebeluși prin vagin.

Dar e prea mic și pentru unul.

Cum naiba ar trebui să reușesc cu doi? Mă imaginez murind pe masa de nașteri.

O, Doamne!

— Ce părere ai?

Mă uit din nou la el, neavând nici cea mai vagă idee ce a spus adineauri.

— În regulă! mint, deși nimic nu e în regulă cu toată situația asta.

— Bun, atunci! Ne vedem peste patru săptămâni!

Notează ceva pe o bucată de hârtie și mi-o întinde.

— Să iei vitaminele astea și să mănânci variat! Încearcă să consumi cât mai multe fructe și legume și să te hidratezi!

Mă holbez la el, perplexă.

Asta e tot? O să mă trimită pur și simplu acasă, cu o întreagă afurisită de armată crescând la mine în burtă?

— La revedere, Grace!

— La revedere!

Ies pe pilot automat, împleticindu-mă, din cabinetul doctorului și mă îndrept spre mașină. Mă prăbușesc pe scaun și mă uit în gol prin parbriz.

Prea șocată ca să plâng, prea panicată ca să gândesc și incapabilă să vorbesc.

Gemeni.

Gabriel

Mașina oprește lângă bordură, iar eu deschid portiera.

— Să ai o zi bună! spune Mark în timp ce mă dau jos.

— Și tu la fel!

Trec de ușile principale ale clădirii Ferrara și mă îndrept spre lift. Roderick, liftierul, înclină politicos din cap în timp ce apasă butonul.

— Bună dimineața, domnule Ferrara!

— 'Neața!

Mă uit la uși și mă îndrept de spate, simțind toate privirile ațintite asupra mea în timp ce aștept.

Grăbește-te!

— E o zi superbă astăzi, spune Roderick, încercând să facă conversație politicoasă.

— Este.

De ce se mișcă liftul ăsta atât de încet?

— Entuziasmat să începeți o nouă zi de muncă, domnule?

Privirea mea lipsită de expresie o întâlnește pe a lui.

— De ce ești atât de vorbăreț?

— Oh!

Îmi zâmbește încurcat.

— Mi se pare că face lucrurile mai puțin stânjenitoare.

Privirea mea o susține pe a lui.

— Eu nu sunt de acord.

Ușile se deschid, apoi trec de el și mă întorc, văzând cum îi pică fața în timp ce ușile se închid.

Uf, în fiecare dimineață mă irită cu atitudinea lui pozitivă.

N-am chef să stau de vorbă cu tine.

Du-te dracului!

Apăs butonul și începem să urcăm până la ultimul etaj; liftul se oprește la nivelul al treilea, iar atunci expir cu putere.

Ușile se deschid și doi bărbați așteaptă să intre. Și lor le pică fețele când mă văd, iar eu ridic dintr-o sprânceană.

— Scuze, domnule Ferrara!

Cei doi rămân nemișcați.

Apăs butonul pentru închiderea ușilor. Am nevoie de un lift privat în locul ăsta nenorocit!

Pe vremuri, aș fi ajuns aici mai devreme și aș fi făcut un antrenament înainte de muncă. N-am mai făcut asta de când…

Acum alerg acasă înainte de a veni, căci dorința de a ajunge la birou devreme a dispărut odată cu domnișoara Porter. Nu e deloc distractiv să mă îmbrac în fața lui Greg. De fapt, cu Greg nimic nu e distractiv.

E cea mai plictisitoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată. De fapt, întreg biroul e plictisitor acum.

Am fost dintotdeauna un obsedat de muncă, mândrindu-mă cu dedicarea mea față de Ferrara Media. Însă în ultima vreme… urăsc să vin aici.

Urăsc să trec pe lângă biroul ei gol și urăsc faptul că nimeni nu-și dă ochii peste cap la mine și nu-mi răspunde obraznic. Urăsc faptul că nu-i pot simți ochii ațintiți la mine în timp ce mă îmbrac. Urăsc că nu simt furnicături în zona sculei când ea ronțăie capătul pixului.

Urăsc faptul că m-a părăsit.

Ușile se deschid și trec prin recepție.

— Bună dimineața, domnule Ferrara!

— Fără vizitatori astăzi!

— Da, domnule!

Deschid ușile și trec printre birouri, apoi văd câțiva oameni stând și discutând în camera copiatorului și îmi crește tensiunea; ce cred ei că e aici?

Mă îndrept în viteză spre ei, iar expresiile li se descompun când mă văd.

— Asta nu e o petrecere, treceți înapoi la muncă!

— Da, domnule!

Se împrăștie ca șoarecii.

Intru în biroul meu, trântesc ușa, îmi arunc servieta pe masă și mă prăbușesc în scaun.

Locul ăsta e distrus.

Grace

Debbie mă privește în ochi.

— Gemeni?

— Aha!

— Adică gemeni „gemeni”, adică doi bebeluși gemeni?

— Da!

— Hmm!

Șocul a redus-o pe Deb la tăcere, făcând-o să bea din cafea în timp ce-și alege cu grijă următoarele cuvinte.

— Păi… e minunat, minte ea.

Mă uit la ea lipsită de expresie.

— Și de ce ar fi minunat?

— Păi…

Își ridică mâinile, agitată.

— Familia ta e completă, iar după asta te poți opri, dacă vrei.

— Mă opresc 100%!

Iau o gură din afurisita de cafea fără cafeină în timp ce mă gândesc. Acum până și cafeaua s-a dus dracului.

— O casă în care copiii sunt mai mulți decât adulții e…

— Agitată, mă întrerupe Deb. Vei fi ocupată.

Dau din cap, nedorind să fiu negativistă.

— Doamne, am văzut cea mai drăgălașă chestie într-un magazin, pe drum încoace. O să ți-o cumpăr la plecare.

— Ce anume?

— O cutie pentru amintiri.

— Ce-i aia? mă încrunt.

— Păi știi, o cutie drăgălașă în care pui amintiri din timpul sarcinii. Imaginile de la ecograf și mici bilețele sau notițe pe care le primești pe parcurs.

— Nu vreau o cutie cu amintiri.

— De ce nu?

— Pentru că, la cum mă simt, tot ce-aș vrea să notez este cât de nedrept e totul și nu vreau ca bebelușul meu…

— Bebelușii, mă întrerupe Deb.

— Of… „Copilașii" să afle vreodată că am fost înamorată de șeful meu. Nu trebuie să afle niciodată despre Gabriel și aventura noastră de-o noapte.

— Nu ești o atracție fatală, își dă ea ochii peste cap. Ce teatrală ești!

Îmi beau cafeaua, enervată de faptul că are dreptate. În clipa asta sunt exagerat de teatrală, știu că așa e, însă nu pot să mă abțin.

— Fie, îți cumpăr două! Una în care copiii o descopere toate lucrurile adorabile, iar în cealaltă cutie cu amintiri o să poți să-ți arunci bucățile de inimă frântă.

— De ce aș vrea să-mi păstrez bucățile de inimă frântă?

— Va fi terapeutic să notezi totul, iar când vei fi trecut de această etapă din viața ta și vei fi îndrăgostită și fericită, o vei putea arunca pe aceea. Nimeni nu va ști vreodată, iar copiii vor avea totuși cutia cu amintiri frumoase prin care să se uite.

— Poate, oftez, distrasă.

— De fiecare dată când vei pune ceva în cutia cu amintiri frumoase, va trebui să pui ceva și în cea a dezastrului.

Zâmbesc, întrucât ceva din ideea asta îmi place.

— O numim cutia dezastrului?

— De ce nu? Viața ta amoroasă e un adevărat dezastru, hai să fim sincere! mormăie ea sec.

Chicotesc și îmi ridic ceașca de cafea, închinând cu ea.

— Cu asta ai dreptate!

Strălucirea după-amiezii începe să se reflecte în apă, făcându-mă să zâmbesc. A sosit partea mea preferată a zilei. Îmi iau caietul și pixul și deschid ușa glisantă din sticlă.

— Vii, Buds? strig.

Ghemul meu de blană de culoarea cafelei vine alergând în jos pe scări; simt că viața e o binecuvântare. Acum am un câine. Buddy e cel mai adorabil lucru de care n-am știut niciodată că am nevoie. Am mers la adăpost să iau un cățeluș și m-am întors acasă cu un bătrânel. Nu că m-aș plânge, căci e perfect din toate punctele de vedere. Coborâm scările și ne așezăm.

Soarele apunând peste lac e magic și unul dintre principalele motive pentru care am cumpărat casa asta. Deși e mică și demodată, e ca un basm, plină de personalitate și proiecte care așteaptă să fie împlinite. E bucuria oricărui pasionat de renovări.

Casa visurilor mele.

Am știut că trebuie să fie a mea imediat ce am văzut-o. Trei pogoane de teren așezat într-un punct al lacului cu vedere panoramică asupra apei pe trei laturi. Există o alee lungă și lată, mărginită de cei mai frumoși stejari pe care i-am văzut vreodată, iar într-o bună zi voi fi economisit suficienți bani pentru a construi o alee de acces așa cum trebuie. Pentru moment, e un drum de pământ.

În partea din față a casei există o verandă largă, un garaj separat și o grădină, iar partea din spate a casei e complet din sticlă. Este ca o cabană elvețiană, cu etajul așezat sub acoperișul din șindrilă și cu superbe ferestre cu tâmplărie din lemn.

Însă adevărata magie a casei e reprezentată de pontonul privat.

Propria mea bucățică de Paradis. Pot ieși prin spate, pe ușile glisante din sticlă, pe verandă, apoi cobor șase trepte și ajung pe pontonul cu priveliște asupra lacului.

Am un scaun de grădină și stau aici în fiecare după-amiază, privind soarele apunând deasupra apei. Deocamdată beau ceai, însă mă pot imagina bând un pahar de vin după-amiaza, în timp ce copiii se joacă.

Îmi pun protector mâna peste pântec. Sunt însărcinată în șase luni.

Și viața e frumoasă.

Cutia dezastrului a funcționat de minune, iar Deb a avut dreptate, să refulez în scris și să pun totul în cutie e eliberator. În ultima vreme, mi-am transformat refulările în poezie. Pur și simplu scriu orice, oricând, și nimic din ce scriu nu are vreo logică, însă cumva mă face să mă simt mai bine. Ca și cum, eliberând tot negativismul din interior, creez spațiu pentru toată bucuria.

Îmi deschid caietul și ronțăi pixul în timp ce mă gândesc la ce voi scrie azi. Mă gândesc câteva secunde.

Îl pot ierta pentru că nu mă iubește.
Ce nu pot ierta e pe mine însămi,
pentru că am crezut vreodată că m-ar putea iubi.

Închid caietul, iar briza serii îmi ciufulește părul în vreme ce păsările încep să ciripească pe fondul strălucirii rozalii care luminează cerul. Chiar e o priveliște uimitoare.

Magia e aici…

Gabriel

Zgomotul motoarelor vuiește pe circuit, mașina se oprește și echipajul de la boxă intră în acțiune.

Monaco, Marele Premiu.

Mă aflu în tribuna acoperită care tronează deasupra circuitului.

— Poftiți, domnule!

Ospătarul îmi aduce scotch-ul pe o tavă.

— Mulțumesc!

Atmosfera e electrizantă, iar publicul e plin de oameni frumoși oriunde te-ai uita.

— Și, de unde ești? mă întreabă blonda frumoasă.

— New York.

— Orașul meu preferat din toată lumea.

— Avem ceva în comun, replic, ridicând paharul.

— Sunt convinsă că avem multe în comun.

Îmi oferă un zâmbet sexy, iar eu privesc peste umărul ei și văd inconfundabilul păr castaniu-roșcat.

Este…

Mă uit la femeie din spate. Poartă o rochie roșie și râde în timp ce vorbește cu cineva. Inima mi se oprește pentru o clipă.

Gracie.

— Și ce…

— Scuză-mă!

Trec rapid pe lângă ea și mă îndrept direct spre cealaltă femeie.

— Gracie!

Femeia se întoarce. Îmi pică fața. Nu e ea.

— Scuze, îmi pare rău! Credeam că sunteți altcineva!

— Îmi pare rău că v-am dezamăgit! zâmbește ea.

— Deloc!

Îi zâmbesc fals și mă îndrept spre bar.

Aștept la rând cu un pahar plin în mână.

— Totul în regulă? întreabă Mark, aflat lângă mine.

Îmi ridic privirea spre el.

— De ce n-ar fi?

— Credeai că femeia aceea e Grace Porter, nu-i așa?

— Cine? mă prefac că nu știu la ce se referă.

— Știi, urăsc să te văd dezamăgit de fiecare dată când vezi o roșcată.

— Da, păi… sunt o grămadă de lucruri pe care și eu le urăsc la tine.

Îmi golesc paharul și plimb băutura prin gură înainte de a o înghiți.

— Nu mai sta cu ochii pe mine și întoarce-te la treabă!

— Din câte știu, treaba mea e să stau cu ochii pe tine.

Îmi face cu ochiul.

— Du-te dracului! bombăn.

O ia agale înapoi spre locul lui de lângă perete, iar eu avansez la coada de la bar și îmi trec mâna prin păr în timp ce aștept.

Urăsc faptul că mă cunoaște atât de bine!

Grace

— Noi o să plecăm, draga mea.

Mama mă sărută pe frunte.

— Gracie, azi te-ai descurcat de minune! mă laudă tata în timp ce se uită iubitor la bebelușii aflați în pătuțul de lângă patul meu. Te-ai descurcat bine, iubito!

— Vă mulțumesc că ați fost alături de mine în sala de nașteri.

O sărut pe mama când se apleacă spre mine, iar apoi pe tata.

— Vă sunt extrem de recunoscătoare!

— Ne întoarcem mâine la prima oră.

Tata zâmbește în timp ce aranjează căciulița albastră a bebelușului.

— Să fiți copii cuminți pentru mama voastră în seara asta! le spune el și apoi, cu un ultim zâmbet, dispar amândoi pe hol.

E miezul nopții, iar în secția de maternitate s-a făcut liniște. Camera mea e întunecată, luminată numai de fâșia de lumină din baie.

Sunt pentru prima dată singură cu bebelușii mei, gemeni fraterni, un băiețel și o fetiță. Înfășați strâns în păturicile lor cu iepurași și așezați laolaltă într-un pătuț.

Am parte de o experiență ciudată, extracorporală, de parcă aș pluti undeva sus, uitându-mă la noi trei. Împreună, în sfârșit… dar atât de singuri!

Fără un tată care să le ureze bun-venit pe lume, să fie alături de mine sau să ne spună că totul va fi bine. Cuvinte pe

care am nevoie disperată să le aud.

Acum, că au sosit și sunt niște mici persoane reale, dezamăgirea mea pare mult prea reală.

Sunt un om rău! Ar fi trebuit să îi spun.

Nările mi se umflă în timp ce încerc să mă controlez, iar nodul din gât e dureros. E ca și cum mi-aș fi reținut lacrimile timp de nouă luni, iar adezivul care m-a ținut într-o bucată se dizolvă în fața propriilor ochi.

Astăzi e o zi fericită.

N-o să plâng.

O lacrimă fierbinte mi se rostogolește pe obraz și o șterg rapid.

— Bună! rostește o asistentă, intrând pe ușă. Ești în regulă, draga mea?

Vine și se așază pe marginea patului, după care îmi ia mâna într-a ei.

— Da! șoptesc.

— Zi grea, nu-i așa?

Aprob din cap.

— Ai dureri?

— Nu!

— N-o face pe eroina, Grace! Cezarienele sunt dureroase și ai nevoie să fii odihnită înainte de a pleca singură acasă cu bebelușii.

„Singură acasă."

Auzul acestor cuvinte rostite cu voce tare face barajul să se rupă, iar fața mi se schimonosește de plâns.

— Oh, drăguță, mâine totul va părea mai bine, promit!

Dau din cap, incapabilă să răspund, din cauza nodului din gât.

Asistenta citește fișa și scoate niște tablete din buzunar.

— Uite cum o să facem! continuă, întinzându-mi pastilele. O să le iei pe astea și o să încerci să te odihnești puțin, iar eu voi sta pe scaunul acela din colț și voi avea grijă de tine și de bebelușii cât dormi.

— Dar…

— Dar nimic, în noaptea asta nu o să rămâi singură.

Îmi strânge mâna într-a ei, în timp ce lacrimile mi se rostogolesc pe față.

— N-o să te părăsesc, îți promit!

— Mulțumesc! șoptesc.

Iau tabletele și mă întind, iar ea trage păturile pe mine și mă învelește.

— Cum o să-i cheme pe bebelușii?

Ridic din umeri, nesigură.

— O să aibă nume italiene.

— Tatăl lor e italian?

Încuviințez cu o mișcare din cap.

Îmi oferă un zâmbet trist, înțelegând în sfârșit de ce sunt supărată. Nu a existat niciun donator de spermă, numai o minciună comodă, care să acopere un tată absent.

Se așază pe marginea patului și își pune mâna pe umărul meu. Un gest de bunăvoință cât se poate de simplu, care înseamnă enorm de mult.

— Care sunt numele tale preferate?

— Dominic și Lucia, șoptesc.

Se uită la mine și îmi zâmbește.

— Sunt niște nume perfecte.

— Crezi?

— Vei fi bine, draga mea, și îți vei găsi dragostea vieții tale, iar el îți va iubii copiii la fel de mult cât îi iubești și tu.

Fața mi se schimonosește din nou de plâns. La dracu', sunt instabilă emoțional.

— Închide ochii și culcă-te! șoptește cu vocea ei drăgăstoasă, în timp ce mă mângâie pe păr. Mâine e o nouă zi.

9

Gabriel

— Concediază-l!

Mă las pe spate în scaun, iritat.

— Nu-l poți concedia! bolborosește Alessio în timp ce în sala de consiliu se lasă liniștea.

— Pui pariu? Apăs butonul interfonului și zic: Greg, cheamă-l pe Rodney Roberts aici, te rog!

— Da, domnule!

— Ascultă, știu că raportul ăsta nu e strălucit, dar îl poate îmbunătăți, sunt sigur, se luptă Alessio pentru el.

— Sunt de acord, chiar se străduie. Trebuie să-i mai acordăm o șansă, intervine Victor.

— I-am acordat deja încă o șansă și nu a fructificat-o. N-are decât să paraziteze pe timpul și banii altcuiva, nu pe ale mele! mă răstesc.

— Dar…

— De ce vă pare vouă, momâilor, mereu rău de oameni? Asta nu e o afurisită de organizație caritabilă. Dacă nu prestezi, nu-ți păstrezi slujba, atât de simplu e. Este în top în domeniul lui, nu are privilegiul de a fi leneș.

Interfonul meu bâzâie.

— Da! răspund.

— Rodney Roberts e în concediu medical astăzi, domnule.

— Firește că e! Mulțumesc!

Privirea îmi zboară spre Alessio, iar el tresare.

— Ultimul cui din sicriu.

— Pot să vă iau comanda? întreabă chelnerița.

Arunc o privire spre Serafina, partenera mea.

— *Cosa mangi?*

(„Ce dorești să mănânci?")

— O să iau ce iei și tu, zâmbește ea spre mine.

Mă uit la ea peste masă. *Ai puțină coloană vertebrală, ce dracu'!*

Of!

— O salată verde și două porții de homar, vă rog!

Închid meniul și i-l întind chelneriței.

Serafina e incredibil de frumoasă, înaltă, brunetă și cu un corp de vis, italiancă până în măduva oaselor, și nimic la ea nu mă interesează absolut deloc.

Cred că sunt defect.

Mă uit subtil la ceas – încă două ore până pot scăpa dracului de aici.

Grace

Prin casă se aud râsete și țipete în timp ce fugăresc doi copilași dezbrăcați, încercând să le pun scutecele. Pentru ei, să iasă din baie, în vreme ce îi fugăresc cu hainele, e cel mai amuzant lucru din lume. Și trebuie să recunosc că până și mie îmi place.

Copiii mei au 18 luni și sunt cea mai mare binecuvântare și iubirile vieții mele. Casa noastră e plină de râsete și de haos, dar, mai presus de toate, de extrem de multă iubire.

Dominic e cel mare, cu păr întunecat și ondulat, piele măslinie și ochi mari și căprui. E o versiune în miniatură a tatălui său. Are inclusiv personalitatea lui, fiind năbădăios și iute la mânie, dominant și inteligent, și băiatul mamei până în pânzele albe. Și apoi e Lucia, pe care o alintăm Lucy. Deși seamănă cu tatăl ei, cu părul întunecat și ochii mari, căprui, nici că ar putea fi mai diferită. Mărunțică, comparativ cu Dominic, e calmă și placidă și are cea mai drăgălașă fire. Îl idolatrizează pe fratele ei și are o încredere tăcută în ea. În timp ce Dominic preferă să stea în brațele mele, Lucy preferă să stea cu Buddy pe canapea, nedorind la mine în brațe și fiind foarte independentă.

— Haideți, copii, azi trebuie să ajungem la timp! mă rog

de ei, iar Dominic râde strident și fuge la mine în dormitor, aruncându-se pe pat cu mine pe urme.

— Ești un mic nudist, Dom!

Îl plachez și îl întorc pe spate ca să-l pot ține.

— Nu te mai agita!

Îi pun scutecul în timp ce el râde și încearcă să evadeze.

— Încetează!

Încerc să fiu fermă pe când mă lupt cu el.

— Azi n-avem timp pentru asta!

Nu mint, chiar nu avem timp. Luna viitoare mă întorc la serviciu și astăzi sosește noua noastră bonă. Am ticluit un plan, iar în mintea mea e perfect logic, însă în realitate habar n-am cum va ieși.

Eu și Deb am stat de vorbă ore în șir despre cum va fi viitorul și un lucru este extrem de clar: trebuie să mă pregătesc pentru ziua în care vor întreba cine e tatăl lor. Pot să mint lumea despre inseminarea artificială, însă pe ei nu-i voi minți niciodată.

Când vor întreba – și o vor face –, le voi spune adevărul.

Trebuie să îi pregătesc cât pot de bine. Trebuie ca ei să învețe despre cultura italiană, să vorbească limba și să aprecieze diferențele dintre originile noastre.

Am angajat o tânără bonă italiancă, care sosește astăzi.

Va studia la fără frecvență pedagogia la facultate și va locui aici, fără a plăti chirie și primind salariu, iar în schimb va avea grijă de copii cât timp eu lucrez, trei zile pe săptămână, și îi va învăța să vorbească italiană.

Trebuie să o învețe în paralel cu engleza, acum, în anii de formare. În plus, voi împușca doi iepuri dintr-un foc: mă pot întoarce la serviciu și voi avea o nouă colegă de locuință, copiii vor profita, iar ea va avea ocazia să locuiască în America pentru câțiva ani. Toată lumea câștigă. Sper!

Stăm la terminalul de sosiri. Copiii sunt în căruciorul lor dublu și pe deplin preocupați de batoanele lor cu cereale, cea mai recentă obsesie, iar eu sunt pe cale să fac infarct.

E o idee groaznică! Ce dracu' a fost în capul meu?

O străină locuind la mine în casă… Ar putea fi o ucigașă în serie sau orice altceva. Acele referințe ar putea fi complet false.

Mă gândesc cât de sălbatici pot fi gemenii și îmi crește temperatura. Ce mă fac dacă e o prințesă? Nu știu cum să mă port cu prințesele perfecte.

Viața noastră e haotică și Buddy, câinele nostru, doarme pe canapea, deși nu are voie, iar la noi în casă nu e mereu ordine și… începe să mi se facă rău de la stomac.

Ce-am făcut?

Primesc un SMS pe telefon.

Cobor acum din avion.

A ajuns!

Zâmbesc și răspund emoționată:

Noi suntem la Sosiri.
Eu sunt cea cu căruciorul dublu.

Pe rampă încep să coboare oameni, iar eu îi urmăresc cu inima în gât.

— Uitați, sosește Maria! îi anunț pe copii. Astăzi vă rog să vă purtați frumos, fără crize!

Ei continuă să își molfăie batoanele cu cereale, complet neinteresați de ceea ce am eu de zis.

Văd o fată cu păr închis la culoare, iar ea mă vede la rândul ei, apoi zâmbește și îmi face cu mâna.

Poartă un trening gri, iar părul lung îi e prins într-o coadă de cal. Vine spre mine cu pas săltat.

— Grace?

— Maria?

Zâmbesc încurcată.

— Mă bucur foarte mult să fiu aici! râde ea și mă îmbrățișează. Îți mulțumesc că ai venit să mă iei!

E normală.

Se apleacă deasupra cărucioruluI.

— Și voi cine sunteți?

— Ea este Maria, le spun copiilor. Ei sunt Lucy și Dominic.

— Bună, drăgălașilor! zâmbește ea.

Dominic își scapă din greșeală batonul cu cereale pe jos și, fără să ezite, Maria îl ridică cu mâinile goale.

— Oh, e scârbos! tresar eu. Iau eu aia!

— E în regulă, mă descurc! Scoate un șervețel din buzunar și învelește batonul soios, apoi adaugă: Luăm altul când ajungem acasă. Linge-ți degetele!

Dominic îi zâmbește fascinat și își linge degetele. Și așa, pur și simplu, lucrurile se așază. Dintr-odată, știu că totul va fi minunat. Că ea va fi minunată și lumea este oficial salvată.

Îmi oferă un zâmbet larg, prietenos.

— Să mergem acasă!

Opresc mașina în parcarea atelierului. La dracu', arată ca o groapă de gunoi. Fac rapid ordine, adunând bonurile și paharele de cafea din consola centrală. De ce am mereu programare la service în cele mai haotice zile? Maria avea de predat un proiect la facultate în dimineața asta, așa că aseară am stat până târziu să o ajut cu el, iar în dimineața asta, Dominic alerga prin casă și s-a lovit la cap. Iar ca să pună capac, Buddy a ieșit afară de dimineață, s-a umplut de noroi, a intrat înapoi pe ușa pentru câine și s-a frecat de tot covorul din living și de canapea, de parcă ar fi adus acasă un trofeu.

Of... A fost o dimineață de coșmar și nu m-am oprit o clipă din momentul în care m-am trezit.

Aș fi anulat programarea la service a mașinii dacă n-ar fi existat un mic detaliu.

— Bună! strigă o voce răgușită din birou, făcându-mă zâmbesc.

— Bună, Russ!

Vine să mă întâmpine. Are părul șaten-deschis, ondulat, piele măslinie și cei mai mari ochi albaștri pe care i-ai văzut vreodată.

Mecanicul meu, Russel, e cel mai sexy bărbat din Greenville, dar nu în genul burlacului chipeș, ci într-un fel subtil, *prin modul în care zâmbește*.

Adusul mașinii la service e evenimentul principal al zilelor mele.

Îmi zâmbește și ne fixăm cu privirea o clipă mai mult decât ar trebui.

— A trecut prea mult de când nu te-am mai văzut, Grace!

— Păi…

Îmi trec mâna prin păr, căci mă face să mă fâstâcesc.

— Nu pot să aduc mașina la service mai des decât o fac deja, Russ. Cred că, dacă aș face-o, s-ar chema că te urmăresc.

— Poți să mă urmărești oricând vrei.

Aerul se învârte în jurul nostru.

Ochii îmi cad pe blugii lui albaștri, strâmți, și pe cămașa de flanel în carouri. Are cvadricepși groși, vene puternice pe antebrațe și umeri lați.

Totul la Russel strigă bărbat aspru, fără filtre.

Ne tachinăm flirtând deja de peste un an, însă niciodată nu pare să ducă undeva. Știu că nu are pe nimeni și că nu e un fustangiu, dar asta e cam tot ce știu despre el.

Locuiește la mică distanță în afara orașului și a crescut aici, însă tot restul legat de el e un mister. Din ce-mi pot da seama, nimeni nu pare să știe mare lucru despre Russel.

Se sprijină cu fundul de mașina mea și își încrucișează gleznele.

— Știi, mă gândeam.

— La ce?

— La…

Se oprește.

— La ce? întreb nerăbdătoare. Continuă!

— Ai vrea să ieșim cândva?

Simt că se învârte podeaua cu mine.

— Adică la o întâlnire?

— Da!

Îmi zâmbește.

— Adică… știu că ai gemenii și nu e…

— Acum am bonă, îl întrerup.

Ridică din sprâncene.

— A, da?

— Îhî! Ridic din umeri și apoi reiau: Așa că acum pot să ies în oraș.

Ridic iar din umeri.

— Adică, nu chiar tot timpul, dar… uneori. Am puțin mai multă libertate.

Zâmbește, iar eu o simt până în degetele de la picioare.

— Sâmbătă seara?

— Îhî!

— Vin să te iau pe la șapte?

Asta chiar se întâmplă?

— Îhî!

Se apropie de mine.

— Știi, spui „îhî" destul de des.

Îmi ia fața în mâini și se uită la mine.

Aerul îmi iese din plămâni când mă atinge și singurul lucru pe care îl scot pe gură e un „îhî" lipsit de vlagă.

— Probabil că ar trebui să mă săruți, ca să rezist până sâmbătă… îhî?

— Îhî…

Buzele lui le ating delicat pe ale mele, dar apăsarea e perfectă.

Oh…

Ne sărutăm din nou și din nou, iar apoi se retrage și își umezește buzele, uitându-se atent la mine.

— Mașina ta nu e singurul lucru de care trebuie să mă ocup azi.

— Poftim? chicotesc, șocată.

— Gresat și schimbat uleiul, râde el.

— Perversule!

— De mine era vorba.

— Sigur că da!

Mă retrag din strânsoarea lui și mă îndepărtez cu spatele, ca să pot să continui să mă uit la el.

— Trebuie să mă duc la serviciu.

— Cum ajungi acolo?

— Domnul Holdsworth, vecinul meu, mă ia de pe strada principală, mă așteaptă acolo.

— N-ai uitat nimic? mă întreabă.

— Nu! Cred că mi-am făcut treaba aici în dimineața asta.

Îmi zâmbește sexy.

— Am nevoie de cheile tale.

— Oh, așa e!

Cotrobăi stânjenită prin geantă, apoi găsesc cheile și i le dau; mă prinde fără menajamente și mă sărută din nou.

— Să fii cuminte în mașină la domnul Holdsworth!

Izbucnesc în râs.

— Are 89 de ani!

— Ai putea să aduci la viață o stâncă cu sărutul ăla.

Plec spre strada principală, simțindu-i privirea asupra mea. Trebuie să mă concentrez să nu țopăi și să-mi ciocnesc călcâiele de entuziasm.

În sfârsit!

Sâmbătă seara, ora 19.08

Pe stradă apar faruri și o mașină intră încet pe alee.

— A venit! strigă Maria.

— Bine! strig drept răspuns.

De când eu și Russ ne-am sărutat marțea trecută, sunt ca un copil în preajma Crăciunului. A trezit ceva în mine care fusese uitat de mult și nu-mi amintesc de când nu am mai fost atât de entuziasmată de o întâlnire.

Cred că am făcut un pas important și mi-am dat seama în sfârșit că e în regulă să-mi doresc ceva pentru mine. A fost nevoie de trei ani de când sunt mamă și de numeroase predici din partea lui Deb și a Mariei ca să-mi dau seama că nu trebuie să mă simt vinovată de fiecare dată când fac ceva care nu are legătură cu copiii mei. Cred că am simțit mereu asta, pentru că, fiind părinte singur, am mereu impresia că ei trebuie să aibă parte de fiecare strop din mine și din timpul meu.

În seara asta, lucrurile se schimbă, gata cu totul sau nimic. Trebuie să găsesc un echilibru, o viață de familie fericită și

un bărbat care... Zâmbesc. Pe cine încerc să păcălesc?

Îmi doresc un bărbat sexy, care să mi-o tragă bine și care să-mi folosească corpul așa cum vreau și eu să-l folosesc pe al lui.

A trecut mult prea mult!

Se aude o bătaie în ușă, iar inima mi se oprește o clipă. Eu și Maria i-am obosit intenționat pe copii astăzi și am făcut toate activitățile din lume ca să-i putem pune la culcare înainte să plec. Așa nu am nicio scuză să fiu preocupată de ce se întâmplă acasă. Amândouă cunoaștem prea bine ce-i cu mine.

— Bună! aud vocea Mariei când deschide ușa.

— Bună, eu sunt Russel! răsună vocea lui adâncă în toată casa.

Arunc o ultimă privire în oglindă. Port o rochie neagră, mulată, pe care am cumpărat-o săptămâna asta cu Deb. Mi-am lăsat părul liber și port machiaj și lenjerie intimă neagră.

Lenjerie intimă.

Cu inima bătându-mi cu putere în piept, cobor scările și îl văd pe Russel stând în fața ușii de la intrare cu un buchet de flori artizanal. Privirile ni se întâlnesc, iar el zâmbește blând.

— Bună! Mă privește din cap până în picioare și adaugă: Arăți splendid!

— Bună! îi răspund, radiind.

Îmi întinde florile și aproape că mă topesc.

— Le pun eu în apă, voi vedeți-vă de drum! zâmbește Maria, uitându-se cum ne zgâim unul la altul.

— Mulțumesc!

Îi întind florile și ies pe ușă plutind, îndreptându-mă spre camioneta lui Russel. Îmi deschide portiera și apoi se apleacă spre mine.

— Ai idee cât de superbă ești?

— Ar trebui să mă săruți.

Strânge din buze.

— N-ar trebui să aștept până la finalul întâlnirii ca să fac asta?

— Nu!

Îi cuprind fața în mâini și i-o cobor spre a mea, buzele ni se ating, iar sărutul e prelung, lent și adânc.

— Cină? murmur cu buzele lipite de ale lui.

— Ce? respiră el sacadat, covârșit de excitare.

Ne sărutăm din nou și îi simt erecția în timp ce se lipește de piciorul meu.

Daaaaa!

Excitarea îmi cuprinde corpul ca un incendiu. Nu putem să ieșim așa în oraș.

— Comandăm de mâncare la tine acasă? întreb gâfâind, cu gura lipită de a lui.

— Nu mă deranjează.

Închide portiera cu putere și aproape aleargă până pe partea șoferului.

Ce dracu'? Nici măcar n-am reușit să plecăm de pe alee.

Parcă suntem animale.

Nu-mi amintesc drumul spre casa lui, nici când am ieșit din mașină sau ce mobilă are în casă.

Tot ce știu e că acum sunt în dormitorul lui Russel, iar ochii i se plimbă peste corpul meu în timp ce mă dezbracă lent de rochie.

Luminile sunt estompate și în cameră e liniște, așa că fiecare respirație a noastră se aude amplificat.

Bum, bum, bum! îmi răsună inima. A trecut mult timp de când nu m-a mai văzut nimeni dezbrăcată, iar de atunci am născut doi copii. Dacă nu îi place ce vede?

Spune ceva!

— Ești superbă, Grace! murmură, luându-mi fața în mâini și sărutându-mă adânc. Numai la tine mă gândesc.

Mă împinge pe pat și îmi depărtează picioarele, apoi își ridică ochii la mine în timp ce mă linge acolo, aproape făcându-mă să sar de pe pat.

Prima dată m-a atins cu limba. Zâmbesc prostește către tavan.

Am nevoie de asta!

Gabriel

Ies din clădire și îl văd pe Mark stând lângă mașină. Îmi zâmbește vag, dar ochii lui nu zâmbesc.

— Bună dimineața!

Îmi deschide portiera mașinii.

— Salut! îi răspund, urcându-mă în mașină.

Intrăm în trafic și îl urmăresc în oglinda retrovizoare. Chipul îi e brăzdat de îngrijorare.

— Ce e? îl întreb.

Privirea i se ridică spre mine.

— Ce e... ce?

— Ce e în neregulă cu tine?

— Nimic.

Expiră zgomotos.

— Nu mă minți, ai fost posomorât toată săptămâna!

Își dă ochii peste cap și continuă să conducă, dar eu nu mai suport.

— Trage pe dreapta!

— Ce-i?

— Oprește dracului mașina!

— De ce?

— Pentru că așa spun eu!

Oprește mașina pe marginea drumului, iar eu cobor și-i deschid portiera.

— Dă-te jos!

— Ce faci?

— Azi conduc eu.

Se holbează la mine, nedumerit.

— Păi și eu ce dracu' fac?

— Treci pe scaunul din dreapta, tâmpitule! Asta dacă nu vrei să mergi pe jos acasă.

Își dă ochii peste cap și ocolește mașina, urcându-se în scaunul pasagerului, iar eu intru din nou pe șosea. Se uită la mine.

— Ce faci?

— Conduc.

— De ce?

— Pentru că, atunci când sunt depresiv și prost dispus, tu conduci, iar acum e rândul meu să conduc.

— Nu sunt depresiv și prost dispus.

— Bine, pentru că asta e treaba mea pe aici.

Mergem o vreme în tăcere.

— Depresiv nici măcar nu e un cuvânt, spune el nonșalant, privind pe geam.

Conduc în continuare.

— Și ca idee, tu nu ești depresiv, ești doar prost dispus, continuă el.

— Ei bine, ca idee…

Opresc la semafor.

— Nu sunt prost dispus, dar oamenii sunt pur și simplu imbecili.

— Mă faci imbecil?

— Categoric! Spune-mi ce e în neregulă cu tine!

Liniște.

— Voi continua să conduc prin oraș până îmi spui și nu am timp de rahaturile tale. Scuipă tot!

Își trece mâna prin păr.

— Zoe se mărită weekendul ăsta.

Inima mi se prăbușește. Zoe a fost iubita lui din tinerețe, care l-a părăsit când a fost detașat în misiune. A spus că nu-și poate pune viața pe pauză pentru un bărbat care pleacă la război.

— Păi… Strâng cu putere volanul înainte să adaug: Călătorie sprâncenată!

El dă din cap cu tristețe.

— Te întâlnești cu altcineva, de ce-ți pasă ce face Zoe? îl întreb, virând pe altă stradă.

Liniște.

Ridică din umeri.

— Nu mă mai întâlnesc cu ea.

— Oh! De ce nu?

— Eu… le compar pe toate cu ea, înțelegi?

Înțeleg.

Îl ascult în timp ce conduc.

— Și știu că nu putem fi împreună și nici măcar nu vreau asta, dar…

Ezită.

— Dar ce? întreb.

— Gândul la Zoe mă duce la o perioadă din viața mea când eram fericit și totul era simplu, pentru că ea era singura fată din lume pe care o voiam.

Traficul din jur se oprește.

— Toate femeile par atât de mediocre!

— Ai perfectă dreptate! Credeam că numai eu văd lucrurile așa.

Ne continuăm drumul în liniște.

— Poate că doar îmbătrânim, iar fiorul pe care ni-l oferea iubirea și-a pierdut strălucirea, spune el.

— E posibil, rostesc, ridicând din umeri. Probabil, de fapt.

Iau încă un viraj, continuând drumul, și îmi vine o idee.

Sun la birou.

— Bună dimineața, domnule Ferrara! răspunde Isabell.

— Nu vin astăzi.

— Ahh…, ezită ea. Aveți o zi plină, domnule.

— Reprogramează totul!

— Nu vă simțiți bine?

Apăs pe butonul de terminare apel.

— Vezi-ți de treaba ta! mormăi mai mult pentru mine.

— De ce ai sunat să anunți că nu vii? mă întreabă Mark. Ce faci?

— Te duc la Vegas weekendul ăsta.

— De ce?

— Jocuri de noroc, alcool și stripteuze, îi răspund, mergând mai departe.

— Crezi că să joc poker, să beau scotch și să le-o trag mai multor stripteuze scumpe mă va face să o uit pe Zoe?

— Nu!

Ridic din umeri.

— Dar va fi distractiv.

Îi arunc o privire, iar el rânjește.

— Îmi datorezi o sută de dolari, apropo, îi spun.

— Pentru ce?

— Nu o fac pe psihologul pe gratis, da?

Strânge din buze pentru a-și ascunde zâmbetul.

— Ce gen de psiholog oferă jocuri de noroc, alcool și sex fără însemnătate pe post de tratament?

— Genul distractiv.

Douăsprezece luni mai târziu.

Le urmez pe cele două fete pe cheiul care duce spre iahtul meu în timp ce ele păşesc, şovăind, în rochii mulate şi cocoţate pe tocuri cui, chicotind ameţite. Giovanna are păr lung, închis la culoare, şi un corp splendid, iar Amara e geamăna ei identică.

— Ce se întâmplă când ajungem pe iahtul tău?

Amara îmi zâmbeşte sexy peste umăr.

— Vă aşezaţi amândouă în genunchi, asta se întâmplă. Arăt înspre iaht şi le îmboldesc: Mergeţi mai departe!

Râd amândouă, mergând mai departe. O s-o primească!

Suntem la St. Tropez, în sudul Franţei. Am stat în Italia o lună şi m-am oprit aici în drum spre casă. Ajungem la iaht, iar Mark aşteaptă la capătul pasarelei. Le priveşte pe cele două femei superbe cu care sunt.

— Bună seara, domnule!

— Bună seara, Mark!

Desprinde cordonul negru pentru a permite accesul, iar cele două fete râd şi sporovăiesc în timp ce urcă pe iaht.

— Ticălos norocos! mormăie el ca pentru sine.

Rânjesc.

— Te-aş invita să ni te alături…

Ridică din sprâncene, brusc interesat.

— Dar eu nu împart.

— Du-te dracului! şopteşte.

Chicotesc şi trec pe pasarelă, urcând pe iaht. Mă uit în jur după fete.

— Unde sunteţi? strig.

— Aici, sus!

Urc câte două trepte deodată şi, ajuns sus, în dormitor, le găsesc pe amândouă dezbrăcate, în genunchi, aşteptându-mă.

Penisul îmi zvâcneşte, recunoscător.

— Ce fete bune!

Grace

Am citit mesajul de la Deb.

Trebuie să te văd.

Urgent!
Putem lua prânzul astăzi?

Ha?
Îi scriu înapoi:

Ce s-a întâmplat?

Aștept răspunsul ei.

Nu s-a întâmplat nimic, dar trebuie să ne vedem.

Hristoase, mă întreb dacă s-a certat cu Scott! Ii răspund:

Am pauză de prânz la 12.30.
Ne vedem în locul obișnuit?

Răspunsul sosește imediat:

OK, ne vedem atunci.

12.40. Când intru în restaurantul Chachi's, o văd pe Debbie așezată în spate, așa că îi fac cu mâna în timp ce mă îndrept spre ea.

— Ești bine? o întreb, sărutând-o pe obraz.

— Posibil să fiu cea mai rea prietenă din lume pentru că stric surpriza, dar m-am gândit toată noaptea la asta și vreau

să fii pregătită și să nu strici lucrurile.

— Ce vrei să zici? mă încrunt.

— Russel o să te ceară de soție.

Îmi pică fața.

— Poftim?

— A sunat ieri să mă întrebe ce fel de inel ți-ai dori.

Mă holbez la ea, îngrozită.

— Și pregătește o cerere în căsătorie grandioasă, iar eu vreau doar ca tu să fii încântată când o va face, pricepi?

Pereții încep să se strângă în jurul meu.

— Russel e un tip grozav, Grace.

Se întinde peste masă și mă apucă de mână. Ochii mi se umplu de lacrimi.

— De ce ar vrea să se căsătorească?

— Pentru că te iubește și sunteți împreună de doi ani. Sunteți un cuplu grozav!

— Și îmi spui asta pentru că…

— Pentru că știam că vei reacționa așa și voiam să ai reacția asta față de mine, nu față de el. El nu merită să-ți vadă fața așa.

Groază pură începe să-mi cuprindă tot corpul.

— Nu vreau să mă mărit, Deb.

— De ce nu?

Silueta ei se estompează și simt cum mi se pune un nod în gât. Sunt incapabilă să articulez ceva.

— Russel e un tip grozav, continuă ea.

— Știu că este.

— Și aveți o chimie excelentă, iar sexul e minunat.

— Știu.

— Te iubește și se poartă minunat cu copiii. Mai ții minte cât de incredibil a fost atunci când a murit Buddy?

Îmi las capul în palme.

— Ar trebui să sari în sus de încântare.

— Așa ar trebui.

— Singurul motiv pentru care ți-am spus e că, în adâncul sufletului, știam că nu o vei face.

— De unde știai?

— Ce?

— De unde știai că nu o să fiu încântată?

Mă privește fix câteva secunde.

— Vă urmăresc când sunteți împreună și e evident că el ține la tine mai mult decât ții tu la el. Implicarea lui în relație e mai intensă decât a ta. El e implicat 100%, iar tu… nu.

— Nu știu ce dracu' e în neregulă cu mine, șoptesc. Russel e bărbatul visurilor mele, e perfect din toate punctele de vedere, dar…

Vocea mi se stinge.

— Dar nu e el.

— Nu are nimic de-a face cu Gabriel! mă răstesc enervată.

— Nu? se răstește și ea. Ba eu cred că are, pentru că ești în continuare îndrăgostită iremediabil de Gabriel Ferrara și niciun bărbat, indiferent cât de perfect, nu se va compara cu el.

— Asta e o tâmpenie. Nu m-am mai gândit la Gabriel de ani buni.

— Grace!

Îmi strânge mâna într-a ei.

— Trebuie să înveți să iubești ce e bun pentru tine.

Silueta i se estompează iar.

— Russel e bun pentru tine. Îmi zâmbește trist înainte să adauge: Te iubește.

— Știu.

— Dacă nu îl iubești suficient ca să te căsătorești cu el, trebuie să încetezi să mai fii egoistă și să îl lași să plece, ca să poată găsi pe altcineva.

Fața mi se schimonosește de plâns.

— Nu vreau să-l pierd!

— Atunci, nu-l pierde!

Îmi zâmbește.

— Căsătorește-te cu el și fii fericită! Pentru că meriți asta. Un bărbat care venerează pământul pe care pășești.

Ideea de a mă căsători cu Russel îmi întoarce stomacul pe dos. De fapt, ideea de a mă căsători cu oricine îmi întoarce stomacul pe dos.

— Te rog, Grace! Gândește-te la asta, și nu distruge o relație perfectă, pentru că ți-e teamă!

— Nu mi-e teamă, Deb, nu despre asta e vorba!

— Atunci, ce?

— Realitatea e... Mă umplu de tristețe rostind asta cu voce tare: ...Ceva lipsește în relația cu Russ.

— Cum ar fi?

— Nu știu. Dacă aș ști, aș repara lucrurile.

Gabriel

Fac regele să alunece pe poziție.

— Șah-mat!

Mark își dă ochii peste cap.

— Devine plictisitor să te tot bat! oftez.

— Joc cu tine numai pentru că mă plătești, ripostează el sec.

Chicotesc și sorb iar din scotch.

— De fapt, de ce jucăm șah într-o sâmbătă seara? mă întreabă.

Privirea mi se îndreaptă spre peretele din sticlă și luminile sclipitoare ale New Yorkului, aflate dedesubt.

— Nu știu. Iau o gură de scotch și adaug: Ai vreodată senzația că lipsește ceva?

— Adică?

— Nu știu. Am totul... și totuși...

— Dacă tu, ducând viața pe care o ai, vrei mai mult, atunci noi, restul muritorilor, am încurcat-o, răspunde el.

Iau încă o înghițitură din băutură, căzând pe gânduri.

— Poate ar trebui să mă însor.

— Poate, zice și ridică din umeri. Ariana e...

— Perfectă, îl întrerup.

El încuviințează.

Începem o partidă nouă de șah, însă amândoi ne gândim la ale noastre.

— Mereu am crezut că, atunci când voi întâlni persoana potrivită, nu voi ști cum să oficializez lucrurile mai repede, spun, gândind cu voce tare.

— Eu nu sunt sigur dacă mă voi căsători vreodată, sincer să fiu.

— Îmi doresc copii.

— Ai nevoie de copii, cărora să le lași toate rahaturile astea.

Face un gest de jur împrejurul apartamentului meu.

— Ca idee, penthouse-ul meu de 80 de milioane de dolari nu e un rahat!

Mark chicotește.

— Dar te face fericit?

— Nu!

Ochii mi se plimbă în jur.

— Nu pare.

— Așadar, te însori cu Ariana?

— Nu.

— Atunci, cu cine să te însori, dacă nu cu ea?

— Nu știu. Ariana e frumoasă și iubitoare, italiancă și tot ce ar trebui să-mi doresc. Suntem împreună de peste un an și o iubesc.

— Dar nu ești îndrăgostit de ea?

— Poate nu sunt capabil de asta.

— Probabil. Se gândește o clipă înainte să mă anunțe: Îmi datorezi 500 de dolari.

— Pentru ce?

— Nu fac pe psihologul gratis, să știi.

— La ce soluție mi-ai dat, nu ai făcut decât să îmi spui că sunt incapabil să iubesc, replic tăios. Și de când ai crescut prețurile?

Chicotește.

— Adevărul e costisitor.

Intru în apartament în jur de șase și văd petale de trandafiri împrăștiate pe hol. Ce dracu' e asta?

— Ariana? strig nedumerit.

Merg mai departe și găsesc și mai multe petale de trandafiri.

— Ariana?

Iau colțul și văd o inimă enormă pe podea, făcută din petale de trandafiri și lumânări aprinse, din boxe se aude muzică, iar Ariana e sprijinită într-un genunchi.

Nu!

— Ce…

— Te iubesc! îmi zâmbește ea. Știu că tu ești cel care ar trebui să pună întrebarea, dar nu mai pot să aștept.

Nu!

— Iubito… eu…

— Gabriel, vrei să te căsătorești cu mine? mă întreabă, plină de speranță, uitându-se în sus, la mine.

Inima mi se prăbușește. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să o rănesc pe femeia asta frumoasă.

— Te iubesc foarte mult! șoptește ea printre lacrimi. Fă-mă cea mai fericită femeie din lume și devino soțul meu!

Și ăsta este momentul în care trebuie să aleg ceea ce știu că e bine pentru mine. Mă las în genunchi în fața ei, sfâșiat între a o implora să mă ierte pentru că trebuie să mă suporte și nevoia de a fugi cât de departe pot.

— Da!

O sărut delicat pe buze.

— Da, ce?

— Da, mă căsătoresc cu tine!

10

Gabriel

Șapte ani din ziua în care Grace a părăsit Ferrara Media.

Mă uit la semnul de deasupra ușii.

Împing ușa și intru.

— Bună ziua, domnule Ferrara! Pe aici, spre masa dumneavoastră, domnule!

Chelnerul dă din cap cu un zâmbet.

— Mulțumesc!

Îl urmez prin restaurant și îl văd pe fratele meu, Alessio, stând împreună cu mama la masa ei obișnuită de la geam.

Mama zâmbește larg când mă vede.

— Mamă!

O sărut pe ambii obraji.

— *Ciao, mio caro Gabriel!*

(„Bună, dragul meu Gabriel.")

Zâmbește.

— Ales, îl bat pe umăr pe fratele meu înainte de a mă așeza la masă.

Alessio îmi toarnă un pahar de vin și mi-l întinde.

— Mă bucur că ești aici; acum mama îți poate ține *ție* predici!

Ridică paharul înainte de a lua o înghițitură zdravănă.

Privirea mi se îndreaptă spre mama.

— *Che succede, mamma? Qual-cosa non va?*

(„Ce se întâmplă, mamă?")

— A anulat întâlnirea cu Arabella, răspunde ea, încruntându-se.

Alessio se uită la mine încremenit, iar eu chicotesc.

— Dacă îți place așa de mult Arabella, ieși tu cu ea! răspunde el sec.

— E femeia perfectă, replică ea.

— Pentru Gabriel, contraatacă Alessio.

— Gabriel e căsătorit.

— Nu încă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Calmează-te!

— Peste cinci săptămâni, deci e același lucru.

— Mai ai timp să fugi.

Alessio rânjește și ridică paharul spre mine.

Zâmbesc și apoi îmi pică fața imediat.

Principala misiune a mamei mele în viață e să-și vadă copiii căsătoriți, însă întâmpină rezistență pe toate fronturile.

Deschid meniul, examinez opțiunile și îmi dau ochii peste cap.

— De ce venim mereu aici? Urăsc mâncarea vegană!

— Și cu toate astea, mănânci întotdeauna totul din farfurie, răspunde mama.

— Vreau carne, oftez.

— Când vei fi însurat, nu-ți va lipsi nimic.

Of! Îmi beau la rândul meu vinul cu înghițituri mari. Starea de spirit a lui Alessio mă molipsește.

Cicălitul e sportul ei preferat.

— Unde e Carina? întreb.

— Sora ta avea o programare.

— Ce i-ai spus Arabellei? îl întreabă mama pe Alessio.

Arunc o privire în jur și văd o față cunoscută, oare cum îl chema...? Mă uit la el pentru o clipă, încercând să-mi amintesc de unde să-l iau... *Rodney*.

Lucra pentru mine pe vremea când Gracie era aici.

Mă întreb dacă...

Se ridică să meargă la bar și, înainte să mă pot opri, mă ridic la rândul meu.

— *Torno tra un attimo.*

(„Mă întorc într-o clipă.”)

Îl urmăresc și mă opresc lângă el la bar.

— Rodney!

Zâmbesc.

Fața i se descompune înainte să se poată controla, iar eu strâng din buze pentru a-mi ascunde rânjetul.

Momâie!

— Domnule Ferrara, se bâlbâie el emoționat. Bună ziua!

— Bună ziua! îi răspund. Ce mai faci?

— Bine, dumneavoastră?

— Excelent!

Barmanul se apropie.

— Ce doriți?

— Dă-mi voie să-ți iau ceva de băut, Rodney!

— O, n-aș putea!

— Insist!

Zâmbesc în timp ce mă așez pe scaunul de bar.

— Două whiskyuri Blue Label, te rog?

Ochii lui Rodney se fac mari la auzul comenzii mele.

— Trebuie să mă întorc la serviciu.

— Atunci, asta va face lucrurile mai distractive, nu-i așa? Arăt spre scaunul de bar de lângă mine și adaug: Stai jos!

Se trântește agitat pe taburetul de lângă mine.

— Felul în care ne-am despărțit… N-a fost nimic personal, știi asta, nu?

— Da, zice el și dă din cap. A fost o perioadă grea pentru mine.

Aprob și eu din cap.

— Acum unde lucrezi?

— Ăăă…

Ezită.

— La Miles Media. Mă uit fix la el înainte să completez: Am dreptate?

— Ah… păi….

— Liniștește-te, e în regulă! Sunt norocoși să te aibă.

— Mulțumesc!

Chelnerul așază cele două whiskyuri pe bar, în fața noastră.

— Mulțumesc!

Iau paharul și îl duc la buze – ah, perfecțiune! Rodney ia o înghițitură și tresare.

— Tare!

Rânjesc.

— Sau poate ești tu slab?

— Cu siguranță!

Se freacă pe piept, simțind cum îi coboară prin tot corpul.

— Ei bine… cum aș putea formula asta? Te-ai mai întâlnit cu careva dintre foștii colegi?

Încerc să par nonșalant.

— Nu! Ridică din umeri și apoi reia: Mă mai întâlnesc uneori cu Geoffrey, dar el încă lucrează pentru dumneavoastră, evident.

Dau din cap și mai iau o înghițitură în timp ce îl ascult.

— Dar domnișoara Porter, pe ea ai mai întâlnit-o?

— Nu!

Strânge din buze.

— N-am mai văzut-o de câțiva ani.

— Oh…

— M-am întâlnit cu ea la un târg, când era însărcinată, dar de atunci n-am mai văzut-o.

Mi se strânge stomacul.

— E căsătorită?

— Nu, a făcut totul singură. Spermă de la un donator.

— Poftim?

Fața mi se schimonosește.

— Ce vrei să zici?

El ridică din umeri.

— Nu știu, a zis că își dorea un copil și nu avea un partener, așa că a decis să apeleze la un donator de spermă. De-asta s-a mutat, ca să-și poată crește copilul la țară.

Poftim?

Mă holbez la el, ascultând cu atenție.

— Cât de avansată era sarcina când ai văzut-o?

— Foarte avansată, era enormă!

— Când se întâmpla asta?

— Nu la mult timp după ce am plecat, de fapt. La mai puțin de un an după ce și-a dat demisia.

— Ce vrei să zici?

— Păi…

Ridică din umeri.

— Și eu am fost șocat, sincer să fiu.

— În ce dată era?

— Habar n-am, era…

Se încruntă în timp ce se gândește.

— Am văzut-o la Târgul Merelor din Vermont.

— Când se întâmpla asta?

— Habar n-am, dar era în anul în care am plecat amândoi. Știu asta pentru că pe atunci încă locuiam în Manhattan – îmi amintesc pentru că m-am mutat în weekendul de după eveniment.

IImm… Îmi beau whiskyul în timp ce mă gândesc.

Rodney continuă să vorbească, iar eu îmi scot telefonul și caut pe Google:

Data Târgului Merelor din Vermont.

Apare data.

Iulie…

Noi am fost împreună în luna decembrie a anului dinainte.

Hmm! Ciudat…

Adică la șapte luni după ce ne-am culcat împreună, deci ori era deja însărcinată atunci… ori…

— Ce ziceți? spune Rodney.

Îmi ridic privirea, căci n-am auzit niciun cuvânt din tot ce a spus.

— Îți cer scuze, sunt aici cu mama! Mă bucur că te-am văzut! îi tai vorba și îi întind mâna.

— Oh… Desigur! Și eu mă bucur că v-am revăzut!

Mincinosule!

— La revedere!

Mă întorc la masa mea și mă așez. Prin minte îmi trec un milion de gânduri.

Era însărcinată în șapte luni când a văzut-o el, la șapte luni după ce petrecuserăm noaptea împreună.

N-are cum…

— Am comandat și pentru tine, spune Alessio.

— *Grazie!*

Îmi scot telefonul și îi scriu un mesaj lui Mark.

Găsește-o pe Grace Porter.

Grace

— Caută-ți pantofii de balet, iubire! strig în timp ce întind untul de arahide pe bucata de pâine prăjită.

— Unde sunt? strigă Lucy de sus.

— Ar trebui să fie la tine în dulap! strig înapoi.

Aud lucruri lovindu-se de perete în timp ce aruncă obiecte din cale pentru a căuta.

— Nu sunt!

Îmi dau ochii peste cap. Ar fi fost mai ușor dacă i-aș fi găsit eu din prima, pentru că acum voi fi nevoită să urc și să-i găsesc oricum și, în plus, să strâng și dezastrul pe care l-a făcut, căutându-i.

— Nu-i găsesc! strigă, aproape de o criză de isterie. Am căutat peste tot!

— Vin acum! strig.

Of, în fiecare sâmbătă e aceeași poveste!

Aleargă ca o găină, pregătindu-se pentru ora de balet. Jur că cineva ne pătrunde în casă și ascunde rahaturi numai ca să-mi facă mie viața grea!

Mereu caut câte ceva.

Urc la etaj și o văd cu coada ochiului la mine în dormitor, făcând piruete. Se privește în oglinda cea mare. Mă opresc și mă sprijin de tocul ușii, urmărind-o câteva secunde.

Poartă un costum de balet și un tutu roz pastel, plus ciorăpei albi. Părul lung și întunecat îi e prins într-un coc și e atât de drăgălașă, că simt că mă topesc.

— Uau! zâmbesc. Fabuloase piruete!

— Chiar încep să mă pricep la ele.

Își desface mâinile cu un aer de profesionistă.

— Văd! zic, dând din cap. Foarte impresionant!

— Maria spune că poate la anul voi merge în clasa următoare.

Rânjesc. Va merge în clasa următoare pentru că va fi cu un an mai mare, dar intru în jocul ei:

— Uau, nu știam asta! Minunat!

Intru în camera ei și privesc haosul: totul e aruncat pe fundul dulapului sau azvârlit în jur prin cameră.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Ce?

— Dezordinea!

— Oh… Căutam pantofii de balet.

— Și nu te-ai deranjat să pui lucrurile la loc?

Îmi dau ochii peste cap în timp ce încep să caut afurisiții de cipici de balet.

— Fac piruete!

Îmi dau ochii peste cap în timp ce caut prin cameră; nu sunt în dulap, nici în cutia cu jucării, nici sub pat.

Unde sunt tâmpeniile de încălțări?

— Poate ar trebui ca azi să mergi desculță! strig.

— Nu! țipă ea.

— Păi unde i-ai pus?

— Sigur i-a pus Maria undeva!

Of, probabil are dreptate!

Maria s-a mutat de la noi și locuiește cu iubitul ei. Vine aici trei zile pe săptămână, cât lucrez eu, și în continuare știe mai multe despre casa noastră decât noi.

Cobor la parter și îi trimit un mesaj.

Bună, Maria,
scuze că te deranjez!
Ai văzut cipicii de balet ai lui Lucy?

Primesc un răspuns:

Bună!
Îi poartă domnul Snu*ffle*s.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

Ce ne-am face fără tine?
Mulțumesc!

Mă întorc anevoie la etaj și da, uriașul elefant de pluș al lui Lucy poartă cipicii de balet.

— Îi poartă domnul Snuffles! strig.

— Ah, da! strigă ea, imperturbabilă. Așa e!

— Haide, trebuie să ne grăbim acum! Jos și la mașină!

Cobor în grabă scările și arunc o privire pe fereastră, spre lac. Soarele dimineții strălucește pe apă. N-o să mă plictisesc niciodată de priveliștea asta.

— În mașină, te rog! strig.

Țin bucata de pâine prăjită între dinți și ridic gențile. Imediat după balet avem baseball, iar apoi, după-amiază, mergem la o zi de naștere. Sâmbetele sunt întotdeauna pline de activități.

Ies pe ușa din față pe veranda mare și văd o mașină neagră venind pe alee.

— În mașină! strig. La dracu'! bombăn mai mult pentru mine.

Mașina se oprește și parchează în fața casei noastre, iar eu mă încrunt, privind-o.

Cine e?

Portiera din spate se deschide și văd cu încetinitorul cum un bărbat într-un costum bleumarin coboară din mașină. Inima mi se oprește în loc.

Gabriel Ferrara.

Se îndreaptă spre mine, dominându-mă cu înălțimea lui. Ochii căprui, mari, și maxilarul pătrat perfect.

— Bună, Grace! rostește cu vocea lui adâncă.

Emoțiile mă copleșesc instantaneu și mi se pune un nod în gât. Brusc, sunt aruncată înapoi în timp, redevenind fata pe care el n-a vrut-o.

Am știut dintotdeauna că va veni și ziua asta, însă acum, că a sosit, *nu sunt pregătită.*

— Bună, Gabriel!

Ochii îmi fug spre casă.

— Ce cauți aici?

Îmi susține privirea.

— Cred că știi.

Plasa de insecte de la ușă se trântește, iar Lucy iese în viteză în micuțul ei tutu. Lui Gabriel îi pică fața în timp ce o privește venind spre noi.

Bum!

Bum!

Bum! îmi bubuie inima.

Nu…

— Bună!

Zâmbește bucuroasă, luându-mi mâna într-a ei și legănând-o înainte și înapoi. La dracu', de ce e așa de prietenoasă?

— Bună! răspunde Gabriel calm. Cum te cheamă?

— Lucia.

Maxilarul lui Gabriel se încleștează în timp ce se uită fix la ea. Cu trăsăturile italienești întunecate, e indubitabil că nu îmi seamănă deloc. Ochii mi se umplu de lacrimi și știu că furia lui va fi nemiloasă.

Futu-i!

Nu plânge! Nu plânge!

— Care e numele tău de familie? o mai întreabă el.

Lucy zâmbește cu mândrie în timp ce îmi leagănă mâna înainte și înapoi.

— Porter.

Ochii ucigători ai lui Gabriel îi întâlnesc pe ai mei.

Știe.

Mi se strânge pielea de frică…

— Intră în casă, iubito! șoptesc.

— Poftim? se încruntă ea la mine.

— În casă! mă răstesc mai insistent. Azi nu se ține ora de balet, tocmai am aflat. Intră în casă acum!

— Dar…

— Lucia! Acum!

Lucy ridică trist din umeri și apoi îi face cu mâna lui Gabriel.

— Pa!

Se întoarce și intră înapoi în casă. El nu-și ea ochii de la ea în timp ce se îndepărtează. După ce a intrat în casă, privirea lui o întâlnește pe a mea.

— E…

Îmi înghit nodul din gât.

— Cum ai putut? șoptește el furios.

— Gabriel…, șoptesc printre lacrimi. Te rog, trebuie să pleci!

— Crezi că-mi poți ascunde afurisitul de copil? mârâie el.

Cel mai urât cosmar al meu se transformă în realitate.

— Trebuie să pleci, îi arunc.

— N-am de gând să fac una ca asta! urlă el, pierzându-și complet controlul.

Fața mi se schimonosește de plâns.

— Încetează!

— Să nu îndrăznești! țipă o voce micuță, împingându-l de lângă mine. Las-o pe mami în pace!

Gabriel se întoarce și îl vede pe băiețelul furios care pare să fi apărut de nicăieri. Fața îi pică de tot atunci când își vede propria versiune în miniatură.

— El e Dominic! șoptesc. Fratele geamăn al Luciei.

11

Grace

Gabriel se împleticește în spate în timp ce Dominic îl împinge.

— Las-o în pace! țipă el.

— Dominic! mă bâlbâi. Încetează și du-te înapoi în casă!

— Nu!

Se postează între Gabriel și mine.

— Pleacă! îi cere.

Pieptul lui Gabriel se ridică și coboară în timp ce se chinuie să respire, cu ochii pironiți la Dominic.

— Am. Spus. Să. Pleci!

Mă ia de mână și încearcă să mă tragă în casă.

— Haide, mami! Nu plânge!

Portiera mașinii se deschide și coboară și Mark. Privirea îmi zboară spre el. Nici nu mi-am dat seama că era în mașină.

— Bună, Grace!

Zâmbește.

— Mark.

Dominic mă împinge spre casă.

— E în regulă, Dom, intră! Îl cunosc pe Gabriel. Trebuie să ne lași să stăm de vorbă.

— Nu. E răutăcios!

Rămâne în continuare între Gabriel și mine.

— Hai înăuntru cu mine!

Gabriel și Dominic se chiorăsc unul la celălalt într-o luptă tăcută.

— Gabriel, nu e momentul! bâigui îngrijorată. Putem să organizăm o întâlnire, să stăm de vorbă, dar… nu aici și nu acum. Te rog? șoptesc, arătând spre spatele lui Dominic. Nu e momentul acum.

— Să mergem! spune Mark.

Ochii furioși ai lui Gabriel mă fixează, iar eu mă cutremur sub furia lui.

— Ne vom întoarce mai târziu, anunță Mark în timp ce îi deschide lui Gabriel portiera din spate.

Fără să spună un cuvânt, Gabriel se întoarce.

— Să nu te întorci! îi aruncă Dominic.

Gabriel se întoarce, iar eu simt energia termonucleară pe cale să explodeze; e livid de furie.

Îl apuc pe Dominic și îl împing în spatele meu.

— Nu fi nepoliticos! îl avertizez. Nu așa vorbim cu lumea, doar știi asta.

Cu o ultimă privire criminală, Gabriel urcă în mașină, pe care o urmărim îndepărtându-se lent.

Închid ochii, ușurată, apoi îngrozită. Dintre toate situațiile de coșmar pe care mi le-aș fi putut imagina cu privire la cum va decurge această zi, dacă ar fi avut loc vreodată, ăsta a fost cel mai crunt scenariu.

Futu-i!

Mă plimb încolo și încoace prin bucătărie, simțind cum mă cuprinde panica. De ce a venit aici? Cum a aflat?

„Numele meu e Lucia Porter."

Oh, Doamne… știe. Bineînțeles că știe, copiii îi seamănă leit.

Poate ar trebui să le fac bagajele copiilor și să fug?

Nu va face nimic, nu va face nimic… încerc să îmi spun. Problema este că îl cunosc. Mai bine decât se cunoaște el însuși. Și pot să pun pariu pe viața mea că acum e în stare de șoc.

Lucrul de adult pe care ar trebui să-l fac ar fi să-l sun și să stabilesc o întâlnire.

Și apoi ce?

Să îl implor să nu mi-i ia.

Gabriel Ferrara e un bărbat puternic, așa că știu exact de ce e în stare.

Va fi furios.

Poate are deja o soție și copii? Poate nu va dori să aibă nimic de-a face cu Lucy și Dom. Poate ei sunt numai un punct pe radarul lui.

Dar atunci, de ce a venit?

De ce a apărut pur și simplu aici, neanunțat, dacă nu urmărește nimic? Știa... Din clipa în care l-am văzut, am fost sigură că știa.

Văd încontinuu în minte animozitatea de pe chipul lui, dezgustul față de ceea ce am făcut.

Și cine-l poate învinovăți?

Și eu sunt dezgustată de mine însămi, de faptul că nu i-am spus niciodată că e tatăl copiilor mei. Am regretat-o din ziua în care s-au născut. Însă cu toată sinceritatea, cum ar fi putut să facă lucrurile altfel?

Cum aș fi putut să-i mărturisesc că am nu unul, ci doi copii cu el, când el deja îmi spusese că nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine? A spus clar că nu vom putea fi niciodată împreună și că își dorește numai o soție italiancă și să aibă copii italieni.

Nu aceasta mi-a fost intenția și eu sunt victima aici, nu el.

El s-a distrat și a plecat fără vreo grijă pe lume. El a avut parte de o viață frumoasă, iar eu am avut doi bebeluși pe care i-am alăptat cu inima frântă.

A fost greu.

Stomacul mi se strânge și îmi urcă până în piept. Nu l-am căutat niciodată, intenționat, pentru că nu voiam să văd ce viață minunată duce. Însă trebuie să știu cu ce mă lupt aici.

Scriu pe Google:

Soție Gabriel Ferrara

Inima îmi bubuie în piept în timp ce aștept răspunsul.

Gabriel Ferrara logodit cu Ariana Rossi.

Caut numele ei și fac click pe imagini.

Stomacul mi se strânge când dau peste imagine după imagine cu cea mai frumoasă italiancă pe care am văzut-o vreodată.

Păr lung, închis la culoare, ten măsliniu perfect, o siluetă de invidiat și arătând ca și cum tocmai a coborât de pe un podium al unei prezentări de modă. E tot ce nu sunt eu.

Nu că mi-ar păsa, căci îl urăsc.

Sunt extrem de furioasă pe mine însămi că am pierdut toți acei ani lucrând pentru el, tânjind după un bărbat care nici nu știa că exist. Ce dracu' a fost în mintea mea?

Urăsc ce mi-a făcut, dar la dracu', urăsc faptul că acum eu sunt cea care se simte vinovată, ca și cum aș fi făcut ceva greșit.

El mi-a cerut să îl las în pace și exact asta am făcut.

Dominic apare în uniforma de baseball. Îi zâmbesc.

— Ești gata de plecare?

Dă din cap cu frenezie.

— Aha!

— Lucy! strig. Plecăm, iubito!

— Vin!

Îmi arunc rucsacul cu gustări pe umăr. Nu trebuie decât să-mi văd de viață.

Bat darabana pe picior, așteptând să îmi răspundă Deb. Sună întruna.

— Răspunde!

Publicul aclamă, iar eu mă prefac entuziasmată. Ultimul loc unde-mi doresc să fiu astăzi e la un meci de baseball de copii.

Ați sunat la Deborah, lăsați un mesaj.

— Sună-mă urgent! șoptesc în telefon.

Publicul aclamă și îmi apăs telefonul pe ureche, încercând să acopăr zgomotul din jur.

— S-au întâmplat rahaturi, rahaturi nasoale!

Închid, nervoasă.

— Unde dracu' e?

Debbie e singura persoană care știe toată povestea.

— Unde e?

Îi formez numărul din nou.

— Ce s-a întâmplat?

Răspunde la primul apel.

— Slavă Domnului! Mă ridic în picioare și adaug: Îți cer scuze!

Mă strecor pe lângă ceilalți părinți așezați în tribună.

— Vă cer scuze!

Trebuie să mă îndepărtez de toată lumea ca să pot vorbi în liniște.

— Unde ești? o întreb.

— Am plecat la nuntă.

— Oh, Doamne, am uitat complet!

Îmi trec mâna prin păr.

— Îți cer scuze că te întrerup!

— Ce s-a întâmplat?

— Gabriel a apărut la mine acasă

Liniște.

— M-ai auzit? mă bâlbâi.

— Care Gabriel?

— Gabriel Ferrara, mă răstesc, simțind că ochii îmi ies din orbite. Ce alt Gabriel mai există?

— Oh, *futu-i*!

— Știe!

— Știe? șoptește ea panicată. De unde știe?

— Nu știu!

— Ce s-a întâmplat?

— Ne pregăteam să plecăm la balet, iar mie-mi atârna o bucată de pâine prăjită din gură și apoi a apărut el, și mi-am dat seama că știe și am început să plâng, iar apoi Dom a in-

trat în modul câine de pază turbat și am crezut că Gabriel o să-l omoare.

— Oh… Grace! La dracu', e de rău! E rău, rău de tot!

Îmi strâng rădăcina nasului în timp ce o ascult.

— Chiar crezi?

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu știu, era furios, iar apoi a plecat și…

— Și apoi, ce? mă întrerupe ea.

— L-am căutat pe Google și urmează să se căsătorească în curând.

— Cu cine?

— Nu știu, o pipiță italiancă superbă.

— Bine, ducă-se! Du-te dracului, ticălosule, și lasă-ne în pace!

— De ce să vină aici dacă urmează să se căsătorească? șoptesc furioasă.

Liniște.

Aproape îi aud creierul făcând scurtcircuit.

— Adică… nu are nici o logică, băigui. De ce acum?

— Oh! icnește ea, ca și cum ar fi avut un soi de revelație.

— Ce?

— Vrea să te cumpere!

— Poftim?

— Vrea să se asigure că nu vei vorbi niciodată, astfel încât noua lui soție să nu afle niciodată despre copiii lui din flori.

Răsucesc ideea prin minte. Nu sună precum ceva ce ar face el.

— Nu știu…

— Gândește-te, ce alt motiv ar fi avut să vină acum? Cum să fi aflat acum dacă în tot acest timp n-a știut nimic?

Fac ochii mari.

— Crezi că a știut dintotdeauna?

— Nu știu, însă toată treaba e al dracului de suspectă, dacă mă întrebi pe mine.

— Dacă încearcă să îi ia? șoptesc, începând să intru în panică. Dacă vrea custodia?

— N-o s-o vrea.

— Dacă mă dă în judecată? Eu n-am banii lui, să plătesc avocați șmecheri.

— N-o să facă asta, spune ea. Crede-mă, a venit să se asigure că nu vei vorbi niciodată!

— Crezi?

— Știu.

Mă cuprinde teama.

— Deb...

— Grace, e-n regulă! Liniștește-te! Intratul în panică nu va ajuta. Tu ești mama lor. Nu poate să apară aici și să îi ia, nu așa funcționează lucrurile. Instanța nu-i va acorda custodia unui obsedat de muncă absent.

Dau din cap, simțindu-mă ceva mai bine.

— Ai dreptate!

— N-a vrut să te mai vadă, doar ți-a spus-o în față. Tu te-ai dus să îi spui, iar el a refuzat să te primească. Nu tu ai greșit.

— Ar fi trebuit să-l sun și să îi spun că sunt însărcinată. Am știut asta atunci și o știu și acum.

— Te-ar fi făcut să renunți la sarcină, șoptește ea furioasă. Îți spusese deja că relația dintre voi nu se îndrepta nicăieri și că nu mai voia să aibă de-a face cu tine. Ai făcut ce trebuia, le-ai spus tuturor că e o sarcină obținută cu sperma unui donator. Nu vrei nimic de la el și ai fi putut obține milioane. Chiar miliarde.

— Ai dreptate! spun, ceva mai încrezătoare. Reacționez exagerat, nu-i așa?

— Probabil că nu, însă nu cred că e vorba despre scenariul pe care ți-l imaginezi tu.

Aud vocea cuiva în fundal în telefonul lui Deb.

— Trebuie să te întorci la nuntă. Scuze că te-am deranjat!

— O să fie bine, Gracie! Marți mă întorc acasă.

— OK!

Mai rămân pe fir, nedorind să închid.

— Te iubesc, pa!

Închide, iar publicul aclamă. Mă întorc înapoi la meci și simt că o mică parte din echilibrul meu s-a întors.

E totul în regulă... în regulă, complet în regulă.

Se spune că nicio veste înseamnă o veste bună. Mi-aș dori să fie adevărat.

Se apropie o furtună…

O simt apropiindu-se tocmai din New York.

Le arunc o privire lui Lucy și Dom, care stau pe canapea și se uită la televizor. Perfect inconștienți de freamătul interior al mamei lor.

E sâmbătă seara și nu știu ce să fac în continuare. N-am primit nici o veste de la Gabriel de când a plecat de aici, ieri-dimineață.

Ar trebui să *îl* sun?

Arunc o privire spre copiii mei scumpi, stând unul cu capul la picioarele celuilalt pe canapea, acoperiți cu o pătură, perfect inconștienți de tot ce se întâmplă în jur. Trebuie să mă asigur că lucrurile vor rămâne așa. Ei nu trebuie să fie afectați de nimic din toate astea și nu-i voi târî printr-un scandal.

Îl voi suna pe Gabriel mâine și îi voi cere să ne întâlnim. Lucrurile trebuie să se desfășoare amiabil între noi. El se va căsători în curând și își poate continua viața alături de ea, pot să aibă copii împreună și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți în penthouse-ul lor din New York.

Însă trebuie să stabilesc un lucru extrem de clar cu ei de la bun început.

Copiii ăștia sunt ai mei.

— Haideți, gașcă!

Adun pachețelele pentru prânz și le bag în ghiozdane.

— Să o luăm din loc!

Diminețile de luni sunt întotdeauna agitate, însă când nu ai dormit două nopți sunt deosebit de haotice. Îi așez fiecăruia rucsacul în spate și ieșim pe ușă. Încremenesc acolo.

O mașină neagră se află pe alee.

Șoferul îmi aruncă un surâs stins și coboară din mașină, rămânând lângă ea.

Futu-i!

Mă prefac că sunt extrem de calmă, coborând scările din fața casei și descuindu-mi mașina.

— Copii, treceți în mașină!

— Cine e ăla? întreabă Dom.

— Prietenul meu. Urcă în mașină!

Deschid portiera din spate și aștept să se urce amândoi. O închid, trântind-o cu putere, și mă duc spre bărbatul acela.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Bună ziua, domnișoară Porter! zâmbește el. Numele meu este Benson. Am venit…

Pare tulburat.

— M-a trimis domnul Ferrara, am alături de mine un medic, pe bancheta din spate.

Îmi cobor privirea, însă nu văd nimic în mașină prin geamurile fumurii.

— Ce căutați aici?

— Domnul Ferrara ne-a instruit să efectuăm teste de paternitate.

Îmi aruncă un zâmbet încurcat.

Poftim?

— Nu!

— Ce vreți să ziceți?

— Vreau să zic nu, ce altceva aș putea să vreau să zic?

— Domnișoară Porter, insist să acceptați asta!

— Iar eu insist să nu vă băgați nasul în viața mea. Copiii mei trebuie să meargă la școală astăzi și nu vor fi supuși niciunor teste.

— O clipă!

Formează un număr pe telefon.

— Alo!

Se întoarce cu spatele la mine, ca să nu aud ce spune, dar reușesc totuși să aud.

— A spus nu. Ascultă un moment, apoi adaugă: Nu sunt sigur…

— Gabriel e la telefon? îl întreb, iar el dă din cap.

Mă apropii de el și îi smulg telefonul.

— Ascultă-mă, ticălos egoist! îi spun cu dispreț. Să faci bine să stai dracului departe de mine și de copiii mei! Dacă mai îndrăznești să calci din nou pe proprietatea mea fără o

programare prealabilă, am să sun la poliție mai repede decât poți rosti cuvintele „ordin de restricție”.

Închid telefonul și i-l dau înapoi.

— La revedere, Benson!

Urc în mașina mea și părăsesc aleea.

Du-te dracului!

12

Grace

Rămân câteva secunde în mașină, încercând să-m conving inima să-și încetinească din nou bătăile, însă îmi bubuie atât de tare în piept, încât mă simt de parcă urmează să fac infarct.

Am lăsat copiii la școală și mi-am luat o cafea de pe drum, și toate astea în timp ce sunt pe cale să fac stop cardiac.

E în regulă, el nu știe nimic, iar informația e putere. Câtă vreme nu știe nimic, suntem în siguranță.

Însă va afla…

Într-o bună zi, în curând, va trebui să-i spun. De fapt, cred că deja am cam recunoscut. Închid ochii, copleșită de frică. Știu cât de urât va reacționa și… la dracu'. Nu îmi vine să cred că trăiesc minciuna asta, căci eu nu am fost niciodată așa.

Poate e mai bine dacă află… Poate atunci mă voi putea ierta, într-un sfârșit, și voi putea să merg mai departe.

Cu o ultimă privire aruncată în oglinda retrovizoare, mă târăsc spre serviciu.

— Bună dimineața, Ruth! spun când intru pe ușile principale.

— Bună dimineața, Grace! îmi răspunde, privindu-mă pe deasupra ochelarilor. Totul în regulă? Pari răvășită.

— Sunt bine, mint cu zâmbetul pe buze, intrând în birou. Totul e minunat.

Sunt un dezastru, Ruth, iar copiii mei sunt odraslele diavolului. La propriu.

De ce n-am putut pur și simplu să refuz politicos? Ce Dumnezeu credeam că o să rezolv urlând în telefon? N-am făcut decât să-l înfurii, iar dacă un lucru știu sigur, acela e că Gabriel Ferrara devine o forță catastrofală când se înfurie.

Proastă, proastă, proastă!

Mi-l imaginez pe Gabriel stând la biroul lui din New York și îi simt furia de aici. Inclusiv un cer roșu, fulgere, pământ crăpându-se în două și înghițindu-mă cu totul, ca într-un adevărat film de groază.

Îmi vine să-mi trag șuturi în fund. *Rahat!*

De ce am înjurat și m-am purtat ca un copil imatur la telefon?

La dracu', trebuie să fiu mai deșteaptă în problema asta.

Ceva legat de omul ăla scoate la iveală tot ce-i mai rău în mine.

Of... ce tâmpită!

Dau buzna în birou și îmi arunc servieta pe masă. Acum, ca să pun capac dimineții mele din iad, trebuie să mă ocup de împrumuturi imobiliare toată ziua.

Of, îmi urăsc slujba!

Lucrez la o bancă, sunt agent de credite. E un post bun, cu un salariu bun și un program pe care îl pot adapta în funcție de copii. Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru oportunitate, și chiar sunt... doar că... e stupid, plictisitor și de rahat să calculezi cât e ziua de lungă cât de mult se pot îndatora oamenii.

Oricât de mult mi-ar displăcea să o recunosc, mi-e dor de vremurile exotice din New York, când purtam tocuri de 20 de centimetri și fuste creion la serviciu, după care rămâneam să beau ceva cu prietenii mei de la muncă în baruri mișto. Îmi aduc aminte de acele vremuri și de Gabriel în chiloții lui negri, făcându-mi cafea în fiecare dimineață în timp ce eu îi parcurgeam agenda zilnică.

Oprește-te!

— Bună dimineața! strigă Mervin în timp ce trece pe lângă biroul meu.

— 'Neața, Merv! îi răspund, deschizându-mi calculatorul.

Se întoarce și își bagă capul pe ușă.

— Vrei să cumperi niște negrese?

Of...

— De ce nu?

Îmi iau poșeta.

— De câte colecte te ocupi, de fapt? Jur că trebuie să împrumut niște numerar numai ca să susțin activitățile sportive ale copiilor tăi!

— Da, corect, nu? Și eu m-am săturat să tot vând rahaturile astea.

Intră în birou și așază cutia cu fursecuri pe masă.

Îi întind 10 dolari.

— Știi că eu cumpăr chestiile astea de la tine, intenționând sincer să le duc acasă și să le împart, dar apoi mă trezesc că am mâncat toată cutia.

— La fel și eu.

Ia banii și caută prin portofel după rest.

Strâmb din nas când mă înconjoară o adiere de ceva groaznic; arunc o privire în jur.

— Ce Dumnezeu e duhoarea asta îngrozitoare?

— Nu știu?

Se uită în jur.

— Oh, e dezgustător! mă văicăresc.

— Ce dracu' e?

Ridică din umeri și își privește talpa pantofului.

— Sper că la mine în birou nu miroase!

Dispare pe hol.

— Ruth! strig. Știi ce miroase așa?

— Nu neapărat! strigă ea, deloc preocupată. Am mai simțit mirosul ăsta însă când am intrat pe ușă.

Pentru numele lui Dumnezeu!

— Ce scârbos! Pute înfiorător la mine în birou! Cred că e vreun șobolan mort în tavan sau ceva! strigă Merv din cealaltă parte a holului.

— Bleah!

Ziua asta devine tot mai bună.

Ora 16.00.

Pe ecran îmi apare un e-mail.

A sosit următoarea ta programare.
Domnul Don Johnston.

Don Johnston, ce nume mai e și ăsta? Arunc o privire la ceasul de la mână. Urăsc să am întâlniri cu clienți noi atât de târziu. Îi răspund lui Ruth:

Te rog, trimite-l înăuntru.

Închid e-mailul și iau o înghițitură de apă, apoi mă ridic și deschid ușa.

Gabriel Ferrara pășește pe coridor îndreptându-se spre mine, iar eu casc ochii de groază.

— Bună ziua, domnișoară Porter!

Rânjește când trece pe lângă mine și intră în biroul meu.

Rahat!

Programare falsă.

Diabolic!

Arunc o privire prin birou, căutând o cale de scăpare înainte să închid ușa.

Mă privește de sus, într-un costum croit perfect. Părul negru îi e ușor ondulat, iar animozitatea sa cuprinde întreaga încăpere, făcând tot restul să pară mic și nesemnificativ.

— Ce cauți aici? îl întreb.

Se așază la biroul meu.

— Mi-ai spus să îmi fac o programare.

Face semn spre scaunul meu.

— Stai jos!

Mă trântesc în scaun, cu inima bătându-mi nebunește.

— Ce vrei?

Se lasă pe spate și se așază picior peste picior, aroganța în persoană, iar ochii lui întunecați mă urmăresc atent.

— Aș vrea să aflu câte ceva despre tine.

Ridic din umeri, prefăcându-mă nonșalantă.

— Nu e nimic de știut.

— Lasă rahaturile, Grace! mi-o retează. Ai ceva să-mi spui?

Înghit găleata de nisip care mi s-a adunat în gât, dar privirea mea o susține pe a lui. Mi-l imaginez răsturnând biroul și spărgând geamurile sau făcând altceva la fel de teatral.

— Cum ar fi?

— Nu. Te. Juca. Cu. Mine!

Lovește birou cu palma, făcându-mă să tresar.

Îmi înghit nodul din gât.

— Sunt sau nu copiii *mei*?

Silueta lui devine neclară.

Maxilarul i se mișcă furios.

— Răspunde. Naibii. La. Întrebare!

Încuviințez din cap.

— Da!

— Da, ce?

— Tu…

Încerc să rostesc cuvintele cu voce tare, însă gura mi s-a uscat și nu sunt în stare, nu pot să formulez nici măcar o singură propoziție.

— Tu, ce? scuipă el mânios.

— Da! Tu ești tatăl lor biologic, răspund încetișor.

Privirea sa hăituită o urmărește pe a mea când se lasă pe spate în scaun.

Liniște…

Aștept să spună ceva. Nu o face. Stă pur și simplu acolo, șocat… sau poate doar numără modurile în care mă poate răni. Nu are nevoie să le numere, căci știu deja că numărul e infinit.

— Tu… noi…

Vocea mi se stinge.

Își coboară privirea la un punct de pe covor – nici măcar nu mă poate privi în ochi.

— Nu te-ai protejat, Gabriel.

Își ridică ochii spre mine, iar ura sa față de mine se scurge prin fiecare celulă a lui.

— Luasem antibiotice timp de o lună și…

Strâng din buze, încercând să mă adun. Aproape că nu-l pot vedea de lacrimi.

— Mi-ai spus…

Privirea îi coboară înapoi la covor; tăcerea lui începe să mă sperie îngrozitor.

— Ce-ar fi trebuit să fac? bâigui. Mi-ai spus că nu mai vrei să mă vezi vreodată.

Liniște…

Îl privesc, așteptând explozia, așteptând vreun soi de reacție, căci chiar și o reacție exagerată e mai bună decât asta.

— Ei știu? întreabă el într-un târziu.

— Nu!

— Cine știe?

— Nimeni. Le-am spus tuturor că au fost concepuți prin fertilizare in vitro, utilizând spermă de la un donator.

Ochii îi cad înapoi pe covor.

Spune ceva!

Gabriel Ferrara nu tace.

— Nu vreau nimic de la tine, nu trebuie să-ți faci griji! mă bâlbâi. Îți poți trăi viața absolut normal, noi nu te vom deranja niciodată.

Ochii lui întunecați se ridică spre ai mei și de data asta scânteiază de furie. Se apleacă în față în scaun.

— Chiar crezi că poți să *îmi* ții copiii departe de mine?

Rânjește malițios.

Mă cuprinde frica.

— Nu-mi vine să cred…

Vocea i se stinge, de parcă s-ar abține să mai detalieze.

De ce nu explodează?

Se comportă ciudat și neobișnuit pentru el, ceea ce e foarte neliniștitor.

— Ce-ai vrut să spui?

Se uită fix în ochii mei.

— Ești cea mai egoistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată?

Poftim?

— Ți-ai lăsat sentimentele față de mine să îți trădeze propriii copii, împiedicându-i să aibă acces la tatăl lor.

Își înghite nodul din gât, de parcă ar fi fost copleșit de emoții.

— Ai o logodnică. O să ai alți copii, Gabriel, șoptesc.

— Așa este.

Își ridică sfidător bărbia spre cer, aplecat în față, cu furia revenind în forță.

— Chiar credeai că nu voi afla niciodată?

Mi se ridică părul de pe ceafă.

— Am crezut că în ziua în care m-ai părăsit ai comis cea mai mare trădare, șoptește el.

Tu m-ai forțat să plec.

— Doar pentru că nu te-am vrut pe tine n-a însemnat vreodată că nu îi vreau pe ei.

Pufnește cu dispreț.

Oh…

Un cuțit implântat direct în inimă. Mă uit la el printre lacrimi.

Iată-l pe Gabriel pe care îl cunosc! Rece și crud.

— Uite ce o să se întâmple, continuă apoi cu o voce rece și calculată. Astăzi voi trimite un medic la tine acasă și vor face testul de paternitate, iar *tu* – se uită fix la mine – vei face în sfârșit ceea ce se cuvine pentru copiii noștri.

Deschid gura să spun ceva.

— Dacă vei încerca să mă împiedici să îi văd, chiar și o singură dată, pregătește-te pentru consecințe! Mă înțelegi? mârâie.

— Mă amenințI cumva?

— Forțează-mi mâna și vei afla!

Ochii mi se umplu prostește cu lacrimi de teamă.

— Nu te-ai schimbat, ești tot ticălosul egocentric care nu se gândește decât la el însuși.

O urmă de rânjet îi trece peste expresia dură.

— Cred că mă cunoști suficient de bine, Grace, ca să știi de ce sunt supărat.

— Tu nu ai vrut să ai nimic de-a face cu mine.

— Asta nu are nimic de-a face cu tine, îmi aruncă. Am ratat șase ani din viața copiilor mei. Șase zile de naștere. Șase Crăciunuri, șase *afurisiți* de ani, Grace!

Stomacul mi se întoarce pe dos și mă simt pe punctul să cedez psihic complet.

— Fă testul de paternitate! mă avertizează.

— Și dacă nu?

— Pregătește-te!

Mă uit în ochii lui.

— Pentru ce?

— Nenorocitul de Armagedon!

Se ridică și, fără vreun alt cuvânt, iese din biroul meu. Mă uit la ușa prin care tocmai a trecut.

O, nu…

Emoțiile mă copleșesc. Îmi las capul în palme și plâng.

Stau în mașină, după colț de casa mea, și încerc să mă adun. Am fost atât de zguduită, încât a trebuit să plec de la serviciu, motivând că tocmai aflasem că îmi murise un vechi prieten.

Nu sunt decât o mincinoasă ordinară.

Am ochii roșii și umflați, și, la dracu', mă simt complet instabilă.

Îngrozită.

Îi tot aud cuvintele: „Dacă vei încerca să mă împiedici să îi văd… pregătește-te pentru consecințe!"

Dumnezeule, cum s-a ajuns la asta?

Săptămâna trecută, viața mea era normală, iar cea mai mare problemă era să găsesc cipicii de balet. Săptămâna asta e ca un coșmar.

Un coșmar real.

Partea cea mai rea e că știu deja cine e tatăl lor, nu e nevoie de niciun test. În mintea mea nu există nici urmă de îndoială. Gabriel Ferrara e tatăl lor biologic, iar eu nu pot să fac absolut nimic în legătură cu asta.

„Doar pentru că nu te-am vrut pe tine n-a însemnat vreodată că nu îi vreau pe ei."

— Of!

Fața mi se strâmbă de lacrimi. Cuvintele lui încă dor. M-am întors direct la a fi femeia aia îndrăgostită nebunește de

el, femeia jalnică și cu inima pe talpa pantofului său, acceptându-i loviturile una câte una.

— Încetează, adună-te, trebuie să mergi acasă!

Cobor parasolarul pentru a-mi aranja fața în oglindă, moment în care surprind cu coada ochiului o mașină neagră oprită pe marginea drumului și parcată la vreo 200 de metri în spatele meu.

Poftim?

Mă întorc, iar inima mi se prăbușește pentru a mia oară pe ziua de azi. A pus să fiu urmărită, ca să nu pot să dispar. Iar dacă aș fi un om mai bun, aș spune că să fug cu copiii lui nu mi-a trecut niciodată prin minte.

Dar mi-a trecut… mai cu seamă azi.

„Ești cea mai egoistă persoană pe care am cunoscut-o vreodată."

Are dreptate, chiar sunt… însă cine se aseamănă se adună.

Iar el e afurisitul de rege al egoismului.

Mă adun și mă scutur, apoi mă șterg la ochi și îmi pun ochelarii de soare. Știu că trebuie să respect regulile jocului, dar la dracu' cu el! Facem asta în condițiile mele.

Mă pun în mișcare și o iau pe drum până când văd casa noastră.

Pot să fac asta.

Stau pe canapea în timp ce doctorul le face copiilor testul de paternitate.

— Uite așa!

Le arată cum preia proba din gură cu bețigașul.

— E simplu, vedeți?

Doi bodyguarzi așteaptă afară, pe verandă, iar un doctor și o asistentă sunt înăuntru cu noi.

Rămân tăcută, pentru că… ce aș putea spune?

Știu, sau cel puțin bănuiesc, că i-am ascuns copiii, și pot doar să-mi imaginez ce părere trebuie să aibă cu toții despre mine.

El mi-a spus să plec.

Mă uit în timp ce prelevă proba din gura Luciei și apoi din cea a lui Dominic, după care iau câte o șuviță din părul

fiecăruia și bagă bețigașele în eprubete.

— Gata, am terminat! anunță doctorul.

— Cât va dura până la primirea rezultatelor? întreb.

— În jur de 24 de ore… Mâine, la un moment dat.

Încuviințez din cap și vreau să izbucnesc, spunând că știu deja rezultatul și că nu sunt vreo șarlatană care se culcă cu bărbați și apoi încearcă să obțină milioane, dar, la dracu', o să par o ratată și mai mare!

— Mulțumesc!

Deschid ușa casei, sugerându-le să plece.

— La revedere!

Asistenta îmi zâmbește când trece pe lângă mine.

— Mult noroc!

Serios?

N-am nevoie de noroc, scârbă! Mă holbez la bodyguardul aflat în fața ușii.

— La revedere!

Trântesc ușa în urma lor.

Mă uit la cei doi copii superbi, care mă privesc cu ochii lor perfect inocenți.

— Haideți să mergem să mâncăm ceva gustos și delicios la cină! Fac ochii mari și adaug: Și tort cu ciocolată la desert.

— Uraaa! chițăie ei.

— Mergeți să vă schimbați!

O iau la goană și dispar în sus pe scări.

Mami are nevoie de o băutură.

Gabriel

— Ești gata de prânz? mă întreabă Alessio din pragul biroului meu.

— Da!

Mă concentrez asupra e-mailului din fața mea.

— Lasă-mă un minut!

Se trântește pe canapeaua din birou meu și își scoate telefonul cât timp așteaptă.

— Ai văzut-o pe noua contabilă de la etajul al treilea?

Scriu mai departe.

— Nu.

— Ridicol de sexy! spune el. Păr blond și țâțe mari, bune.

Ridic dintr-o sprânceană în timp ce ochii îmi rămân lipiți de ecran.

— Tu crezi că toate sunt sexy și au țâțe bune.

— În acest moment există mult talent în clădirea asta, dă-mi voie să-ți spun asta!

— Ține-ți-o în pantaloni! oftez, neinteresat. Unde e Ricardo?

— Ne vedem cu el acolo.

Trimit e-mailul și îl citesc pe următorul marcat ca urgent.

— Grăbește-te!

Se uită la ceas.

— Am o întâlnire pentru care trebuie să mă întorc.

— În regulă!

Mă ridic, îmi iau portofelul și îl îndes în buzunarul de la pantaloni.

— Să mergem!

Ieșim în holul mare, urcăm în lift și rămânem cu fața spre usi.

Liftul se oprește două etaje mai jos, iar eu expir zgomotos.

— Să mă ia dracu', avem nevoie de un lift privat!

— În niciun caz – cel mai bine descopăr talente în aceste lifturi.

Îmi dau ochii peste cap în timp ce se deschid ușile. Două fete, în jur de 25 de ani, stau și așteaptă să urce. Amândouă sunt îmbrăcate în fuste creion care nu lasă nimic la voia imaginației. Una are părul închis, cealaltă, de un blond nisipiu. Fac ochii mari când ne văd.

— Doamnelor, le zâmbește Alessio seducător. O luați în jos?

Îmi arunc privirea spre el. *Ai vrea tu!*

Rânjește, știind exact la ce mă gândesc.

— Bună ziua, domnule Ferrara!

Bruneta îmi zâmbește timid în timp ce urcă amândouă în lift, iar privirea îi stăruie asupra feței mele.

Fac un mic semn din cap.

— Bună!

Îmi ațintesc privirea asupra ușilor care se închid.

— E o vreme superbă afară, continuă Alessio.

— Este, nu-i așa? zâmbește blonda. Ador soarele! Mi-aș dori să avem o plajă în New York, ca să pot să mă bronzez.

— Te poți bronza oricând în parc, răspunde Alessio. Bronzatul în parc chiar funcționează, știi?

Vai de capul meu!

Îmi dau mental ochii peste cap. La dracu', ce jalnice sunt replicile lui de agățat!

— Vremea urâtă mă face să mă simt groaznic, continuă blonda.

Cui îi pasă?

— Sună ca și cum ai avea nevoie de o doză mare de vitamina D, răspunde Alessio în timp ce-și aranjează nonșalant butonii.

Strâng din buze. Știu la ce vitamină D se referă: la cea din pantalonii lui.

Liftul se oprește la etajul zece.

— Noi coborâm aici.

Blonda îi zâmbește lui Alessio.

— Mă bucur că v-am revăzut, domnule Ferrara!

— Spune-mi Alessio!

Ea chicotește ca la un semnal.

— Bine… Alessio.

Ușile sunt pe cale să se închidă, iar el întinde mâna ca să le oprească.

— *Tu* cum te numești?

— Misha.

Se zgâiesc câteva secunde unul la altul, făcându-mă să expir zgomotos. *Grăbește-te, la dracu'!*

— Mă bucur să te cunosc, Misha! răspunde și el, înclinând din cap.

Ușile se închid, iar el zâmbește mândru de propria persoană.

— Serios?

Strâng din buze.

— O s-o primească.

— Vitamina D e cea mai bună replică a ta?

— Funcționează de fiecare dată.

Ușile se deschid din nou, iar el zâmbește seducător.

— Bună ziua, doamnelor!

Îmi dau ochii peste cap. Of, iar începem!

Intrăm în bar și îl vedem pe Ricardo așezat la o masă din colț, vorbind la telefon. Ne îndreptăm spre el.

— Da!

Ascultă și mijește ochii în timp ce ne așezăm.

— E nesatisfăcător.

— Cine e? mimez din buze.

Își strânge pumnul și arată spre telefon.

— Pot să vă aduc ceva de băut? întreabă chelnerița, apropi-indu-se.

— Eu vreau o apă minerală, te rog!

— Și eu la fel, spune Alessio.

Ricardo ridică mâna întrebător și arată spre berea lui.

— Unii dintre noi mai trebuie să și muncească, știi? mormăie Alessio.

Ricardo o ascultă pe persoana de la celălalt capăt al firului.

— Bun, înțeleg asta! Ascultă mai departe și apoi adaugă: Nu cred nici în ruptul capului.

— Cu cine vorbești? mă încrunt.

— Pentru că nicio parcare nu e atât de mare, kilometrajul meu nu minte, iar când îmi las Lamborghiniul să fie parcat, nu mă aștept ca nenorocitul vostru de valet să plece la plimbare prin New York cu el.

Alessio face ochii mari, iar eu chicotesc.

— Pentru că, la dracu', sunt 80 de kilometri pe odometru! se răstește el. De unde știu?

Ochii aproape îi ies din orbite.

— Pentru că e o mașină de colecție în valoare de două nenorocite de milioane de dolari. Evident că știu ce kilometraj are.

— Sfinte…, murmură Alessio, cu ochii mari. Ce mama dracului?

— Poftiți, două ape minerale! spune chelnerița.

Ricardo ridică din nou mâna când ne vede băuturile sosind.

Iau o înghițitură și mă uit afară din restaurant. Mi-o imaginez pe Grace stând la biroul ei. Părul lung îi era prins într-o coadă de cal și buzele mari și senzuale erau…

Inima mi se scufundă.

Crezi că știi omul…

Mă gândesc la toți anii aceia și la noaptea pe care am petrecut-o împreună. Ne văd tăvălindu-ne prin patul meu.

Pe birou.

În duș.

Un colaj de piele goală și orgasme, focul incontrolabil care ardea între noi.

Expresia ei dimineața…

Mi se strânge stomacul.

— Pământul către Gabe!

Alessio își flutură mâna prin fața mea ca să mă aducă înapoi aici și acum.

Îmi ridic privirea spre el.

— Hmm?

— Ce dracu' faci? mă întreabă încruntat.

— Hmm?

— Ce e în neregulă cu tine săptămâna asta? întreabă Ricardo. Parcă ești pe altă planetă.

— Nimic! îl reped. Am multe pe cap, atâta tot!

— Cum ar fi?

— Cum ar fi în câte moduri ți-aș putea sparge fața aia urâtă! mă rățoiesc în timp ce deschid meniul. Vezi-ți de treaba ta!

Telefonul îmi vibrează pe masă și răspund în timp ce băieții se întorc la discuția lor.

— Gabriel Ferrara.

— Bună ziua, domnule Ferrara, sunt doctorul Granger!

Inima mi se oprește.

— Da!

— Au sosit rezultatele testului de paternitate, domnule.

Închid ochii, pregătindu-mă.

— Este pozitiv, se confirmă indubitabil că dumneavoastră sunteți tatăl biologic al ambilor copii.

Emoții neașteptate mă cuprind și mi se pune un nod în gât.

Sunt ai mei.

Stau pe bancheta din spate a mașinii în timp ce Mark mă duce acasă de la serviciu.

Ai putea tăia aerul cu un cuțit. Inima mi-e grea și amândoi suntem tăcuți.

Cum dracu' îi spui cuiva cu care ești pe cale să te căsătorești că ai doi copii nelegitimi?

Inima Arianei se va frânge.

Inima mea e frântă... Dar nu din același motiv.

Am ratat enorm de mult din viețile copiilor mei, timp pe care nu-l mai pot recupera niciodată. Iar Grace...

Mi-o imaginez la locul ei de muncă, cu părul castaniu-roșcat și chipul pe care îl cunoșteam atât de bine. Sentimentul profund de familiaritate pe care mi-l oferea, căci era singura persoană din lume în care am avut încredere deplină.

Atât de diabolică! Și totuși, o ființă diafană.

Prin minte îmi trec un milion de scenarii, niciunul plăcut.

Mașina se oprește în fața clădirii mele și rămânem amândoi în mașină.

— Mult noroc! îmi urează Mark încetișor.

Știe că mă îndrept spre eșafod ca să o rănesc pe ființa care mă iubește cel mai mult.

— Dacă aș putea să schimb lucrurile..., șoptesc.

— Știu.

Mă dau cu greu jos din mașină și iau liftul până la etajul meu. Ușile duble se deschid, iar mirosul delicios îmi cuprinde instantaneu simțurile.

Inima mi se prăbușește și închid ochii.

De ce se întâmplă una ca asta?

Intru în apartament și îmi duc servieta în birou, iar apoi o găsesc pe Ariana în bucătărie. Mă sprijin de tocul ușii și o urmăresc câteva clipe. Face ceea ce adoră – e cel mai bun bucătar din tot New Yorkul, dacă mă întrebi pe mine.

Poartă șorț și bagă ceva la cuptor, în timp ce pe plită se gătesc alte chestii, un milion de lucruri deodată.

— Bună!

Își ridică privirea, mă vede și zâmbește.

— Nu te-am auzit intrând.

— Dar am intrat! zâmbesc, iar ea mă sărută.

Îi văd paharul de vin roșu.

— Bei într-o zi lucrătoare?

— Sărbătoresc, replică, turnându-mi și mie un pahar.

— Ce sărbătorim?

Îmi întinde paharul cu vin și îl ridică pe al ei spre mine.

— 35 de zile până când ne căsătorim.

Mă forțez să zâmbesc și ciocnesc paharul cu ea.

— Ceva miroase delicios. Ce îmi servește cheful meu astă-seară?

— Avem ceviche de pește, urmat de un ragu cu mămăligă cremoasă și tiramisu la desert.

— De unde ai energia să gătești trei feluri pentru mine în fiecare seară?

— Să am grijă de tine e activitatea mea preferată.

Inima mi se scufundă si mai mult.

— Trebuie să stăm de vorbă!

Ea zâmbește și se ridică pe vârfuri ca să mă sărute.

— Știu, dar mai întâi, costumele.

Mă ia de mână și mă conduce spre un taburet de lângă blatul de bucătărie, pe care mă așez.

— Acum… știu că îl voiai pe cel negru…

Mă uit la ea, prefăcându-mă că ascult, însă mintea mi se întoarce la Gracie, la bancă.

„Termină cu rahaturile, Gracie! Ai ceva să-mi spui?"

Ochii i s-au umplut de lacrimi și, după expresia de pe chipul ei, mi-am dat seama instantaneu că era adevărat.

Mi-a făcut o gaură în inimă.

Cum a putut să facă așa ceva? Cum a putut să-mi ascundă propriii copii de mine timp de șase ani? Mintea mi se întoarce la duș, în noaptea aceea, dezbrăcați și sărutându-ne, unul în brațele celuilalt.

Nivelul de intimitate dintre noi a fost ceva de care nu am mai avut parte, nici înainte, nici după.

Am suferit după ea ani întregi și… mi se pune un nod în gât.

În tot acest timp, ea mi-a avut copiii.
— Gabriel?
Îmi ridic privirea, neavând habar ce a tot spus Ariana.
— Pardon?
— Chiar nu mă asculți deloc?
— Iartă-mă, sunt… Am avut o zi grea!
— Ce voiai să-mi spui? mă întreabă.
Mă privește cu ochii ei căprui, plini de încredere.
Spune-i!
— Eu…
Fă-o!
— Mâine trebuie să plec cu serviciul.
— Oh! face ea. Cât timp o să fii plecat?
— Câteva zile.
— Bine! Zâmbește și apoi adaugă: Vrei să vin cu tine?
— Nu!
Iau o înghițitură de vin.
— O să am tot timpul de lucru, mint.
— Așadar, să revenim la costume.

Schimbă subiectul și, o dată în plus, mintea îmi zboară la catastrofa în derulare.

Viața mea e un dezastru.

Grace

Țipetele lor întrerup tăcerea, iar aripile flutură, lovind apa, în timp ce își iau zborul.

O pasăre în zbor e un lucru minunat.

Stau pe veranda din spate și privesc lacul. Viața mea e un dezastru… iar într-un moment în care ar trebui să fiu înnebunită, eu mă simt ciudat de calmă.

Adevărul a ieșit la iveală și, la dracu', e eliberator!

Știe.

Nu mai port secretul de una singură.

Am știut întotdeauna că adevărul va ieși la lumină și, pe măsură ce treceau anii, deveneam tot mai speriată.

Nu îmi era teamă numai de Gabriel, ci și de faptul că propriii copii mă vor urî pentru că nu le-am spus adevărul despre donatorul de spermă și fertilizarea in vitro.

Mă bucur că a ieșit la iveală.

Copiii sunt încă mici și deocamdată nu am fost nevoită să discut cu ei despre cine e tatăl lor. Sper că o să mă poată ierta.

— Mami! strigă Dom dinăuntru. Tocmai a sosit o mașină.

Închid ochii, pregătindu-mă de luptă.

— E aici!

13

Grace

Intru înapoi în casă și mă uit pe geam, de unde îl văd pe Gabriel coborând din mașină. E joi – nici măcar n-a putut aștepta weekendul.

Poartă un costum gri antracit și niciun fir de păr nu e nelalocul lui. Poartă un ceas masiv și pantofi scumpi – arată ca un pește pe uscat aici.

— S-a întors, comentează Lucy, aflată lângă mine.

— Poartă-te frumos! îi spun, apoi arunc o privire spre Dominic. Te rog ca astăzi să nu-ți uiți manierele!

El rămâne tăcut.

— Dominic, m-ai înțeles? Azi te comporți frumos!

Aprobă din cap.

Ne uităm cu toții din locul nostru de la geam cum Gabriel urcă scările de la intrare, iar eu deschid ușa înainte să apuce să bată.

— Bună!

— Bună!

Dă din cap în timp ce privirea îi caută pe copiii aflați în spatele meu. Se uită atent la ei câteva secunde.

Fac un pas în spate ca să îi permit să treacă.

— Intră!

Trece pe lângă mine și intră în casă, iar Dom și Lucy se uită în sus la el de parcă ar fi un extraterestru.

Gabriel privește în jur la micuța casă demodată, rămânând tăcut; pentru prima dată în istorie, am impresia că nu-și găsește cuvintele.

Amândoi avem problema asta.

— Fă cunoștință cu… Vocea mi se stinge și îmi pun mâinile pe umerii lui Lucy înainte să adaug: Ea e Lucia. Lucia, el e prietenul meu, Gabriel.

Ochii lui Gabriel zboară spre mine întrebător, așa că ridic discret din umeri. N-am nici cea mai vagă idee cum să-l prezint.

— Bună! îi spune Gabriel fetiței.

Lucy stă în fața lui și se uită în sus, la el.

— Ești foarte mare.

— Înalt, o corectez.

— Tu ești foarte mică, răspunde el.

— Lucas Marks îmi spune șoricel, pentru că sunt atât de mică, zice ea pe un ton nonșalant.

— Păi…

Sprâncenele i se ridică, de parcă ar fi surprins.

— Să-i spui lui Lucas Marks că el are urechi mari.

Poftim?

— El este Dominic, îi întrerup. Dom, el este Gabriel.

— Salut! spune Dom, fără a-i arunca măcar o privire.

Maxilarul lui Gabriel se încordează în timp ce se chiorăște la el, clar iritat de comportamentul lui nepoliticos.

Futu-i!

— Vrei o ceașcă de cafea? îl întreb, ca să schimb subiectul.

Ochii lui Gabriel revin la mine.

— Da.

— De ce nu ieșiți voi afară, să vă jucați înainte de cină?

Zâmbesc fals; totul e minunat aici. Nimic interesant, fericire, fericire, fericire!

— Nu vreau să ies afară, răspunde Dom.

Privirea lipsită de expresie a lui Gabriel se ațintește asupra lui.

— Atunci du-te sus, dragule!

Fac ochii mari la el. *Nu acum, ticălosule!*

Dom urcă tropăind scările, de parcă i-aș fi provocat o neplăcere majoră.

Afurisitul ăsta de copil o să mă omoare cu zile.

Dacă am învățat ceva în ultimii șase ani e că să te culci cu un bărbat dominant poate fi mișto, dar să crești unul, pe fiul

tău, e cu mult mai puțin de dorit.

Lucy continuă să stea în fața lui Gabriel și să se uite în sus la el.

— De ce porți aia?

— Ce anume? întreabă el.

— Aia…

Arată ea spre hainele lui.

— Costumul?

Ea dă din cap cu un zâmbet poznaș.

— E caraghios.

— N-ai mai văzut un costum până acum?

Gabriel se încruntă.

Ajutor!

— Sus, iubito! o întrerup.

Te rog, nu-i mai dezvălui cât de lipsiți de cultură suntem!

— Mami are de discutat lucruri de adult cu Gabriel.

Arunc o privire spre el și văd că are chipul rece și lipsit de expresie.

Acceptă oferta, Lucy! Crede-mă că sus e o opțiune mult mai bună!

Ea urcă scările în pas săltat, iar în cameră se lasă liniștea.

Of! Nu mă lăsați singură cu el.

Gabriel se prăbușește într-un scaun de la masa din sufragerie, iar eu pornesc cafetiera.

Rahat! Caut în minte ce aș putea să spun mai departe.

Arunc o privire peste umăr și îl văd uitându-se în jur prin casa mea. Nu-mi pot imagina ce crede. Totul în lumea lui e opulent și excesiv de luxos, iar asta e o căbănuță din bușteni, undeva, pe lac, unde totul e făcut artizanal. Chiar și pernuțele decorative de pe canapeaua noastră sunt croșetate. Nu că mi-ar plăcea. Mavis, vecina de la două case mai încolo, îmi face tot felul de rahaturi urâte. Copiii sunt de părere că are niște creații minunate, iar pe mine nu mă lasă inima să-i contrazic.

Așez cafeaua lui Gabriel pe masă și iau loc lângă el.

— Așadar…

Ridic din umeri.

— Așadar…

— Tu…

Înghit găleata de nisip care mi s-a adunat în gât.

— Presupun că au venit rezultatele.

— Da. Mă fixează cu privirea înainte să adauge: Cum de ai fost atât de sigură?

— Pentru că nu mă culc cu oricine, lucru pe care îl știi.

Strânge din buze și rămâne tăcut.

— Așadar, acum ce se întâmplă?

Ia o înghițitură din cafea și icnește.

— La dracu', ce nenorocire-i asta?

— Cafea, Gabriel.

— Sfinte Dumnezeule, în continuare faci cea mai îngrozitoare cafea!

Împinge cât colo ceașca.

— E necomestibilă.

— Se bea, nu se mănâncă! mă răstesc.

Ridică dintr-o sprânceană, ca un fel de avertisment tăcut, iar eu fac ochii mari, fixându-l la rândul meu cu privirea.

— Nu face asta!

— Nu face tu asta!

Iisuse, n-o să meargă în veci! Rămânem tăcuți o vreme.

Într-un târziu, îl întreb ceea ce trebuie să aflu:

— Ce cauți aici?

— Am venit să aranjăm lucrurile.

Să „aranjăm"?

— Ce să aranjăm?

— Va trebui să te muți înapoi la New York.

— Poftim?

— Eu sunt ocupat cu foarte multe chestii și nu am timp să tot vin până aici.

Poftim?

— Evident, voi suporta cheltuielile și îți voi găsi o locuință drăguță, cei de la mutări vor face bagajele pentru tine și totul va fi aranjat.

Mă holbez la el, simțind că am parte de o experiență extra-corporală.

— Mă gândeam la penthouse-ul meu din Park Avenue, ca să îl poți decora după cum ți-ai dori, presupun. Se gândește

o clipă, apoi reia: Însă vreau să am și eu un cuvânt de zis legat de designerul de interior pe care îl vei alege.

Clipesc, surprinsă.

— Nu!

— Atunci, ce zici ce apartamentul cu terasă din Manhattan? M-am gândit că s-ar putea să îl preferi pe acela, însă are numai patru dormitoare și nu are o priveliște la fel de frumoasă.

Se gândește un moment.

— Iar drumul până la mine va dura mai mult la orele de vârf. Nu… cred că aș prefera să fiți pe Park Avenue. E un pent-house cu etaj, mult mai mare și mai aproape de casa mea.

— Nu mă mut nicăieri.

— Ce vrei să zici?

— Viețile copiilor sunt aici. Prietenii lor și școala lor sunt aici. Ridic din umeri, completând: Nu-i mut nicăieri.

— Ba da! Îi muți.

— Ba nu!

Simt cum încep să mă enervez.

— Nu poți să dai pur și simplu buzna aici și să îmi ceri să mă mut înapoi la New York. Nu ai un cuvânt de spus legat de locul în care locuim.

Mijește ochii.

— Vreau și *voi* obține custodia asupra copiilor meu 50% din timp. Cu sau fără permisiunea ta.

— Copiii tăi?

Îmi încrucișez brațele la piept, simțind că sunt pe cale să explodez.

— E o glumă, nu?

— Ce dracu' vrea să însemne asta? șoptește el nervos. Am documentele doveditoare.

— Ai specificat foarte clar în noaptea în care au fost concepuți că a fost vorba despre un transfer de material seminal.

Ochii îi scânteiază de furie.

— Ești un donator de spermă și nimic mai mult.

— Cum mama dracului îndrăznești? șuieră el. Vii la mine în birou, noaptea târziu, după o petrecere de Crăciun, și mă

seduci. În mod strategic, rămâi însărcinată. Îmi porți în secret copilul timp de nouă luni, dai naștere nu la unul, ci la doi copii care îmi aparțin și nu dai un telefon ca să mă anunți. Se ridică și-i dă mai departe: Pe cine dracu' crezi că prostești cu strategia asta de Poliana? Și, dacă tot ne-am apucat să vorbim, cum ai îndrăznit să îl numești pe fiul meu Dominic?

— Cum ai fi vrut să-l numesc?

— Gabriel.

— Cunosc un Gabriel și m-a făcut să îmi displacă acest nume.

— Tu vorbești! Ești o vrăjitoare înșelătoare care îmi folosește copiii pe post de armă împotriva mea.

— Ieși afară!

— Nu!

— Ieși dracului afară! șoptesc furioasă. Nu te vrem aici.

— Ei nici măcar nu mă cunosc.

— Și așa trebuie să și rămână. Du-te acasă la logodnica ta, Gabriel! Începe de la zero, fă un milion de copii italieni cu ea!

Mă fixează atent.

— Organizez mutarea.

— Du-te dracului!

— Chiar vrei să facem asta?

Ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar vrei să mă enervezi? Pentru că pot să cer custodia integrală, dacă îți convine mai bine așa.

— Iată! șoptesc nervoasă. Știam că asta urmează. Ieși dracului afară chiar acum!

— Nu poți să mă împiedici să-i văd.

— N-am spus niciodată că voi face asta. Dacă vrei să construiești o relație cu ei, vii aici și o faci. *Tu* ești adultul, *tu* ești cel care trebuie să depună efortul. Ai un avion privat, pentru numele lui Dumnezeu, poți zbura oricând vrei!

— Îi vreau mai aproape.

— Cunoaște-i mai întâi!

— Dacă veți locui la New York, veți putea reveni aici în fiecare weekend.

— Poftim? explodez. Tu te-auzi? Nu te interesează absolut deloc copiii ăștia și binele lor. Stai să mă lămuresc: vrei ca ei să locuiască la New York în timpul săptămânii și să vină aici în weekenduri?

— Da!

— Dar tu lucrezi 14 ore pe zi în timpul săptămânii. Deschide gura să spună ceva, însă îl întrerup: Iar în momentul în care ai putea petrece efectiv timp de calitate cu ei, în weekenduri, vrei să îi faci pachet și să-i trimiți înapoi aici ca să scapi de ei.

— Nu așa stau lucrurile.

— Ba exact așa stau. Mă îndrept hotărâtă spre ușă și o deschid: Ieși afară!

Gabriel

Îmi fierbe sângele în vine la ce tupeu are femeia asta.

— Trebuie să te gândești mult și bine la asta, Gabriel.

— Să mă gândesc la ce anume, ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că, dacă decizi să fii tată, e o slujbă cu normă întreagă. Fiecare eveniment sportiv, fiecare oră de dans. Fiecare virus stomacal și fiecare răceală, fiecare afurisită de criză de personalitate. Nu poți alege lucrurile la care să fii prezent în viețile lor. N-am de gând să îi fac pe copiii mei să-i ducă dorul unui tată obsedat de muncă.

Ridică din umeri.

— Și apoi ce se va întâmpla când vei avea și alți copii și vei avea și mai puțin timp? Își azvârle mâinile în aer și-i dă mai departe: Vrei să îi muți departe de toți prietenii lor, iar apoi noua ta soție va rămâne însărcinată și voi doi veți fi superocupați cu bebelușul, iar ea nu-i va dori în preajmă... Ce se va întâmpla cu ei atunci?

Inima mi se oprește.

— E totul sau nimic, Gabriel!

Mă uit fix la ea câteva secunde, iar expresia i se schimbă din agresivă în empatică.

— Uite, știu că nu așa ai vrut să meargă lucrurile, și nici eu nu am vrut asta, însă așa s-a întâmplat și îmi pare rău că nu ți-am spus atunci, însă nu încercam decât să îi apăr.

— De propriul lor tată? icnesc.

— Trebuie să te duci acasă și să te gândești bine la asta, răspunde ea cu tristețe. Iar dacă vei decide că toate astea sunt prea grele, înțeleg, chiar înțeleg.

Ridică din umeri.

— Nimeni nu știe nimic, iar când copiii vor fi suficient de mari ca să înțeleagă lucrurile, le vom spune împreună, atunci.

O fixez câteva clipe cu privirea.

— Nu tu ești tipul rău aici, Gabriel. Știu că am greșit nespunându-ți, însă eram speriată și singură, și nu mi-a fost ușor. Am adormit plângând de nenumărate ori, însă am pus nevoile lor pe primul loc de fiecare dată, iar venirea ta aici, cu cerințele tale egoiste, dorind să le întorci toată viața pe dos, pur și simplu ca să nu simți că ai eșuat tu, n-o să funcționeze. Ei merită mai mult decât un tată de două parale, care vrea să demonstreze ceva.

Mi se pune în nod în gât.

— Știi de ce nu am vrut să îți spun?

— Luminează-mă!

— Pentru că în ochii familiei tale și pentru tot restul lumii, ei sunt și *vor fi întotdeauna* copii nelegitimi, concepuți pe biroul tău, târziu, într-o noapte, cu asistenta ta personală. Nu vor avea niciodată un loc în viața ta, Gabriel, nu înțelegi?

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu vreau ca ei să se simtă ca niște oameni de mâna a doua, iar dacă vor merge la New York, exact așa vor sta lucrurile. Familia ta nu-i va accepta niciodată. Vor fi întotdeauna copiii din flori ai lui Gabriel Ferrara.

Inima mi se frânge.

— Dacă îi vrei în viața ta, și sper din suflet să îi vrei, trebuie să intri în lumea lor și să construiești o relație cu ei. Nu le pot îngădui să pătrundă în lumea ta până când nu știu cu certitudine că inimile le sunt în siguranță.

Strâng din dinți.

— Gabriel, trebuie să înțelegi că, pentru ei, banii nu înseamnă nimic. Lor nu le pasă ce slujbă ai sau cine ești, vor doar ca tatăl lor să îi iubească, vor doar un tată normal care să țină la ei. Sunt fericiți acum, nu așteaptă în permanență o

vizită de la tatăl lor, pentru că știu că, odată ce le vom spune, asta vor face. Își vor dori atenția ta tot timpul. Să fii părinte nu e o slujbă cu jumătate de normă. Dacă nu poți să fii un tată implicat și prezent, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, măcar o dată în viața ta, pune nevoile altcuiva înaintea propriilor nevoi, fă ceea ce e bine pentru ei și stai departe!

Silueta ei se estompează, așa că mă întorc rapid spre ușă.

— Ținem legătura!

Cobor scările și mă îndrept spre mașină.

Nu așa mă așteptasem să meargă lucrurile. Rămân câteva secunde în mașină, adunându-mi gândurile.

„Măcar o dată în viața ta, pune nevoile altcuiva înaintea propriilor nevoi, fă ceea ce e bine pentru ei și stai departe!"

Are dreptate, chiar trebuie să mă gândesc la asta!

Sunt egoist.

Pe pilot automat, pornesc mașina și ies pe stradă. Arunc o privire în urmă, spre casă, în timp ce aceasta dispare în oglinda retrovizoare.

Futu-i!

Nici măcar nu mi-am luat la revedere de la ei.

Stau întins în întuneric și urmăresc umbrele care se mișcă pe tavan.

Somn… visul înșelător. Sunt un zombi ambulant.

N-am mai dormit de câteva zile.

Ariana doarme lângă mine, neavând habar de nimic. Fizic, sunt aici, cu ea, însă restul ființei mele nu este, ci plutește undeva, deasupra localității Greenville din Maine.

Cuvintele lui Gracie îmi răsună în minte din nou și din nou…

„Măcar o dată în viața ta, pune nevoile altcuiva înaintea propriilor nevoi, fă ceea ce e bine pentru ei și stai departe!"

Știu că are dreptate. Nu e vorba despre mine, ci despre copiii mei și ce e mai bine pentru ei, așa că trebuie să îi las în pace. Nu pot să fiu cine au ei nevoie să fiu, iar asta mă omoară.

Muncesc atât de mult, încât abia sunt prezent în propria mea viață. Cum aș putea să fiu prezent pentru doi copii mici care locuiesc în cealaltă parte a țării?

Am două variante: stau deoparte și îmi abandonez copiii, însă o păstrez pe Ariana, sau... încep un nou mod de viață care implică traiul între aici și Greenville, alături de copiii mei.

Grace...

Acum gândesc cu mintea și mă țin deoparte, gata să mă căsătoresc cu Ariana.

Iar apoi, ca un făcut, mintea îmi revine în Maine... La ea. Mi-i imaginez pe Lucy și pe Dominic, amândoi cu păr închis la culoare și piele măslinie. Seamănă cu mine.

Mi-i imaginez la un concert la școală, fără un tată alături care să îi susțină, iar asta mă întristează foarte tare. Pe ei îi afectează?

Grace spune că nu, însă îi va afecta, dacă nu acum, atunci cu siguranță mai târziu.

Știu că situația e imposibilă, Grace nu se va muta la New York, iar eu nu am cum să plec.

Grace are dreptate și ar trebui să stau deoparte.

Lor nu le va păsa, oricum nu m-au cunoscut... Ideea asta îmi frânge inima.

Mi se pune un nod în gât când mă gândesc la situația în care mă aflu. Mă simt atât de înșelat!

Sunt la o răscruce în viață și oricare ar fi drumul pe care îl voi alege, voi pierde ceva aflat pe cealaltă parte.

— Nu mă interesează cât rahat cere, plătește! Obține-mi nenorocitul de articol! mă răstesc, luând un viraj cu mașina.

Ochii mi se îndreaptă rapid spre Mark, care mă urmează în mașina din spate. Sunt atât de încordat, încât nici măcar nu pot să stau în mașină cu el.

Condusul e singurul lucru pe care pare că sunt capabil să-l controlez.

— Nu vrea să dea un interviu, a refuzat să vorbească cu oricine.

— Nu-mi insulta inteligența, sunt sigur că Miles Media e în negocieri cu el chiar acum! Obține afurisitul de articol!

Închei apelul și opresc la o trecere de pietoni. Incompetență crasă! Sunt sătul până în gât.

O bătrânică traversează strada în ritm de melc.

— Grăbește-te, hoașcă ce ești!

O altă bătrânică traversează, iar apoi încă una. Expir cu putere.

— Haideți dracului odată, ce așteptăm?

Și apoi văd o imagine… Inima mi se oprește.

Un bărbat începe să traverseze, ținându-și de mână cei doi copii. Sunt îmbrăcați în uniforme – probabil îi duce la școală. Povestesc în timp ce merg, nebăgând în seamă pe nimeni în jurul lor.

Oare despre ce-or discuta?

Tatăl spune ceva și amândoi copiii râd, ceea ce-mi întoarce stomacul pe dos. Mă uit la ei cum se îndepărtează, întrebându-mă oare la ce școală merg.

Bip, bip! Din spatele meu se aude un claxon de mașină care mă readuce la realitate.

Mă uit scurt în oglinda retrovizoare, chiorându-mă la șoferul din spatele meu.

— Ține-ți dracului fleanca până nu te fac franjuri!

Grace

Iau o înghițitură din cafea și mă uit în gol. Ultima săptămână a trecut ca prin ceață, mai întâi șoc și groază după ce ne-a găsit Gabriel, iar apoi sentimentul îngrozitor al faptului că cele mai mari temeri ale mele s-au transformat în realitate.

A venit, i-a cunoscut, iar când l-am presat intenționat, pentru a vedea cât de dedicat este, a plecat fără să lupte.

Nu vrea să facă parte din viețile lor, iar eu știu că ar trebui să fiu recunoscătoare că măcar e sincer, însă asta nu mă face să mă simt mai bine.

Sunt tristă pentru copii. Una era atunci când nu știa că ei există, însă acum, că știe… Cum le voi explica atunci când vor mai crește?

Ce idiot!

Acești doi copii sunt un cadou, așa că e dincolo de puterea mea de înțelegere cum de nu vrea să facă parte din viața lor.

Îmi cuprind capul în palme. Poate că tot ce a spus despre mine e adevărat. Poate chiar sunt cea mai egoistă persoană din lume. Crede că i-am ținut ascunși din ranchiună…

Am făcut asta oare?

Nu, am păstrat secretul pentru a-i proteja… Dacă nu poate să înțeleagă asta, atunci la dracu' cu el!

Oricum nu îi datorăm nimic și nu mai trebuie să mă întreb ce-ar fi dacă.

Măcar acum știu.

Vineri seara.

Golesc borcanul cu sos peste paste, privind în gol. Lucy se uită la televizor în living, iar Dom e sus, pe undeva.

Am avut o zi de rahat – un client de la muncă, a cărui cerere de împrumut fusese respinsă, s-a purtat îngrozitor, iar de acolo lucrurile au luat-o numai în jos. Am venit acasă, am făcut un duș și am desfăcut imediat o sticlă de vin. Există unele avantaje în a fi singurul adult care locuiește aici. Pot să fac orice îmi trece prin cap… atâta timp cât nu implică părăsirea casei.

— Mami, e cineva la ușă! strigă Lucia.

— Cine e? mă încrunt. Of, cine dracu' vine la ora asta?

— Nu știu, răspunde ea, lipsită complet de interes, și se întoarce la urmăritul emisiunii.

Îmi arunc prosopul de bucătărie pe umăr, traversez casa și deschid ușa de la intrare. Privirea îmi e întâmpinată de o pereche de ochi întunecați și reci.

— Gabriel.

O, nu!

— Bună!

Ne fixăm câteva clipe unul pe altul.

— Ce…

— Am venit să-mi văd copiii, mă întrerupe, trecând pe lângă mine și intrând în casă. Nu-mi sta în drum!

14

Grace

— Să nu-ți stau în drum? răbufnesc, repezindu-mă după el. Asta – fac ochii mari, gata să explodez – n-o să se întâmple!

Poartă un costum bleumarin și cămașă; e evident că a venit direct de la serviciu. Își aruncă geanta de laptop pe podea și se uită în jur, punându-și mâinile în șolduri.

— Unde-mi sunt copiii?

Ceva din modul în care îi numește pe copiii „mei" ai „lui" mă face să văd roșu în fața ochilor.

— Ascultă! zic și îl trag de braț în bucătărie, ca ei să nu ne poată auzi. Nu poți să apari aici neanunțat, șoptesc nervoasă.

— Tocmai am făcut-o.

Ochii lui reci mă fixează și face un pas în față, forțându-mă să mă retrag.

— În seara asta rămân aici.

Ceva legat de corpul lui enorm, care mă domină, îmi face corpul să reacționeze prostește; aerul trosnește între noi și, la dracu', ticălosul ăsta e de-a dreptul exasperant!

— Da, păi asta n-o să se întâmple! Va trebui să-ți iei o cameră la hotel sau ceva de genul.

— Totul e plin.

— *Nu* e problema mea.

— Hai să lămurim un lucru, Grace…

Mai face un pas în față, determinându-mă să mă retrag din nou.

— Eu sunt problema ta, singura ta afurisită de problemă. În seara asta rămân aici, în această casă, cu copiii mei.

— Nu.

— Sună la poliție și dă-mă afară! Ochii îi sclipesc de furie în timp ce adaugă: Te provoc.

— Nu voi ezita să o fac, ticălosule!

— Chiar vrei să începi războiul astfel, Grace?

— Să te văd!

Îmi arată un zâmbet sarcastic.

— Ce dracu' vrei de la mine? șuier.

— Egalitate! Și să fiu al dracului dacă nu ai să mi-o oferi! Am venit să îmi iau rămas-bun de la copiii mei, așa ca rămân aici.

— N-am nicio cameră de oaspeți, așa că nu ai unde să dormi.

— Am să dorm la tine în pat, iar tu poți să dormi cu copii. E doar o noapte.

— Nu dorm cu copiii! pufnesc.

— Atunci, împarți patul cu mine.

Ridică sarcastic dintr-o sprânceană.

Prin minte îmi trec un milion de gânduri depravate…

— E exclus! mă răstesc.

Mă uit la el câteva secunde, apoi îmi adun gândurile. Stai, ce a zis?

— Ai venit să-ți iei rămas-bun de la ei?

Ochii mei îi caută pe ai lui.

— E cel mai bine așa.

Își ridică bărbia către cer, sfidător.

Oh… Bieții mei copilași!

Inima mi se topește și se transformă într-o baltă pe podea.

— Bine! șoptesc distrasă. Poți lua tu patul meu, iar eu…

Fac o pauză.

— …voi dormi altundeva.

Se holbează la mine câteva clipe, și am senzația că și el își adună gândurile.

— Mulțumesc! Se uită în jur prin bucătărie, de parcă ar căuta ce să spună în continuare: La ce oră e cina?

Futu-i!

FUTU-I!

Am făcut mâncare italiană, dar nu orice fel de mâncare italiană. Mâncare italiană proastă.

Foarte, foarte proastă.

Genul care îi va întoarce stomacul pe dos. Spaghetti Bolognese cu sos de paste din borcan și paste instant, și nici măcar paste instant bune, ci niște mizerii ieftine pe care le-am cumpărat cu 99 de cenți.

Of, dracu' să mă ia …

— Îmi pare rău, n-am făcut suficient și pentru tine!

Aruncă o privire spre cratița enormă care fierbe la foc mic și o umbră de amuzament îi trece peste chip.

— E suficient, sunt sigur că va fi la fel de bun ca la mama acasă.

Până aici!

— Ascultă…

— Bună! mă întrerupe Lucy, care apare de după colț.

— Hei, bună!

Gabriel îi zâmbește.

— Mă mai ții minte?

Ea aprobă din cap într-un mod exagerat.

Gabriel privește în jur prin casă.

— Unde e fratele tău?

— E sus, răspunde Lucy, dând frenetic din brațe.

Of, chiar are efectul ăsta asupra tuturor femeilor, până și asupra copiilor?

— Poți să te duci să-l chemi? Am ceva să vă spun.

Lucy pleacă țopăind, iar eu fac ochii mari de groază.

— Ce vrei să zici, cum adică ai ceva să le spui amânduror?

— Le spun.

— Poftim? Acum? icnesc.

— N-are rost să pierdem timpul. Arată spre scaunul de la masă, adăugând: Stai jos!

Mă prăbușesc pe scaun, simțind cum tot sângele mi se scurge din corp.

— Ce ai de gând să le spui?

— Orice dracu' am chef.

— Gabriel… nu poți… Sunt niște copii mici.

— Calmează-te, n-am de gând să le spus că mami și-a scos păsărica pe biroul lui tati… deși sunt sigur că asta ar face povestea mai interesantă!

Ochii aproape îmi ies din orbite.

— Tu chiar vorbești serios? Să nu îndrăznești să le spui și apoi să dispari, nu e corect!

— Uite-l!

Lucy intră în bucătărie, întrerupându-mă din nou, cu Dom în urma ei.

— Bună!

Gabriel le zâmbește amândurora.

Lucy zâmbește, iar Dominic îl privește din cap până în picioare cu o mină serioasă.

Pentru prima dată în viață, văd cum peste chipul lui Gabriel trece o umbră de teamă. Trebuie să preiau controlul.

— Dom, încep, punându-mi mâinile pe umerii lui mici. El este Gabriel, ți-l amintești, nu-i așa?

Băiatul încuviințează cu o mișcare din cap.

— Gabriel e prietenul meu de la New York, adaug.

Ochii lui Dominic se ridică spre mine. Își amintește de ultima dată când Gabriel a fost aici și m-a făcut să plâng.

La dracu', de ce am făcut asta atunci?

— Stați jos! îi îndemn, arătându-le masa de sufragerie. Haideți să cinăm împreună și să discutăm câteva lucruri!

Gabriel deschide gura să spună ceva, dar ridic mâna pentru a-l opri.

— În casa asta, cina e momentul când discutăm lucruri.

Fac ochii mari la el, mimând un gest care să-l oblige la tăcere.

— Desigur!

Se prăbușește pe un scaun de la masă și copiii fac la fel.

Mă întorc pentru a-mi reumple paharul cu vin și iau o înghițitură zdravănă. Ce are de gând să spună… Ce mama dracului are de gând să spună?

E complet incontrolabil.

Futu-i!

— Vreau și eu, te rog! spune Gabriel.

Hristoase, ăsta e vin de supermarket, care costă 7,99 dolari.

Te rog, pământule, înghite-mă cu totul!

— Sigur!

Cu transpirația scurgându-mi-se printre sâni, iau încă un pahar pentru vin din dulap și îl umplu, apoi i-l întind.

— Mersi!

Ia paharul, ia o înghițitură enormă și icnește, înainte ca privirea îngrozită să îi țâșnească în sus, la mine.

— Știu.

— Chiar știi?

— Da, destul de limpede.

Are un gust de rahat, dar e ieftin și își face treaba.

Îmi înclin capul pe spate și golesc paharul. Îl reumplu imediat și mă apuc să pun cina în farfurii.

— Cum a fost azi la școală? întreabă Gabriel.

— A fost bine, zâmbește Lucy.

— În ce clasă ești?

Mă uit la oala cu sos pentru spaghete – chiar nu vreau ca el să mănânce asta. La dracu'! De ce nu am comandat pizza în seara asta, așa cum intenționam, de fapt?

— Cum o cheamă pe învățătoarea ta? întreabă el, încercând să continue discuția.

Umplu două castroane pentru copii, apoi unul pentru mine, iar apoi ajung la al lui.

Ce să fac?

O să i se pară groaznic, cu adevărat groaznic... Însă dacă... Arunc o privire peste umăr, să văd dacă se uită la mine.

— Voi doi sunteți în aceeași clasă? încearcă el să facă conversație.

Dacă oricum o să i se pară groaznic, o să fac în așa fel încât să i se pară cu adevărat groaznic. Deschid frigiderul și cercetez rafturile. Ce pot să pun în sos?

Am nevoie de capcana absolută. *Nu te pune cu mine, ticălosule!*

Ochii mi se plimbă peste condimentele de pe ușă și scot mușțarul, murăturile, ardeiul iute la borcan, anșoa și ceapa murată.

— Și e drăguță? întreabă Gabriel.

Lucy o ia cu povestea într-o cu totul altă direcție, relatându-i totul despre școală, iar eu mă pun pe treabă.

Măresc focul sub tigaie și arunc din nou o privire peste umăr. Dacă mă prinde făcând asta, am încurcat-o de tot.

Adaug trei linguri de muștar, torn ardeii iuți și apoi murăturile, adaug jumătate din borcanul de anșoa și apoi mai arunc câteva cepe murate întregi.

Ar trebui să fie suficient.

Amestec totul ca să se încălzească. Icnesc când mă uit în cratiță, care arată întrucâtva ca o tocană dubioasă din globi oculari.

— Sper că sunteți pregătiți cu toții pentru un gust senzațional.

Îi pun lui Gabriel un castron imens și strâng din buze pentru a-mi masca zâmbetul.

— Ai rețeta asta de la Becco? mă întreabă.

— A, Becco! răspund cu tristețe. Mi-e dor de Becco! Mă încrunt înspre el și continui: Cum de îți amintești restaurantul meu preferat din New York?

— Cum aș putea să uit când numai despre asta vorbeai?

Oare chiar vorbeam mereu despre paste? Ce ciudat!

Hmm…

Le pun fiecăruia castroanele în față la masă, iar Gabriel se uită la tocana lui din globi oculari. Mă întorc rapid spre blat, ca să nu-mi vadă fața, și beau din vin, imaginându-mi cum o să se înece cu mâncarea.

Sunt genială!

Mă așez la masă și mă uit la Dom, care îl fixează cu privirea pe Gabriel din cealaltă parte a mesei.

Inima mi se strânge.

Trebuie să repar situația; dacă ăsta e ultimul lor rămas-bun, vreau să fie frumos pentru amândoi.

— Dom, Gabriel e italian, din Italia.

Ochii îi fug la Gabriel, așteptând confirmarea.

— Așa e, dă Gabriel din cap.

— Vorbește italiană, continui, zâmbind.

Copiii fac ochi mari și se zgâiesc atenți la el.

— *Tu parli italiano?* îl întreabă Dominic.

Gabriel rămâne cu gura căscată, iar ochii i se fixează asupra mea.

— Cine i-a învățat?

— Am avut o bonă italiană, astfel încât copiii să poată învăța în anii de formare. Acum nu mai stă cu noi, însă a fost incredibilă.

— Nu-mi…

Pentru prima dată, a rămas fără cuvinte.

— I-am pregătit cât de bine am putut.

Copleșit de emoții, ochii i se umplu de lacrimi și dă din cap fără cuvinte. Ia în mână furculița și își îndeasă în gură o cantitate enormă de mâncare. Mă uit la el și văd exact momentul în care dă de gust, tușește puternic și își duce mâna pumn la gură, încercând să înghită.

— Delicios, nu-i așa? îi zâmbesc.

— Foarte gustos, mami! spune Lucy, luând încă o îmbucătură.

Gabriel ia un gât mare de apă și se uită în jurul mesei la noi toți cum mâncăm.

— Nu-ți place? îl întreb.

— Hmm!

Are ochii cât cepele și începe să plimbe o ceapă murată prin castron cu furculița, încercând să-și dea seama ce e.

— N-am mai mâncat niciodată așa ceva.

— Locuiești în Italia? îl întreabă Lucy.

— Nu, locuiesc la New York, răspunde el, luând încă un dumicat, însă apoi icnește și închide ochii, încercând să se lupte în liniște cu oroarea.

Aproape că mi-aș dori ca gemenii să nu fie aici, ca el să poată spune ce crede cu adevărat, întrucât așa ceva e de neprețuit.

Lucy vorbește întruna, iar eu îi arunc o privire lui Dominic, care nu a scos niciun cuvânt, și știu că trebuie pur și simplu s-o spun:

— Copii, există un motiv pentru care l-am invitat pe Gabriel pe la noi. Și e unul foarte special.

— Nu cred că e necesar, mă întrerupe Gabriel. N-aș vrea să distrugem această masă – sprâncenele i se ridică în timp ce împinge mâncarea prin farfurie cu furculița – delicioasă.

— De ce te-ai purtat urât cu mama? trece Dominic la subiect.

Gabriel își îndeasă un dumicat enorm în gură ca să nu fie nevoit să răspundă, iar apoi tușește din nou. Strânge din buze, încercând să proceseze ce are în gură.

— Ce fel de sos pentru paste e ăsta? icnește înainte de a lua apa și a o da pe gât.

— Sos pentru paste delicios, răspunde Lucia.

Sprâncenele lui Gabriel se ridică a surprindere.

— Ai papilele gustative ale maică-tii, asta e sigur.

— Nu te place, reia Dominic, privindu-l pe Gabriel drept în ochi.

Se privesc unul pe altul peste masă.

Futu-i, începem!

— Dominic, nu fi nepoliticos! mă răstesc.

Ochii lui Lucy se fac mari, plimbându-se de la unul la celălalt.

— *Cerca di mostrare un po' di rispetto a tua madre! Questa è casa sua*, spune Gabriel.

(„Arată un pic de respect față de mama ta în casa ei!")

— Nu! replică Dominic.

— *Parlami in italiano!* ripostează Gabriel.

(„Vorbește-mi în italiană!")

— Nu!

Dominic se ridică și urcă scările tropăind.

— *Torna subito qui!* strigă Gabriel după el.

(„Întoarce-te imediat aici!")

— Nu!

La masă se lasă liniștea, iar Lucy se holbează după el înainte ca într-un târziu să înceapă să mănânce.

Gabriel își lasă furculița jos, iar eu fac un semn spre castronul lui.

— Trebuie să mănânci tot.

— Vreau să supraviețuiesc.

Expir zgomotos; a fost un dezastru. Trebuia să-i fi pus arsenic în mâncare, așa ne-aș fi scăpat pe toți de bătaia de cap.

— Mănâncă mâncarea!

Îi zâmbesc printre dinții strânși.

— Nu mă face să te hrănesc cu forța, pentru că… am s-o fac!

Gabriel se uită lung la mine și până la urmă ridică furculița.

Dumnezeule, mai prost de atât nici că ar fi putut să meargă! Dom e o bătaie de cap, iar uneori e prea mult chiar și pentru mine.

— Lucy, de ce nu-i duci cina lui Dom sus?

— Bine!

Lucy ia castronul fratelui ei și pleacă agale sus. Aștept până când s-a îndepărtat suficient încât să nu ne mai audă.

— Ce i-ai spus în italiană?

— Era obraznic, așa că l-am pus la punct.

— Poftim? mă strâmb. Nu e treaba ta să îl pui la punct în prima zi în rolul de tată.

— El nu are voie să fie obraznic cu mine în prima zi în rolul de fiu. Nici în prima zi, nici altădată. Trebuie să învețe imediat că nu va fi tolerat comportamentul inadecvat.

Mă prăbușesc înapoi în scaun și mă uit în jur la masa goală.

— Mănâncă-ți mâncarea!

— Îți angajez un bucătar.

— De ce?

— Pentru că nici nu mă mir că e prost dispus. Bietul nefericit e otrăvit.

Amestecă mâncarea din castron.

— Și, ca idee, cepele se taie, nu se adaugă întregi.

Mă uit la cepele murate cu aspect de ochi din spaghetele lui și mă apucă chicotitul.

— Nu e nimic amuzant la felul în care gătești, Grace.

— Ba e, oarecum.

— Ba deloc! se răstește el.

— Ei bine, trebuie să mănânci ceea ce le gătesc și copiilor, asta le spune că le semeni.

— Dacă lor le place asta… Arată înspre farfuria lui, căutând cuvântul potrivit: Atunci nu ne asemănăm absolut deloc.

Își lasă capul în palme și expiră zgomotos a dezamăgire.

Îl privesc câteva secunde. Chiar se simte nelalocul lui aici. Încep să simt un pic de empatie.

— Dominic e încăpățânat.

Rămâne nemișcat o clipă, de parcă mi-ar procesa cuvintele.

— Mi-am dorit ca seara aceasta să fie frumoasă, ca ei să își amintească de mine cu drag.

— Păi, în cazul ăsta… nu fi tu însuți.

— Poftim? Ăsta e sfatul tău, să nu fiu eu însumi?

— Ești un porc grosolan. Dacă vrei ca ei să te placă, poartă-te frumos!

— *Nu* sunt un porc grosolan.

— Oh, ba da, ești! Și, ca idee, Dominic e copia ta perfectă și nu va da înapoi. E greu de stăpânit. Dacă vrei respectul lui, trebuie să i-l câștigi.

— Ei bine, asta e valabil în ambele sensuri.

— Nu! Să nu îndrăznești să invoci chestia aia!

Rămâne tăcut, iar Lucy vine țopăind la masă, se așază și continuă să mănânce.

Gabriel o urmărește un timp, ca și cum ar avea o experiență extracorporală.

— Unde o să dorm? întreabă Gabriel.

— În camera mea.

— Presupun că asta e la etaj?

Își împinge scaunul, ca și cum s-ar pregăti să se ridice.

— Nu! zic, grăbindu-mă să mă ridic și eu. Trebuie să fac ordine. Tu termină-ți cina, iar eu o să-ți pregătesc camera!

Încuviințează, distras.

— Mulțumesc!

Mă uit de la el la Lucy. Să o las singură aici, cu el?

Doar e tatăl ei…

Dumnezeule, chiar trebuie să procesez asta!

— Voi doi sunteți în regulă aici, jos, dacă eu merg sus să organizez câteva lucruri?

Ochii îmi zăbovesc asupra lui Lucy în timp ce îi aștept reacția. Ea zâmbește prostește și dă exagerat din cap.

Ah… trădătoarea!

Nu se poate măcar preface de dragul meu că nu e interesată de el?

— Cred că ne descurcăm perfect, nu-i așa, Lucia? îi aruncă Gabriel un zâmbet.

— Da!

Imaginea lor împreună îmi înceţoşează privirea, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Mă întorc spre uşă ca ei să nu-mi vadă faţa şi mă îndrept împleticindu-mă spre scări. În întuneric, mă prăbuşesc şi mă aşez pe o treaptă aflată undeva, pe la jumătate.

Îmi aud inima bătând în piept şi simt că mă învăluie o copleşitoare panică. Apare aici, spune câteva cuvinte frumoase, iar ea deja îl adoră de bunăvoie.

Pur şi simplu. Iar el va pleca.

Rămân o vreme în întuneric şi îi aud discutând în depărtare. Gabriel îi pune întrebări, iar ea adoră atenţia care i se acordă.

Spune ceva ce eu nu aud, dar îl aud pe Gabriel râzând, iar apoi râde şi ea.

Fetiţa mea frumoasă, atât de fericită să stea de vorbă cu tatăl ei! Zâmbesc tandru în întuneric!

Bun, trebuie să mă adun şi să repar situaţia asta cu Dominic, căci vreau ca şi el să aibă o amintire plăcută. Mă ridic, urc la etaj şi bat la uşa închisă.

— Dom!

Linişte.

Deschid uşa şi îl găsesc pe pat, jucându-se cu consola Nintendo Switch. Mă aşez lângă el.

— Eşti bine?

— Da!

Continuă să se joace.

— Te-a necăjit Gabriel?

— Nu, răspunde el, continuând să se joace, ca şi cum nu l-ar interesa.

— Ce ţi-a spus în italiană? îl întreb.

— Nu mare lucru.

Stau lângă el câteva secunde. Nu vreau să fac lucrurile şi mai grele decât trebuie să fie. Trebuie ca asta să se desfăşoare în ritmul lui, nu în al meu.

— E în regulă dacă dorm aici, cu tine, în seara asta, pe patul pliant?

— Da, în regulă!

Continuă să se joace.

La dracu', nu ajung nicăieri și trebuie să fac curat în cameră pentru Gabriel!

— Mă întorc repede, iubire!

Dă din cap și se joacă în continuare jocul lui prostesc.

Mă grăbesc să ajung în dormitor și arunc o privire la haosul din jur. Ahhh... de ce nu sunt o gospodină perfectă? Ar fi mult mai convenabil în astfel de momente.

Îndes rufele murdare în coșul de rufe, adun câteva haine care atârnă pe scaunul din colțul camerei și le arunc pe raftul de sus al dulapului.

Trec cu privirea peste conținutul dulapului dezorganizat și dezordonat.

Doamne, dacă se uită aici, am încurcat-o!

Of, n-am timp să-mi bat capul cu asta acum! Trântesc ușa, închizând-o.

Trag cuverturile de pe pat. Ar trebui să schimb așternuturile. La dracu', abia le-am schimbat ieri, iar celălalt rând de așternuturi e încă pe sârmă la uscat.

Rahat!

Asta e, va trebui să se mulțumească cu așternuturile astea.

Fac patul din nou și îndrept pernele decorative. O, rahat, să nu uit de asta... Scotocesc prin sertarul noptierei, căutând vibratorul, pe care îl îndes în coșul de rufe, ascunzându-l sub niște haine.

Fac un pic de ordine pe măsuța de toaletă și îmi arunc produsele de machiaj în sertarul de sus, rotindu-mi privirea prin dormitor. Ce mai e... Am ratat ceva?

Mai e ceva care e prea personal pentru a fi văzut de el?

Pe cine încerc să păcălesc, e dormitorul meu, totul e personal.

Gabriel

— Mă duc să arunc o privire la lac, mint.

Lucy îmi zâmbește, privindu-mă cu cea mai frumoasă fețișoară pe care am văzut-o vreodată. Ies pe ușă și formez

imediat numărul lui Mark.

— Salut! răspunde el.

— Salut, schimbare de plan!

— Ce vrei să zici?

— Voi petrece noaptea aici.

— Ce? Credeam că te-ai dus acolo ca să-ți iei rămas-bun.

— Așa o să procedez.

Fac o pauză, privind lacul.

— Doar că… nu e atât de ușor pe cât credeam la început.

— Păi… și eu ce să fac? întreabă el.

— Rămâi la hotel și – ridic din umeri – vin la tine dimineață!

— Bine! Să te bucuri de fiecare clipă, da?

Acum socotim timpul petrecut cu copiii mei în clipe. Mi se pune un nod în gât când mă gândesc la asta.

Închid telefonul și mă întorc spre casă. Stând în întuneric, le văd pe Grace și Lucia spălând vasele și pălăvrăgind.

În viața mea nu m-am mai simțit atât de lipsit de control.

— Lucy, arată-i lui Gabriel unde este dormitorul meu, te rog! îi spune Grace.

— Pe aici! spune Lucy, luându-mi mâna într-a ei și conducându-mă prin casă.

— Ce mânuțe mici și drăguțe ai! îi zic.

Le întinde pe amândouă, ca să le văd, iar eu încerc să reții fiecare detaliu.

Mi-e rău de la stomac!

De ce m-am răstit la Dominic?

Mă simt ca dracu' că am făcut asta, dar nu poate să fie impertinent cu mine. Nici acum, nici altă dată. Nu, am făcut ce trebuia!

Ajungem în capătul de sus al scărilor.

— Iar asta e camera mea, zâmbește Lucia cu mândrie, arătându-mi camera ei.

E roz și drăguță, iar pe perete e scris numele ei cu litere mari. Păpuși și ursuleți de pluș sunt aliniați perfect, sprijiniți de perna sa.

— E foarte drăguță.

— Este.

Zâmbește în timp ce-și leagănă brațele.

Ochii îmi zăbovesc pe hol.

— Unde e camera lui Dominic?

— Pe aici!

Trece țopăind de mine, iese din camera ei și se îndreaptă pe hol spre camera lui.

— Îl găsești aici.

Rămân în ușă și mă uit la el câteva secunde; stă pe pat și joacă un joc video. Privesc în jur prin camera lui – e bleu-marin și băiețească. În loc de păpuși, figurine Lego sunt expuse cu mândrie pe peste tot.

— E o cameră frumoasă!

El se joacă în continuare, ignorându-mă complet.

— Dominic, nu fi nepoliticos! îi spune Grace din spatele meu. Oprește jocul, te rog!

El expiră zgomotos și lasă jos controllerul.

— Am spus că e o cameră frumoasă, repet.

Dominic mă privește fix în ochi, fără nicio emoție.

— Asta e tot?

E exact ca mine.

Îmi mușc interiorul obrazului ca să mă împiedic să rânjesc.

— Nu vreau să pornim pe picior de greșit, reiau.

Își dă ochii peste cap, și e ca și cum ai flutura un steag roșu prin fața unui taur.

— Tocmai ți-ai dat ochii peste cap la mine?

— Dominic, nu fi nepoliticos, e ultimul avertisment!

Grace mă trage de mână pe hol.

— Camera ta e pe aici, Gabriel! Mă trage în dormitorul ei și trântește ușa în urma noastră, apoi adaugă: Stai departe de el și lasă-l să se răcorească!

— Poftim?

— Ți-am spus să îi acorzi timp, încă procesează.

— Procesează… ce? Cum să fie un măgar obraznic?

— Faptul că ești aici. E un copil, îmi aruncă ea. Iar acum și tu te comporți ca unul. Rămâi aici și culcă-te!

— Nu! N-o să mă trimiți la mine în cameră când eu n-am făcut nimic greșit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu părăsi camera asta! Poți să stai de dimineață de vorbă cu el așa cum se cuvine. Somnul e ca o resetare pentru copii, totul se uită peste noapte! se răstește ea printre dinții strânși.

Mă apucă de umeri, mă conduce spre pat și apoi mă împinge. Cad pe spate, iar ceva din modul în care stă deasupra mea îmi provoacă o tresărire neașteptată prin sculă.

Simt cum mă întăresc în timp ce mă uit în sus, la ea.

— Ce? se răstește ea.

— Ce, ce? bolborosesc, dezgustat de direcția în care mi s-au dus gândurile.

— De ce te uiți la mine așa?

— Cum așa?

Peste chip îmi trece un rânjet nedorit.

— Ce dracu' e în neregulă cu tine, ce faci?

— Dacă mă arunci pe pat, mă aștept la o afurisită de consecință!

Mă ridic, sprijinindu-mă pe coate.

— O, Doamne!

Mijește ochii.

— Ești un pervers.

— Mă bucur că în sfârșit suntem de acord pe un subiect.

— Du-te la culcare și nu-mi cotrobăi prin dormitor!

— Nu te umfla în pene!

— Baia e în capătul holului.

Pleacă din cameră grăbită și trântește ușa în urma ei.

Mă trântesc pe spate și mă holbez la tavan. Iau o pernă și mi-o bag sub cap.

Mirosul lui Grace plutește peste tot în jurul meu și îl trag adânc în piept.

Știu mirosul ăsta… E parfumul pe care obișnuia să îl poarte, care mă înnebunea.

Nu o dată am fost nevoit să îi spun să nu îl mai poarte, pentru că, în zilele în care o făcea, eram complet ineficient. Eram prea ocupat să mi-o frec toată ziua în baia de la birou.

Închid ochii. Penisul îmi zvâcnește.

Iau încă o pernă, același miros. Mă uit în jur și îi văd cămașa de noapte agățată pe spatele ușii. Mă ridic și o duc la nas. Penisul îmi pulsează cu putere.

Zvâc!

Zvâc!

Zvâc face cocoșelul…

Totul aici miroase a Grace și mă face să-mi imaginez un film porno color, în care ea mi-o suge.

La dracu', afurisita asta de femeie mă scoate din minți!

Îmi apropii iar cămașa de noapte de față și inhalez adânc.

Tot ce simt e mirosul lui Gracie. O amintire plină de dor a acelei nopți pe care am petrecut-o împreună începe să mi se deruleze în minte. Pielea ei albă, catifelată, cât de strâmtă era… cât de bine mi-a primit scula, cât de tare mi-am dat drumul…

Bum, *bum*, *bum!* îmi pulsează penisul.

Oprește-te! Ești pe cale să te însori cu altcineva, ticălos nenorocit.

Expir cu putere, dezgustat de propria-mi sculă. Futu-i… O să fie o noapte lungă!

Arunc o privire la ceasul de la telefon. E două dimineața.

N-am închis un ochi, căci o sculă întărită și nimic care s-o rezolve are așa ceva ca rezultat.

Mă tot întorc de pe o parte pe alta și încerc să mă gândesc la altceva.

Realitatea e că nu o să reușesc să adorm până când nu-mi dau drumul și nu există altă soluție. Altceva n-o să meargă.

Îmi bag mâna în boxeri și mă mângâi lent, prelung… hmmm!

Trebuie să mă rezolv singur… A trecut mult timp de când n-am mai făcut asta.

Ochii mi se învârt prin cameră în căutare de ceva lubrifiant sau niște șervețele. Mă dau jos din pat și aprind lanterna de la telefon, învârtindu-mă în jur, după ceva instrumentar pentru labă.

Scotocesc prin conținutul mesei de toaletă și nimic.

Hmm… baia!

Cu siguranță găsesc acolo ceva. Deschid ușa și arunc o privire pe holul întunecat, dar totul e tăcut. Mă uit în stânga și în dreapta, iar apoi străbat holul pe vârfuri, folosindu-mi lanterna pentru a-mi lumina drumul.

Scula îmi pulsează insistent.

Serios, încetează, chiar îmi dau silința!

Intru în baie și închid discret ușa în urma mea. Luminez dulăpiorul din baie cu lanterna și ochesc o sticlă cu ulei pentru bebeluși.

Da!

O înșfac împreună cu o cutie de șervețele și mă întorc să ies din baie, când ușa băii se deschide.

— Ahh!

Grace sare în sus de spaimă și aprinde lumina.

— Ce dra… M-ai speriat îngrozitor.

Ochii i se plimbă în jos pe corpul meu.

— Ce dracu' e aia?

Mă uit în jos să văd la ce se referă și văd cum vârful penisului erect iese prin partea de sus a boxerilor.

Futu-i!

— A, e scula mea!

— Văd prea bine, șoptește ea furioasă. De ce e tare?

15

Gabriel

— Nu e!

— Ba da! Este!

O, Doamne!

— De ce te uiți la părțile mele intime? șoptesc.

— Pentru că părțile tale intime provocatoare de probleme își fac veacul în baia mea.

— Mă jignești! bolborosesc, simțind cum situația scapă de sub control. Și, ca să știi, nu provoacă probleme, le rezolvă.

— În casa asta nu există probleme care trebuie rezolvate, șoptește ea mânioasă. Bag-o la loc!

Iese în grabă din baie și o aud pășind apăsat pe hol.

Mă uit în jos la propriul corp, cu uleiul într-o mână, cu șervețelele în cealaltă și cu scula întărită atârnându-mi pe jumătate afară din boxeri. Am ajuns rău de tot!

Futu-i!

Lumina dimineții strălucește prin ferestre, iar eu stau pe marginea patului, complet îmbrăcat. Mă uit la ceas pentru a zecea oară.

6.54

La ce oră se trezește lumea în casa asta?

De obicei, eu sunt treaz, îmbrăcat și în drum spre muncă cu mult înainte de ora asta.

Mă duc la fereastră și trag perdelele ca să mă uit la priveliște. Soarele tocmai răsare, iar deasupra lacului plutește ceața, în depărtare se aude ciripit de păsări, iar copacii se leagănă în vânt. Priveliștea de aici chiar e ceva deosebit.

E frumoasă, liniștită.

Tot ce nu sunt eu.

Mi-am petrecut noaptea excitat și făcând laba, întrebându-mă dacă Dominic se va răzgândi și va vorbi cu mine astăzi, înainte să plec. Iar apoi mai e și dezastrul național al vizitei la baie de la două dimineața... La dracu', ce noapte!

Are dreptate, scula mea creează probleme și este o enormă bătaie de cap. Un lucru e sigur: sunt în continuare atras fizic de Grace. Ceea ce e un coșmar absolut, pentru că în patru săptămâni urmează să mă căsătoresc cu altcineva.

Scârț... se aud scândurile podelei de pe hol – s-a trezit cineva. Aud ușa de la baie și, cinci minute mai târziu, cum e trasă apa la toaletă și apoi cum cineva coboară scările.

Cine a fost, Grace?

Mintea mi se întoarce la groaza de a fi fost prins cu o erecție și o sticlă de ulei la două dimineața.

Cum dracu' o să explic asta?

O să mă prefac că nu s-a întâmplat.

Așa fac.

Ușa mea se deschide puțin; mă întorc și văd doi ochișori căprui holbându-se la mine prin crăpătură.

— Bună dimineața, Lucia! Bat cu palma pe pat alături și adaug: Intră!

Deschide ușa și îmi zâmbește.

— Bună dimineața!

Inima îmi face un salt în piept. E năucă și somnoroasă, cel mai drăgălaș lucru pe care l-am văzut vreodată, cu pijămăluța aia roz.

— Cum ai dormit? o întreb în timp ce intră în cameră.

— Bine!

Se oprește lângă mine.

— Tu cum ai dormit?

— Am avut și nopți mai bune, ridic din umeri.

Își pune mânuța pe rotula mea în timp ce stăm de vorbă și... of, ziua asta e deja perfectă!

— Unde e mama ta?

— Jos.

Rămânem câteva secunde în tăcere.

— Mergem să o căutăm pe mami? întreabă ea într-un final. Îi place să mă îmbrățișeze de bună dimineața.

— Sunt sigur că îi place! îi surâd.

La naiba, cât de dulce e!

— Dă-mi voie să mă îmbrac și ne vedem jos!

Mă privește din cap până-n picioare.

— Dar ești deja îmbrăcat.

Adevărul e că încă nu vreau să dau ochii cu Grace. Trag de timp. Întâlnirea asta rușinoasă va fi deosebit de neplăcută. Mă uit în jos la propriul corp, căutând o scuză să nu merg chiar acum.

— Trebuie să merg la baie.

— Oh! Se uită la mine și adaugă: Ca să faci caca?

Ce dracu'?

— Nu cred că asta e ceva ce ar trebui să discuți cu oamenii.

— Atunci, pipi?

— Hai să nu vorbim despre funcții fiziologice, bine?

Mă încrunt.

— Funcții… cum?

Hristoase!

— Ne vedem jos, spun ceva mai ferm.

— Bine!

Cu mânuța ei în continuare pe genunchiul meu, îmi zâmbește de parcă ar aștepta să adaug ceva.

— Bine!

Oare ce așteaptă? Acum ar trebui să spun ceva?

— Bine!

Se holbează în continuare la mine cu ochi mari și îmi dau seama că, la fel ca mine, acum nici ea nu știe ce să facă.

— Mă bucur că te-am cunoscut, îi spun.

Zâmbetul îi radiază de fericire și, pentru o clipă, îmi simt inima sărindu-mi din piept. Îi îndepărtez părul de pe frunte și mă uit lung la fețișoara ei frumoasă.

— Semeni mult cu mama ta.

Chicotește emoționată.

— Tu semeni cu Dom.

Inima mi se prăbușește.

— El unde e?

— Încă doarme.

Hmm… Brusc, vreau să ajung repede jos, să fiu acolo înaintea lui.

— Bun, dă-i drumul și ne vedem jos!

Pleacă din cameră cu pas săltat și o urmăresc dispărând, zâmbind în urma ei. A fost cea mai frumoasă vizită de trezire din toate timpurile!

Mă duc la baie, mă spăl pe față și cobor încet scările, tulburat. Le aud pe Gracie și Lucia vorbind și mă opresc la jumătatea drumului ca să ascult ce spun.

— Unde e Dom? întreabă Grace.

— La guvizi.

— Ce vrei să zici?

— Băieții au plecat la guvizi, să devină mai stupizi!

— Nu e un lucru prea drăguț pe care să-l spui despre băieți, nu crezi?

— Dar e doar o glumă, nu înțelegi?

— Nu e una amuzantă.

Mă surprind zâmbind în timp ce le ascult cum stau de vorbă, iar ele continuă să mai pălăvrăgească o vreme. Îmi dau seama că e groaznic că trag cu urechea, așa că pășesc apăsat pe ultima treaptă, ca să mă audă venind.

— Bună dimineața! rostesc când intru în bucătărie.

Lucia zâmbește larg.

— Bună dimineața!

— 'Neața! mormăie Grace cu spatele la mine, ocupându-se de cafea.

Trag un scaun de la masă și mă așez, iar privirea îmi zăbovește pe fundul ei cu rotunjimi ferme, în timp ce scula îmi zvâcnește de recunoștință.

Încetează!

— Ce se întâmplă azi? întreb, ca să îmi iau gândul de la situație.

Grace se întoarce spre mine și îi văd pentru prima dată chipul, fără machiaj și cu părul ciufulit.

Oh… ce încântătoare e!

— Tu pleci, răspunde ea abrupt.

Scula mi se pleoștește.

Încuviințez, rușinat de comportamentul meu nocturn. Ea își bea cafeaua în timp ce mă privește. N-am idee ce îi trece prin cap în clipa asta, dar sunt sigur că e ceva rău. Ar fi trebuit să port o vestă antiglonț.

— Îți cer scuze pentru… Știi tu.

— Scuze neacceptate. Se uită la mine și adaugă: Vrei o cafea?

— Sigur.

Zâmbesc fals. E stânjenitor ca dracu'.

— Mulțumesc!

Se întoarce spre cafetieră, iar privirea îmi coboară pe corpul ei și zăbovește din nou asupra fundului ferm. Simt cum sângele mi se scurge cu viteză spre vintre.

Ține-o în pantaloni!

Ce dracu' se petrece aici?

Îmi întinde o ceașcă de cafea.

— Ies să întind rufele, o anunță pe Lucia. Ești în regulă aici cu Gabriel?

Lucia îmi zâmbește larg.

— Da!

Plesnesc de mândrie.

Grace iese pe ușa din spate și aștept până când nu ne mai poate auzi.

— Mami are un iubit? o întreb pe Lucia.

— Nu!

Hmm…

— Are vreun – fac o pauză, încercând să articulez cuvintele – prieten bărbat care vine în vizită uneori?

— Numai pe Jack.

— Jack?

Există un Jack?

— Cine e Jack?

— E antrenorul de baseball al lui Dom.

— A, da?

Mijesc ochii. Deci vechea schemă cu antrenorul care o curtează pofticios pe mama singură, da?

— Asta nu încalcă vreun cod deontologic sau ceva?

— Cod… cum?

— Nu contează.

Iau o înghițitură de cafea și gustul respingător de otravă arsă îmi atinge limba. Tușesc și aproape mă înec.

Ce dra…?

— Ce s-a întâmplat? se încruntă Lucia.

— Asta nu e cafea!

— Atunci, ce e?

— E un cocktail Molotov, icnesc.

Afurisita asta de femeie nu e în stare să gătească nimic!

— Un ce Molotov…?

Să mă ia dracu'!

— Pui o grămadă de întrebări, o întrerup.

— Tu spui o grămadă de lucruri bizare…

— Mulțumesc că mi-ai atras atenția!

Îmi trec mâinile peste față. Cu cât scap mai repede de aici, cu atât mai bine…

— Asta dacă scap cu viață, înainte de a fi otrăvit, mormăi mai mult pentru mine.

— Cine e otrăvit?

— Nimeni! mă răstesc.

Sfinte Dumnezeule, în viața mea nu mi-am mai dorit atât de mult să urlu la cineva „Vezi-ți de treaba ta!"

Simt privirea cuiva ațintită asupra mea, așa că mă întorc și îl văd pe Dominic stând în ușă și urmărindu-ne. E îmbrăcat în pijama în carouri, iar părul îi stă în toate direcțiile.

— Bună dimineața, Dominic!

Mă căznesc să zâmbesc. Astăzi sunt hotărât să mă descurc mai bine cu el.

— Salut! mormăie el, intrând în bucătărie. Unde e mama?

— În spate, răspunde Lucia în timp ce-și mănâncă cerealele.

El trece direct pe lângă mine și dispare pe ușa din spate, iar eu mă ridic și îl urmăresc pe fereastră. Se duce la Grace, care întinde rufele pe sârmă. Ea îi oferă un zâmbet larg, după care se lasă într-un genunchi și îl îmbrățișează strâns. Se țin în brațe, el îi spune ceva, iar ea râde și îi răspunde.

Stomacul mi se strânge de gelozie.

Bineînțeles că pe ea o place mai mult, ea a fost lângă el întreaga lui viață, în timp ce eu am fost ascuns și mințit.

Mă cuprinde mânia.

La dracu' cu ea!

Mă trântesc înapoi în scaun și mă prefac nonșalant în timp ce adrenalina pompează prin mine.

Dominic urcă scările și intră în casă, iar eu sunt smuls din visarea cu ochii deschiși.

— Unde e coșul cu rufe curate? o întreabă Dominic pe Lucia.

— De ce?

Îl privește din cap până-n picioare și mestecă în timp ce mănâncă.

Îmi dau ochii peste cap în sinea mea; ce are copila asta de pune atâtea întrebări?

— Am nevoie de uniforma de baseball.

Ea ridică din umeri.

— Nu știu.

În casa asta chiar nu există niciun fel de organizare?

El dispare în spălătorie, iar eu îmi cobor vocea:

— Jack vine vreodată seara? șoptesc.

— Nu știu.

— Cum nu știi? Nu locuiești aici? șoptesc.

Ea ridică din umeri.

Îmi strâng rădăcina nasului cu degetele, frustrat. Pentru un copil băgăcios, nu prea e în stare să ofere informații utile.

— Ce e asta? întreabă Dominic din ușă.

Îmi întorc privirea spre el și îl văd ținând în mână un vibrator roz imens. Casc ochii larg.

— Unde ai găsit aia?

— Era în coșul cu rufe, printre haine.

Mi-o amintesc pe Grace scoțând un coș de rufe din camera ei aseară; trebuie să-l fi pus acolo ca să-l ascundă de mine. Strâng din buze pentru a-mi ascunde zâmbetul.

— Ce *e* aia? se încruntă Lucia.

Mă ridic și i-l smulg din mână.

— E un… Privesc în jur prin încăpere, căutând un răspuns adecvat: Un dispozitiv de masaj.

— Un dispozitiv de masaj? se încruntă Dominic. Ce masezi cu el?

Păsărica.

— Ahhh… Ezit, săpând prin minte în căutarea unui răspuns: Gâturi și chestii.

— Ce fel de dispozitiv de masaj e? întreabă Lucia.

Habar n-am, la dracu'!

— Dispozitiv de masaj pentru pisicuțe, răspund.

Dominic se încruntă.

— Ce ciudat!

— De acord cu tine!

Zâmbesc în timp ce mă umplu de mulțumire.

Bătrânul Jack nu rezolvă treaba.

Grace

Prind furioasă rufele cu clești pe sârmă. Cine dracu' crede imbecilul ăsta că e, de dă buzna aici, cere să i se dea o cameră și apoi se poartă necuviincios cu mine, plimbându-se cu o erecție enormă prin casă la două dimineața?

Îmi vine în minte imaginea sculei lui tari și cât de bine arăta.

Of…

Prind rufele furioasă. Îl urăsc pe bărbatul ăsta și faptul că scula lui se plimbă prin casa mea noaptea, tare și bună.

Și el știe asta, știe cât de bună e scula lui și nu face decât să se dea mare cu ea, și la dracu', am nevoie să mi-o tragă cineva, urgent!

Sângele îmi fierbe în vene; prind ultimele rufe și intru în casă, unde îi găsesc pe Dominic, Lucia și Gabriel la masă, mâncând cereale împreună.

Hmm, toată treaba asta e foarte civilizată!

Îmi iau ceașca de cafea, iau o înghițitură și mă uit neatent în jur. Văd ceva stând în picioare pe masă, în fața lui Gabriel.

Ha!

Vibratorul meu…

Îmi scuip cafeaua.

Ce mama dracului?

— Ce… Ce dracu'… Ce faci? mă bâlbâi.

— Îmi mănânc cerealele.

Gabriel se uită la mine cu o expresie poznașă.

— Dom a găsit dispozitivul tău de masaj pentru pisicuțe în coșul de rufe.

Fac ochii mari.

Gabriel rânjește.

— E un dispozitiv de masaj foarte mic.

Nu, nu, nu… nu-i posibil așa ceva!

— Păi… Încerc să mă stăpânesc și să găsesc o replică: Am un gât foarte mic, i-o trântesc. Stai departe de dispozitivele mele de masaj!

Ies rapid din cameră pe hol și îmi las capul în palme.

E fără îndoială cel mai stânjenitor moment din toată viața mea.

Cum am putut să uit că e în coșul de rufe?

Ce dracu' e în neregulă cu mine… și evident că el trebuia să fie aici, să îl vadă.

O, Doamne!

Vreau să mor de o mie de ori.

Cu inima bubuindu-mi cu putere în piept, urc la etaj.

Îl urăsc! Urăsc totul la el!

Toate astea sunt din vina lui, m-am fâstâcit când a apărut aici și am îndesat obiectul ăla în coșul de rufe, iar apoi am uitat de el pentru că nu mă mai simt confortabil nici în propria mea casă. Cum îndrăznește să dea buzna aici și să doarmă în dormitorul meu, care e un loc privat, sanctuarul meu.

O aud pe Lucia trăncănind la parter și încep să mă plimb încolo și încoace prin dormitor.

Cu fiecare tură de covor, mă înfurii tot mai tare.

N-o să suport așa ceva.

Trebuie să se care din casa asta chiar acum.

E unul dintre cei mai bogați oameni din America, să nu-mi spui că nu poate găsi un hotel.

Nu cred așa ceva.

Mă reped jos și intru în bucătărie.

— Gabriel, pot să discut o clipă cu tine?

Gabriel ridică privirea din castronul cu cereale de parcă i-aș fi provocat o neplăcere majoră.

— Da!

— Între patru ochi.

Fac un gest spre scări cu bărbia.

Își dă ochii peste cap, iar eu îmi imaginez cum îi ard un pumn cu toată puterea în afurisitul ăla de maxilar pătrat.

— Mă întorc într-o secundă, le zâmbește el fals copiilor.

Mă întorc și urc la etaj, intru apoi în dormitor, iar el vine în urma mea.

— Ce-i?

— Închide ușa! mârâi, iar după sunetul vocii mele, e clar că s-a activat partea de psihopat din creier.

Închide ușa și își proptește mâinile în șolduri – aroganța în persoană.

— Ce vrei?

— Trebuie să-ți iei rămas-bun de la copii și să te cari dracului din casa mea!

Mijește ochii și face un pas în față.

— O să plec când o să am eu chef.

— Ascultă aici! îl împung cu degetul în piept. Mica ta erecție nocturnă îmi spune că ai chef să pleci chiar acum, așa că…

— Mi-am cerut deja scuze pentru aia.

— Nu suficient.

— Calmează-te!

— Calmează-te? țip. *Nu* am de gând să mă calmez!

O urmă de zâmbet îi traversează chipul.

— Ești iritată din cauza dispozitivului de masaj.

— Nu sunt iritată, sunt al dracului de furioasă! Cum îndrăznești să îmi încalci intimitatea?

— Fiul tău l-a găsit, ce dracu' voiai să îi spun, că mami își pedepsește păsărica cu o sculă artificială?

— Ești un animal!

— Deja am stabilit asta, ripostează el.

— Trebuie să te cari! îi arunc.

— Încerc! Lasă teatrul, crezi că vreau să rămân aici și…

— Și masturbatul cu ulei și șervețelele… Ce mama dracului, Gabriel?

— De ce înjuri atât de mult și, haide…

De data asta chiar zâmbește.

— Trebuie să recunoști, faptul că m-ai surprins e chiar amuzant.

— Dacă ai fi fost un băiat de 13 ani ar fi fost amuzant, un bărbat matur, logodit și pe cale să se însoare e îngrozitor.

— Nu a fost vina mea. A fost vina ta.

— Cum dracu' e vina mea?

— Păi… Se fâstâcește și își caută cuvintele, trecându-și mâinile prin părul negru: Așternuturile alea miros a tine și…

Face ochii mari, de parcă ar căuta consiliere divină.

— Sunt și eu om, înțelegi?

— Ce mama dracului vrea să însemne asta?

— Încetează, Gracie, nu o mai face pe naiva!

Își dă ochii peste cap.

„Gracie…"

Auzindu-l că îmi spune Gracie, mă copleșește o mare de amintiri și mă holbez la el în timp ce creierul încetează să-mi mai funcționeze.

— Nu te umfla în pene, Gabriel! Nu simt niciun fel de atracție față de tine.

Pe care să o recunosc.

— Ne asemănăm foarte mult, șoptește el furios.

— Nu ne asemănăm deloc, ripostez. Tu te crezi Dumnezeu, iar eu știu că ești diavolul.

I se pare amuzant și îmi aruncă un zâmbet lent, sexy.

— O mică diferență de religie nu a făcut niciodată rău nimănui.

Simt căldura din privirea lui până în vârful degetelor de la picioare.

Nu…

Scoate-l de aici, acum!

— Ascultă…

Îmi arunc brațele în aer, învinsă. N-am nici cea mai vagă idee cum să tratez situația asta.

— Chiar trebuie să încetezi să mai fii atât de Gabriel Ferrara și să-ți iei rămas-bun de la copii. Du-te, ia-ți la revedere și pleacă!

Expiră cu putere înainte de a ieși din cameră și îl aud coborând scările cu pași apăsați.

Mă holbez în urma lui, în sunetul inimii care-mi bubuie atât de tare, încât aproape îmi sare din piept.

E cel mai groaznic afurisit de coșmar.

20 de minute și 10 atacuri de panică mai târziu, cobor la parter.

Rămâi calmă… totul e perfect în regulă, iar eu sunt complet calmă.

— Vii la meciul lui Dominic? o aud pe Lucy întrebându-l pe Gabriel.

Nu!

— Ahhh…

Îl aud pe Gabriel făcând o pauză.

— Tu ai vrea să vin?

— Da, răspunde Lucy, încântată. Putem să stăm împreună.

Du-te dracului înapoi la New York odată!

— Suntem gata de plecare? strig, luându-mi cheile de la mașină și geanta.

— Gata, mami!

— Mergeți și urcați-vă în mașină, copii!

Îi dau cheile de la mașină lui Dom. Copiii ies pe ușa din față, iar Gabriel apare din bucătărie. Acum e îmbrăcat în alte haine; de unde le are? E și Mark în Greenville, el i le-a adus? Poartă un tricou gri și blugi. Părul negru e ondulat neatent și, în timp ce ochii lui întunecați mă fixează, simt fluturi în stomac pentru prima dată după mult timp.

Eu și Russel ne-am despărțit acum mai bine de un an și de atunci am mai fost la două întâlniri cu doi ratați. Fluturii mei sunt marfă rară.

— Ce faci? întreabă el cu vocea lui adâncă. Du-te și pregătește-te!

— Sunt pregătită.

Își coboară privirea asupra corpului meu și înapoi îmi fixează chipul.

— Nu ieși îmbrăcată așa.

Mă uit la mine însămi; oare am ceva vărsat pe mine sau ceva de genul?

— Așa, cum?

— Porți haine sport în public?

Se încruntă.

— Da, Gabriel. Nu sunt fotomodel, ca logodnica ta, și nici nu mi-aș dori să fiu. Du-te acasă la ea!

Mijește ochii.

Văd roșu de furie. Bărbatul ăsta e cel mai enervant porc misogin din toate timpurile.

Ies cu pași apăsați din casă și urc în mașină, pornesc motorul, iar el bate în geam.

Adrenalina îmi pompează prin corp și mă uit la el prin geam.

Ciocănește din nou.

— Mami…, spune Lucy de pe bancheta din spate. Ce faci?

Fii tu adultul!

— Nimic. Zâmbesc fals și cobor geamul, prefăcându-mă că sunt calmă: Da, Gabriel!

— Vin la meci înainte de a pleca, în după-amiaza asta.

— Bine!

Strâng volanul cu atâta putere, încât mi se albesc încheieturile degetelor și mă uit la el cu ochi mari.

Nu mă enerva, jigodie… Sunt aproape gata să te termin.

— Deci ne vedem mai târziu, astăzi după-amiază, da? le spune el copiilor aflați pe bancheta din spate.

— Bine! zâmbește Lucy.

Gabriel își îndreaptă atenția spre Dom.

— Ne vedem după-amiază, da, Dominic?

Dominic ridică din umeri.

Privirea rece a lui Gabriel se mută asupra mea și, după expresia de pe chipul lui, e evident că mă învinuiește pe mine pentru ura lui Dominic.

— Eu n-am nicio vină.

Se uită fix la mine, iar eu mă uit înapoi.

Du-te dracului!

Ies de pe alee și o iau pe drum înainte să apuc să spun ceva urât și oribil în fața copiilor mei.

Trebuie să fiu un om mai bun. Pentru ei.

Mulțumea aclamă, iar eu stau în tribună și privesc în gol. Corpul meu e aici, însă mintea îmi e la un milion de kilometri distanță.

Sâmbătă după-amiază la meciul de baseball al copiilor. E jumătatea după-amiezii și toată greutatea lumii mă apasă pe umeri. Pe măsură ce adrenalina provocată de cearta noastră de azi-dimineață îmi părăsește corpul, e înlocuită de un sentiment de melancolie.

Mi-l amintesc azi-noapte, în boxeri, cu pieptul gol și scula tare…

Offf…

Oricât de imposibil ar fi Gabriel, nu pot să neg atracția fizică pe care o simt față de el. E săpată adânc în sufletul meu și știu cu certitudine că nu voi scăpa niciodată de acest blestem.

Urăsc lucrul ăsta și la dracu', am pur și simplu nevoie ca el să plece și să se ducă să se însoare!

Să ne lase dracului în pace.

— Ești tăcută, comentează Deb lângă mine. Ești bine?

Îmi întorc privirea și îl văd pe Gabriel urcând scările și așezându-se pe primul rând de scaune.

— Da, sunt bine! oftez. Doar că am senzația că toată lumea mea se dezintegrează.

Gabriel se întoarce și mă caută cu privirea. Ne fixăm cu privirea câteva secunde. Simt că ceva anume acționează între noi.

Nu știu exact ce.

— Poate că lumea ta nu se dezintegrează, răspunde Deb, în timp ce privirea îi zăbovește asupra lui Gabriel. Poate prinde formă.

16

Grace

— Tu chiar vorbești serios? mă răstesc.

— Nu te mai văicări că e în casa ta! Încearcă să facă ce trebuie și a venit să-și ia rămas-bun personal. Ar fi putut să meargă în instanță și să obțină dreptul de a-i duce la New York, așa cum ai crezut că va face. Tu i-ai spus că e totul sau nimic, sunt cuvintele tale, nu ale lui. E evident că s-a gândit mult la asta, și-a dat seama că nu poate fi prezent pentru copii atât de mult cât ar avea ei nevoie și face un pas în spate. Știu că nu e decizia la care sperai, însă tu ești cea care a stabilit tot scenariul ăsta ridicol cu totul sau nimic.

— Pentru că nu vreau ca pruncii mei să stea aici, așteptându-l întruna, în timp ce el e la New York cu noii lui copii, ignorându-i complet. Acum sunt fericiți și nu le lipsește nimic.

— Înțeleg, chiar înțeleg, oftează Deb în timp ce privirea îi coboară din nou la el. Și el înțelege. Pune nevoile lor înaintea propriilor nevoi și încearcă să facă lucrurile cum trebuie, măcar recunoaște asta!

— Și cum rămâne cu încălcarea intimității mele? o întreb, cu ochii mari. Hm?

— Nu da vina pe el pentru că ți-ai lăsat tu vibratorul aiurea prin casă! ripostează ea.

— Mami!

Lucia urcă alergând scările spre mine, entuziasmată.

— Gabriel e aici!

Mi se strânge stomacul, văzându-i entuziasmul.

— Da?

Privirea mi se îndreaptă spre primul rând de scaune și îl văd stând cu spatele și urmărind meciul; umerii lui lați ies în evidență de la depărtare.

— Pot să merg să stau cu el? se milogește ea, țopăind pe loc.

Zâmbesc fals.

— Sigur!

— Ura!

Coboară țopăind până în primul rând și se strecoară de-a lungul scaunelor până când ajunge la el. O urmăresc cum îl bate pe umăr. El zâmbește larg când o vede și apoi își mută sacoul de pe scaun pentru a-i face loc să se așeze lângă el. Îi spune ceva și ea îi zâmbește prostește. Încântarea ei față de prezența lui aici e palpabilă. Le urmăresc interacțiunea cu inima bătându-mi în gât.

— Cum te-ar putea întrista asta vreodată? spune Deb. Uite cât de fericită e!

— El va pleca.

— Stiu.

— Și atunci, cui îi folosește faptul că ea apucă să îl cunoască? E un dezastru în așteptare.

— Lasă-l să petreacă acest timp cu ei! Va fi înapoi la New York în seara asta, iar ei nu-l vor mai vedea niciodată.

— Așa e! oftez. Doar că nu înțeleg de ce a vrut să vină personal să își ia rămas-bun. Dacă ne părăsești, fă-o printr-un mesaj! Nu ne chinui!

Deb ridică dintr-o sprânceană, impasibilă.

— Nu sunt numai copiii tăi, știi asta, da?

Meciul continuă la nesfârșit, însă mintea mea e la mare depărtare. Privirea mi se tot îndreaptă către Gabriel și Lucia, care stau de vorbă și râd în timp ce urmăresc meciul, și urăsc să recunosc asta, dar mă înfurie faptul că Lucia e vrăjită de aparența asta de om de treabă.

Eu sunt mama ta, fii puțin loială, copiliță!

— A fost un meci excelent, spune Deb.

Îmi ridic privirea, complet pierdută.

— Da!

Aplaud, prefăcându-mă că știu că meciul s-a terminat. Ce dracu', am fost atât de dusă pe gânduri, încât am ratat tot meciul!

Gabriel și Lucy urcă scările tribunei spre noi.

— Hristoase! murmură Deb ca pentru ea. Poate fi mai sexy de atât?

— Aparențele înșală, îi șoptesc, zâmbind fals.

El îi întinde mâna lui Debbie.

— Bună, eu sunt Gabriel!

Vocea îi e adâncă și răgușită. Debbie îi strânge mâna.

— Bună!

Zâmbește poznaș în timp ce se uită la el.

— Eu sunt Debbie, cea mai bună prietenă a lui Grace și verișoara ei.

— Oh! N-am știut că sunteți rude.

Bum, bum, bum! îmi bubuie sângele în vene. De ce mă afectează atât de mult apropierea lui?

Încetați, hormonilor!

— Și tu locuiești aici? o întreabă Gabriel pe Debbie.

— Da, eu sunt motivul pentru care a venit Grace în orașul ăsta.

— Hmm! Gabriel se preface morocănos: Deci pe tine trebuie să dau vina pentru că mi-ai furat-o?

— Cred că da, râde Debbie, făcându-mă să-mi dau ochii peste cap.

Nu încerca să o vrăjești, ticălosule!

Of, du-te înapoi la New York!

— Oh!

Ochii lui Deb zboară spre mine. Dacă aș putea să spun ceva, aș face-o, dar sunt copleșită de adrenalina care îmi urlă prin vene.

— Dominic a jucat excelent, spune Gabriel nonșalant.

— Da, nu-i așa? e de acord Deb.

Așa e? Habar n-am, nu am urmărit nici măcar un minut din meci. Am fost prea ocupată să analizez în detaliu dezastrul.

— Mergem? întreabă Gabriel.

Dau din cap, incapabilă să scot vreun cuvânt amabil pe gură.

Coborâm din tribună până la marginea terenului, iar Dominic iese din vestiar cu geanta pe umăr. Își ridică privirea, îl vede pe Gabriel și se posomorăște.

Iar mie mi se frânge inima.

Gabriel se forțează să zâmbească, iar eu mor puțin pe dinăuntru. Și pentru el, și pentru Dom.

— Excelent meci! îl laudă Gabriel.

— Mersi! mormăie Dom.

Brusc, totul devine stânjenitor.

— Eu o iau din loc, spune Deb, trecându-și mâna prin părul lui Dom. Excelent meci, amice!

— Mulțumesc, mătușă Deb!

— Să aveți un weekend minunat! Mă sărută pe obraz și adaugă: Mi-a părut bine, Gabriel!

— Și mie! zâmbește el.

Rămânem toți patru în liniște, neștiind ce să spunem mai departe. Gabriel mă privește în ochi.

— Am făcut aranjamente astfel încât să fii acoperită financiar. Contabilul meu va lua legătura cu tine ca să îi dai detaliile contului.

— Nu e necesar, n-am nevoie de banii tăi.

— Grace, nu fi nesăbuită!

— Să nu…

— Ei bine…

Mă privește în continuare în ochi.

— Cred că ar trebui să plec.

Emoțiile mă lovesc ca un marfar în timp ce ne uităm fix unul la celălalt.

— E cel mai bine așa, spune el, ca și cum ar simți că mă prăbușesc pe dinăuntru. Ai dreptate… legat de tot.

Dau din cap, incapabilă să scot vreun cuvânt.

— Deci rămas-bun!

Le zâmbește gemenilor. Habar nu au cât de semnificativ e de fapt acest rămas-bun.

Nu-i părăsi!

Dacă într-adevăr nu vrea să le fie tată, nu am cum să schimb asta. E mai bine să plece acum decât să prelungim

inutil despărțirea.

— Gabriel pleacă înapoi la New York, copii, luați-vă la revedere! le spun.

Lucia se uită în sus la el.

— Când te întorci?

Un nor îi întunecă chipul.

— Eu… Eu nu am cum să mă întorc.

— Oh!

Chipul ei micuț se prăbușește.

— Dați-i o îmbrățișare! le cer.

Gabriel se lasă într-un genunchi, iar Lucia îl strânge cu putere în brațe. El închide ochii, ținând-o lipită de el.

— M-am bucurat enorm să te cunosc! îi spune el. Nu te voi uita niciodată.

Lucy zâmbește cu fața lipită de părul lui, în timp ce el o ține strâns.

Mi se umflă nările și încerc să-mi păstrez controlul.

Într-un târziu se despart, iar el se întoarce spre Dominic.

— Primesc o îmbrățișare de rămas-bun? îl întreabă Gabriel.

Dominic oftează, de parcă ar fi un inconvenient major.

— Îmbrățișează-l pe Gabriel! mă răstesc la el.

Ai putea să nu mai fii un mic afurisit, măcar o dată în viața ta? Ar putea fi singura dată când ai ocazia să-ți îmbrățișezi tatăl, așa că te rog să o faci!

Gabriel îl prinde pe Dominic și îl strânge cu putere, iar imaginea lor împreună e prea mult, de data asta barajul cedează și îmi șterg rapid o lacrimă.

Nici măcar nu știu de ce plâng. Știu cu adevărat că e cel mai bine așa.

— A fost o onoare să te cunosc, spune Gabriel, îndreptându-i tricoul fiului său. Să ai grijă de mama ta!

Dominic dă din cap.

Gabriel se ridică, iar privirea lui hăituită o întâlnește pe a mea.

— Rămas-bun!

— Rămas-bun!

Ne mai uităm un pic unul la altul, o clipă mai mult decât ar trebui, după care privirea lui coboară spre copii și apoi,

fără să mai scoată vreun cuvânt, se întoarce și pleacă.

Simt că îmi fuge pământul de sub picioare.

Copiii încep imediat să trăncănească, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Iar pentru ei, nici nu s-a întâmplat.

Simt cum durerea mă acoperă ca un val uriaș. Nu pentru mine, ci pentru ei.

A avut ocazia să îi cunoască și tot nu i-a vrut.

Nodul din gât mă doare și mă uit în pământ.

Cum a putut să plece de lângă cele mai minunate două făpturi din lume?

Ce dracu' e în neregulă cu el?

Gabriel

Urc în mașina care mă așteaptă și trântesc portiera. Mark se întoarce să se uite la mine.

— Condu! mă răstesc.

— Ești…

— Da! îl întrerup. Condu naibii mașina!

Cotul mi se sprijină de geam. Îmi las fața în mână și, în timp ce ieșim din parcare, închid ochii, ca să nu fiu nevoit să îi văd dispărând.

O bilă mare și întunecată din plumb mă apasă în stomac și știu că nu va dispărea niciodată.

A fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Mă spăl pe dinți și intru în dormitor. Ariana e deja în pat, citește.

Mă uit la ea o secundă, la părul lung și negru împletit și la cămașa de noapte din mătase crem care-i contrastează cu pielea măslinie. Nu există niciun dubiu, Ariana este una dintre cele mai frumoase femei de pe Pământ. Se uită la mine pe deasupra cărții și îmi zâmbește.

— Ce faci?

— Mă uit la tine.

Bate ușor pe pat cu palma.

— Vino și uită-te la mine de aici!

Mă urc în pat și o iau în brațe. Sunt măcinat de vinovăție dintr-un milion de motive. Am mințit-o legat de unde am

fost azi-noapte. Am doi copii despre care nu i-am spus. Nu sunt deloc încântat de nuntă, însă cel mai rău lucru e că... nu reușesc să nu mă gândesc la Grace.

O strâng cu putere în brațe. Merită mult mai mult.

Mâna ei se strecoară în boxerii mei, iar inelul de logodnă se agață de material. Îi iau mâna și i-o îndepărtez.

— Sunt obosit.

— De când ești tu prea obosit pentru sex?

— Din seara asta.

De când am văzut-o pe ea.

O împing pe o parte, cu spatele la mine, și o mângâi pe spate.

— Mai sunt trei săptămâni până ne căsătorim, șoptește ea în întuneric. Abia aștept să ne începem viața împreună!

Îmi ia mâna și o sărută, iar eu închid ochii, îngrozit.

Futu-i!

— Să revenim asupra acestui raport săptămâna viitoare! îi răspund personalului din jurul mesei de consiliu. Bună treabă luna aceasta, cifrele sunt excelente!

Părăsesc cu toții sala de ședințe într-un cor de trăncăneli. Îmi strâng lucrurile și o iau înapoi spre biroul meu. Trec prin zona de recepție.

— Domnule Ferrara, mama dumneavoastră și Ariana sunt în biroul dumneavoastră, domnule, îmi spune una dintre fete.

— Mulțumesc!

Merg mai departe și-mi dau ochii peste cap. Minunat! Ce caută aici? Azi sunt mult prea ocupat pentru tâmpeniile lor legate de nuntă.

Intru în birou și le găsesc pe amândouă descălțate de pantofii cu tocuri cui și cu sacoșe de cumpărături împrăștiate peste tot. Au fiecare câte un pahar de șampanie din barul meu.

— Doamnelor, încep, privind în jur la dezastru. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

Ariana sare în sus și mă cuprinde cu brațele pe după gât.

— Am venit să îți arătăm ce a sosit.

Mă sărută scurt, iar eu mă retrag din brațele ei și o sărut ușor pe mama pe obraz.

— Mamă!

— Bună, dragule! zâmbește ea. Ia un loc!

Face un semn spre canapea.

— Nu am timp de asta astăzi.

— O să fim rapide! zâmbește mama. Arată-i, Ariana!

Ariana scotocește prin sacoșe, de unde scoate o cutie și o deschide foarte încet.

— Grăbește-te, ăsta nu e un maraton! oftez. Nu am toată ziua la dispoziție, să știi.

Mama chicotește și se trântește pe canapea, lângă mine, ca să urmărească spectacolul.

Cutia se deschide, iar Ariana scoate două pahare de șampanie din cristal.

— Astea sunt pentru toate mesele, pentru discursuri.

Îmi întinde unul.

— Uită-te la gravură!

Cercetez sticla cu privirea.

Gabriel și Ariana
Uniți pentru totdeauna prin iubire

Strâng din buze, dezgustat.

— Un pic exagerat, nu crezi?

— Nuuu! icnesc amândouă la unison.

— Of!

— A, dar mai e ceva, adaugă Ariana, cu ochi mari.

— Abia-mi mai pot ține entuziasmul în frâu! mormăi în barbă.

— Astea sunt bomboanele de ciocolată pentru mese.

Scoate o cutie argintie cu mostre, o desface și îmi prezintă mici statuete din ciocolată – un mire și o mireasă, înveliți în folie.

— Privește mai de aproape! mă îndeamnă, întinzându-mi mirele.

Mă uit mai atent.

— De ce dracu' seamănă bomboana asta cu mine?

— Ne-au redat digital chipurile pe ele.

Mi se strânge carnea pe mine.

— Ultimul lucru pe care vreau să îl văd la nunta mea e cum toți oamenii pe care îi cunosc mă sug.

Mama râde tare, de parcă ăsta ar fi cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată.

— Bombonelele alea mi-au întregit viața.

Îi întind cutia înapoi.

— Viața ta cred că e extrem de plictisitoare. Trebuie să mă întorc la treabă.

— Arată-i surpriza! zice mama, prinzându-mă de braț, ca să nu mă pot ridica.

— Te rog, nu! oftez.

Ariana scoate sfeșnice din cristal.

— Uite cât de perfecte sunt! Și toți oaspeții vor putea lua câte unul acasă, ca suvenir.

Arată spre bază, care e gravată.

Gabriel și Ariana
Uniți pentru totdeauna prin iubire

— Dacă aș primi eu așa ceva la o nuntă și ar trebui să îl iau acasă, l-aș omorî pe mire în bătaie cu el.

Mă ridic și mă duc la birou.

— Mutați-vă ceaiul dansant acasă, fetelor, eu trebuie să lucrez!

— Și acum, adevărata vedetă a spectacolului!

Îmi trec mâna peste față.

— Mi-aș dori ca spectacolul ăsta să înceteze.

Ariana ridică o husă, iar sub ea sunt doi porumbei albi într-o colivie aurită.

Ce mama dracului?

— Sunt adevărați? întreb, încruntându-mă.

— Normal că sunt adevărați! Trebuie să îi duc înapoi în după-amiaza asta, dar am vrut să ți-i arăt. Când vom fi declarați soț și soție, 300 de porumbei albi vor fi eliberați în aer, ca simbol al iubirii noastre eterne.

Mă uit la ea îngrozit și complet încremenit.

Ariana flutură din gene, extrem de mândră de ea însăși.

— Ești încântat?

— Nu, nu sunt.

— De ce nu?

— Când am spus că poți organiza tu nunta, nu mi-am dat seama că vei organiza un spectacol de circ, inclusiv o afurisită de grădină zoologică! mă răstesc. Nu vreau porumbei!

— Dar…

— Nu vreau naibii niciun porumbel!

Arianei îi pică fața de dezamăgire.

— O să trec peste voința ta, Gabriel. Dacă Ariana își dorește porumbei, Ariana va primi porumbei. Doar ce e mai bun pentru noua mea fiică. Mama zâmbește înainte să reia: Poți să ai toți porumbeii pe care îi dorești, draga mea, ia 400, numai ca să-ți impui punctul de vedere!

Mama îmi face cu ochiul, iar eu îmi încleștez maxilarul.

Mamă, nu mă provoca!

Mi-am dorit întotdeauna o soție pe care mama să o accepte, însă ele două împreună sunt prea mult.

— Plecați! îmi ies din fire. Mi-a sosit următoarea programare.

Râd și pălăvrăgesc în timp ce-și adună rahaturile de surprize și apoi se încalță cu pantofii cu tocuri până la cer.

Mă uit la ele câteva clipe – frumoase, aranjate impecabil, îmbrăcate amândouă cu haine de firmă, păr negru perfect coafat, nimic nelalocul lui – și deodată am parte de o experiență extracorporală: mă simt de parcă m-aș însura cu geamăna mai tânără a mamei.

Ideea e supărătoare; de ce nu am observat asta până acum?

Ariana mă sărută pe obraz, mama mă sărută pe celălalt și apoi ies din biroul meu ca o boare, exact la fel cum au intrat.

O boare de opulență.

Ușa se închide în urma lor, iar în birou se lasă liniștea. Încerc să mă concentrez, însă în schimb mă duc la fereastră și mă uit lung la priveliștea New Yorkului. Îmi bag mâinile în buzunarele costumului și mintea îmi zboară la Greenville... la ea.

Mă gândesc cât de diferite ar fi fost lucrurile dacă am fi rămas împreună.

Nunta asta ar fi fost cel mai mare coșmar al lui Gracie.

Și al meu.

Pierdut între două lumi...

Își trece limba peste vârf, iar din sculă se scurg picături de recunoștință. O înhață de păr cu ambele mâini și îmi împing scula între buzele ei. Îi pătrunde încet până în gât.

Un milion de senzații pe când testiculele mi se contractă, pregătindu-se de bombardament, și simt căldura gurii ei perfecte în jurul meu.

— Suge-mă! mârâi. Mai tare!

Felul în care mă suge îmi face corpul să vibreze și încep să-mi pierd controlul.

Atât de bine, *atât de al dracului de bine*!

Îmi împing penisul în gâtul ei și încep să i-o trag cu putere în gură. Se îneacă, iar eu pătrund mai adânc.

— Suge-mă de tot!

Găsim un ritm.

— Înghite fiecare picătură pe care ți-o dau!

Pompez mai rapid, mai adânc.

— Ia-o pe toată!

Gemetele ei nu fac decât să mă întărească și mai tare și sunt pe cale să explodez. Unghiile i se înfig în cvadricepșii mei și nu mă mai pot abține.

Izbesc cu putere și rămân înfipt adânc în timp ce îmi dau drumul în gâtul ei; respirația mi-e sacadată și mă lupt să respir. Transpirația îmi acoperă corpul și mă uit în jos spre ea, iar ea deschide ochii.

Păr lung, castaniu-roșcat, piele mătăsoasă, sâni voluptuoși și un corp făcut pentru păcat.

Gracie.

Mă trezesc brusc și, chinuindu-mă să trag aer în piept, privesc în jur în dormitorul întunecat.O văd pe Ariana dormind adânc lângă mine.

Încăperea e tăcută și calmă, complet diferită de locul sexy în care tocmai am fost.

Simt că tocmai am ejaculat și îmi trec mâinile prin păr.

Futu-i!

Gâfâi și încerc să-mi recapăt respirația. A fost doar un vis.

E în regulă, a fost doar un vis.

Pe cine păcălesc, a fost un nenorocit de coșmar.

*

Aștept în restaurant și îmi beau whiskyul; e întâlnirea mea lunară la prânz cu draga mea prietenă, Claire.

Eu și Claire suntem apropiați de zece ani. E grozavă, calmă și dementțial de amuzant de seacă. În mod ironic, s-a căsătorit cu unul dintre dușmanii mei, Tristan Miles. Au copii și se pare că, de fapt, e un tip de treabă. Nu că aș recunoaște asta vreodată cu voce tare.

Îmi reamintesc: orice ai face azi, nu spune nimic despre evenimentele recente!

Claire le spune lucrurilor pe nume și n-am nevoie să-mi țină prelegeri despre viața mea.

Știu deja că e un coșmar, dar n-am de gând să suport lecții de morală la prânz.

Străbate restaurantul cu mers legănat și, când o văd, râd tare în timp ce mă ridic să o întâmpin.

— Ce e atât de amuzant?

Mă sărută pe obraz.

— De ce mergi așa?

— Instructorul de pilates al diavolului.

Râde și se așază față în față cu mine.

— Am fundul ferfeniță. Am dezvoltat o obsesie legată de sănătate, care e pe cale să mă omoare.

— Funcționează, strălucești! o laud, zâmbind.

— O, am atâtea să-ți spun! continuă ea să trăncănească în timp ce-și dă jos jacheta. Apropo, de ce nu m-ai sunat înapoi săptămâna trecută? Înainte să apuc să răspund, vorbește din nou peste mine: N-o să-ți vină să crezi ce a făcut Patrick!

Zâmbesc în timp ce ascult; ceva legat de Claire Anderson îmi oferă o senzație de calm. Ne-am cunoscut la scurt timp după moartea primului ei soț și, dintr-un motiv oarecare, pur și simplu ne-am împrietenit. Ea spumegă și pufnește în timp ce eu ascult, și probabil că e cea mai normală persoană pe care o cunosc… în afară de Gracie.

— Ce-a făcut?

Iau o înghițitură de whisky.

— S-a gândit să pornească Astonul lui Tristan în garaj. Se uită în jos la paharul meu și adaugă: De ce bei whisky la prânz?

Îmi dau ochii peste cap.

— Scuze, mami!

— În fine! De ce a făcut-o, nu știu, dar mașina a ieșit din viteză, a sărit în față și s-a izbit de peretele din cărămidă.

Chicotesc, imaginându-mi scena.

— Iar Tristan e plecat la Paris și eu încerc să o repar înainte să se întoarcă, pentru că-și va pierde complet mințile.

— Când se întoarce?

— Poimâine.

— Nicio șansă!

— De ce, de ce nu? Ridică mâna pentru a-i atrage atenția chelnerului înainte să reia: Nu vreau decât un pahar de vin, rahaturile astea sănătoase sunt niște porcării. Mă rog, toată lumea spune că nu poate fi reparată din scurt, dar vreau să spun că nu e decât o mică îndoitură și o bară de protecție, cât de greu poate fi să repari așa ceva?

Îmi sprijin fața în palmă în timp ce-i ascult povestea haotică și zâmbesc.

— Oricum, i-am spus lui Patrick că va trebui să plătească și apoi…

— Are 30 000 de dolari puși deoparte?

— Poftim?

— Claire, e un Aston Martin, n-o să coste 300 de dolari.

— Of…

Își dă ochii peste cap.

— Mă rog, la ce îi trebuie o mașină atât de extravagantă?

— Pentru că e un labagiu extravagant.

Iau o înghițitură din băutură.

— Deci…

Într-un final s-a liniștit și mă privește în ochi.

— *Tu* cum ești?

Expresia mi se descompune, dar până la urmă reușesc să mă controlez.

— Ce e? mă întreabă, încruntată.

— Nimic.

— Gabriel! mă avertizează. Nu mă minți, fața ta tocmai mi-a spus că ceva e în neregulă!

O fixez cu privirea preț de câteva secunde.

— Gabe?

Îmi ia mâna pe deasupra mesei.

— E Ariana?

— Nu! îi răspund cu o clătinare din cap.

— Nunta?

Îmi trec mâna peste față.

Chipul i se crispează.

— Nunta… Ce e cu nunta?

— Nu poți să povestești nimănui despre asta.

— Sunt eu, știi bine că n-o s-o fac.

— Așadar… Fac o pauză în timp ce încerc să-mi adun gândurile: Săptămâna trecută m-am întâlnit cu Grace Porter.

— Oh, Gracie, asta da reminiscență din trecut! zâmbește ea. Ce face acum?

— Trăiește în Maine, cu doi dintre copiii mei.

Se încruntă, neînțelegând.

— Poftim?

— Noi…

Mă opresc.

— Gabriel, scuipă tot!

— Înainte să mă părăsească, acum șapte ani, am petrecut o noapte împreună.

— Și eu de ce nu știam asta?

— A rămas însărcinată și nu mi-a spus niciodată. Am aflat de curând că am gemeni în vârstă de șase ani. Un băiat și o fată. Avem rezultatele testelor de paternitate, sunt cu certitudine ai mei.

Ochii i se fac mari de groază.

— Ce. Mama. Dracului? Își lasă capul în palme, apoi adaugă: Cum a putut să nu îți spună?

— Exact!

Iau o înghițitură mare din băutură.

— A venit să mă vadă, câteva săptămâni mai târziu, dar eu n-am vrut să o primesc, pentru că aveam întâlniri și…

— Nu-i căuta scuze, ar fi trebuit să îți zică. Astea sunt informații care trebuie cunoscute.

Expir cu putere.

— Știu.

— O, Doamne!

Privirea ei o caută pe a mea.

— Ai copii?

Dau din cap cu tristețe.

— Nu fi trist, asta e minunat!

Îmi ia mâna pe deasupra mesei.

— Ariana ce-a spus?

— Nu i-am zis nimic.

— Poftim? De ce nu?

— Pentru că Grace nu mă vrea în viețile lor.

Se uită la mine, îngrozită.

— Și?

— Le-a spus tuturor că au fost concepuți utilizând fertilizare in vitro și spermă de la un donator și mi-a cerut ca, dacă nu pot să fiu un tată implicat, să fac un pas în spate și să îi las în pace. Nu vrea ca gemenilor să le lipsească un tată absent.

— Oh! Mă privește în ochi înainte să mă întrebe: Și tu ce părere ai despre asta?

Ridic din umeri.

— E cel mai bine așa. Sunt un obsedat de muncă care locuiește la New York. Copiii ăștia sunt la o distanță de opt ore și… Vocea mi se stinge: Nu le poate lipsi ceea ce nu cunosc.

Ea se lasă pe spate în scaun și se gândește câteva secunde.

— Dar cum sunt?

— Am poze.

Deschid telefonul și glisez la o poză pe care i-am făcut-o Luciei la meci.

— Ea e Lucia.

Îi întind telefonul, iar ea zâmbește privind poza.

— Uită-te la ea cât e de frumoasă! gângurește.

— N-ai văzut niciodată un copil mai superb, Claire, zâmbesc cu mândrie. Atât de isteață și de dulce!

Claire zâmbește cu tristețe.

— Și băiatul?

Glisez din nou pe telefon. Am făcut câteva poze ale pozelor aflate în ramele de pe polița șemineului. Știam că voi dori să mă mai uit la ele mai târziu.

— El e Dominic.

Îi întind telefonul înapoi, iar ea tresare și își duce mâna la gură, ridicându-și ochii la mine.

— Seamănă enorm…

— Cu mine, închei propoziția în locul ei. Un măgar perfect.

Chicotește.

— Serios?

— Aha!

Iau o înghițitură din băutură.

— Complet de nestăpânit. Ne-am certat prima dată când ne-am văzut.

— Oh! Își duce mâna la inimă, încântată, și adaugă: Ce frumoși sunt!

Îmi termin băutura și ridic mâna, cerând încă una.

— Copiii puternici au nevoie de părinți puternici, Gabriel, spune ea. Dacă vrei să fii în viețile lor, n-o lăsa pe Grace să dicteze ce poți și ce nu poți să faci!

— Dar…

— Fără dar! Pot să vină ei în vizită și poți să mergi și tu. De ce crezi că trebuie să fie totul sau nimic?

— Grace a spus…

— La dracu' cu Grace! șuieră ea. Îmi pare rău, ești *tatăl* lor, nu ține totul doar de ea.

— Dar ține.

— Ce vrei să zici?

Ezit înainte de a verbaliza următoarea frază:

— Nu pot să o văd pe Grace și să nu o doresc. Dacă îi văd pe ei, trebuie să o văd și pe ea, și nu pot să fiu căsătorit cu o femeie în timp ce o doresc pe alta.

Face ochii mari în timp ce începe în sfârșit să înțeleagă întreaga complexitate a situației.

— Mai ai în continuare sentimente față de ea? șoptește.

— E ca și cum nu ar fi plecat niciodată. Numai la ea mă gândesc, pe ea o visez. Aproape i-am greșit numele Arianei în timp ce făceam sex zilele trecute, pentru că în mintea mea eram cu Grace. Stau în pat alături de logodnica mea dulce și frumoasă, dar mă gândesc la o femeie care m-a mințit timp de șapte ani. Afurisita de Grace Porter.

— Futu-i! Se uită lung la mine înainte să reia: Asta e rău. E foarte rău, Gabriel. Nunta ta cu Ariana e peste trei săptămâni.

— Crezi că eu nu știu asta? șoptesc furios. Sunt cea mai groaznică persoană din lume. Îmi părăsesc propriii copii pentru că știu că nu pot să nu o doresc pe mama lor.

Își apasă tâmplele și apoi ridică mâna, făcându-i semn chelnerului.

— Am nevoie de vin pentru discuția asta.

Îmi împreunez degetele în dreptul gurii, dus pe gânduri.

— De ce a trebuit să se întâmple asta acum, când eram atât de fericit? Pentru prima dată în viața mea, lucrurile sunt la locul lor.

Ea strânge din buze, gândindu-se.

— Povestește-mi despre Grace!

— Nici nu știu de unde să încep, spumeg. E insuportabilă și o mincinoasă. O atotștiutoare. Mă urăște, și tot ce îi iese pe gură e sarcastic și revoltător. Ca să nu mai spun că e cea

mai groaznică bucătăreasă, habar nu ai cât de îngrozitoare e mâncarea. Claire, ar putea omorî și un câine, la propriu. Are o casă groaznică, în mijlocul pustiului, cu pernuțe decorative croșetate și tot felul de decorațiuni alandala, poartă haine sport și poți să-i vezi fiecare rotunjime a fundului. Miroase ca un vis umed pe picioare și a fost nevoie să mi-o frec în patul ei, pentru că sunt un pervers și n-am întâlnit niciodată o femeie mai enervantă, bolborosesc în viteză.

Claire se holbează la mine îngrozită.

— Ești încă îndrăgostit de ea.

— *Nu* sunt îndrăgostit de ea, șuier. Sunt atras de ea, e o mare diferență.

— Erai îndrăgostit de ea când lucra pentru tine.

— Ba nu!

— Ba da! Amintește-ți că ai recunoscut-o cândva în fața mea, spunând că făceai intenționat paradă cu alte femei prin fața ei ca să te urască!

— Nu-i adevărat.

— Pentru că știai că, dacă te-ar fi plăcut în același fel în care o plăceai tu pe ea, nu ai fi avut nicio șansă să-i reziști.

Îmi trec mâna peste față, dezgustat.

— Povestește-mi despre Ariana! îmi cere mai departe.

Ridic trist din umeri.

— Ariana e un om bun.

Claire mă ascultă.

— Mă iubește.

— Dacă Ariana nu te-ar fi cerut de bărbat, tu ai fi cerut-o vreodată de soție?

Îmi încleștez maxilarul, detestând răspunsul.

— Probabil că nu.

— Asta cred și eu. Apoi continuă: Dacă Gracie ar fi fost italiancă și voi doi ați fi ieșit împreună în trecut, pe ea ai fi cerut-o de soție?

— Da, dar nu vreau să o rănesc pe Ariana. E cea mai cumsecade persoană pe care o cunosc. Nu merită așa ceva.

— Nu poți să te căsătorești cu cineva pentru că e o persoană cumsecade, Gabriel. Nu poți să te căsătorești cu o persoană ca să nu o rănești. Să te căsătorești cu ea în timp

ce ai sentimente pentru altcineva e și mai dureros. Cum crezi că această căsătorie ar putea să funcționeze?

— Mă căsătoresc peste trei săptămâni, șoptesc mânios. E prea târziu ca să…

— Ca să anulezi?

— Da!

Rămân tăcut, încercând să mă gândesc.

— Spune-mi ceva, Gabriel… Dacă te căsătorești cu Ariana, poți să-mi spui cu mâna pe inimă că nu te vei mai gândi niciodată la copiii tăi și la Gracie? Vei regreta asta pentru tot restul vieții tale?

Ideea de a nu-i mai vedea niciodată pe Lucia și Dominic îmi frânge inima, iar privirea mi se încețoșează.

Rămânem tăcuți câteva secunde, gândindu-ne la tot și toate.

— Dacă vei anula această nuntă, trebuie să o faci astăzi. *Nu* o face pe Ariana să treacă prin chinul a fi părăsită în săptămâna nunții! Merită mai mult de atât.

— Nu anulez nunta! mă răstesc, apoi îmi înclin capul pe spate și îmi golesc paharul. Sunt un bărbat de cuvânt. Mă căsătoresc cu Ariana, așa cum am spus că voi face.

— Bine! se rățoiește ea.

— Bine!

— Eu nu vin la nunta voastră!

— De ce nu?

— Pentru că nu pot să te urmăresc cum faci cea mai mare greșeală a vieții tale.

Grace

— Doamne, cât e de adorabilă!

Zâmbesc, uitându-mă pe scenă. Lucia face piruete în costumul ei de ursuleț.

— Și uită-te la copacul ăla! șoptește Deb.

Ochii mi se mută la Dominic, care stă mândru undeva, în spate, cu mânuțele ridicate, sub formă de crengi.

— Cel mai frumos copac pe care l-am văzut, chicotesc.

Suntem la piesa de teatru de la școală.

— Aici erai, Grace!

Mă întorc și o văd pe Felicity Fox strecurându-se prin rândul de scaune ca să ajungă la mine.

— Te-am căutat peste tot.

Of... cea mai enervantă femeie care a călcat vreodată pe suprafața Pământului! E șefa comitetului de părinți și profesori de la școala copiilor. Poartă un trening Adidas alb, iar părul negru și lung îi e prins într-o coadă de cal. E superbă, aranjată perfect și cea mai bună soție Stepford[1] din Greenville. Doar că fără soț, pentru că el a dispărut acum câțiva ani, iar de atunci ea e ocupată să le facă viața tuturor celorlalți oameni din oraș un calvar.

— Of! murmură Deb pentru sine.

— Bună, Felicity! zâmbesc și eu forțat. Ce mai faci?

— Minunat! răspunde ea, lăsându-se să cadă în scaunul de lângă mine. Am observat că nu te-ai înscris pentru târgul de prăjituri de casă.

— Da. Ridic din umeri și adaug: Sunt... extrem de ocupată momentan.

— Cu toții suntem ocupați, Grace, răspunde ea sec. Însă vei da o mână de ajutor miercuri, nu-i așa?

— Trebuie să lucrez.

— Ce vrei să zici? tresare ea. Dar ajuți în fiecare an.

Și e cea mai groaznică zi din viața mea.

— Da, dar anul ăsta sunt prinsă până peste cap.

O minciună gogonată, sunt liberă miercuri, dar nu mă simt în stare să petrec o zi întreagă alături de femeia asta. Anul trecut mi-am jurat că aceea va fi ultima dată.

— Nu poți să-ți liber? se răstește ea.

— Nu!

— Nu se poate așa ceva.

— E un târg de prăjituri de casă, Felicity, intervine Deb. Nu e sfârșitul lumii.

— Da, dar avem nevoie de Grace pentru că... Ezită, apoi: Ei bine, pentru că e evident.

— Ce e evident? întreabă Deb.

— Păi... ea nu știe să facă prăjituri, așa că trebuie să servească.

— Ba știu să fac prăjituri! mă rățoiesc eu.

— Ei, haide, Grace! face ea, dându-și ochii peste cap. Știm cu toții că tu cumperi prăjiturile în fiecare an.

A, da?

— De ce crezi că sunt nevoită să-ți arunc prăjiturile?

— Îmi arunci prăjiturile? icnesc.

— E un târg de prăjituri *de casă!*

Face ochii mari, de parcă aș fi tâmpită.

— Nu un târg de prăjituri cumpărate. Dacă am fi vrut prăjituri de la supermarket, asta am fi cerut, adaugă ea, zâmbindu-mi cu superioritate. Dar știu că așa ești tu.

Încep să-mi aud bătăile furioase ale inimii în urechi.

— Și cum anume sunt?

— Știi tu, râde ea. Foarte Grace Porter!

— Ce tupeu incredibil! murmură Deb pentru sine.

Îmi mușc interiorul obrazului ca să mă abțin să nu-i spun unde să se ducă. O urăsc pe femeia asta cu fiecare fibră a corpului meu. Se crede atât de perfectă… și mă omoară că totuși chiar e.

— Ei bine, sunt foarte ocupată și nu pot să vin la tâmpenia de târg de prăjituri de casă de care ești în mod evident obsedată, iar acum, că știu că nu-ți plac prăjiturile mele, nici măcar n-am să mă mai obosesc să le cumpăr.

— Cât de trist pentru copiii tăi, că mama lor nu îi susține la școală!

Sângele îmi fierbe și văd roșu în fața ochilor.

— Tu vorbești…

Deb mă lovește în picior ca să mă reducă la tăcere.

— La revedere, Felicity, suntem destul de ocupate acum!

Face un semn spre scenă.

Felicity își dă ochii peste cap și se strecoară din nou printre scaune.

— Dacă o să devin vreodată atât de plictisitoare, împușcă-mă! șoptește Deb în timp ce o urmărește dispărând.

— Cu plăcere!

E abia nouă seara, copiii sunt băgați în pat și, după ce astăzi am lucrat, am gătit cina și apoi am spălat vasele, abia acum

am apucat să fac duș și să stau jos pentru prima dată.

Navighez pe Netflix, căutând un nou serial pe care să-l urmăresc.

Am fost atât de absorbită de gânduri de când a reapărut Gabriel, încât n-am făcut nimic altceva decât să-mi fac griji. Presupun că acum, că a dispărut, în sfârșit mă pot relaxa.

Telefonul emite o notificare de mesaj din bucătărie. Cine îmi trimite mesaje la ora asta? Mă ridic și îl iau în mână. E de la Gabriel.

Bună.

Mă încrunt. Ce vrea? Îi răspund:

Bună.

Telefonul începe să sune instantaneu, iar pe ecran apare numele Gabriel. Ce dracu'?

— Bună! răspund.

— Bună, Gracie!

Vocea lui e moale, ispititoare. Folosea vocea asta cu mine numai atunci când eram singuri la el în birou.

— Bună! mă încrunt. Care e treaba?

— Eu doar…

Ascult, așteptând să-și termine fraza, dar nu o face.

Mă cuprinde un sentiment ciudat – ceva e în neregulă cu el.

— Unde ești? îl întreb cu delicatețe.

— La birou.

Mi-l imaginez stând la fereastră și uitându-se la luminițele strălucitoare în timp ce vorbim.

— Lucrezi până târziu?

— Mda.

Aștept să detalieze, dar, din nou, nu o face. Am senzația că are ceva de zis, însă, dintr-un oarecare motiv, nu o face.

— Copiii sunt în pat, adaug.

— OK... Sunt bine?

Când îl aud întrebând dacă sunt bine, mi se pune un nod în gât.

— Da.

Liniște...

Ce dracu' se întâmplă aici?

— Au jucat într-o piesă de teatru la școală săptămâna asta. Lucia a fost urs și Dom, copac.

— Da?

Îi simt zâmbetul în voce.

— Despre ce era piesa, despre un urs care face caca în pădure?

Chicotesc.

— Ceva de genul.

Urmează din nou o liniște stânjenitoare.

— Știi, Gabriel, m-am mai gândit.

— La ce?

— Poate... Fac o pauză, apoi adaug: Poate am exagerat.

— Ce vrei să zici?

— Dacă o să vrei vreodată să le spui cine ești și să vii în vizită... Vino acasă și fă-o!

Liniște.

— Nu de mine depinde dacă îi vrei în viața ta. A fost egoist din partea mea să cred asta. Eu doar...

Fac o pauză, căci în gât mi se pune un alt nod enorm.

— Tu... ce?

— Poate că *sunt* cea mai egoistă persoană din lume, șoptesc printre lacrimi. Doar că mi s-a făcut teamă, înțelegi?

Liniște.

Rămânem amândoi pe fir, așteptându-l pe celălalt să spună ceva; într-un târziu, o face el:

— Noapte bună, Gracie! șoptește.

— Noapte bună!

Apelul se întrerupe, iar eu mă holbez la telefonul din mână. Ce dracu' a fost asta?

Gabriel

Intru în penthouse în jur de ora 23.

Am avut cea mai nasoală zi din istorie și e pe cale să devină de zece ori mai nasoală.

O găsesc pe Ariana pe canapea. Își ridică privirea spre mine și zâmbește.

— Trebuie să fii obosit, muncești prea mult!

Dau din cap și mă așez lângă ea.

— Trebuie să vorbim.

— Despre ce?

— Nu am cum să mă căsătoresc cu tine.

---

[1] Tipul de soție perfectă, ideală, dar complet superficială, din romanul *The Stepford Wives*, de Ira Levin.

17

Gabriel

— POFTIM? FACE EA.

Se îndreaptă de spate.

— Ce vrei să zici?

— Exact ceea ce tocmai am zis. Mă concentrez să-mi mențin vocea calmă, căci ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca asta să se transforme într-o ceartă: Ariana, reiau, luându-i mâna în a mea. Ești o femeie frumoasă. Inteligentă, dulce și soția visurilor oricărui bărbat.

— Dar nu a ta?

— Nu mă înțelege greșit, ești. Fac o pauză, încercând să-mi exprim gândurile clar: Săptămâna asta am aflat niște informații care mi-au schimbat traiectoria vieții.

— Ce s-a întâmplat? bâiguie ea. Ești bolnav?

Îmi ia fața în mâini, iar eu i le strâng în ale mele.

— Nu, nu e nimic de genul ăsta!

Îmi înghit nodul din gât. Chiar nu știu dacă pot să o rănesc în halul ăsta.

— Iubito! Îi dau părul la o parte de pe față, în timp ce ea se uită fix la mine, și continui: Săptămâna asta am aflat că am gemeni în vârstă de șase ani dintr-o relație pe care am avut-o acum mulți ani.

— Poftim?

Îi pică fața.

— Te-am mințit weekendul trecut și am fost în Maine, ca să îi cunosc.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Cine, unde.... Cine e mama lor?

Începem.

— Numele ei e Grace Porter.

Se încruntă.

— O cunosc?

— Nu. A fost asistenta mea personală timp de șapte ani.

— Poftim?

Se ridică instantaneu de pe canapea.

— Poftim? urlă. Ai lăsat-o naibii însărcinată pe asistenta ta personală?

Începe să se plimbe încolo și încoace.

— Ai lăsat-o însărcinată pe asistenta ta personală, am auzit bine?

— Da.

— Cum ai putut?

— Nu e ceva de care sunt mândru, crede-mă.

— Și n-ai știut nimic despre asta?

— Nu.

— Câți bani vrea? Cu ce te amenință? șuieră.

— Nu e nimic de genul ăsta.

— Ba e exact ceva de genul ăsta, Gabriel. Crezi că e o coincidență că te-a căutat cu trei săptămâni înainte să te căsătorești?

Îmi aruncă în cap o pernă de pe canapea; s-a pierdut cu firea și nu se mai poate controla.

— Eu am căutat-o pe ea.

Se oprește brusc și se întoarce spre mine.

— Tu te-ai dus să o cauți pe ea?

Dau din cap, rușinat.

— De ce te-ai duce să o cauți?

Se prăbușește din nou lângă mine, cu ochii plini de lacrimi. Mă uit lung la ea – vinovăția din sufletul meu pare că o să mă sufoce.

— Nu știu, șoptesc.

— Ba știi.

O lacrimă i se prelinge pe obraz.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gabriel! Dacă îți pasă câtuși de puțin de mine, îmi datorezi măcar să fii sincer.

Strâng din buze, neștiind ce să spun, ca să nu o fac să își piardă mințile de tot.

— Ai iubit-o? șoptește.

— Eu…

— Atunci, în trecut, ai iubit-o? insistă ea.

— Da.

— Atunci, de ce v-ați despărțit?

— Pentru că nu era italiancă.

Îi pică fața, iar piesele puzzle-ului încep să se potrivească în mintea ei.

— Așa că te-ai dus să o cauți pe femeia pe care ai iubit-o acum mulți ani și ai aflat că are doi copii cu tine?

Încuviințez din cap.

Pieptul i se ridică și coboară în timp ce se luptă să-și păstreze controlul.

— Îți dorești o viață împreună cu ei…

Privirea mi se încețoșează, iar nodul din gât mă împiedică să respir.

— Gabriel? șoptește ea, iar privirea sa o caută pe a mea. Te rog, spune-mi că greșesc…

— Nu.

— Nu, nu vrei o viață împreună cu ei? întreabă ea cu speranță.

— Vreau să spun… Nu greșești.

Ridic din umeri.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te rănesc, Ariana. Te iubesc! Știi că te iubesc.

— Dar ești îndrăgostit de mine? șoptește ea.

Clipesc pentru a-mi opri lacrimile.

Jap!

Simt usturimea palmei ei în timp ce capul mi se învârte.

— Urmează să ne căsătorim peste trei săptămâni! țipă ea, pierzându-și complet controlul. Cum dracu' ai putut să-mi faci una ca asta?

Ridică paharul de vin și mi-l aruncă în cap. Acesta se lovește de perete și se sparge. Vinul roșu se împrăștie peste tot.

— Calmează-te!

— Calmează-te? țipă ea. N-o să mă calmez deloc! Mă părăsești pentru o altă femeie cu 19 zile înainte de nunta noastră? Ce s-a întâmplat weekendul trecut, te-ai culcat cu

ea? urlă în continuare. De-asta n-am făcut sex săptămâna asta, pentru că încă mai aveai gustul stricatei tale de asistente personale pe limbă?

Mă ridic, căci simt că începe să mă cuprindă furia.

— Destul! țip.

— Invitațiile au fost trimise deja, acum ce te aștepți să fac? Totul e plătit!

— Păstrează totul sub formă de credit, pentru când te vei căsători! Poți să ai nunta pe care ți-o dorești într-o bună zi. Ia-le pe prietenele tale în luna de miere, du-te și distrează-te!

— Poftim? explodează ea, după care înhață telecomanda de la televizor și o aruncă spre mine. Nu vreau o lună de miere cu prietenele mele. E complet isterică, plânge și țipă: Te iubesc, Gabriel! Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

— Mă urăsc pentru asta. Dar ce vrei să fac? strig. Nu pot să te mint, știi asta.

— Rezolvăm lucrurile! Normal că ești zguduit, tocmai ai aflat că ai copii. E normal să te simți derutat, însă ceea ce avem noi e *real*. Îmi ia mâna în a ei și încheie: Nu face asta!

— Și cum trecem peste?

Ridic iar din umeri.

— Ne căsătorim și rezolvăm problema ca niște adulți. În toate relațiile există foste și foști, Gabriel. Copiii dintr-o relație anterioară nu ar trebui să conteze, îi voi accepta ca și cum ar fi ai mei, îți promit! Putem să avem o familie mixtă, copiii tăi și copiii noștri.

Mă uit la fața ei marcată de durere și i-o cuprind între mâini.

— Iubito! O sărut pe frunte, apoi continui: Nu e vorba numai despre copii. Afecțiunea mea față de Grace e reală. Mi-aș dori să nu existe, însă nu mai am cum să o neg. A existat în mine mereu, iar acum… Nu vreau să existe trei persoane în căsnicia noastră, tu meriți mai mult.

Plânge la pieptul meu, iar eu o țin strâns. Simt cât de tare i se frânge inima și nu există absolut nimic ce pot să fac. Mă urăsc pentru că îi fac asta.

Grace

Îmi fac o ceașcă de cafea în bucătăria de la serviciu și mă duc înapoi la biroul meu.

— Vrei să mergem la restaurantul indian la prânz? strigă Marci.

— Aș vrea eu! Am bugetul redus.

— Of, ce plictisitoare ești!

— Nu la fel de plictisitoare ca prânzul pe care mi l-am adus de acasă! strig.

— Ha! Adevăr grăiești!

Intru înapoi în birou și mă așez la masă, când aud telefonul emițând o notificare de mesaj primit. Îl ignor, o să-l verific la prânz.

Încă un mesaj, apoi încă unul. Cine dracu' îmi scrie atâtea mesaje? Scot telefonul și văd că sunt de la Deb.

O, Doamne, Dumnezeule! Sună-mă!

Îmi dau ochii peste cap și îi formezi numărul. Răspunde de la primul apel.

— Doamne, Dumnezeule mare! icnește ea, de parcă se sfârșește lumea.

— De ce ești atât de dramatică?

— A anulat nunta!

— Cine?

— Gabriel Ferrara și-a anulat nunta!

Fac niște ochi cât cepele.

— Ce? De unde știi?

— E peste tot la știri.

— Stai așa!

Deschid imediat Google și scriu în bara de căutare:

Gabriel Ferrara logodnă

Se pare că basmul s-a terminat pentru Gabriel Ferrara și logodnica sa, Ariana Rossi.

Surse ne informează că, in această dimineață, invitații la nuntă au primit un e-mail prin care erau anunțați că nunta renumitului cuplu a fost anulată.

Se speculează că domnul Ferrara e cel care a rupt relația, anunțul către invitați sosind de pe e-mailul său personal. Toate acestea, cu numai 19 zile înainte de data planificată a nunții.

Devastată, cu siguranță că Ariana își usucă lacrimile – aproape reușise să pună mâna pe cel mai dezirabil miliardar al lumii. Aproape.

Deocamdată nu au fost dezvăluite informații cu privire la motivul ruperii relației.

Rămâneți în continuare alături de noi!

— Ce dracu'? șoptesc.
— Știu!
— Crezi că i-a spus despre copii?
Fac ochii mari de groază la o asemenea idee.
— Păi, te-a sunat seara trecută, comportându-se ciudat.
— Ce… Doar nu crezi că l-a părăsit din cauza copiilor… Nu?
— Poate.
— Dacă l-ar fi iubit, nu i-ar fi păsat. Adică, e vorba de mulți ani înainte să o fi cunoscut pe ea. Îmi rod unghia de la degetul mare, gândind cu voce tare: Cu siguranță nu!
— Poate i-a dat un ultimatum. Ei sau eu.
— Nu, n-ar face una ca asta, pufnesc.
— De ce ești atât de sigură?
— Pentru că sunt sigură că îl venerează.
— De unde știi?
— Pentru că toate femeile îl venerează! mă răstesc, pierzându-mi răbdarea. A sosit următoarea programare, trebuie să închid.
— Te sun după-amiază.
— Bine!

— Deci n-ai primit nicio veste de la el? mă întreabă Deb.
— Nu.

Mă uit în gol peste lac. Soarele tocmai apune și ne aflăm în locul meu preferat, pe ponton.

— Trebuie să recunoști că e ciudat – află despre copii, te sună și apoi rupe logodna, și toate astea într-o săptămână.

Ridic din umeri.

— Poate avea pe alta?

Mă uit la Deb.

— Nu cred că e în continuare un afemeiat, după atâția ani.

— Poate ea l-a înșelat? se încruntă Deb.

— În niciun caz.

— De ce ești atât de sigură?

— Crede-mă, dacă Gabriel ar fi îndrăgostit de tine, nu ți-ai dori nimic altceva.

— Sper că ea s-a culcat cu fratele lui, rânjește Deb. Poate a făcut sex în grup cu amândoi frații lui *și* cu șoferul lui cel sexy, iar el i-a surprins.

Chicotesc, imaginându-mi scenariul.

— Deci ce se întâmplă în cazul ăsta? Ea ar primi vreo compensație conform contractului prenupțial, deși nu s-au căsătorit niciodată? se încruntă Deb. Ar pleca cu mâna goală sau… Adică, locuiau împreună?

— Habar n-am.

Mă gândesc câteva secunde.

— Dacă el a pus capăt, știu că va avea grijă de ea.

— Ce te face să zici asta?

— E un om bun.

— Nu e un om bun, pufnește Deb. E un ticălos, să nu uiți asta niciodată!

— O, dar știu că e un ticălos! Adică, n-ar încerca să îi tragă țeapă. Din punct de vedere financiar, are principii morale solide. Are grijă de oamenii lui.

— Numai de propriii copii, nu.

Deb ridică dintr-o sprânceană, ca pe o acuză tăcută.

— S-a oferit, dar eu am refuzat, ți-am spus asta deja.

— O tentativă jalnică, dacă mă întrebi pe mine.

Inima mi se frânge.

— Da… Iau o înghițitură de vin, apoi adaug: Cam așa a fost.

Îmi ridic privirea spre cerul roz; natura oferă un spectacol impresionant în seara asta, iar viața e un paradox atât de mare! E greu de crezut, stând aici și admirând o frumusețe atât de incredibilă, că pot să simt o tristețe așa de adâncă, așa de copleșitoare.

Copiii mei nu aveau nevoie de banii lui, *ci de dragostea lui.*

— Mă ocup de documentele acelea și ținem legătura.

Îi strâng mâna.

— Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Thompson!

Ne ridicăm și ne îndreptăm spre ușă.

— Cât durează de obicei procesarea solicitărilor? întreabă el.

— Fiecare dosar e diferit, dar cred că al dumneavoastră se va derula relativ rapid, totul fiind atât de simplu.

Deschid ușa biroului ca să-l las să iasă.

— Fantastic! Să aveți o zi bună!

Se îndepărtează pe hol, iar atunci aud voci ridicate venind din zona recepției.

— Nu plec până când nu o văd, spune o femeie.

— E ocupată toată ziua astăzi, îmi pare rău!

— E o problemă de natură personală.

Mă încrunt în timp ce ascult – vocea aceea îmi sună cunoscut. Ce se întâmplă acolo? Mă îndrept într-acolo, iar inima mi se oprește.

E Elena Ferrara, mama lui Gabriel.

Se întoarce și mă vede, iar bărbia i se ridică spre cer, în timp ce disprețul îi iese prin fiecare por.

Futu-i, nu e deloc fericită!

Îmi las umerii în jos și mă pregătesc pentru luptă.

— Ați venit să mă vedeți?

— Tu ce crezi? se răstește în timp ce trece cu pași furioși pe lângă mine, străbate holul și intră în biroul meu.

— Cine e? șoptește Marci.

— Doar… lasă-mă zece minute!

Aproape alerg până în birou și o găsesc pe Elena așezată calm la masa mea de lucru. Părul negru îi e prins într-o

pieptănătură elegantă, poartă o rochie neagră strâmtă, pantofi de culoarea pielii cu toc cui și o poșetă Chanel asortată. Își ține spatele perfect drept și totul la ea țipă eleganță.

Îmi simt sângele scurgându-mi-se din tot corpul; azi arăt ca un rahat și port cei mai vechi pantofi pe care îi dețin.

Ajutor…

Închid ușa și mă așez.

— Bună ziua, doamnă Ferrara! zâmbesc fals.

Ea se uită fix la mine, cu chipul rece și lipsit de emoții. Simt că încep să transpir, în timp ce animozitatea ei umple încăperea.

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Cred că știi.

Se lasă pe spate și se așază picior peste picior.

O picătură de transpirație mi se scurge printre sâni.

— Nu, de fapt, nu știu.

Îi sună telefonul. Aruncă o privire la ecran, respinge apelul și îl lasă jos. Telefonul meu sună, iar ea se uită la ecran, pentru că acesta se află pe masa de lucru.

Gabriel

Oh, la dracu'… cel mai prost moment. Îl las să sune până se oprește și începe să sune imediat din nou. Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Știe că sunt aici.

— Eu nu…

— Te are sub pază, comentează, aproape ca pentru sine.

Stai, ce?

Telefonul îmi sună din nou.

Gabriel

Oh, la dracu', ăsta e un adevărat coșmar! Ridic telefonul.

— Să nu *îndrăznești* să răspunzi! spune ea pe un ton plin de dispreț.

— Nu aveam de gând, mint.

Îmi închid cu calm telefonul. Încep să transpir din greu; femeia asta e o adevărată scorpie.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă Ferrara? repet pe un ton mai ferm.

Mă fixează cu privirea.

— Cât vrei?

— Poftim?

— Nu-mi insulta inteligența, Grace! Știm amândouă că urmărești ceva.

Încep să aud adrenalina care îmi gonește prin corp.

— Habar n-am despre ce vorbiți.

— O, scutește-mă! pufnește ea. Chiar te aștepți să cred așa ceva?

Cioc, cioc, cioc! se aude la ușă. Arunc o privire. Cine bate atât de insistent?

Cioc, cioc, cioc!

Ușa se deschide brusc și intră un bărbat în costum negru, care pare îngrozit.

— Vă cer scuze că deranjez, doamnă Ferrara! începe el, întinzându-i un telefon. Gabriel vrea să vorbească urgent cu dumneavoastră.

Fac ochii mari. Ce mama dracului...? Oare el chiar *știe* că ea e aici?

Sunt supravegheată...? Ce mama...?

Ea îi smulge telefonul din mână și îl închide.

— Ieși afară! îi ordonă.

Te rog, nu!

El îmi părăsește biroul în grabă, iar eu caut în jur o fereastră prin care să sar.

— Cât?

Privirea ei rece mă fixează.

— Pentru ce?

— Ca să dispari din viața fiului meu! se răstește ea mânioasă. Ce altceva ar putea însemna? Crezi că poți să-mi seduci fiul, să rămâi însărcinată fără să îi spui și apoi să apari

cu trei săptămâni înainte de nunta cu iubirea vieții lui ca să distrugi totul și să scapi basma curată? Nu ești nimic altceva decât o scorpie manipulatoare și nu voi tolera așa ceva.

Rămân cu gura căscată de șoc... Nu cred că tocmai a spus asta.

— Dă-mi voie să ghicesc... L-ai sedus pe biroul lui, într-o seară, după program?

Ochii ei mă fixează.

— Presupun că purtai ceva sexy, poate un portjartier pe care l-ai lăsat intenționat să-l vadă?

Rânjetul i se transformă într-un zâmbet sarcastic.

— Iar pentru tine pământul s-a cutremurat, dar el n-a mai vrut să aibă nimic de-a face cu tine după?

Mă holbez la ea, prea șocată ca să spun ceva.

— Îți voi dezvălui un mic secret, Grace Porter. Gabriel a făcut sex cu majoritatea asistentelor lui personale. Nu ești nimic special. Mă privește din cap până-n picioare și adaugă: Adică, vreau să spun, uită-te la tine!

Bum!

Bum! Îmi aud inima în urechi.

Ea se apleacă în față în scaun.

— Dacă ai impresia că poți să-mi ții fiul ostatic cu copiii tăi din flori, mai gândește-te o dată!

Îmi încleștez maxilarul în timp ce îmi imaginez cum îi vărs paharul cu apă în capul ăla nesuferit.

— O să-i treacă pasiunea asta pentru familia perfectă în... Se uită la ceas și completează: ...cam două săptămâni de acum încolo, și apoi ce-o să faci?

Lacrimile amenință să apară și mi se pune un nod în gât în timp ce încerc să le stăvilesc.

— 10 milioane de dolari.

Mă holbez la ea, fără cuvinte.

— 15.

Mă fixează cu privirea.

„Gabriel a făcut sex cu majoritatea asistentelor lui personale..."

— 20 de milioane de dolari. Grace, nu fi proastă, până la urmă o să te părăsească! Nu ai cum să păstrezi un bărbat ca

Gabriel Ferrara. Amândouă știm asta. Ia banii acum, pentru că, ai încredere în mine, mai târziu nu o să obții nimic.

Ridic de pe birou o fotografie înrămată și i-o întind.

— Copiii din flori despre care vorbiți au nume, Lucia și Dominic. Au șase ani.

Îi pică fața când se uită la ei; asemănarea cu Gabriel e frapantă, nu are cum să o nege.

— Sunt exact ca tatăl lor, șoptesc. Uitați-vă lung la fotografia aceea pentru ultima dată, doamnă Ferrara, pentru că îi veți mai vedea din nou numai peste cadavrul meu!

Aerul dintre noi se învârtejește, o invocare a răului cum n-ai mai simțit vreodată.

— Nu mă subestima, Grace! spune ea cu dispreț. Asta se poate aranja.

— E cumva o amenințare?

Simt că îmi recapăt puțin echilibrul.

— Vă rog, amenințați-mă din nou, ca să pot să înregistrez cu telefonul. Sunt sigură că lui Gabriel i-ar plăcea să audă ce are de spus mămica lui dragă către mama copiilor săi.

Poți să tai aerul cu un cuțit în timp ce ne uităm fix una la cealaltă.

— Faci o mare greșeală, șoptește ea.

— Plecați!

Mă ridic și deschid ușa biroului.

— Paza! strig, iar cei doi paznici apar imediat. Conduceți-o pe această femeie afară din biroul meu, vă rog, și sunați la poliție! Vreau un ordin de restricție împotriva ei. Tocmai mi-a amenințat viața.

Ea icnește în timp ce se ridică.

— Nu am făcut nimic de genul ăsta!

Privirea sa furioasă o caută pe a mea.

— Cum îndrăznești?

— Ați ales femeia greșită cu care să vă puneți. Îi zâmbesc, privindu-i chipul șocat. Dumneavoastră… și cele 20 de milioane de dolari ale dumneavoastră… vă puteți duce dracului!

18

Gabriel

— Așadar, ținând cont de aceste aspecte, voi afișa acum, ca să puteți să vedeți.

Vorbesc pe difuzor în timp ce partajez ecranul calculatorului. Deschid un nou tabel și telefonul mobil sună pe birou. Arunc o privire la ecran și văd numele Elias.

Mă încrunt. Elias este paznicul pe care l-am lăsat la Greenville cu Grace.

— Trebuie să preiau acest apel, vă pun în așteptare un minut! Pun apelul în așteptare și răspund la mobil: Salut, ce s-a întâmplat?

— Păi... Face o pauză, apoi reia: N-aș spune că s-a întâmplat efectiv ceva, e mai degrabă ciudat. Te sun doar ca să verific de ce nu mi-ai spus despre vizită.

— La ce te referi?

— Mama ta e aici.

Mă încrunt.

— Ce vrei să zici?

— Mama ta e în Greenville.

— De ce?

Ochii îmi ies din orbite.

— Ce mama dracului vrei să zici? mă răstesc, ridicându-mă de pe scaun. Să nu o lași să se apropie de Grace, mă auzi?

— Prea târziu, e deja în biroul ei.

— Poftim? urlu.

Închid și formez imediat numărul mamei.

Nu răspunde.

Futu-i!

Apelez numărul lui Grace în timp ce încep să mă plimb încolo și încoace.

Sună… sună…

Răspunde!

Momentan, numărul apelat
nu este disponibil

— Futu-i!

Formez numărul mamei, iar ea respinge apelul.

— Să nu te pună dracu' să îndrăznești! explodez.

Mă umplu de furie și aș putea zdrobi telefonul cu mâinile goale. Îl sun pe Elias.

— Salut!

— Unde sunt?

— În biroul lui Grace.

— Dă-mi-o pe mama la telefon! mârâi.

— Ce…?

— În. Clipa. Asta! urlu.

Îl aud bătând la ușă. *Cioc, cioc, cioc, cioc, cioc, cioc!* Îi simt panica prin telefon.

— Vă cer scuze că deranjez, doamnă Ferrara! Gabriel vrea să vorbească urgent cu dumneavoastră, spune el.

Apelul se întrerupe când ea îmi închide.

— Să nu te pună dracu' să îndrăznești! explodez.

Derulez frenetic prin telefon până ajung la Frank, șoferul mamei. Formez numărul lui.

— Sal…

— Unde dracu' ești? urlu.

— Ah…

— De ce mama dracului i-ai permis mamei să meargă în Maine?

— A spus că știi.

— *Nu* am știut. Du-te în biroul ăla și scoate-o imediat de acolo! Nu are voie să se apropie de Grace Porter sub nicio

formă, mă înțelegi?

— Cum să o scot din birou?

— Trage-o naibii de păr, dacă asta trebuie să faci! zbier.

— Stai puțin, le văd ieșind!

Ascult.

— O, nu! murmură el.

— Ce?

— Paznicii o conduc pe mama ta afară în stradă.

Fac ochii mari. Grace a pus să fie dată afară. Asta înseamnă că s-au certat.

— De ce s-a dus acolo? țip.

Niciodată nu am mai fost atât de mânios.

— Adu-o dracului înapoi la New York în clipa asta!

Închid și îl sun pe Mark.

— Salut!

— Pregătește avionul privat spre Greenville!

— Pentru când?

— Cât de repede se poate. Mama tocmai a fost condusă afară din biroul lui Grace de către cei de la pază.

— Oh, futu-i…, murmură el. Asta nu e bine.

— Crezi? mârâi. Trebuie să ajungem acolo cât mai repede posibil.

— Bine, mă ocup!

Închide telefonul, iar eu mă plimb încolo și încoace, încercând să mă calmez. O sun pe Grace din nou, dar apelul e preluat direct de mesageria vocală. Are telefonul închis.

Mamă, dacă ai distrus asta… Jur pe ce am mai sfânt…

Încerc din nou să o sun pe mama, dar telefonul ei e închis. Sunt pe cale să explodez.

Îmi sună telefonul – e Mark.

— Vești proaste, începe el.

— Acum ce mai e?

— Nu primim autorizare să părăsim aeroportul până la șapte diseară.

— De ce nu?

— Spațiul aerian e plin, nu putem să plecăm mai devreme.

— Azi e o zi infernală.

Îmi trec mâinile prin păr.

— În regulă, va trebui să ne descurcăm.

Închid și îmi bâzâie interfonul.

— Ce-i? țip, pierzându-mi și ultima fărâmă de răbdare.

— Domnule Ferrara, continuați ședința? Participanții așteaptă încă online, domnule.

Futu-i, ședința, am uitat complet de ea!

Ăăă… încerc să-mi recapăt concentrarea.

— Spune-le să ia pauză de prânz și reia ședința în jumătate de oră!

Închid și o sun din nou pe mama.

Momentan, numărul apelat
nu este disponibil

Îmi fierbe sângele în vene și încep să văd roșu în fața ochilor.

O s-o omor cu mâinile goale!

Grace

Stau în întuneric și privesc lacul de pe veranda din spate. E nouă seara. Copiii sunt în pat și, cu toate astea, eu încă nu reușesc să mă liniștesc.

Sunt vânătă de furie.

Deb a trecut pe aici, încercând să limiteze daunele, însă e imposibil.

Aud din nou și din nou cuvintele jignitoare ale doamnei Ferrara, ca un magnetofon stricat.

„Dacă ai impresia că poți să-mi ții fiul ostatic cu copiii tăi din flori, mai gândește-te o dată!"

Urăsc faptul că o las să mă tulbure.

„Dă-mi voie să ghicesc… L-ai sedus pe biroul lui, într-o seară, după program? Presupun că purtai ceva sexy, poate un portjartier pe care l-ai lăsat intenționat să-l vadă? Iar pentru tine pământul s-a cutremurat, dar el n-a mai vrut să aibă nimic de-a face cu tine după? Îți voi dezvălui un mic

secret, Grace Porter. Gabriel a făcut sex cu majoritatea asistentelor lui personale. Nu ești nimic special. Adică, vreau să spun, uită-te la tine!"

Până la urmă, a pus punctul pe i... Exact așa s-au întâmplat lucrurile. M-am dus la el în birou seara târziu și... *Oh*, inima mi se strânge de rușine!

Îmi șterg o lacrimă, care începe să-mi alunece pe obraz.

Familia lui nu înseamnă nimic pentru noi, așa că mie de ce mi-ar păsa ce părere au ei despre mine?

Istoria mea cu Gabriel Ferrara pare să se repete. S-a întors de nici două săptămâni și deja mă simt ca un nimic.

Prezența lui pur și simplu nu îmi face bine. Tot ce ține de el îmi amintește de o vreme în care mă simțeam slabă și vulnerabilă.

Deb crede că ar fi trebuit să iau cele 20 de milioane. Firește, familia Ferrara m-ar fi urât în continuare, însă nu mai mult decât o face deja. Și atunci măcar n-ar fi trebuit să îmi fac griji legate de bani. Chiar și dacă aș pune numai câte 10 milioane într-un fond de investiții pentru fiecare copil până la împlinirea vârstei de 21 de ani, tot ar fi benefic.

N-ar trebui să am de-a face cu niciunul dintre ei... însă atunci dezavantajul ar fi faptul că micuții mei nu și-ar cunoaște niciodată tatăl. Și cum poți să pui un preț pe asta? Și, realist vorbind, dacă ar face parte din viețile lor, ar obține mult mai mult de 10 milioane fiecare prin testament, averea lui valorând miliarde.

Expir învinsă și mă uit în gol. Deja și-a luat rămas-bun weekendul trecut, deci nu înțeleg de ce a venit mama lui tocmai până aici când el deja s-a spălat pe mâini de ei. Deb crede că Gabriel a fost cel care s-a despărțit de logodnica lui, iar hoașca bătrână e furioasă din cauza asta și mă învinovățește pe mine.

E vina mea?

Cum ar putea să fie ceva vina mea, când eu nici măcar nu știu ce se petrece? Îmi pornesc telefonul și aștept să se aprindă.

16 apeluri pierdute – Gabriel

Of!

Îl închid la loc.

Stai dracului departe de mine, ticălosule! Nu vreau să am nimic de-a face cu tine și familia ta toxică.

Îmi reumplu paharul cu vin.

— Mai ai un pahar și pentru mine?

O voce profundă mă sperie. Îmi ridic privirea și îl văd pe Gabriel stând în întunericul curții, uitându-se la mine.

— Ce cauți aici? mă răstesc.

— Am venit să văd dacă ești bine.

Urcă încet scările și se așază pe scaunul de lângă mine.

— Sunt bine.

Îmi strâng mai bine pătura în jurul corpului, încercând să mă protejez de acest monstru.

— Du-te înapoi la New York, Gabriel!

Rămâne tăcut, privind lacul.

— Nu te vreau aici.

El dă din cap și își sprijină coatele pe genunchi. Rămânem în tăcere o vreme. Vântul șuieră printre copaci, iar briza îmi ciufulește părul. Aș vrea să fiu oriunde, numai aici, singură cu el, nu.

— Cât ți-a oferit? mă întreabă.

Îi arunc o privire, surprinsă.

— Asta a făcut, nu-i așa? S-a oferit să te cumpere ca să dispari din viața mea.

În timp ce mă uit la el, îmi dau seama de un lucru. Știu de ce e așa, de ce e întotdeauna pe picior de atac și defensiv. Mama lui e întruparea răului, iar eu nu-mi pot imagina cum e să crești în mediul ăla.

— 20 de milioane, șoptesc.

Peste chip îi trece o umbră de tristețe înainte să apuce să o ascundă.

— Ai acceptat?

— Dacă trebuie să mă întrebi asta înseamnă că nu mă cunoști deloc, îi răspund, dându-mi ochii peste cap, dezgusta-

tă. Sincer, n-am nevoie de mizeriile astea, Gabriel. Te rog… doar… pleacă! șoptesc. Încerc să rămân calmă și să îmi mențin exagerările la un nivel minim, dar tot trebuie să întreb: De ce a venit aici?

— Am rupt logodna cu Ariana.

— Și ce are asta de-a face cu mine?

— Totul.

Mă încrunt, nedumerită.

— Nu înțeleg.

— Grace…

Se oprește, ca și cum ar încerca să-și pună cuvintele în ordine în minte.

— Tu te-ai întrebat vreodată de ce am venit să te caut? mă întreabă încetișor.

— Eu…

Ridic din umeri, neștiind ce să spun.

— Nu.

— Am venit să te caut pentru că niciodată…

Privirea lui o caută pe a mea.

— Obișnuiam să mă gândesc la tine în momente ciudate și în locuri aleatorii. Fără vreun motiv anume, pur și simplu în minte îmi apăreai.

— Gabriel…, îl întrerup.

— Lasă-mă să termin! se răstește, apoi își împreunează mâinile laolaltă, de parcă ar vrea să-și adune curajul. Am venit să te găsesc pentru a pune capăt acestui ciudat – se încruntă, încercând să fie coerent – sentiment neterminat care există între noi.

— Nu e…

— Credeam că te voi găsi căsătorită și fericită și că voi obține încheierea de care aveam nevoie și îmi voi putea începe noua viață.

Mă uit la el, îngrozită.

— Însă lucrurile s-au întors împotriva mea, pentru că imediat ce te-am văzut – face o pauză – mi-am dat seama.

— De ce anume?

— Că urma să mă căsătoresc cu femeia nepotrivită.

Ce mama dracului se întâmplă în clipa asta?

— Și apoi am aflat de copii… Și am fost furios. Dar…

— Oprește-te!

— Putem face lucrurile…

— Oprește-te! mă răstesc, ridicându-mă instantaneu din scaun. Ce vrei să zici?

— M-am despărțit de Ariana pentru că vreau să le fiu tată copiilor mei și pentru că… nu pot să îi văd fără…

Se oprește.

— Fără ce?

— Fără să te văd și pe tine. Cum aș putea să fiu căsătorit cu altcineva, știind că am în continuare sentimente față de tine?

Bărbatul ăsta e un coșmar ambulant.

— Poftim? șuier, furioasă. Nu ai sentimente față de mine. Nu ai avut nici atunci, de ce ai avea acum?

— Ești supărată.

— Ba nu sunt supărată. Sunt dezgustată. Biata Ariana! Ești un ticălos nenorocit! Sărmana fată mai are trei săptămâni până la nuntă, iar tu te desparți de ea pentru un futai ieftin de pe biroul tău de acum șapte ani.

— Nu a fost niciodată un futai ieftin! mârâie el, începând să se enerveze. Știi foarte bine că nu a fost.

— Ești jalnic.

Plec furioasă înăuntru.

— De ce sunt jalnic?

Mă urmează îndeaproape.

— Ți s-a făcut teamă și cauți o scuză ca să scapi de nuntă.

O pală de vânt trece prin casă.

— Închide ușa! mă rățoiesc. Și nu mă implica în asta, pentru că ești la fel de rău ca mama ta!

— Teama nu are nimic de-a face cu asta, replică el, închizând ușa. Tu m-ai întrebat de ce te învinovățește mama, iar eu îți spun de ce. N-am spus niciodată că mă aflu în situația de a avea orice fel de relație cu tine acum; pur și simplu relatez faptele legate de ceea ce s-a petrecut în viața mea săptămâna asta.

— Gabriel, să nu încerci să ai *vreodată* o relație cu mine!

Spumeg de furie și îl împung cu degetul în piept.

— Întoarce-te înapoi la New York și căsătorește-te cu Ariana!

— Nu pe Ariana o vreau, ci pe tine.

— Ghinion! șoptesc furioasă. Eu nu vreau să am nimic de-a face cu tine. Cu excepția copiilor mei, noaptea aceea a fost o greșeală enormă.

— A fost ceva între noi, iar tu ne-ai crescut până acum copiii singură…

— Nu am fost singură.

— Ce înseamnă asta?

Își proptește mâinile în șolduri, indignat.

— Asta crezi?

Îmi ridic mâinile, dezgustată.

— Normal că asta crezi! Că în tot acest timp am stat aici, singură și cu inima frântă, plângând după faimosul Gabriel Ferrara.

— Atunci, ce *ai* făcut?

— Am avut o relație de trei ani cu un bărbat pe care l-am iubit din tot sufletul.

Îi pică fața.

— Ai pe cineva?

Acum îmi doresc din tot sufletul să mint, dar știu că nu pot.

— Nu mai am… dar…

— Deci…

Se apropie, încercând să mă ia în brațe.

Ce dracu'?

Mă feresc de strânsoarea lui.

— Gabriel, îți spun asta cu toată sinceritatea, așa că te rog să asculți! Du-te înapoi și căsătorește-te cu Ariana. Nu lăsa să se piardă ceva frumos pentru o noapte mediocră de acum șapte ani, care nu a însemnat nimic!

— Minți.

— Mami, se aude o voce subțirică de pe scări.

Ne uităm amândoi în sus și o vedem pe Lucia stând la jumătatea scărilor.

Rahat!

— O, bună, iubito!

Zâmbesc fals.

— Îmi pare rău, te-am trezit?

Ea dă din cap în timp ce își freacă ochii somnoroasă și coboară scările.

— Bună, Lucia! spune Gabriel încetișor.

— Salut!

Îi zâmbește și își întinde brațele pentru o îmbrățișare.

Rahat, nu acum!

Gabriel se lasă într-un genunchi și o îmbrățișează.

— Îmi pare rău că te-am trezit, prințesă!

De ce trebuie să fie atât de afurisit de drăgălașă mereu?

— Rămâi să dormi în patul lui mami? întreabă ea.

— Nu.

— Da.

Răspundem în același timp.

— Mi-ar plăcea să rămân, ca să vă pot vedea pe tine și pe fratele tău mâine-dimineață.

Ochii lui îi caută pe ai mei.

— Ar fi în regulă, Grace?

Mă uit atent la el.

— Nu! mimez în spatele Luciei.

— Mulțumesc! răspunde el, ignorându-mă complet. De ce nu te duci sus, în pat, Lucia, iar eu voi veni imediat să îți spun noapte bună?

La dracu', de ce se poartă atât de familiar unul cu altul, nu e în regulă!

Zâmbetul Luciei luminează încăperea.

— Bine!

Țopăie în sus pe scări și dispare.

— Trebuie să te întorci acasă.

— Ceea ce trebuie să fac e să ne terminăm discuția.

— Discuția s-a *terminat*. Mi se pare dezgustător că ești aici și că spui toate lucrurile astea în timp ce biata ta logodnică plânge acasă în clipa asta.

— Nu mai e logodnica mea și nu am cum să fiu responsabil pentru sentimentele altora.

— Iar afirmația asta e exact motivul pentru care îmi provoci repulsie, șoptesc furioasă. Vei rămâne întotdeauna ticălosul egoist pe care mi-l amintesc.

— Gracie, nu ai cum să negi. Scânteia dintre noi încă există.

Face un pas în față, forțându-mă să mă retrag. Apropierea lui îmi amorțește fiecare neuron și mă trezesc neștiind ce să spun în timp ce mă holbez la el.

— Gabriel…

— Da, Gracie.

Ridică jucăuș dintr-o sprânceană.

— Asta n-o să se întâmple niciodată, așa că scoateți-o din capul ăla sec chiar acum!

Mă întorc și urc scările cu pași apăsați. Minunat, acum trebuie să fac curat în cameră, pentru ca ticălosul ăsta plin de el să poată rămâne peste noapte! Mă uit în jos la el din capătul scărilor.

— Asta e ultima ta noapte în casa mea.

— Mai vedem!

— Du-te dracului! mormăi.

— Nu!

Of, bărbatul ăsta mă scoate din minți. Intru în cameră bufnind și închid ușa. Mă uit la haosul din jur.

Chiar nu glumesc, e ultima dată!

Gabriel

— Camera ta e gata, mă anunță Gracie, întorcându-se la parter.

„Camera ta."

— Mulțumesc!

Mă uit în ochii ei înainte să-și ferească privirea. Nici măcar nu mă poate privi.

— Tu unde dormi? o întreb.

— În cameră la Dom.

Încuviințez din cap, neștiind ce să spun mai departe.

— Noapte bună!

Dispare în sus pe scări și mă lasă singur. Mă uit în jur prin casa liniștită. Nu sunt oameni de față, și totuși pare plină, de parcă iubirea pe care o împărtășesc ar fi o forță tangibilă.

Dinspre telefonul meu se aude o notificare de mesaj și mă uit la ecran. Ariana. Mă prăbușesc pe canapea înainte să-l deschid.

Inima mea e frântă.
Întoarce-te la mine!
Te iubesc!

Închid ochii, cuprins de regrete. Mi-o imaginez pe Ariana, cu inima frântă, în New York.

Cuvintele lui Grace îmi revin în minte…

„Îți spun asta cu toată sinceritatea, așa că te rog să asculți! Du-te înapoi și căsătorește-te cu Ariana! Nu lăsa să se piardă ceva frumos pentru o noapte mediocră de acum șapte ani, care nu a însemnat nimic!

Oare asta fac?

În stomac am o bilă de plumb și simt că viața mea e un dezastru.

Futu-i!

19

Grace

Sunetul respirației regulate a lui Dom se aude ca o dronă în dormitorul lui. Soarele începe să apară prin perdele și nu cred că am închis un ochi toată noaptea.

„Cum aș putea să fiu căsătorit cu altcineva când știu că am în continuare sentimente față de tine?"

Expir cu putere. Nu am nevoie de drama asta în viața mea, iar după ce am simțit că îmi pierd mințile toată noaptea, am luat o decizie. Și nu mă mai gândesc la asta.

Mă dau încet jos din pat, îmi iau halatul și mă duc la baie. Îmi surprind imaginea în oglindă și mă cutremur; fir-ar, arăt ca dracu'! Mă spăl pe față, îmi prind părul într-un coc și cobor la parter.

— Bună dimineața! îi aud vocea adâncă torcând.

Când îmi ridic privirea, îl văd pe Gabriel stând lângă cafetieră. E proaspăt ieșit din duș, poartă pantaloni de costum bleumarin, cămașa albă e descheiată, iar pieptul și trunchiul lat și bronzat sunt la vedere.

Îmi amintesc imediat cafelele noastre de dimineață în biroul lui.

— Cafea?

Ridică întrebător din sprâncene.

— Ce faci?

Îmi strâng mai bine cordonul halatului, brusc simțindumă foarte expusă.

— Ce pare că fac?

Își ridică ușor ceașca de cafea.

— Pare că te dai mare, asta pare!

Îmi oferă un zâmbet leneș și sexy în timp ce soarbe din cafea.

— Ar trebui să întreb ce faci tu, zice.

— Cum adică, ce fac eu?

— De ce porți halatul ăla hidos?

Rămân cu gura deschisă, uitându-mă în jos la propriul corp.

— E un halat minunat, icnesc.

— Dacă ai 90 de ani.

— Ascultă…

— Trebuie să vorbim, mă întrerupe.

— Cu siguranță trebuie!

— Trebuie să mă duc înapoi la New York, dar o să mă întorc în weekend. Soarbe nonșalant din cafea înainte să adauge: Le putem spune atunci copiilor.

— Să le spunem?

— Am luat decizia și voi rămâne în viețile lor; nu ai cum să-mi ceri să nu o fac. Sunt tatăl lor, Grace, vreau ca ei să știe asta. Noua mea viață alături de ei trebuie să înceapă și nu vreau să mai amân lucrurile.

Inima mi se strânge – știu că are dreptate. Nu mai am cum să mă împotrivesc, dezastrul este deja iminent. Încuviințez, resemnată.

— Mă mut în noua mea locuință sâmbătă, continuă el.

— Noua ta locuință?

— Am închiriat o proprietate în oraș.

— Aici?

— N-am găsit nimic adecvat pentru cumpărare momentan, însă caut în continuare.

Simt că o să leșin.

— Chiar te muți… aici?

— Îmi voi împărți timpul în mod egal între aici și New York. Înființez aici un al doilea birou și pot să fac tot restul prin Zoom.

Ce dracu'?

— Am disponibil un post de asistentă personală, dacă te interesează.

Îmi face cu ochiul.

— Nu, mulțumesc!

— Am auzit că bonusurile de Crăciun chiar merită.

Rânjește.

— Categoric nu! replic, înșfăcând de la el ceașca de cafea. Când te duci înapoi?

— În dimineața asta. Mă privește în ochi, după care adaugă: Aștept numai să se trezească, să pot să-i văd înainte să plec.

Iau o înghițitură de cafea, neștiind ce să spun în continuare.

— Tu ce faci astăzi? mă întreabă.

Ridic din umeri.

— Sunt liberă săptămâna asta.

— Oh!

Se gândește o clipă.

— V-aș invita pe toți să veniți cu mine la New York, dar…

Dar ce?

— Sunt în mijlocul unei situații la New York și momentan nu e un moment potrivit.

Mama lui!

— Oricum n-aș veni. Te-ai gândit la ce ți-am spus aseară? îl întreb.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că am luat deja decizia.

— Încă nu e prea târziu, Gabriel. Încă mai poți să ai totul.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că vreau să fii fericit. Încă mai poți să fii tată, poți să îți vezi copiii *și* să te și căsătorești cu Ariana.

— Nu asta e tot ce îmi doresc, Grace.

Mă privește în ochi.

— Gabriel, între noi nu se va întâmpla nimic.

— Nu acum.

— Niciodată.

Privesc în jos, îi văd abdomenul bine definit și apoi, amintindu-mi unde mă aflu, îmi ridic rapid ochii înspre ai lui. Peste față îi trece o umbră de zâmbet.

— Ce-i? îl întreb.

— Îți place ce vezi?

— Nu.

Îmi strâng și mai bine halatul.

— Groaznic! adaug.

— Ah…

Ia o înghițitură de cafea.

— Mi-ai mai spus cândva că sunt groaznic.

— A, da? mă încrunt.

— Da, chiar înainte să-mi spui că te masturbași cu mouse-ul de la computerul meu.

La dracu'… niciodată n-o să mai pot să fac uitate cuvintele alea!

— Da, păi – simt cu mă înroșesc, stânjenită –, zilele în care practicam astfel de activități cu obiecte de birotică s-au încheiat definitiv.

— Păcat!

— Sau nu. Trebuie să schimb subiectul: De ce ai pus pe cineva să mă urmărească?

— Pentru că vreau să fii în siguranță.

— Sunt în siguranță.

— Dacă presa află informația despre tine și copii, o să ai reporteri care o să-și ridice tabăra în fața casei. E pentru protecția ta, nu a mea.

Nu vreau ca el să știe tot ce fac.

— Nu!

— Nu e negociabil, Grace, și nu stau la discuții pe subiect.

Privirea lui mă fixează ca o provocare tăcută.

Poate că văd pentru prima dată această versiune nouă și ușor îmbunătățită a lui Gabriel Ferrara, însă instinctul lui cel mai puternic este în continuare lupta. Azi nu am energia pentru și mai multe drame, așa că momentan o să o las baltă.

— Du-te sus și trezește-i pe copii, oricum e timpul să se trezească! îi spun.

— Bine!

— O să fac micul-dejun. Vrei?

— Ah…

Privirea îi zboară prin bucătărie și ezită.

— Ah…

Se teme de talentele mele culinare. Strâng din buze pentru a-mi ascunde zâmbetul.

— O să-ți fac ceva special.

— Nu-i nevoie.

— Ar fi drăguț să iei micul-dejun împreună cu copiii. Du-te și trezește-i!

Dispare în sus pe scări, iar eu deschid frigiderul și mă uit înăuntru. Oare care ar fi cel mai îngrozitor mic-dejun pe care aș putea să-l fac?

Gabriel

Urc scările și înaintez pe hol. O văd pe Lucia în fund pe pat, cu părul ciufulit și purtând o cămașă de noapte roz, drăgălașă. Citește o carte.

Ce copil citește la prima oră, după ce se trezește? E un adevărat geniu!

— Ești o fetiță așa de bună, că nici nu e de mirare că mama ta e așa de mândră de tine!

Ea zâmbește dulce la mine și simt cum mi se topește inima.

— Pun pariu că ai fost cel mai drăgălaș bebeluș!

Mă așez lângă ea pe marginea patului.

— Chiar am fost, aprobă ea.

Inocența ei mă face să zâmbesc.

— Mi-aș fi dorit să te fi cunoscut atunci.

Aprobă din cap în timp ce se gândește.

— Și eu.

— Ai fotografii cu tine de când erai bebeluș?

— Are mami, aprobă ea iar din cap. Sunt chiar și unele de când eram încă în burtica ei.

— Serios?

Grace însărcinată.

— Pot să le văd și eu? o întreb.

— Bine!

Zâmbește entuziasmată, apoi o ia din loc, iar eu o urmez pe hol până în dormitorul lui Grace, unde se apleacă și caută sub pat.

— Ce faci? mă încrunt.

— Sunt aici, dedesubt.

Trage de sub pat un cufăr.

— Oh!

Deschide capacul și zâmbește cu mândrie.

— Astea sunt toate fotografiile noastre.

Mă uit admirativ la cutie, o călătorie într-un trecut pe care l-am ratat.

— Mulțumesc, Lucia, e perfect!

— Mami păstrează toate lucrurile speciale la ea sub pat.

— Da?

Hmm…

— Ei bine, e minunat, îți mulțumesc!

Îi dau la o parte părul de pe frunte în timp ce mă uit lung la ea. N-am văzut vreun copil mai perfect, nu că m-aș fi uitat vreodată prea atent la vreunul, presupun.

— Fratele tău s-a trezit?

— Nu știu. Unde e mami?

— Jos.

— Mă duc la ea.

— Bine!

Pleacă în pas legănat, iar eu aștept până când a coborât scările și închid în liniște ușa.

Ia să vedem ce alte lucruri speciale mai păstrează mami sub patul ei!

Mă las în genunchi și mă uit sub pat. Mai sunt și alte cutii, așa că le trag cu grijă afară.

Fotografii, în cea mai mare parte.

Hmm, chiar în capăt mai e o altă cutie, identică cu cea cu fotografiile bebelușilor. Mă întreb ce o fi în ea. Împing totul la o parte și aproape că trebuie să mă târăsc pe jumătate sub pat ca să o recuperez.

E plină de praf și arată de parcă nu a mai fost deschisă de mult timp.

Arunc o privire rapidă spre ușă. Dacă Grace intră acum, sunt un om mort. Deschid încet cutia și mă încrunt. E plină de bilețele, mărunțișuri și lucruri alandala. Iau în mână un suport de pahare și îl întorc.

Peter's, New York

Hmm, e barul unde obișnuiam să mergem! N-am mai fost acolo de ani buni, dacă mă gândesc bine.

De ce să fi păstrat asta? Ciudat!

Continui să răscolesc prin cutie și scot un șervețel cu ceva mâzgălit pe el.

Nu e posibil să-ți fie atât de dor de cineva.
Gabriel... unde ești?

Stomacul mi se întoarce pe dos. Îl citesc din nou.

Nu e posibil să-ți fie atât de dor de cineva.
Gabriel... unde ești?

Când a scris asta? Îl întorc, încercând să găsesc o dată.

I-a fost dor de mine?

Însă aseară mi-a spus că între noi nu a fost decât un futai ieftin pe un birou... *A mințit.*

Se aude o bătaie ușoară în ușă.

— Gabriel?

La naiba, Lucia știe să-și aleagă impecabil momentul.

— O clipă! strig.

Împing totul înapoi sub pat, îndes rapid cutia pe care o țin în mână în geanta de voiaj cu care am venit și îmi pun hainele deasupra. Iau cutia asta acasă, căci trebuie să studiez șervețelul ăla. O să o strecor pe ascuns înapoi mai târziu.

Deschid ușa și o văd pe Lucia stând acolo, așteptându-mă răbdătoare.

— Da?

— Micul-dejun e gata, mă anunță ea, zâmbind.

— Minunat!

Îmi ridic privirea și îl văd pe Dominic ieșind din camera lui.

— Bună dimineața, Dominic! spun cu voce tare.

— Salut! mormăie el în timp ce intră în baie și închide ușa.

Hmm, trebuie să mai lucrăm la asta, pentru că băiatul ăsta afurisit mă urăște!

— Hai să mergem la mami!

O iau pe Lucia de mână și merg pe hol cu pas ușor.

A scris despre mine pe un șervețel… și l-a păstrat.

Lucrurile arată mai bine.

— Totul în regulă?

Mark își ridică privirea căutând-o pe a mea în oglinda retrovizoare în timp ce ne îndreptăm spre aeroport.

— Ești foarte tăcut.

Îmi trec limba peste dinți.

— Care sunt ingredientele pentru omletă?

— Ouă, se încruntă el. Lapte, poate cașcaval.

Se uită din nou în ochii mei.

— De ce întrebi?

— Tocmai am mâncat o omletă care avea gust de pește și era plină de coji de ouă.

Mă șterg la gură cu un șervețel în timp ce stomacul protestează.

— Serios?

— Nici nu poți să-ți imaginezi cât de prost gătește.

Mă șterg din nou la gură, încercând să scap de gustul oribil.

El zâmbește în barbă pe scaunul din față.

— Nu e absolut deloc amuzant.

— De fapt, este.

— Da, păi…

Îmi îndrept privirea pe geam afară.

— Dacă mor, să spui poliției cine m-a otrăvit!

— Sigur că da!

— O să mă mut aici în weekend.

— Permanent?

— De joi până luni dimineață, în fiecare săptămână.

— Oh!

El continuă să conducă.

— Ai propria ta locuință pe proprietatea pe care am închiriat-o. Deși o să înțeleg dacă nu o să dorești să vii aici. Poți să rămâi la New York. Adică… să fim serioși, locul ăsta e o magherniță!

— Vin.

Privirea i se ridică spre mine.

— Îmi place aici, oarecum.

Virează spre aeroport.

— Și în plus, eu merg unde mergi și tu, mai ții minte?

Îi zâmbesc strâmb și dau din cap cu recunoștință tăcută.

Mark e singura persoană care merge oriunde merg eu, oriunde ar fi asta.

Într-un moment din viața mea în care totul e necunoscut, prezența lui constantă e o forță liniștitoare.

— Cum a mers aseară? Cu Grace, vreau să spun? mă întreabă el.

— Păi… Îmi trec mâna peste țepii din barbă în timp ce mă gândesc, după care îi răspund: Mi-a spus că mă urăște.

— Bine!

Conduce și mă ascultă.

— Și copiii?

— Le vom spune în weekend cine sunt.

— Cum te simți, să ai doi copii?

Strâng din buze.

— Mă sperie îngrozitor.

— Deci… care e programul pe azi, șefu'?

Zâmbește în timp ce oprim la aeroport.

— Prima oprire: mama.

Avionul aterizează pe pistă, iar eu formez imediat numărul lui Frank.

— Bună ziua, domnule Ferrara!

— Unde e mama?

— E la un prânz caritabil pentru Institutul Ferrara, la primărie.

Îmi încleștez maxilarul, enervat.

— La ce oră se termină?

— Va dura până seara, târziu, domnule.

Pentru numele lui Dumnezeu!

— În regulă, sună-mă mâine, după ce se trezește!

— Da, domnule!

Închid și mă uit pe geam, imaginându-mi cum va decurge ziua de mâine.

Fericirea mea nu valorează decât 20 de milioane de dolari.

Luminile orașului strălucesc deasupra New Yorkului. Îmi torn un pahar de whisky și îl așez pe masă, lângă cutia pe care am scos-o de sub patul lui Grace. Am așteptat cu nerăbdare toată ziua să ajung la cutia asta. Ce o fi vrut să spună când a scris pe șervețelul ăla?

Scot capacul cutiei, mă așez și încep să caut încet prin ea. Sunt poze și notițe, o combinație ciudată de lucruri care nu prea au legătură unele cu altele, dar toate par să fie aproximativ din perioada în care Grace era însărcinată.

Iau în mână o bucată de hârtie care a fost ruptă dintr-o carte.

Dumnezeu a știut că îmi va lipsi atât de mult,
încât un copil nu va putea umple golul lăsat de el
Așa că mi-a dat doi.

Mă uit timp îndelungat la scrisul ei de mână și nu știu ce mama dracului de cutie e asta, dar e al naibii de deprimantă.

Iau o înghițitură zdravănă de whisky și sap mai departe. Găsesc un jurnal, cu coperta șifonată, de parcă ar fi fost purtat peste tot. Îl deschid și citesc textul.

M-am dus la New York să îi spun despre copilul nostru.

A refuzat să mă vadă, și în viața mea n-am fost mai umilită.

Și nici cu inima atât de frântă.

Nu văd pagina asta de lacrimi, nu știu dacă pot să fac asta singură.

Nu mi-a dat de ales.

Sunt singură.

Închid ochii, cuprins de regrete.

Inima mi se zbate când mă gândesc la acea zi. Dacă aș fi făcut lucrurile diferit, dacă aș fi coborât să o văd, oare lucrurile ar sta diferit acum... Copiii mei m-ar cunoaște?

Mi se încețoșează privirea și, simțindu-mă precum cel mai mare rahat de pe Pământ, continui să sap prin cutie până când ajung la o felicitare cu ocazia nașterii unui bebeluș, cu roz și albastru pastel. O deschid.

Gracie,
Te-ai descurcat nemaipomenit în timpul nașterii
și suntem extrem de mândri de tine.
Te iubim,
mama și tata.

Nici măcar nu le-a spus mamei și tatălui ei despre mine. Mi-o imaginez cu doi copii mici și fără să știe cineva cine este tatăl. Mă doare inima.

Chiar a făcut totul complet singură.

Nu-mi pot imagina cum e să ai un copil și să nu poți spune nimănui cine este tatăl. Oare i-au pus întrebări sau a

mințit de la bun început?

Mă gândesc din nou la oferta de 20 de milioane de dolari a mamei și la ce insultă reprezintă. Dacă ar fi vrut bani, i-ar fi putut obține cu ani în urmă.

Sub toate obiectele se află o cutie din catifea neagră. Mă încrunt și o deschid – în interior se află brățara cu diamante pe care i-am cumpărat-o eu. Prinsă cu grijă la locul ei, strălucește și arată nouă-nouță, de parcă n-ar fi fost purtată niciodată.

De ce ar purta-o, doar te urăște, ai uitat?

Stomacul mi se strânge din nou. N-aș fi putut să distrug lucrurile mai rău nici dacă aș fi încercat.

Răsfoiesc prin jurnal și citesc un alt text:

Astăzi am început cursurile prenatale și se presupune că ar fi o zi palpitantă și pe care o așteptam cu nerăbdare, însă tot ce pot să simt e groază.

Sunt unicul părinte singur din clasă. E suficient de rău că trebuie să fac asta singură, dar să mai fiu și obligată să urmăresc cum soții și pe partenerii tuturor sunt entuziasmați e pur și simplu prea mult.

Mi se pune un nod în gât în timp ce mă holbez la cele scrise. Urăsc faptul că a făcut asta singură și că a trecut prin toate din vina mea.

Iau telefonul în mână și derulez printre numere. Sună…

— Bună! răspunde Grace.

— Bună!

Zâmbesc tandru; simplul faptul că îi aud vocea mă face să mă simt mai bine.

— Gabriel, bună, îmi pare rău, dar copiii dorm!

— Nu vreau să vorbesc cu copiii.

— Ce s-a întâmplat?

— Voiam doar să-ți aud vocea.

Liniște…

Închid ochii, cuprins de regrete.

— Grace! șoptesc. Îmi pare foarte, foarte rău!

— Pentru ce?

— Pentru că nu am fost acolo când ai avut nevoie de mine.

— Nu contează…

— Contează pentru mine, o întrerup. Urăsc faptul că nu am fost… – mă abțin să spun mai multe, neștiind cum să repar lucrurile –, că nu ți-am fost alături.

Rămânem amândoi tăcuți pe fir, așteptându-l pe celălalt să spună ceva.

— Vin joi seara, după serviciu, o anunț. Imediat ce termin, pornesc.

— Probabil că, până ajungi tu aici, va fi prea târziu ca să îi mai vezi pe copii, au școală a doua zi.

— Știu. Mă gândesc câteva secunde, apoi adaug: Speram că tu și copiii ați putea veni la mine acasă vineri seara și…

— Ești în continuare sigur că vrei să le spui?

— Categoric!

— Nu e prea târziu să te răzgândești, să știi.

— Nu mă răzgândesc.

— Sună-mă vineri!

— Bine!

— Noapte bună!

Zâmbesc, simțindu-mă simt cuprins de speranță.

— Noapte bună, Gracie!

Ies la mașina care mă așteaptă și îl găsesc pe Mark așteptând lângă ea.

— Bună dimineața, domnule!

— 'Neața!

— Cum ai dormit?

— Ca un bebeluș.

Drumul până la birou e relativ scurt, iar în mintea mea e o tornadă de entuziasm plin de emoții. Nu vreau decât să mă întorc la Greenville… la ea.

Mă gândesc la weekend, la mutarea în noua casă, la faptul că le voi spune copiilor, și zâmbesc privind pe geam. Am atâtea lucruri pe care le aștept cu nerăbdare!

Sunt mai entuziasmat de weekendul ăsta decât am fost vreodată legat de viitoarea mea nuntă. Simplul fapt în sine spune multe.

Am crezut că poate fac cea mai mare greșeală a vieții mele, încheind relația cu Ariana, dar găsirea acelei cutii a adus cu sine un sentiment de eliberare.

Nu sunt singur în toată povestea asta, și Grace a simțit aceleași lucruri, și știu că a trecut mult timp de atunci... dar, dacă a simțit asta o dată, poate să o simtă din nou.

Mașina oprește în fața biroului, în mijlocul unui circ mediatic, cu paznici ce așteaptă.

— Mama dracului!

— Să merg mai departe?

— Nu, trebuie să intru! Oprește mașina!

Mașina se oprește, iar Mark iese pentru a-mi deschide portiera; blițurile camerelor se declanșează, iar bodyguarzii încep să împingă oamenii.

— Înapoi!

— Domnule Ferrara, sunteți distrus din cauza nunții? țipă cineva.

— Gabriel, e adevărat că ai o aventură? urlă un altul.

— Cine e cealaltă femeie, domnule Ferrara?

Trec printre ei în timp ce blițurile se declanșează.

— Unde e Ariana acum? E adevărat că s-a internat într-o clinică de boli psihice?

Îmi încleștez furios maxilarul în timp ce trec prin mulțime.

La dracu' cu asta!

Iau liftul și trec prin recepție.

— Bună dimineața, domnule Ferrara!

— Bună dimineața!

— Doamna Ferrara e în biroul dumneavoastră, domnule.

Minunat!

— Mulțumesc!

Merg pe hol și intru în birou, unde o găsesc pe mama stând pe scaunul meu. Are spatele perfect drept și niciun fir de păr nelalocul lui.

Strâng din buze pentru a mă împiedica să o atac verbal direct, închid ușa în urma mea și iau loc la birou.

Abia îmi pot ține mânia în frâu, iar animozitatea plutește în aer.

— Da, mamă? încep. Pot să te ajut cu ceva?

Ea se așază picior peste picior și se lasă pe spate în scaun.

— Ești supărat.

Mă holbez la ea, reușind totuși să-mi țin gura.

— M-am dus la ea ca să te protejez, bâiguie, începând să aibă emoții. Și am văzut răul din ea cu ochii mei.

Furia din sufletul meu începe să ardă cu forțe proaspete.

— Nu poți să arunci la gunoi ce ai cu Ariana pentru Grace Porter. Nu pot să îngădui asta.

— Între mine și Ariana s-a sfârșit totul.

— Nu fi ridicol, o iubești pe Ariana!

— Și se presupune că *tu* mă iubești *pe mine*.

Lovesc cu putere biroul, făcând-o să tresară.

— Chiar te iubesc.

— Ai încercat să cumperi dispariția propriilor mei copii din viața mea! răcnesc. Cum mama dracului înseamnă asta că mă iubești?

Mă uit la ea, în pragul unei crize totale.

— Mamă, de data asta ai mers prea departe.

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu spune asta! șoptește. Nu e bună pentru tine, Gabriel.

— *Tu* nu ești bună pentru mine! urlu. Ieși. Dracului. Din. Biroul. Meu. Acum!

Ușa se deschide brusc și apare Alessio. Privirea îi fuge de la unul la altul.

— Ce se întâmplă? întreabă el, închizând ușa în urma sa.

— Scoate-o de aici! mă răstesc în timp ce mă îndrept spre fereastră.

Îmi trec mâinile prin păr.

— Ce s-a întâmplat? se încruntă el.

— Mama ta i-a oferit lui Grace Porter 20 de milioane de dolari ca să mă părăsească.

— Ba nu am făcut asta, minte ea. I-am oferit un contract cu clauză de confidențialitate, e o mare diferență.

Alessio face ochii mari.

— Acum ești împreună cu Grace Porter?

— Nu, nu este. Trece printr-o criză psihică, asta se întâmplă! se răstește mama, înfuriată. O să repare lucrurile cu Ariana… Asta dacă va mai fi dispusă să-l primească înapoi.

— Ieși! șoptesc în timp ce bomba atomică termonucleară se apropie periculos de mult de punctul de explozie.

— Nu o să stau deoparte și să te urmăresc cum îți distrugi viața, șuieră ea.

— Bun așa! Nu ți-a cerut nimeni să faci asta.

— Ce dracu' vrea să însemne asta? urlă ea.

— Înseamnă că nu vreau să am nimic de-a face cu tine. Arăt spre ușă și adaug: Ieși afară!

— Tâmpitule! ripostează ea. Distrugi tot ce ai construit, muncind din greu.

— Te avertizez, dacă mai îndrăznești să te apropii de Grace Porter sau de copiii mei… *o să dai de dracu'*, mă auzi?

— Nu-ți permit să-mi vorbești așa!

Își înșfacă poșeta cu indignare și iese cu pași apăsați din biroul meu, trântind ușa în urmă. În birou se lasă liniștea.

Alessio începe să se plimbe încolo și încoace, panicat.

— A fost mult prea mult.

Adrenalina îmi aleargă prin vene și sunt sigur că întreaga clădire a auzit schimbul de replici. Cam asta a fost cu păstratul controlului și calmul.

Futu-i!

Telefonul, aflat pe birou, sună. Pe ecran apare numele lui Elias.

Acum ce-o mai fi?

— Da? răspund răstit.

— Bună ziua! Ăăă, domnule Ferrara!

— Ce este?

— V-am sunat numai ca să vă spun că Grace ia prânzul cu un bărbat, spune el îngrijorat. S-au întâlnit la serviciul ei, iar el își ținea brațul pe după umerii ei când au intrat în restaurant.

Poftim?

— Cine e? mârâi.

— Cred că este bărbatul pe care mi-ați spus să îl urmăresc, Jack Spalding.

Simt cum mi se ridică părul pe ceafă, iar prin vene mi se scurge o furie pe care n-am mai simțit-o niciodată.

— Intră înăuntru și așază-te la masa de lângă a lor!

— În restaurant?

Încep să-mi aud bubuitul inimii în urechi.

— Nu-i lăsa singuri nici o afurisită de secundă!

20

Grace

— Ce frumoasă ești azi, știi asta?

Jack îmi zâmbește peste masă.

— Ador când porți albastru.

— Ai mai spus asta.

Îi zâmbesc și eu strâmb.

— Dar mulțumesc!

Jack e cel mai de treabă bărbat pe care îl cunosc și la dracu', chiar vreau să îl plac! Are părul blond, ochii albaștri, e chipeș și atletic, și are toate calitățile pe care și le-ar putea dori orice femeie. E cu adevărat o partidă bună. Suntem prieteni de mulți ani și recent am început să ieșim la întâlniri ocazionale. Știu că mă place într-un mod romantic... adică, nu o ascunde.

Eu tot aștept să mă lovească pasiunea, să se întâmple ceva care să mă facă în mod magic să îl văd într-o altă lumină.

Până acum n-am avut norocul ăsta.

Însă nu renunț, căci știu că ar fi un partener minunat. Trebuie doar să îmi determin corpul să țină pasul cu mintea. Voi persevera până când va apărea atracția. Și cu siguranță trebuie să apară în curând, doar suntem la a cincea întâlnire.

— Tu ce iei? îl întreb, deschizând meniul.

— Hmm! Se uită la variante și răspunde: O să iau ce iei și tu.

Îmi ridic privirea.

— Nu vrei să alegi pentru tine?

— Îmi convine orice alegi tu.

Îmi zâmbește visător în timp ce se sprijină într-o mână.

Of, nu face asta!

— Bun, eu iau o salată! Închid meniul cu zgomot și completez: Și un pahar de vin.

— Sună bine.

Rămânem așa, într-o liniște stânjenitoare. Eu sunt tăcută, iar el e stângaci, dar sincer, cine dracu' mai știe? Mi-am pierdut complet sistemul de referință legat de cum ar trebui să mă simt la o întâlnire.

Mă uit la oamenii din restaurant, stând de vorbă și râzând, bucuroși să se vadă unii cu alții, și mă cuprinde un sentiment copleșitor de eșec.

Ce dracu' e în neregulă cu mine?

N-aș putea măcar o dată să doresc pe cineva care e potrivit pentru mine? Nu totul trebuie să fie despre fluturi și pasiune, și la dracu', unde e chelnerița?

— Azi am sădit niște fasole, reia Jack, zâmbind. O să-ți placă atunci când o să fie gata de cules! E minunat să-ți murdărești mâinile în grădină.

Îi zâmbesc dragului de Jack, care e atât de dulce și de bun, deși nu are nici cea mai vagă idee legată de fiorul pe care îl caut eu.

— Îți cultivi singur toate legumele? îl întreb.

— Absolut toate, poți să vii să grădinărești în weekend cu mine, dacă vrei. Îți arăt cum se smulg buruienile așa cum trebuie.

Hristoase…

— Sunt destul de prinsă weekendul ăsta, dar mulțumesc oricum!

Zâmbesc forțat și mă uit prin restaurant. Unde dracu' e afurisita de chelneriță?

Gabriel sosește joi și le vom spune copiilor. Am un gol în stomac numai când mă gândesc la asta.

— Ce faci? întreabă el.

Îmi ridic privirea, trezindu-mă din visare.

— Poftim?

— Ce faci weekendul ăsta?

— Vine un vechi prieten în vizită.

— Minunat, mi-ar plăcea să-l cunosc!

Gabriel te-ar mânca de viu și s-ar scobi între dinți cu oasele tale.

— Sigur! Zâmbesc fals și conchid: Te anunț.

Văd ceasul cu coada ochiului: 2.19 dimineața.

Credeam că nopțile mele pline de insomnie din cauza grijilor legate de Gabriel Ferrara au dispărut de mult.

Și totuși, iată-mă!

Întinsă în întuneric, zgâindu-mă la tavan ca un zombi, prinsă undeva între rai și iad.

În nopțile de rai, copiii mei vor fi reuniți cu tatăl lor, iar eu nu voi mai purta asupra mea vina de a le fi ascuns adevărul. În partea de iad, lucrurile nu sunt atât de clare, căci sunt îngrozită de revenirea lui Gabriel în viața mea.

De puterea pe care o deține asupra mea, de dragostea pe care nu sunt sigură că o voi uita vreodată.

De durerea și rănile din inima mea pe care știu că le aduce cu el.

E ciudat: simt o detașare față de tot ceea ce înseamnă dragoste, față de toți bărbații care au încercat să mă iubească de-a lungul anilor și față de ideea de căsnicie și fericire până la adânci bătrâneți.

Ca o boală ce se furișează prin întuneric, așteptând să lovească. Fixația mea față de durerea pe care mi-a provocat-o devine tot mai puternică, și ce spune asta despre mine?

L-am iubit, însă, mai mult decât atât, iubesc să îl urăsc.

E mai ușor să dai vina pe altcineva pentru lucrurile care au mers prost.

Sigur, atracția dintre noi e în continuare acolo, însă asta e tot ce este. O atracție fizică nu va câștiga niciodată un război sau nu face lumea să se învârtă.

Numai iubirea poate face asta, iar ce este între noi e cu totul altceva.

Sper să aibă grijă de copiii mei.

Îmi pot imagina un singur lucru mai rău decât să nu mă iubească pe mine.

Să nu îi iubească pe ei.

Vineri după-amiaza. Iau cele patru cutii de lapte și le bag în frigider. Cea mai neplăcută parte a cumpărăturilor e despachetatul lor când ajungi acasă.

Telefonul emite o notificare și citesc mesajul primit – e de la Gabriel.

Am ajuns și m-am instalat.
Ne vedem diseară.
Adresa mea e…

Citesc adresa și mă încrunt. Of, cât de previzibil! Evident că a găsit o casă pe cea mai exclusivistă stradă din oraș.

Stomacul îmi tresaltă. *E aici!*

— Copii! strig, prefăcându-mă lipsită de entuziasm. În seara aceasta vom lua cina cu prietenul nostru, Gabriel, de la New York, vi-l amintiți?

— Chiar?

Lucia debordează de entuziasm.

Dominic își ridică privirea din locul de unde stă, pe canapea.

— Eu pot să rămân acasă?

— Nu, iubitule!

Inima mi se strânge. La dracu'! Urăsc faptul că Dom ne-a văzut pe mine și pe Gabriel certându-ne la acea primă vizită. Cu siguranță nu a fost cel mai bun moment al meu.

— Gabriel e un om de treabă și o să-ți placă de el dacă îi vei da o șansă.

Dominic strânge din buze, neimpresionat.

— Cu ce te îmbraci? îl întreb ca să schimb subiectul.

— Nu pot să rămân cu hainele astea?

Se uită în jos la propria persoană.

— De ce nu porți ceva drăguț?

— Cum ar fi?

— Nu știu, pune-ți o pereche drăguță de pantaloni și o cămașă sau ceva de genul.

— Eu pot să port rochia galbenă cea nouă? se bagă Lucia în discuție.

— Sigur că da!

— Poți să-mi împletești părul?

— Desigur!

Îi zâmbesc.

Dom se întoarce la televizor, iar eu știu că trebuie să-l împing de la spate, altfel va sta acolo și va pierde vremea la nesfârșit.

— Dominic, du-te sus, fă un duș și spală-te pe cap, dragule! îi spun.

— Acum?

— Da, acum. Oprește televizorul, te rog!

Urcă scările bombănind și aud ușa de la baie închizându-se.

Sunt foarte agitată. Astă-seară e seara cea mare. Până acum nu au pus niciodată întrebări despre tatăl lor biologic, fiind prea mici ca să înțeleagă lucrurile.

Te rog, fă ca asta să meargă bine!

Lucia urcă scările entuziasmată și apoi mă izbește o nouă idee – ce naiba o să port eu?

O oră și jumătate mai târziu intrăm pe o stradă în timp ce mă uit pe harta de pe telefon.

— Ar trebui să fie aici, pe stânga.

Merg mai departe.

— Și nu uitați, astăzi folosim cele mai bune maniere. A fost foarte drăguț din partea lui Gabriel să ne invite la cină.

Îmi doresc doar ca seara aceasta să se deruleze lin, fără drama năzdrăvăniilor obraznice ale lui Dominic.

— Ce mâncăm? oftează Dominic.

— Mâncați orice se servește.

— Și dacă e creier? răspunde Dom.

— Atunci mâncați creier.

— Și dacă sunt omizi?

Zâmbește răutăcios în timp ce Lucia se încruntă îngrozită.

— Atunci o să mâncați afurisitele de omizi!

Virează la dreapta.

Google mă anunță cu privire la aleea de acces și mă uit la luminile care dispar dincolo de deal.

Hristoase!

Aleea de acces largă e enormă și grandioasă, cu lumini sferice albe, mari, pe ambele laturi. Arată mai degrabă ca un drum principal decât ca o alee de acces.

— Aici e, spun, virând la dreapta.

— Asta e casa? icnește Lucia. E bogat sau ceva de genul?

— Trebuie să fie, e de acord Dom. Numai oamenii bogați au astfel de alei de acces. Pun pariu că are și piscină!

— Cui îi pasă dacă e bogat sau nu? mă răstesc eu. E nepoliticos să vorbești despre bani. Vă rog să nu faceți asta niciodată!

La dracu', copiii ăștia vor părea atât de lipsiți de cultură și de țărănuși!

În fine… așa și sunt.

Continuăm să urcăm dealul kilometri întregi, iar în mașină e liniște în timp ce admirăm peisajul superb. Bun, aleea asta de acces e elegantă – parcă ar fi o grădină botanică, așa că până și eu sunt impresionată.

Of, atât de tipic el!

Ce labagiu!

Palmele încep să-mi transpire în timp ce țin de volan, iar importanța acestei seri începe să mă îngrozească cu adevărat.

— Copii… vă rog, doar promiteți-mi că veți fi drăguți cu Gabriel în seara asta, da?

— Da, mama!

Lucia zâmbește de pe bancheta din spate.

Ochii mi se mută în oglinda retrovizoare spre Dom, în așteptarea confirmării.

— Dom?

— Da! pufnește el. Ți-am spus deja.

Ajungem în vârful dealului și atunci fac ochii mari când văd priveliștea. Casa e albă, enormă, cu trei etaje și luminată cu același tip de lumini sferice elegante. Are o verandă uriașă și grădini superbe.

— Uaaaaaaau! icnesc copiii de pe bancheta din spate.

Eu îmi înghit bulgărele de nisip din gât în timp ce parchez mașina.

— Aici e.

Ușa din față se deschide, iar Gabriel își face apariția. Face cu mâna și zâmbește în timp ce coboară să ne întâmpine.

— Bună!

Îmi deschide portiera.

Poartă-te frumos, de dragul copiilor!

Mă uit la el și zâmbesc stânjenită.

— Bună!

Înalt, cu păr negru și un maxilar care ar putea tăia sticla. Poartă blugi albaștri, strâmți în toate punctele esențiale, și un tricou alb. L-am văzut în haine de zi cu zi numai de câteva ori. Din fericire pentru mine… pentru că arată al dracului de delicios!

— Hmm! îmi dreg vocea, încercând să îmi scot din minte gândurile pornografice.

— Lucia, zâmbește el în timp ce se apleacă și o îmbrățișează. Arăți minunat!

Îi îndreaptă volanele rochiei.

Dominic coboară din mașină și Gabriel îi zâmbește.

— Bună, Dominic!

Dominic zâmbește fals, însă nu întinde mâna, nu oferă o îmbrățișare, nimic.

— Salut!

Pentru numele lui Dumnezeu, copile! Fii amabil!

— Vă rog… intrați!

Gabriel face semn spre casă și îl urmăm cu toții în sus, pe scări.

Trecem de ușile duble enorme de la intrare, iar opulența ne izbește direct.

Holul de la intrare are o scară dublă din lemn, iar podeaua este din plăci de marmură albă și neagră, așezate cu mo-

del.

— Uau… e – îmi strâng geanta cu atâta putere, încât mi se albesc încheieturile degetelor – drăguț!

— E în regulă.

Ne conduce prin bucătăria supradimensionată și prin living, iar eu aproape că rămân cu gura căscată. Bucătăria e de mărimea unui restaurant și e complet placată cu marmură albă, iar în living sunt canapele albe enorme și un covor alb.

Cum păstrează toate chestiile astea albe curate?

— Uaaaa! icnește Lucia, alergând spre ușile glisante din sticlă. Aia e o barcă?

— Sfinte…, icnește și Dom.

Mă uit afară și văd o piscină fără margini, cu o priveliște impecabilă spre munți. Pe laturile ei sunt scaune de terasă cu dungi albe și negre și un bar în piscină.

Ce dracu'?

— Acolo e o barcă! țipă Dominic.

Mă uit dincolo de piscină și văd un lac pe care plutește o barcă cu vâsle, legată de debarcader.

Privirea mea îngrozită o întâlnește pe a lui Gabriel, iar el tresare, știind exact ce gândesc.

— Barca de pe lac e exagerată, trebuie să recunosc.

Ridică din umeri.

— Putem să mergem să ne uităm? Putem să ne uităm?

Lucia țopăie de pe un picior pe altul.

— Putem, mami? intervine și Dominic.

— E sigur acolo? îl întreb pe Gabriel.

— Sigur!

Gabriel deschide ușile de sticlă, iar copiii dau buzna în grădina din spate.

Mă uit în partea stângă a proprietății și văd o casă. Pe horn iese fum.

— Locuiește cineva acolo? întreb.

— Mark.

— Mark *Mark*?

Fac ochii mari de uimire.

— Șoferul tău din New York, Mark?

Gabriel chicotește.

— Da, Mark *Mark*.

— Oh…

— S-a bucurat să scape de New York și și-a dorit să o ia de la capăt alături de mine.

— Oh… Ridic din umeri înainte să adaug: Nu-mi vine să cred că…

— Că m-am mutat aici?

Mirosul aftershave-ului său plutește în jurul meu și mă face să îmi țin respirația ca să nu îmi dau seama cât de bine miroase. Păcat că știu deja!

— Cu jumătate de normă, spun în timp ce mă îndrept spre marginea scărilor pentru a-i urmări pe copii, aflați deja jos, lângă lac.

— Voi fi aici patru zile pe săptămână, adică mai multe zile aici decât în New York.

Mă întorc spre el.

— Ești *sigur* de asta?

Își ridică mâinile și arată în jur.

— Casa asta arată a incertitudine?

Stomacul mi se strânge de emoție în timp ce ne uităm unul la altul.

— O să le spun la cină, adaugă.

— Ce-o să le spui?

— Am purtat discuția în minte de un milion de ori și de fiecare dată revin la același lucru.

— Care e acela?

— Adevărul.

— Adevărul?

Mă încrunt.

— Ce vrei să zici, adevărul? Adevărul dintre noi e urât.

— Le voi spune că eram prieteni și ne-am sărutat și… am făcut sex.

Poftim?

— Sunt prea mici pentru partea cu sexul, șoptesc, cuprinsă de panică.

— Bun… fără partea cu sexul pe birou!

Dau din cap.

— Le spun că am făcut-o în pat.

Îmi face jucăuș cu ochiul.

— Fără discuții despre sex! bâigui. Poți să le spui despre floricele și albinuțe peste cinci ani.

— De acord! răspunde el fără să ezite.

Cinci ani.

Ne fixăm unul pe altul cu privirea și e ciudat... Ceva e diferit în seara asta. Nu ne urâm reciproc. Sau poate doar m-am săturat cu vârf și îndesat să îl urăsc. Oricum ar fi... e un sentiment plăcut să nu-mi doresc să îl înjunghii.

— Deci... ce avem la cină? îl întreb.

— Păi...

Ridică din umeri.

— Aveam de gând să gătesc eu, dar...

— Dar nu știi să gătești?

— Venind de la tine, asta e o întrebare jignitoare. Am comandat pizza, ca să fac seara să meargă mai lin.

— Bine!

— Nu eram sigur ce le place, așa că am comandat câte una din fiecare.

— Câte pizza ai comandat?

— Zece.

— Zece? icnesc.

— Pizza cu Nutella la desert. Am comandat două.

— Bun, una pentru mine și una pentru tine!

— Sau ambele pentru mine și niciuna pentru tine.

— Sau așa.

Zâmbesc la revenirea tachinărilor prietenoase pe care le-am împărtășit mereu.

Ochii îi strălucesc într-un fel aparte în timp ce ne uităm unul la altul.

Încetează!

— Am pregătit pentru voi camerele de oaspeți, spune el.

— Ce vrei să zici?

— M-am gândit că o să vrei să rămâi și tu, dacă rămân ei? Știi, până se acomodează cu mine.

— Nu plănuisem ca ei să rămână, nu le-am pregătit nici bagaj ca să rămână peste noapte, absolut nimic.

Îi pică fața.

— Gabriel, nu ai cum să grăbești asta, hai să trecem mai întâi peste seara asta! Cine știe cum vor reacționa.

Dă din cap, dezamăgit.

— O să rămână, chiar adesea. Dar nu în seara asta, îi spun.

— Bine!

Îi simt dezamăgirea.

— Ai comandat și vin împreună cu pizza? încerc să schimb subiectul.

— Am adus propriul vin de la New York. Am degustat vinul vostru local weekendul trecut, mai știi?

Zâmbesc.

— Ah, evident că așa ai făcut! Înțeleaptă alegere!

— Vrei un pahar?

— Poate doar unul.

Mă privește în ochi o clipă, de parcă ar aștepta să spun ceva, iar aerul dintre noi trosnește. Îmi feresc privirea.

Poate n-ar trebui să beau deloc în seara asta.

Gabriel aduce cutiile cu pizza în sufragerie.

— Mâncăm aici, am pus masa.

Mă uit prin sufrageria formală, cu masa de epocă cu 16 scaune aranjată perfect și cu tacâmuri elegante și șervete din in; în mijlocul mesei se află flori proaspete și totul arată ca un platou de filmare sau ceva de genul.

— Poate ar trebui să mâncăm în bucătărie, în jurul blatului, sugerez eu.

— De ce?

— E mai puțin formal și mai relaxat, va destinde atmosfera.

Se gândește pentru vreo două secunde în timp ce se uită la masă.

— Poate ai dreptate.

Își trece mâinile prin păr, ca și cum ar fi complet cuprins de panică.

— Ai emoții?

— N-am emoții! se răstește el. O iau razna.

— O să fie bine.

— De unde știi? Dominic mă urăște.

Îmi umflu obrajii cu aer.

— Păi, va trebui să lucrăm la asta. Nici Roma n-a fost construită într-o zi. O să își schimbe părerea, îți seamănă mult.

— Asta nu mă ajută; știu cum gândesc eu.

Mă uit la el; e prima dată de când îl cunosc pe Gabriel când discută deschis o slăbiciune.

— Hai să scăpăm de asta!

— Deci ce le spui? șoptesc în timp ce îl urmez în bucătărie.

— Adevărul.

Așază cele zece cutii de pizza pe blat.

Adevărul e de rahat.

— Poate ar trebui să le spun eu?

— Nu, vreau să o fac eu.

— Ești sigur?

— Stai jos! se răstește el, după care ne umple paharele cu vin, îmi întinde unul, își dă capul pe spate și îl golește pe al lui.

Își reumple imediat paharul și face semn spre al meu.

— Ține pasul!

Strâng din buze ca să-mi ascund zâmbetul.

— Copii! strig. E gata cina!

Dau năvală din cealaltă cameră și se cocoață pe taburetele înalte.

— O, Doamne! icnește Lucia. De ce sunt atât de multe?

— Pentru că ne e foame, de-aia, răspunde Dominic în timp ce deschide prima cutie. Bleah, ceapă!

Strâmbă dezgustat din nas.

— Asta de aici e cu pepperoni, preferata ta.

Le întind amândurora câte o felie. Nu m-am îndurat să îi spun lui Gabriel că nu vor mânca decât una din cele zece pizza.

— Mulțumesc! spune Dom în timp ce ia o mușcătură mare.

— Delicios! zâmbește Lucia, entuziasmată.

Îi arunc o privire lui Gabriel, care e palid ca o stafie.

— Copii, avem ceva să vă spunem, încep.

Ei mănâncă în continuare, complet absorbiți de pizza.

— Gabriel… Acum…, mimez din buze.

— Așadar… Gabriel face o pauză, ca și cum și-ar căuta cuvintele: De curând, eu și mama voastră am aflat niște informații foarte palpitante.

Copiii mănâncă mai departe, complet dezinteresați.

— După cum știți, noi doi suntem prieteni de foarte mult timp…

Ia o înghițitură enormă de vin.

— Îl ascultați pe Gabriel? îi întreb pe cei doi.

Ei dau din cap în timp ce mănâncă. Nu ascultă absolut deloc.

— În fine, continuă el. Noi doi am lucrat împreună și cândva am fost îndrăgostiți.

Poftim?

Se opresc amândoi din mâncat ca să se uite la el.

— Adică, nu mi-am dat seama atunci și…

Își înghite nodul din gât.

— Mă rog, într-o zi, pe când mama voastră se pregătea să plece din New York ca să se mute în Greenville, am împărtășit un sărut de rămas-bun foarte special.

Inima mi se strânge când îmi amintesc noaptea aceea.

Dominic se încruntă. Privirea îi zboară la mine, căutând confirmarea, iar eu zâmbesc emoționată și îl prind de mână pe sub masă.

— Iar mama voastră s-a mutat aici, iar eu am rămas la New York și am fost foarte trist pentru foarte mult timp.

Hmm…

Ce mama dracului face?

— Apoi, într-o bună zi, mama voastră a aflat că este însărcinată și a fost teribil de încântată să aibă doi bebeluși minusculi în burta ei.

Îmi zâmbește cu blândețe.

Eu încep să-mi aud bătăile inimii în urechi.

— Știți când au venit doctorii la voi acasă și aveau bețișoarele acelea, pe care le-ați băgat în gură și apoi v-au tăiat câte o mică șuviță de păr?

Lucia dă din cap într-un mod exagerat de teatral.

— Ei bine, testul acela ne-a spus – se uită din nou la noi toți, de parcă ar fi căutat îndrumare divină – că eu sunt tatăl vostru.

Dominic se uită la el impasibil.

— Ce-ai spus? se încruntă Lucia.

— Eu sunt tatăl vostru.

Le zâmbește strâmb.

— Sunt foarte încântat de asta și sper că și voi la fel.

Lucia face ochii mari.

— Tată… ca un tătic? icnește ea.

— Da! zâmbește el. Ca un tătic.

Dominic își lasă pizza pe farfurie.

— Ura! zâmbesc și eu stângaci în timp ce privirea îmi zboară spre toți cei de la masă. Nu-i așa că e palpitant?

— Da!

Lucia se ridică cu un salt și aleargă la Gabriel, iar el îi dă o îmbrățișare.

— M-am gândit eu că tu ești tăticul meu, minte ea.

Gabriel chicotește și îi dă la o parte părul de pe frunte.

— Chiar așa?

Mi se topește inima privindu-i pe cei doi și apoi îmi întorc privirea și îl văd pe Dominic uitându-se atent la mine.

— Tu ce ai de spus, puiule?

— Eu nu vreau un tată, răspunde el sec. Acum putem să mergem acasă? Sunt obosit.

Lui Gabriel îi pică fața.

Ticălos mic!

— Nu, rămânem aici și mâncăm pizza, așa cum am stabilit. Gabriel s-a mutat aici tocmai de la New York ca să vă cunoască pe voi, iar voi *veți* fi politicoși.

Pe Dominic nu-l poți lua cu binișorul, așa că trebuie să fiu directă cu el legat de asta de la bun început.

Își împinge farfuria din față în semn de protest.

— Nu îmi mai este foame și vreau să merg acasă.

Privirea impasibilă a lui Gabriel zboară spre el, iar eu îmi dau seama că trebuie să dezamorsez situația înainte să se transforme într-o ceartă în toată regula.

— Nu, Dominic, nu vei strica acest moment! spun cu fermitate. Dacă nu poți să te porți frumos, du-te în living și

uită-te la televizor! Nu dictezi tu cum merge seara asta. Sunt vești foarte importante pentru tine și Lucia.

E încăpățânat ca un catâr, iar Lucia nu merită ca el să strice asta. Iese din cameră cu pași apăsați. Privirea rănită a lui Gabriel îl urmărește și apoi revine la mine.

— De aceea avem amândoi părul negru, zâmbește Lucia spre Gabriel, complet netulburată, apoi ridică mâna și îi atinge părul.

— Da.

— Și amândoi avem ochi căprui.

— Așa este, îi surâde el.

Arunc o privire în living și îl văd pe Dom îndreptând telecomanda spre televizor.

La naiba, de ce a trebuit să reacționeze așa? Poate ar fi trebuit să îi spun între patru ochi, înainte să venim.

Lucia țopăie înapoi la locul ei, se așază și începe să-și mănânce pizza în timp ce Gabriel și cu mine rămânem tăcuți. Din când în când, privirea îi fuge în living, la Dominic.

Atmosfera e încărcată și habar nu am ce îi trece lui Gabriel prin minte, însă nici nu-mi pot imagina cum se simte.

Să îl audă pe unicul lui fiu spunând că nu vrea un tată… Au!

Ce dezastru!

E vina mea. A fost mult prea devreme. Ar fi trebuit să le spunem acasă la noi, unde Dominic se simte în largul său și în siguranță, în mediul lui.

Of, cretino!

Gabriel își mestecă pizza, iar pe fața lui se citește dezgustul.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

— Nu știu ce fel de pizza e asta, dar Sfinte Dumnezeule, e groaznică!

Strânge din buze și o lasă să cadă la loc pe farfurie.

Bietul ticălos, nici măcar de-o pizza bună nu are parte aici! Mă gândesc la toate lucrurile pe care i le-am dat de mâncare în ultimele săptămâni și nu reușesc să-mi ascund zâmbetul.

— Ce e atât de amuzant? mă întreabă el sec.

— Ești un *snob* gastronomic.

— Eu… Sprâncenele i se ridică în timp ce caută o replică: …Recunosc sincer că prefer mâncarea comestibilă.

Încep să chicotesc.

— Mă bucur că te amuză asta.

Deschide o altă cutie de pizza și se uită înăuntru, apoi mijește ochii în timp ce se concentrează la ceva anume.

— Ăsta e ananas?

Ridică o bucățică și o aruncă pe farfurie.

— Ce mama…

— Mănâncă și gata!

Ia o mușcătură și tresare în vreme ce mestecă cu încetinitorul.

— Ei bine?

— Asta e un pic mai bună… presupun.

Ridică din umeri.

— Am terminat! anunță Lucia. Pot să mă ridic de la masă?

— Da! îi răspund.

Ea pleacă țopăind în living ca să stea cu fratele ei.

— Nu-l băga în seamă pe Dominic, e vina mea! șoptesc.

El ridică dintr-o sprânceană, de parcă m-ar aproba.

— Vreau doar să spun că ar fi trebuit să îi spunem acasă la mine.

— Ce poate să nu-ți placă la casa asta? șoptește el mânios.

— Spun doar că… Poate ar trebui să stăm împreună mai mult pe la noi pe acasă, până când se dă pe brazdă.

— Deci pur și simplu plecați acasă? Toată afurisita de săptămână am așteptat cu nerăbdare seara asta!

— Atunci, vino cu noi! îi șoptesc.

— Nu te mai dau încă o noapte afară din patul tău.

— Atunci, poți să dormi pe canapea.

— În casa asta sunt șapte dormitoare, ripostează el cu răsuflarea întretăiată.

— Nu încă, șoptesc. E mult de procesat pentru un băiețel. Pune-te și tu un minut în locul lui!

Gabriel expiră cu putere.

— Hai să terminăm cina și apoi să ne întoarcem la mine!

Pe chip îi trece o umbră de zâmbet.

— Ce-i?

— Nimic.

Strânge din buze.

— Doar că îmi place cum sună când spui asta.

— Gabriel…

— Da, Gracie?

Îmi zâmbește suav.

— Nu te mai juca! Îți spun de pe acum că asta e numai pentru binele lor. Nu mă interesezi sub nicio formă și o să dormi pe canapea.

— Sigur că da!

Rânjește de parcă ar ști un secret.

La dracu', Gabriel Ferrara cel jucăuș e foarte atrăgător!

— Vorbesc serios!

Fac ochii mari, ca să accentuez cele spuse.

— Tu ești șefa, Gracie!

Ridică mâinile, în semn de capitulare.

„Gracie."

— Haideți să ne întoarcem la noi acasă! strig la copii.

— O, nu! strigă Lucia.

— Vin și eu! strigă Gabriel la rândul lui. Luăm cu noi pizza cu Nutella, pentru desert.

— Ura! strigă Lucia.

Dom nu zice nimic.

— Cât timp vom mai face plecăciuni în fața Regelui Dominic?

Strânge din buze, încruntat.

— Până când o să-l faci să te placă.

— Și dacă ziua aceea nu o să vină niciodată?

— Ar face bine să vină.

Mă ridic și încep să strâng pizza.

— El nu e ca Lucia, nu te va plăcea pur și simplu. Ați început pe picior greșit atunci când m-ai supărat, asta e tot. O să se dea pe brazdă dacă o să vadă că noi doi ne înțelegem bine.

— Definește „ne înțelegem bine".

— Nu în felul ăla, tâmpitule! șoptesc. Ne împăcăm.

— Unul cu altul?

— O, Doamne! șoptesc. Urcă în mașină până când nu te calc cu ea!

15 minute mai târziu intrăm pe aleea mea; Gabriel se află în mașina lui, în spatele meu.

— Au ieșit rațele, șoptește Lucia. Putem să mergem să le vedem?

— Da, în regulă!

Sar amândoi din mașină și dispar pe după casă.

Urcăm pe terasă și deschidem ușa din față. Gabriel vine în spatele meu și stă mult prea aproape de mine, căci îi simt respirația pe ceafă și fiecare celulă din corpul meu e în alertă.

— Poți să te dai un pic în spate? îl rog.

Face doi pași exagerați în spate.

— Să știi că devii un pic prea familiar în preajma mea, îl avertizez.

— Ai spus că putem să fim prieteni.

— Da, dar…

— Dar ce, Gracie? Ăsta e felul meu de-a fi prietenos.

Oare exagerez eu?

— OK, însă… doar ca să știi.

— Crede-mă, știu!

Își dă ochii peste cap în timp ce-și îndeasă mâinile în buzunare.

— Acum ești ca Maica Tereza.

— Nu, zău!

Habar n-ai tu!

Deschid ușa, intrăm și arunc o privire în jur, prin casă. Pare atât de mică și de neînsemnată acum, că i-am văzut noua locuință!

— Casă, dulce casă! oftează Gabriel sarcastic.

— El se simte bine aici.

Dominic intră pe ușa din spate cu un coș cu surcele, se duce la șemineu, se apleacă și începe să mototolească hârtia.

Gabriel îl privește.

— Aprinzi focul de unul singur?

Dominic dă din cap, continuând să așeze surcelele.

— Dominic e responsabilul cu focul la noi în casă, îl informez cu mândrie.

— Impresionant! zice Gabriel, dând din cap. Eu nu sunt sigur că aș putea să aprind un foc de unul singur, va trebui

să mă înveți cândva.

Dominic nu îl bagă în seamă și își vede în continuare de treabă.

— Dominic..., spune Gabriel. Știu că ești supărat că nu v-am fost alături ție și surorii tale... dar vreau să știi că... și eu sunt supărat.

Dominic își ridică privirea spre el, apoi își revine, prefăcându-se neinteresat și întorcându-se la sarcina sa.

— Mă simt trădat pentru că am pierdut atât de mult din viața voastră de până acum, continuă Gabriel.

Vinovăția mă izbește ca un marfar.

— Dar vreau să știi că sunt aici acum și nu plec nicăieri.

Dominic ia bricheta și aprinde hârtia, făcând flăcările portocalii să pâlpâie.

— Și doar pentru că am pornit pe picior greșit nu înseamnă că nu putem avea o relație minunată de acum înainte.

Dominic face o pauză în timp ce atâță focul. Știu că ascultă.

— Mă voi revanșa față de tine și Lucia... și față de mama voastră.

Toate nopțile acelea în care stăteam în pat și adormeam plângând, pentru că mi-aș fi dorit ca și copiii mei să aibă un tată, iar acum să aud asta, e...

Mi se pune un nod în gât în timp ce îi urmăresc în continuare.

— Dom! strigă Lucia de pe veranda din spate. Rața maro s-a întors. Repede!

Dominic se uită la mine, cerându-mi voie să plece.

— Poți să te duci dacă vrei, îi spun.

Iese în fugă pe ușa din spate, iar Gabriel se prăbușește pe brațul canapelei.

Simt un pic de compasiune pentru el, așa că îmi las mâna pe umărul lui.

— O să se dea pe brazdă.

Gabriel își așază mâna peste a mea.

— Aș vrea să fiu și eu la fel de sigur.

Mușchii calzi, puternici, de sub mâna mea îmi atrag deodată atenția, așa că îmi retrag mâna, însă Gabriel mi-o reți-

ne.

— N-am mințit, Gracie, chiar nu plec nicăieri, îți promit!

— Asta nu are nimic de-a face cu mine, Gabriel. Singurul lucru care contează acum e relația ta cu gemenii. Pe mine lasă-mă la o parte din asta!

Ne uităm unul la altul în timp ce emoțiile se acumulează între noi, amintiri ale unui trecut îngrozitor, pe care inima nu mă lasă să îl iert.

Pe chip îi pâlpâie umbrele roșii și aurii ale focului.

— Nu-ți cer decât să lași o ușă deschisă pentru noi.

— Ușa aceea e închisă de mulți ani, Gabriel.

Își plimbă mâna peste piciorul meu uitându-se la mine, iar eu cunosc privirea aceea. Cândva, o visam în fiecare noapte.

— Nu mai sunt băiatul care eram atunci.

— Și cine ești?

— Sunt bărbatul care vrea să își îndrepte greșelile.

Mâna îi alunecă spre fundul meu.

— Un bărbat care știe ce vrea.

— Nu vom face sex niciodată. Scoate-ți asta din cap chiar acum!

— Nu caut sex, ci o legătură.

Privirea sa o caută pe a mea.

— Vreau să-ți simt bătăile inimii din interior. Vreau să îți arăt inima mea.

Oh…

Se ridică, iar acum distanța dintre noi e de numai câțiva milimetri. Îmi ia fața în mâini. Mă uit la el și inima mi se oprește de tot.

— Scapă-mă de chin!

Se apleacă, iar buzele lui se ating ușor de ale mele.

— Spune-mi că pentru noi există o șansă!

21

Grace

Limba lui trece lent printre buzele mele deschise, iar genunchii aproape îmi cedează. Ochii mi se închid în timp ce clipa mă copleșește.

Oh…

Ne sărutăm din nou, iar de data asta limba lui îmi pătrunde în gură, trezind fiecare instinct feminin pe care l-am suprimat ani de zile. Bărbatul acesta, reacția fizică pe care o am față de el e carnală, primară, și dă o dependență îngrozitoare.

Stai, ce mama dracului fac?

Întrerupt sărutul și fac un pas în spate.

— Gabriel, trebuie să te oprești.

— Ce s-a întâmplat?

Se întinde din nou după mine și îmi trage corpul aproape de al lui.

— Treci înapoi!

— Nu!

Mai fac un pas în spate.

— Nu e vorba de mine și de tine, ci de copii și de relația ta cu ei.

— Ce au nevoie copiii e ca noi să fim împreună.

— Asta nu e adevărat, și, în plus… Caut prin minte vreun motiv: Mă întâlnesc cu altcineva.

Ochii i se mijesc și face un pas spre mine, forțându-mă să dau îndărăt.

— Cine e? mârâie.

Felul dominant în care se poartă îmi trimite un curent electric prin corp, făcându-mă să simt pulsul între picioare.

Aruncă-mă naibii pe masă odată!

— Un bărbat foarte de treabă, răspund cu o voce exagerat de pițigăiată. Nu poți să dai buzna aici, să spui câteva cuvinte frumoase și să te aștepți să las totul baltă.

Privirea lui o susține pe a mea și apoi, ca și cum ar simți că mint de îngheață apele, îmi aruncă un zâmbet leneș, sexy.

— Și primești de la el tot ce ai nevoie?

Nici pe departe.

— Mda! chițăi.

— Măi să fie!

Ochii lui întunecați mă fixează în timp ce își ridică mâna spre fața mea și mă prinde de maxilar. Degetul lui mare i se plimbă peste buza de jos.

— Sper că ți-o trage exact atât de adânc cât îți dorești.

Bum!

Bum!

Bum! Inima mea.

Simt că leșin…

Se întoarce și, fără vreun cuvânt în plus, iese pe ușa din spate și se duce la lac, la copii. Mă duc la geam și îl privesc. Corpul meu tânjește după atingerea lui, mai dureros ca niciodată. Excitația îmi face pielea să mă furnice și fiecare fir de păr de pe ceafă mi s-a ridicat.

Dar nu am cum să o iau pe drumul ăsta. Nu acum.

Niciodată.

E târziu, iar copiii se duc sus, la culcare. Gabriel a insistat să doarmă pe canapea.

Aș vrea să mai rămân și să mă uit la televizor, dar nu am încredere în partea ușuratică din mine.

Nu pot să mă gândesc decât la scula lui și la cât de tare o doresc.

Sunt dezgustată de mine însămi.

Las teancul de pături pe capătul canapelei.

— Ești sigur că nu vrei să dormi în patul meu?

Mă privește cu ochii lui întunecați și știu că e la fel de dornic ca și mine.

— Dacă am să dorm în patul tău, sunt 100% sigur că o să ne-o tragem.

Mă topesc toată.

În ce poziție?

— Păi, mă prefac neinteresată, asta nu se va întâmpla, așa că vei rămâne pe canapea.

Mă întorc și aproape alerg până sus, fără să privesc înapoi. Merg pe hol, intru în dormitor și închid ușa.

Arunc o privire la încuietoare. *Ar trebui să o las descuiată?* Mi-l imaginez strecurându-se în cameră în timp ce toată lumea doarme și îmi imaginez că mă uit în jos, la fața lui între picioarele mele, la buzele lui ude de excitația mea, la scula tare, pulsând și pregătită de treabă.

Ce dracu' e în neregulă cu tine?

Răsucesc încuietoarea și încep să mă plimb încolo și încoace. Trebuie să scap de tensiunea asta sexuală.

E rău, rău, rău!

Mă trezesc epuizată. Nu am dormit aproape deloc azi-noapte. M-am răsucit de pe o parte pe alta până la orele mici ale dimineții și, sincer, nu cred că am adormit înainte de șase dimineața.

La naiba, și azi am un milion de lucruri de făcut!

Mă târăsc jos din pat și mă duc la baie. Mă holbez la propria imagine în oglinda din baie, mă spăl pe ochi și îmi aranjez părul. N-ar trebui să conteze cum arăt, și totuși, cumva, contează.

Îmi iau halatul pe mine și cobor. Îl găsesc pe Dominic uitându-se deja la televizor. Mă uit la canapea și văd păturile împăturite ordonat la capătul ei.

— Unde e Gabriel? îl întreb.

Arunc o privire prin casă și mă uit în curtea din spate.

— A plecat acasă?

Ridică din nou din umeri. Dumnezeule, copilul ăsta e exasperant!

— Dom, ascultă-mă, te rog!

— Nu știu, nu mai era aici când m-am trezit, mormăie el, de parcă i-aș fi provocat o neplăcere majoră.

— Oh!

Mă duc la ușa din față și văd că mașina lui nu mai este.

— În fine!

O problemă mai puțin cu care să-mi bat capul, presupun. Simt că greutatea lumii mi se ridică de pe umeri. La naiba, bărbatul ăla mă stresează rău!

— Avem balet în dimineața asta, apoi meciul tău, deci o zi grea. Cine vrea clătite?

Privirea mi se plimbă prin tribună.

— Nu e aici, vorbește Debbie în paharul cu cafea.

— Am crezut că o să fie, mormăi distrasă. De ce să te muți tocmai până aici dacă nici măcar nu vii la meci, înțelegi ce zic?

— Păi – ia o înghițitură de cafea în timp ce se gândește – poate i-ai rănit sentimentele aseară când l-ai refuzat.

— I-am rănit planurile pentru sculă, atâta tot. Îmi dau ochii peste cap înainte să continui: Ce crede, că poate să spună câteva lucruri drăguțe, iar eu o să cad pe spate și o să-mi desfac picioarele pentru el?

— Eu aș face-o, e al dracului de mișto, replică Deb cu privirea lipită de teren.

— Ăăă, scuză-mă, tu ești măritată! chicotesc surprinsă.

— Știu, oftează. Și fericită, dar, mamă… la cum se uită la tine…

— Ce vrei să zici?

— Poți să simți cum îi pompează testosteronul prin organism!

Se preface că se înfioară.

— Ce n-aș da să mă dorească un bărbat în felul ăla.

Ce lucru ciudat să spui! Mă încrunt la ea.

— E totul în regulă cu tine și Scott?

— Mda! Nu știu, cred că noi n-am avut niciodată focul ăla între noi.

— Nici măcar la început?

— Nu. Expiră cu putere și reia: Suntem cei mai bun prieteni care fac și sex, dintotdeauna am fost cei mai buni prieteni care fac și sex. N-a fost niciodată o atracție carnală. Adică, acum nu mai facem sex decât o dată la două săptămâni și e mai degrabă o chestie de apropiere decât una ce ține de sex.

— Sunteți în continuare îndrăgostiți unul de altul? o întreb.

— Cred că da.

Se uită în continuare la meci, de parcă discuția asta n-ar interesa-o.

— În ultimul timp a fost distant, însă nu-mi pot imagina viața fără el. Doar că... Face o pauză, de parcă și-ar căuta cuvintele: Atracțiile fizice de genul ăsta nu sunt ceva obișnuit. Dacă găsești pe cineva care te atrage în felul ăsta și el simte la rândul lui la fel, merită explorată.

— Însă istoria noastră...

— E istorie, mă întrerupe ea. Dă-o uitării!

Jack trece prin fața tribunei principale și ne uităm amândouă la el. E îmbrăcat în uniformă și are șosetele de un alb imaculat trase în sus trei sferturi peste tibii.

— La câte întâlniri ai fost cu Jack? mă întreabă ea.

— La cinci.

— Și nici măcar nu v-ați sărutat?

Ridică din sprânceană, întrebător.

Clatin din cap.

— E ciudat, nu crezi?

— Pur și simplu nu simt asta.

Îmi dau ochii peste cap, știind că are dreptate.

— E ceva în neregulă cu mine, sunt sigură de asta.

Jack își ridică privirea și, când ne vede, chipul i se luminează și ne face cu mâna.

— Cobor să îl salut.

Mă ridic.

— Și să ce?

Of, urăsc când Deb devine rațională și dură cu mine!

— Să vorbesc cu el, tu ce crezi?

Mă strecor printre scaune și cobor scările pentru a mă întâlni cu el în îmbulzeala din lateralul stadionului.

— Bună! începe el cu un zâmbet. Superbă zi, nu-i așa?

— Bună, Jack!

De-asta îl plac pe Jack, e atât de… necomplicat, vorbește despre vreme și chestii din astea, de-asta am nevoie în viața mea.

De oameni cumsecade, care te încurajează și care adoră vremea.

— Nu m-ai sunat înapoi aseară.

Se încruntă.

Rahat, nici măcar n-am știu că a sunat!

— N-am avut telefonul cu mine. Îmi pare rău!

Futu-i!

— Bună! toarce o voce adâncă din spatele meu.

Îmi ridic privirea și îl văd pe Gabriel, cu statura lui impunătoare. Părul lui negru e ușor ondulat, poartă ochelari de soare și parfumul divin al aftershave-ului său plutește în jurul meu. Poartă blugi negri și un pulover gri și arată ca un orgasm ambulant.

La naiba!

— Gabriel!

Îmi înghit nodul de emoție din gât în timp ce îmi mut privirea de la un bărbat la altul.

— Bună! mă bâlbâi cu o voce pițigăiată.

Ce dracu' se întâmplă cu laringele meu când sunt în preajma lui?

Îi întinde mâna lui Jack.

— Gabriel Ferrara.

— Salut, eu sunt Jack Spalding!

Jack zâmbește și îi scutură mâna, iar eu privesc agitată de la unul la altul.

— Nu-i așa că azi e o zi superbă? continuă Jack. Soarele strălucește, iar viața e frumoasă!

Pe chipul lui Gabriel apare o urmă de amuzament în timp ce-l privește din cap până-n picioare.

— Okily dokily!

Oh, drace… Ce înseamnă asta?

E o trimitere la Ned Flanders[2], Gabriel îl asociază cu Ned Flanders. Ah… anulați misiunea!

Mă uit la Gabriel cu ochi mari. *Poartă-te frumos, ticălosule!*

Gabriel adoptă o postură dominantă, cu picioarele depărtate, spatele drept și prestanță ieșindu-i prin fiecare por.

— Gabriel e un vechi prieten de la New York, îngaim.

— Dar nu chiar prieten, răspunde Gabriel. Nu-i așa?

— Cine ești? zâmbește Jack, entuziasmat.

— Sunt tatăl gemenilor.

Jack se holbează la el în timp ce încearcă să înțeleagă.

— Ce... ce te aduce la Greenville?

— Familia mea.

— Copiii tăi, îl corectează Jack.

— Copiii mei *și* Grace.

— Dar Grace e cu mine.

— Nu pentru mult timp.

Gabriel se uită în ochii lui cu o provocare tăcută. Lui Jack îi pică fața.

— M-am mutat la Greenville ca să-mi recuceresc fata, anunță Gabriel.

— Te-ai mutat aici? șoptește Jack, incapabil să-și ascundă consternarea.

— Încetează, Gabriel! mă răstesc. Poartă-te frumos!

— A, dar mă port frumos! Îl anunț pe Jack care sunt intențiile mele. Nu e stilul meu să fiu necinstit, doar știi asta, Gracie.

Jack se holbează la Gabriel, îngrozit. Probabil că nu a mai întâlnit niciodată pe cineva atât de agresiv în viața reală; nu mulți oameni au întâlnit.

Gabriel îl privește în ochi pe Jack.

— În dragoste și război, totul e permis... nu-i așa, Jack?

Jack se holbează la el, încremenit.

— Să câștige cel mai bun!

Gabriel îmi aruncă un zâmbet leneș și sexy și apoi îl privește pe Jack.

— Mult noroc, Jack... O să ai nevoie!

Se întoarce și intră agale în mulțime, în timp ce noi ne zgâim amândoi după el.

A fost cea mai egoistă manifestare de putere din istoria universului.

Și a fost al dracului de sexy!

O, Doamne... Fața îmi e roșie ca focul, am transpirat la subraț și de ce dracu' e orgoliul acelui bărbat atât de scăpat de sub control?

Bietul Jack!

— Îmi pare foarte rău, ignoră-l! mă bâlbâi. E... Gabriel e un gen de om diferit.

Jack încă se mai uită chiorâște după el și, dacă e să fiu sinceră, cred că l-a excitat până și pe el.

Își întoarce cu greu privirea la mine.

— Putem să ne vedem diseară?

— Ahhh...

Mă uit în jur, căutând îndrumare divină. Smulge plasturele, nu mai lăsa asta să continue!

— Momentan am multe pe cap, îi răspund. Gemenii sunt în proces de acomodare cu Gabriel și trebuie să le fiu alături.

— A câștigat deja, nu-i așa?

— Nu. Nu a câștigat și nu o să mă împac cu Gabriel. Nici acum, nici vreodată. Îmi pare rău că astăzi a trebuit să ai de-a face cu el, nu a fost corect!

Privirea lui o caută pe a mea, iar compasiunea câștigă. Nu pot să închei lucrurile în condițiile astea. Nu astăzi, oricum. Adică, nu e ca și cum am avea ce să încheiem, întrucât nici măcar nu ne-am sărutat.

— Hai să ne întâlnim la prânz în timpul săptămânii, ce zici?

— Bine! cedează el, zâmbindu-mi strâmb. Chiar te plac, Grace. Cred că avem un viitor împreună.

Mi se strânge inima. Mi-aș dori să fie așa.

— Te sunt eu în timpul săptămânii? propun.

Aprobă din cap, aparent liniștit pentru moment, prin urmare, cu o fluturare din mână, mă îndrept înapoi spre tribuna principală.

— O, Doamne! șoptesc în timp ce mă așez lângă Deb.

— Ce-a fost aia?

— Gabriel e literalmente un coșmar.

— De ce?

— Tocmai i-a spus lui Jack că a venit în oraș să-și recupereze fata.

Privirea lui Deb se aprinde de entuziasm.

— Ce atitudine de troglodit!

— Nu e amuzant, șoptesc furioasă.

— Nu, dar e sexy.

— Taci din gură!

În toți acești ani, nu mi-am dorit decât să lupte pentru mine și copii, însă acum, că în sfârșit a hotărât să o facă, e ultimul lucru de care am nevoie sau pe care mi-l doresc.

Îmi scot telefonul și îi scriu lui Gabriel.

Cum îndrăznești?

Primesc imediat răspuns:

Nimeni nu se pune în calea a ceea ce vreau.

Îmi ies ochii din orbite de furie.

Nu poți să mă ai!

Răspunsul lui sosește rapid.

Dar o să te am.

— Ah, bărbatul ăsta e exasperant!

Îi arăt lui Deb mesajele, iar ea le citește.

— Serios, pot să mă uit la voi doi făcând sex? O să fie al dracului de încins, rânjește ea. Deschide-ți un cont de OnlyFans, o să te îmbogățești!

Îi smulg telefonul.

— Nu o să facem sex.

Am rostit-o mai tare decât aveam de gând, așa că ne rușinăm amândouă când privim în jur. O bătrânică se uită urât la noi.

— Serios acum, mă aplec înspre Deb și șoptesc, ce ar trebui să fac?

— Du-te la magazin! Cumpără lubrifiant!

E patru după-amiaza și niciun semn de la Gabriel de când ne-am întâlnit la meci azi-dimineață.

Văd roșu în fața ochilor și am trântit și am bufnit toată ziua.

Nu e în regulă! Comportamentul lui e complet inacceptabil. Nu poate pur și simplu să apară aici, să fie un ticălos arogant și să încerce să-mi zguduie iubitul. Și nu numai că a încercat, dar a și reușit cu brio. Bietul Jack e zdruncinat până în măduva oaselor… și cine l-ar putea învinovăți?

Nu că eu și Jack am forma un cuplu scris în stele sau ceva de genul. Dar Gabriel nu știe asta? Dacă am fi?

Dacă l-aș iubi pe Jack din toată inima și Gabriel tocmai ar fi plantat o sămânță otrăvită în relația noastră.

Ce-ar fi atunci, hm?

Amestec aluatul de negresă în bol în timp ce bombăn cu voce tare:

— Dacă până acum a crezut că gătitul meu e groaznic, stai să vezi când va gusta următoarea masă gătită de mine! Pun direct rahat de câine în ea.

Amestec viguros aluatul.

— Și dacă are impresia chiar și vreo afurisită de secundă că o să-i suport rahaturile, se înșală amarnic.

— Ce înseamnă rahaturi? întreabă Dominic din ușă.

La naiba… nici măcar nu pot să bombăn pentru mine însămi în liniște?

— Nimic, pisoi, îți cer scuze, e un cuvânt urât! Zâmbesc dulce și adaug: Doar mă gândeam la un serial la care mă uit pe Netflix.

Dacă am învățat ceva în ultimele trei săptămâni legat de parentajul ăsta la comun e să nu îmi las sentimentele să îmi

otrăvească copiii. Odată ce spui ceva în treacăt despre celălalt părinte, ei vor reține pentru totdeauna.

— A venit Gabriel! strigă Lucia entuziasmată de la etaj. Ura!

Coboară scările strigând și se repede pe ușa de la intrare pentru a-l întâmpina.

Dominic se duce la fereastra din față și se uită pe după perdea, urmărind totul tăcut.

— Puiule, de ce nu ieși și tu să-l întâmpini? îl întreb. Ar fi drăguț.

Dominic ridică din umeri, neștiind exact ce să facă.

Începe să-l accepte.

Furia mi se risipește pentru moment și zâmbesc.

— A fost drăguț din partea lui că a venit azi la meciul tău, nu-i așa?

Rămâne tăcut.

— Îți place că Gabriel vine mereu să vă vadă?

Ridică din nou din umeri.

Mă apropii de el și mă așez în spatele lui, apoi îmi las mâinile pe umerii lui și ne uităm amândoi pe geam la Lucia, care turuie un milion de lucruri pe minut. E plină de însuflețire, iar Gabriel râde în timp ce o ascultă și stă de vorbă cu ea. Scot ceva din portbagajul mașinii lui și așază pe iarbă într-o movilă. Zâmbesc privindu-i și apoi îmi amintesc ceva, ceva foarte important.

Gabriel Ferrara e un ticălos… pe care îl urăsc.

Mă întorc în bucătărie ca să continui prepararea negresei.

— Mami, aduc ceva mare în casă! strigă Dominic.

Sper că e un sicriu, pentru că o să aibă nevoie de el.

— De ce nu te duci să-i ajuți? strig drept răspuns.

— Nu știu dacă…

Se gândește.

Of, de ce copilul ăsta trebuie să despice firul în patru?

— O iau pe lângă casă cu lucrurile! strigă Dominic, alergând la ușa din spate.

— Ieși și vezi ce fac!

Îmi dau ochii peste cap în timp ce torn aluatul de negresă în tava pentru prăjituri.

— Vii și tu? întreabă Dominic plin de speranță.

Of...

— Sigur!

Deschid ușa din spate, iar Dominic se oprește lângă mine.

— Bună amândurora! începe Gabriel, zâmbindu-ne, în timp ce el și Lucia cară ceva spre marginea apei.

— Bună!

Zâmbesc printre dinți.

Muistule!

Dom mă ține de mână și își mușcă buza de jos, de parcă ar vrea să-și ascundă zâmbetul. E insuportabil de drăguț.

— Ce aveți acolo? strig spre ei.

— Am cumpărat pentru noi o masă de joc și scaune noi și un șemineu de exterior.

Pentru „noi".

Mijesc ochii.

— De ce?

— Pentru că m-am gândit să jucăm cărți aici afară, diseară.

Strâng din dinți.

Te-ai gândit greșit. In seara asta te înec în lac și-ți îngrop cadavrul în pădure.

— Oh! exclam. Minunat!

Intru înapoi. Azi chiar nu sunt în stare să îl suport. Chestia asta e un coșmar!

Gabriel începe să aranjeze masa de joc și să desfacă scaunele, iar Dominic se îndreaptă agale spre marginea apei ca să se uite la ei.

— Dom, poți să te ocupi tu de surcelele pentru foc? îl întreabă Gabriel. Am nevoie de un bărbat care să se ocupe de șemineul ăsta de exterior. Crezi că poți să faci asta?

— Bine! răspunde Dom entuziasmat, apoi dă fuga înăuntru ca să-și ia lucrurile.

Începe să adune surcele și să le arunce în coș.

Of... Îmi ochii peste cap. Acum se folosește de tendințele de piroman ale lui Dom ca să formeze o legătură cu el.

Bine jucat!

Mă uit în cuptor la negresă și mi-l imaginez pe Gabriel înecându-se cu ea.

— Mami, facem focul în spate! strigă Dominic. Și jucăm Uno!

Oh…

E tare, tare nerăbdător.

— Sună distractiv, puiule! Poate am putea să aducem și niște pături afară, sugerez.

Ochii lui Dom scânteiază.

— Cele în carouri, din dulapul de rufe?

— Îhî!

Fuge sus, urcând câte două trepte deodată.

— Te superi dacă intru pe ușa ta din spate? toarce vocea adâncă a lui Gabriel.

Îmi ridic ochii și îl văd stând în ușă. Îmi aruncă acea privire și știu exact la ce ușă din spate se referă.

— Nu vei intra niciodată pe ușa mea din spate, bombăn sec.

— Faimoasele ultime cuvinte!

Se uită în cuptor să vadă ce gătesc.

— Ascultă, nu vorbi cu mine! șoptesc în timp ce mă uit în jur, ca să văd dacă pot să vorbesc fără să mă audă cineva. Ai încurcat-o!

— Excelent!

— Cum adică, excelent?

— Încurcăturile sunt preferatele mele.

Poftim?

— Mami! ne întrerupe Lucia, intrând în casă. Jucăm Uno și facem focul afară.

— Minunat! exclam cu un entuziasm exagerat.

— Ce bucurie, e cea mai frumoasă seară din viața mea!

Lucia se întoarce cu spatele, iar eu îmi încrucișez ochii și îmi bag degetele pe gât. Ochii lui Gabriel strălucesc jucăuș. Lasă o sacoșă cu cumpărături pe blat.

— Și, uite, am cumpărat gustări.

— Ce chestie, tocmai voiam să-ți gătesc ceva deosebit de special!

— Te rog să nu faci asta!

— Ha-ha, ce amuzant ești! bombăn, întorcându-mă să verific negresa.

Omoară-mă chiar acum!

Chestia asta e un coșmar, dar copiii sunt extrem de entuziasmați. Nu am cum să stric asta.

Iar el o știe.

Maestrul manipulării.

Exasperant!

O jumătate de oră mai târziu stăm în jurul micuței mese de jocuri, pe marginea lacului, iar Gabriel citește instrucțiunile de la Uno cu voce tare în timp ce copiii ascultă cu atenție.

Pentru numele lui Dumnezeu, nu e fizică cuantică! Împarte naibii cărțile, că n-am timp pentru rahaturile astea!

— Fiecare jucător primește șapte cărți, citește el.

— Știm, oftez.

El își ridică privirea.

— Știți? Se uită în jur, dezamăgit, și adaugă: Ați mai jucat cu toții jocul ăsta înainte?

— Nu chiar exact ăsta, minte Dominic. Ăsta e un tip diferit.

Poftim?

— A, ce bine! exclamă Gabriel, zâmbind ușurat.

De ce a spus Dom asta? Am mai jucat jocul ăsta de zece milioane de ori până acum.

Lucia mă privește zâmbitoare.

— E foarte distractiv, nu-i așa, mami?

— Cea mai frumoasă seară din viața mea!

Îmi beau vinul, încruntată. Sunt sigură că grădinăritul cu Jack ar fi mai distractiv decât asta.

Gabriel împarte cărțile, apoi le luăm cu toții și începem să ni le aranjăm în mână. Le arunc o privire copiilor, care zâmbesc prostește. Ce fericiți sunt!

Am o experiență extracorporală pentru o clipă, amintindu-mi cum visam la o seară exact ca asta pentru ei.

Distracție simplă, alături de tatăl lor.

Mă copleșesc emoțiile și îmi dau lacrimile pe neașteptate. Clipesc pentru a mi le ascunde și apoi îmi ridic privirea ca să văd dacă Gabriel se uită la mine. De parcă ar ști exact

cum mă simt, îmi oferă un zâmbet cald și dă subtil din cap, iar eu zâmbesc la rândul meu.

Trebuie să scot sentimentele mele din ecuație. Seara asta înseamnă totul pentru gemeni și Gabriel, și asta e tot ce contează.

Două ore mai târziu.

Lemnele trosnesc în foc, iar Gabriel și Dominic își țin bețele în flăcările pâlpâitoare. S-a lăsat noaptea și, odată cu ea, calmul senin al lacului.

E frumos aici afară!

— Abia aștept să gust bezelele astea calde! spune Lucia, radiind toată.

Noi două stăm la masa de cărți, așteptând ca băieții să ne servească cu desertul.

— Nu-mi vine să cred că n-ai mai mâncat așa ceva, zâmbește Gabriel cu mândrie în timp ce răsucește bățul.

Cred că am mai mâncat acum niște ani și cineva s-a ales cu o ditamai arsura la buză, așa că nu le-am mai luat niciodată. Dar nu am de gând să le spun asta.

— Aproape gata, îl anunță Gabriel pe Dominic. Mai întoarce-o o dată!

Dominic răsucește iar bățul, concentrându-se de parcă ar face o operație pe creier. Nu i-a spus mare lucru direct lui Gabriel în seara asta, însă îi soarbe fiecare cuvânt.

Sunt fericită și tristă, și copleșită și, la dracu', când îi văd împreună cu el, îmi dau seama cât de multe au pierdut!

— Gata! îi spune Gabriel lui Dominic.

Vin la noi și ne înmânează cu mândrie bețele cu bezelele topite în capete.

— Aveți grijă, sunt fierbinți! ne avertizează el. Suflați, ca să le răciți.

Copiii îi ascultă cuvintele de parcă ar fi o predică și încep să sufle spre bezelele lor într-un mod exagerat.

El ia o gură mică și zâmbește.

— *Ah, davvero delizioso!*

(„Ah, cu adevărat delicios!")

Dominic gustă.

— *È la cosa più deliziosa che abbia mai assaggiato.*

(„E cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată.”)

Gabriel zâmbește.

— *Lo mangeremo quando andremo in Italia, non è vero, Mamma?*

(„O să mâncăm asta când o să ne mutăm în Italia, nu-i așa, mami?”)

— Vorbește engleză, Dom, nu te înțeleg! îi răspund.

— O să mâncăm asta când o să ne mutăm în Italia, nu-i așa, mami? repetă el.

— Sigur!

Lui Gabriel îi pică fața în timp ce se uită la Dominic.

— Vrei să locuiești în Italia?

Dominic aprobă din cap.

— *Lo stesso vale per Lucia. Mamma ha detto che non appena compiremo sedici anni ci trasferiremo lì per un paio di anni per imparare la lingua e le tradizioni.*

(„Și Lucia la fel. Mama spune că, atunci când vom împlini 16 ani, ne vom muta acolo pentru doi ani ca să cunoaștem cultura.”)

Privirea lui Gabriel o caută pe a mea.

— Vreau să știu cine sunt cu adevărat.

Zâmbesc cu tristețe.

Ochii i se umplu de lacrimi în timp ce mă privește atent peste masă.

E unul dintre momentele acelea când planetele se aliniază și știi că toată hotărârea și eforturile depuse ani la rând au meritat.

— Am vrut să-i pregătesc cât mai bine posibil pentru lumea ta.

— Lumea noastră, Gracie, șoptește el. E lumea noastră.

Oh…

De data asta nu-și mai poate reține lacrimile și și le șterge în timp ce îi curg pe obraji. Este pentru prima dată când îl văd așa, minunat de vulnerabil.

— De ce ești trist? întreabă Lucia.

— Sunt fericit!

Se ridică, mă trage de pe scaun și mă îmbrățișează strâns.

— Mulțumesc, mulțumesc! șoptește în timp ce mă ține aproape. Habar n-ai cât înseamnă asta pentru mine.

Îmi dau voie să mă relaxez în îmbrățișarea lui și apoi, cu o precizie de ceasornic, corpul lui puternic începe să comunice cu al meu și simt fiorul excitației crescând între noi. Mă smulg din strânsoarea lui.

Se uită în ochii mei și știu că și el a simțit același lucru.

— Să revenim la joc! le propun ca să schimb subiectul. Sunt aproape să te bat măr, domnule Ferrara.

— Da! mârâie Dominic.

— Și eu, intervine și Lucia. De data asta o să câștig.

El se așază la loc și zâmbește printre lacrimi în vreme ce se uită în jurul mesei, și, pentru prima dată în viața lui, a rămas complet fără cuvinte.

Și, pentru prima dată după mult timp, mă simt mândră de mine.

— În pat!

Îl sărut pe Dominic pe cap în timp ce urcă scările.

— Vin și eu imediat să îți spun noapte bună.

— Bine!

— *Buona note!* spune Gabriel de lângă mine.

— *Buona note!* răspunde Dom, urcând scările. Noapte bună, mami!

Intru în bucătărie ca să fac ordine, iar Gabriel zăbovește lângă ușă, de parcă ar vrea să spună ceva, însă se abține.

— Îți mulțumesc pentru seara asta! îi spun. A însemnat mult pentru copii.

— Eu sunt cel care ar trebui să-ți mulțumească ție.

Se uită în ochii mei și, ca fluxul în ocean, atmosfera se schimbă, iar între noi trosnește electricitatea.

— Nu pot…

— Dormi în patul meu în seara asta! îl întrerup.

Nu știu ce urmează să zică, dar chiar nu am nevoie să aud.

— Nu, nu.

— Eu dorm bine pe patul pliant, tu ești de două ori mai lung decât canapeaua. Dormi în patul meu!

— Gracie, eu…

— Hai să nu stricăm o seară frumoasă, da? îl întrerup. Orice ai avea de gând să spui… te rog să n-o faci!

Se uită în ochii mei și îmi dau seama că, în adâncul sufletului, știe că am dreptate.

— Noapte bună!

O pulsație joasă și adâncă îmi vibrează între picioare și la dracu', trebuie neapărat să trec peste atracția asta stupidă! Orice ar crede corpul meu că are nevoie, nu se va întâmpla…

Nici acum, nici altă dată.

Urc scările câte două trepte deodată. Aș vrea să fie mâine deja, căci o să fie o noapte lungă.

Dau păturile la o parte și mă zgâiesc la tavan; e un infern sufocant aici! Oare există vreun pic de aer în dormitorul ăsta?

De ce e atât de al naibii de cald?

Dominic doarme adânc în patul lui, iar eu sunt întinsă pe patul pliant. Gândurile mi se îndreaptă spre Gabriel și cât de emoționat a fost când a aflat că într-o bună zi avem în plan să mergem în Italia. A fost o amintire grozavă, una pe care o voi ține minte mereu.

Cât de șocat a fost! Habar n-avea ce urmează și asta a făcut lucrurile cu atât mai speciale. Îi văd lacrimile și zâmbesc în întuneric.

Bum, bum…

La dracu', trebuie să mi-o trag sau cel puțin să am parte de o întâlnire intimă de vreo trei ore cu Bob, vibratorul meu. Sunt încinsă, excitată și am energie sexuală în exces, și știu că e numai din cauză că e el din nou prin preajmă. Ceea ce e o tâmpenie, pentru că e ultima persoană cu care aș vrea să fac sex.

Ce bine ar fi dacă corpul meu ar ține pasul cu ranchiuna logică din mintea mea!

Din păcate, instinctul meu primar uman și foarte feminin de a mă împerechea cu un mascul dominant a fost declanșat.

Simplul fapt că sunt în preajma lui e dificil tare.

Tare…

Pun pariu că el e tare… O imagine cu el gol și uitându-se la mine îmi trece prin minte. O imagine pe care n-am uitat-o niciodată, pentru că îmi este imprimată în creier.

O singură noapte cu el în persoană mi-a oferit ani de fantezii.

Încetează!

Of! Îmi trec mâna prin păr, mă răsucesc pe o parte și lovesc perna cu pumnul.

Mă holbez la tavan mai mult de o oră până când nu mai suport. Poate am nevoie să merg la baie? Poate de-asta nu pot să dorm.

Cobor din pat și îmi trag în jos cămașa albă de noapte. Nici nu e de mirare că nu pot să dorm – m-am încurcat cu totul în mizeria asta. Nu sunt obișnuită să dorm în pijama.

Merg pe vârfuri la baie. Mica lampă de veghe roșie care se alimentează de la priză aruncă o strălucire caldă în încăpere. Îmi fac nevoile și stau la chiuvetă, spălându-mă pe mâini, când îmi simt părul dat deoparte și buze moi sărutându-mă pe gât.

E aici.

Mi se face pielea de găină pe șira spinării, iar genunchii mi se înmoaie.

Mă sărută din nou pe gât. De data asta, dinții îmi zgârie ușor pielea și simt cum mă inundă un val de excitație. Îmi cuprinde corpul cu mâinile și mă trage în spate, spre erecția lui.

Privirile ni se întâlnesc în oglindă, iar el mă mușcă de lobul urechii. Mă ține strâns, iar mâna sa îmi strânge cu putere sânul. Poartă numai boxeri, iar corpul lat și musculos e acoperit de o frumoasă umbră roșiatică.

— Gabriel…, scâncesc. Nu cred…

— Nu te mai gândi! îmi suflă el în ureche. Doar simte!

Mâna îi coboară pe partea din față a chiloților și descrie cercuri cu degetele peste labii în timp ce mă desface.

Are flăcări în privire când simte cât sunt de udă.

Futu-i…

Îmi întoarce capul și mă sărută; limba lui e nemiloasă, iar degetele pătrund adânc în sex. Corpul mi se contractă în jurul lui, iar el geme, încântat, cu gura lipită de a mea.

Are loc un scurtcircuit.

Brusc, suntem disperați.

Îmi saltă genunchiul pe blat, desfăcându-mă complet, și apoi își afundă degetele adânc în mine, lărgindu-mă. Scâncesc în timp ce corpul lui îl cotropește pe al meu. Îl simt cu toată lungimea erectă lipită de fund.

Începe să mi-o tragă cu mâna în timp ce mă sărută adânc, iar sunetul excitației mele acceptându-l în mine răsună în încăpere. Sărutul nostru e animalic, dinții ni se lovesc și mă strânge de maxilar aproape dureros.

Însă nu am cum să mă opresc…

Am nevoie de el, chiar dacă numai fizic, chiar dacă numai pentru o noapte. În momentul ăsta, acum! Numai el îmi poate oferi ce are nevoie corpul meu.

Mă răsucește și mă așază pe dulăpiorul din baie, ridicându-mi picioarele astfel încât tălpile să mi se sprijine de blat. Sunt într-o poziție ghemuită și astfel, sunt complet la mila lui.

Ochii lui întunecați mă fixează în timp ce degetele groase alunecă încet în sex.

Mai întâi două, apoi trei… apoi patru. Mișcări adânci, puternice, aproape rupând blatul. Îl prind de antebraț și simt cum se încordează în timp ce își încovoaie degetele adânc în corpul meu.

Există un motiv pentru care Gabriel Ferrara e o legendă. Nimeni nu poate să facă o femeie să-și dea drumul atât de tare ca el. Știe exact ce butoane să apese.

De fiecare.

Afurisită.

De dată!

E prea bine! Nu mai pot să vorbesc… nici să respir. Podeaua ne fuge de sub picioare, iar eu văd stele verzi.

Îmi scapă un geamăt adânc în timp ce corpul meu face exact ce a fost prevăzut de la natură să facă. Mă cutremur cu

putere și mă țin de el în timp ce sunt zguduită de un orgasm care mă izbește ca un marfar.

Mă sărută fără încetare în timp ce corpul meu se cutremură, iar limba îi pătrunde adânc în gura mea și știu că abia își mai poate păstra controlul.

— Treci naibii în pat! mârâie cu gura lipită de a mea, ținându-mi fața în palme.

Eu... nu mai am niciun gând în minte. Cel puțin, niciunul care să aibă vreo logică.

În clipa următoare sunt trasă de mână pe hol spre dormitorul meu, iar el închide ușa și răsucește încuietoarea.

Mă uit buimacă prin cameră.

— De ce e salteaua pe jos?

— Pentru că ai s-o primești cum trebuie.

Mă împinge pe spate.

— Știai că urmează să se întâmple asta? îl întreb, încruntată.

— Normal că știam! Feromonii tăi mi-au supt-o toată ziua.

Își scoate scula peste marginea boxerilor și mi-o trece peste gură, iar lichid preejaculator mi se întinde pe buze.

Futu-i...

Îl iau adânc în gură și îmi răsucesc limba, iar el își dă capul pe spate în timp ce îmi ține capul cu mâinile.

— Suge-o!

Se împinge adânc în gâtul meu până când mă înec. Ochii îi ard în timp ce rămâne înfipt prea adânc și nu mai rezist. Mă retrag.

— Prea mult! tușesc.

— Ai dreptate!

Mă împinge pe spate și se așază peste mine, aducându-mi picioarele peste antebrațele lui și susținându-se în coate.

— Tu ești prea al dracului de mult!

Alunecă încet și adânc în mine și fiecare mușchi din corp mi se contractă în jurul lui.

Ne privim unul pe altul în timp ce corpurile noastre fac schimb de energii.

Între noi plutește o magie, o vrajă care, odată aruncată, nu mai poate fi ruptă. Corpul meu îi oferă moliciunea de care are nevoie tăria lui și viceversa.

Clipește și închide ochii de parcă s-ar simți complet copleșit. Mă uit în sus la el, înfiorată.

Nu a existat niciodată un amant care să dea mai multă dependență. Gabriel Ferrara e amantul suprem. Dotat, experimentat și intens.

Puterea care emană din corpul lui e copleșitoare. Fantezia oricărei femei.

Se retrage încet și alunecă din nou înăuntru.

— OK? șoptește.

Încuviințez cu mișcări din cap, recunoscătoare pentru faptul că, și atunci când e excitat, e conștient de mărimea lui și de daunele pe care le poate provoca corpul lui. Alunecă din nou înăuntru și descrie cercuri cu șoldurile, mai întâi într-o direcție, apoi în cealaltă, ca să mă desfacă să îl pot primi.

Picioarele îmi sunt ridicate pe umerii lui, iar în poziția asta sunt complet la mila sa.

Se apleacă peste mine și mă sărută cu apăsarea perfectă. Închid ochii de plăcere.

— Să îmi spui dacă devin prea dur! îmi șoptește în ureche, în timp ce buzele i se plimbă pe gâtul meu.

— Sunt bine, răspund sacadat. Mai bine decât bine, e perfect. Futu-i!

Se retrage și apoi se izbește adânc.

— Oh…, scâncesc și mă agăț de el.

Arunc o privire spre oglindă și văd cum cvadricepșii puternici i se contractă în timp ce mi-o trage. Corpul îi strălucește de transpirație, iar mușchii de pe umerii lați ies în evidență în timp ce își susține propria greutate.

Șoldurile mă izbesc adânc, zdrobitor, aproape făcându-mă să trec prin saltea. Sfinte Dumnezeule, s-ar putea să nu supraviețuiesc!

Începe să geamă, iar sunetul pielii noastre lovindu-se răsună în încăpere.

Arunc o privire spre ușă – oare a încuiat-o?

Dacă vreun copil intră acum, va fi traumatizat pe viață. La dracu', pe cine păcălesc, eu cu siguranță voi fi!

Niciun fel de sex e chiar atât de bun.

Găsim un ritm, loviturile lui adânci, zdrobitoare, fiind întâmpinate de moliciunea corpului meu.

— Gracie! șoptește, privindu-mă atent.

Îi zâmbesc tandru și îi cuprind chipul în palme. Mă ridic pe jumătate ca să îl pot săruta.

Nu e suficient că e în mine, am nevoie de mai multă apropiere.

Se oprește în timp ce ne sărutăm. Are ochii închiși și e complet pierdut în acest moment. Orgasmul meu e atât de aproape, încât pot să-l simt. Mă contract în jurul lui, iar el geme de plăcere.

Mă străbate un fior și o fac din nou. Mă apucă și mai strâns. E aproape.

— Fute-mă! șoptesc. Doar fute-mă! Dă-mi totul!

Se izbește în mine, lăsându-mă fără aer în plămâni. Strigăm amândoi în timp ce își dă drumul adânc în mine.

Cu inimile bubuind, rămași fără aer și pe deplin copleșiți, ne sărutăm cu tandrețe, ținându-ne strâns în aburul divin al plăcerii.

Timpul pare să stea în loc.

Într-un târziu, se prăbușește pe saltea alături de mine și mă trage aproape. Sărutându-mă în continuare din nou și din nou. Limba sa mă venerează cu tandrețe, corpul lui picură din al meu, iar penisul moale se sprijină de coapsa mea desfăcută.

Între noi plutește o tandrețe minunată, ceva ce nu am mai simțit niciodată din partea lui.

— Visurile chiar se împlinesc, șoptește în întuneric. Nu-ți mai dau drumul niciodată, Gracie.

Mă sărută din nou și apoi cade pe spate, complet epuizat.

Tavanul devine neclar în timp ce mă uit în sus la el printre lacrimi.

Ce-am făcut?

Tresar când mă trezesc. Am visat? Mă uit într-o parte și îl văd pe Gabriel dormind adânc, pe spate. Închid ochii îngrozită.

O, nu… *futu-i*!

Respirația lui regulată îmi spune că încă doarme adânc. Mă dau încet jos din pat și, în timp ce îmi las picioarele jos, simt o usturime intensă între picioare.

Au, mă doare! Bărbatul ăsta e un animal.

Îmi trag halatul pe mine și mă strecor afară din cameră. Îmi țin respirația în timp ce închid ușa în urma mea cât de neauzit pot. Nu vreau să se trezească încă, am nevoie să mă adun înainte să fiu nevoită să dau ochii cu el.

Străbat holul în grabă și mă văd în oglindă, cu părul ciufulit și fața îmbujorată. Arăt de parcă aș fi fost futută bine și cum trebuie. Mă rog, așa și e, din toate punctele de vedere, deci… ăsta e adevărul.

Uf…

Cobor scările în grabă și pornesc cafetiera, apoi mă plimb dintr-o parte în alta, așteptând.

E un dezastru!

Cea mai colosală greșeală dintre toate greșelile.

M-a rănit atât de rău, încât mi-a luat ani buni să îmi revin… și e suficientă o adiere a bărbăției lui ca să mă transforme într-o mâță maidaneză în călduri.

Aparatul piuie și îmi vine în minte imaginea noastră de noaptea trecută.

La dracu'… Chiar a fost un sex pe cinste!

Încetează!

Îmi fac cafeaua și ies din casă ca să stau pe malul lacului. O sun imediat pe Deb.

— Te-ai culcat cu el, nu-i așa? răspunde ea.

— De unde știi?

— Ce alt motiv ai avea să mă suni la șapte dimineața?

— E un dezastru, în puii mei! șoptesc.

— Păi… domnișorica ta îl place.

— Domnișorica mea e o ușuratică.

— Evident!

— Doamne!

Îmi trec mâna prin păr, dezgustată de mine însămi.

— Deci…

— Deci, ce?

— Cum a fost?

— Sex ca în filmele porno. Mă strâng de rădăcina nasului și adaug: Absurd de bine.

— Hmm!

Se gândește câteva secunde.

— S-ar putea să meargă.

— N-o să meargă, Deb! șoptesc mânioasă. Nici măcar nu vreau să meargă. Da, e sexy, dar e un ticălos obsedat de control și putere care îmi va frânge inima, și asta după ce îmi va smulge și ultimul fir de încredere în mine pe care l-am avut vreodată.

— Nu știi asta.

— Ba da.

— Mami! se aude o voce de la ușa din spate.

Mă întorc și îl văd pe Dom pe trepte cu părul ciufulit și în pijamaua cu dungi.

— Trebuie să închid.

— Ce-ai de gând să faci? întreabă Deb.

— Să-mi înscenez propria moarte sună bine.

Închid, mă apropii de Dominic și îl iau în brațe.

— Bună dimineața, băiețelul meu special!

El mă ține strâns mult timp.

Lucrul meu preferat pe lume sunt îmbrățișările de dimineață pe care mi le dau amândoi copiii mei. E ca și cum nu m-ar fi văzut de un an.

Lucia iese afară somnoroasă, cărând după ea ursulețul de pluș, și e toată șifonată și somnoroasă. Mă aplec să o îmbrățișez și pe ea.

— Unde e tati? întreabă ea nonșalant.

Lumea mi se învârte pe loc.

„Tati."

Brusc, mă simt copleșită de emoții. O să le distrug asta. Lucrurile între noi vor merge prost și el îi va părăsi, și totul va fi din vina mea.

— Încă doarme.

— Putem să ne uităm la desene? întreabă Dom.

— Sigur!

— Putem mânca prăjituri Pop Tarts la micul-dejun?

Eu o să mănânc tequila.

— De ce nu?

Se așază amândoi pe canapea și încep să se uite la desene, iar eu încerc să concep un plan de management al crizei.

Bun… Mă gândesc mult și intens lângă chiuvetă și privind pe fereastră spre lac.

Acum ce fac?

Nu am un sentiment de bun augur. Nu mă simt exaltată sau extaziată ori măcar vag entuziasmată.

Tot ce simt e groază. O catastrofă iminentă, care mă apasă ca o pătură grea.

— Bună dimineața! aud vocea calmă a lui Gabriel în spatele meu.

— Bună! strigă Lucia.

— Salut! mormăie Dominic.

Închid ochii când îi simt mâinile înconjurându-mi talia din spate și buzele coborându-i pe gât.

— Bună dimineața!

Mă apasă cu șoldurile și îi simt erecția pe sub haine.

— Încetează!

Mă retrag din strânsoarea lui.

— Ce s-a întâmplat, ai avut o noapte grea?

Chicotește.

— Suntem un pic obosiți și morocănoși astăzi, îngeraș?

— O, Doamne! exclam, făcând încă două cești de cafea. Poți să… nu?

— Să nu, ce? mă tachinează el, cu acea sclipire necuviincioasă în ochi.

— Să nu fii atât de – fac ochii mari în timp ce caut cuvântul potrivit – arogant.

— Imposibil! Mă trage aproape de el și mă sărută pe buze, apoi adaugă: Am avut cea mai bună noapte din viața mea și oficial plutesc pe un nor.

— Bea-ți cafeaua! bolborosesc sec. Îmi dai fiori.

— A fost atât de – ridică din sprâncene, de parcă vede imaginile în minte – incredibil de sexy azi-noapte. Nu-i așa?

Își lipește buzele de urechea mea, completând: Îmi lasă gura apă numai când mă gândesc.

— Încetează! șoptesc, îndepărtându-mă de el. Trebuie să stăm de vorbă.

Își bea cafeaua și îmi aruncă acea privire.

— Ești iritată? Pentru că scula mea este.

— Mă îndoiesc, scula ta e în cea mai bună formă.

Mă uit în jur vinovată.

— Ascultă… asta nu se mai poate repeta.

— Ce vrei să zici?

Zâmbește, crezând că e un fel de joculeț în care o fac pe inabordabila.

— Noi doi… trebuie să încetăm… Nu e bine.

El chicotește și mă apucă ferm de fund, trăgându-mă aproape.

— Ăsta e doar începutul și nu știi să minți, pentru că a fost al dracului de bine.

Cioc, cioc, cioc! se aude la ușă.

— E cineva la ușă! strigă Dominic în timp ce o deschide.

— Bună! se aude vocea unei femei.

— Salut! răspunde Dominic.

Lui Gabriel îi pică fața și pleacă grăbit înspre living.

IIa?

Ies și văd o femeie superbă, cu părul lung și negru și o structură osoasă perfectă. Fața i se schimonosește de lacrimi când îl vede pe Gabriel în cealaltă parte a camerei doar în boxeri, iar mie mi se oprește inima.

Futu-i!

Ariana!

---

[2] Ned Flanders este un personaj fictiv din serialul animat *Familia Simpson*, reprezentând tipologia vecinului de treabă, mereu binedispus și veșnic luat peste picior de personajul principal, Homer Simpson (n. tr.).

22

Grace

— Bună, Ariana! rostește Gabriel calm. Ce se întâmplă?

Vocea lui e mieroasă și blândă, vocea pe care o folosește cu copiii.

— Te-am așteptat la tine acasă toată noaptea.

Fața i se contorsionează de plâns.

— Iar tu nu ai venit acasă.

Pot să simt de aici cum i se frânge inima.

— Vino, haide să…

Întinde brațul spre ea.

— Ar trebui să ieșim afară și să stăm de vorbă.

Lucia și Dominic urmăresc totul cu mare interes. El deschide ușa de la intrare și face un semn.

— Pe aici!

— Nu plec nicăieri! urlă ea, disperată.

Hopa!

Gabriel strânge din buze, evident enervat.

— Grace, te rog, poți să duci copiii la Debbie?

— Nu! urlă Ariana. Ar trebui să știe ce ai făcut.

Gabriel îmi caută privirea cu o expresie insistentă.

— Acum!

Ahhh…

— Haideți, copii!

Îmi înșfac cheile.

— Tatăl vostru are nevoie să poarte o discuție în privat.

— Rămâi acolo! urlă ea la mine.

Copiii îngheață pe loc.

— Grace! insistă Gabriel.

— Acum! strig și eu, apoi îi apuc pe Dominic și pe Lucia de mâni și îi trag afară pe ușa din spate.

Coborâm scările în grabă, ajungem în față, la mașină, și aud sunet de sticlă spartă dinăuntru.

Fir-ar, acum îmi distruge casa!

— Ce se întâmplă? vrea Dominic să știe.

Habar n-am cum să răspund.

— Ăăă…

Smucesc de portiera mașinii.

— Discutăm pe drum.

Ariana începe să țipe și să urle înăuntru. Se aude în tot cartierul. O, Doamne, își pierde complet cumpătul! Și cine ar putea s-o învinuiască? Și-a găsit proaspătul fost, în boxerii de mătase, împreună cu o altă femeie și copiii acesteia. Dacă ar mai ști și ce s-a întâmplat noaptea trecută… *Știe*.

Biata fată!

— Suntem încă în pijamale, protestează Dom.

— E în regulă! bolborosesc în timp ce îl împing în mașină.

Înăuntru se mai sparge ceva. Rahat… El o fi în siguranță? Oare ar trebui să sun la poliție sau ceva de genul?

Ne înghesuim în mașină și demarăm în trombă.

— Cine era doamna? întreabă Dominic.

— Prietena tatălui vostru.

— De ce plângea?

Strâng de volan până mi se albesc încheieturile degetelor. Cum dracu' răspunzi la întrebarea asta? Nu pot să mint, a văzut cu ochii lui.

— Ea și tatăl tău au fost împreună, el s-a despărțit de ea, iar ea e evident supărată.

Îmi ridic privirea, uitându-mă la el în oglinda retrovizoare.

— E în regulă, lucrurile astea se întâmplă uneori între adulți.

Mă privește în ochi și văd cum prin căpșorul lui trec un milion de gânduri.

— Face mereu fetele să plângă, nu-i așa?

Mi se strânge inima.

Copiii n-au avut niciodată parte de așa ceva. Fără un tată cu normă întreagă sau bărbat în casă, din fericire au fost protejați de orice fel de perturbare sau ceartă.

— Nu, nu face mereu fetele să plângă. Relațiile dintre adulți sunt complicate, Dom. Din fericire pentru voi, chestiile de copii sunt mult mai ușor de rezolvat.

— De ce am plecat?

— Gabriel nu voia să fiți acolo când ea era mânioasă și supărată, atâta tot. Va fi bine, nu vă faceți griji!

Gândul îmi zboară la Gabriel, la mine acasă. Sper că e în regulă. Poate ar trebui să las copiii la Deb și să mă întorc să văd ce face?

Cu siguranță prezența mea nu va face decât să înrăutățească situația. Nu... Trebuie să stau departe.

Intrăm pe aleea lui Deb, iar ea e afară cu o ceașcă de cafea, udându-și grădina. Se încruntă când ne vede pe toți coborând din mașină în pijamale.

— Ce se întâmplă?

— Iubita lui Gabriel a venit la noi, plângea și a spart chestii din sticlă, răspunde Dominic, trecând pe lângă ea și intrând în casă. A luat-o razna și ne distruge locuința.

Deb face ochii mari și se uită la mine.

— Serios?

— Al dracului! oftez. Am nevoie de cafea.

Stăm amândouă în bucătăria ei, adâncite în gânduri.

— Cred că ar trebui să te întorci și să vezi ce face, spune Deb. Dacă ea...

Îmi trec mâna peste față în timp ce mă gândesc.

— Se descurcă el.

— De unde a știut unde locuiești?

— Habar n-am.

— Și a stat în fața casei lui toată noaptea, așteptându-l să vină acasă?

— Așa se pare.

Mi se strânge inima.

— M-am aflat și eu în situația ei și mi se face rău, știind cât de rănită trebuie să se simtă.

— Dar acum el e al tău.

Deb ia o înghițitură de cafea.

— Of, nu e deloc al meu! Clatin din cap, dezgustată, și adaug: Nu te entuziasma, a fost un eveniment singular!

— Ești sigură?

— Categoric!

Gabriel

Grace se grăbește să iasă cu copiii pe ușa din spate, iar mie mi se strânge inima. Ultimul lucru pe care mi l-am dorit vreodată e ca ei să aibă de-a face cu asta.

Îmi îndrept atenția către Ariana. Plânge isteric și și-a pierdut controlul.

— Calmează-te! îi spun.

— Să mă calmez? icnește. Să mă calmez? urlă din nou. I-ai tras-o?

Rămân tăcut, neștiind ce să spun.

— Spune-mi adevărul, Gabriel! Te-ai culcat cu ea în noaptea care ar fi trebuit să fie noaptea nunții *noastre*?

Futu-i!

Am fost atât de preocupat cu Grace și copiii, încât am pierdut complet noțiunea timpului. Ieri ar fi trebuit să fie ziua nunții noastre.

Sunt un mare nemernic.

— Măcar ți-ai amintit? șoptește ea printre lacrimi, iar vocea i se stinge, trădându-i durerea.

— Sigur că mi-am amintit! mint.

Trebuie să dezamorsez situația asta și să o scot de aici, căci e complet instabilă.

— Sunt aici ca să-mi văd copiii.

— *Nu* mă minți!

Înșfacă un pahar și îl aruncă spre capul meu. Paharul se sparge de perete.

— Hei! spun cu fermitate. Nu spargi nimic în casa asta!

Ea înhață alt pahar și îl aruncă, iar cioburi zboară peste tot când paharul se sparge, izbindu-se de perete.

— Îi dau foc la toată casa asta nenorocită! Nu e decât o curvă care distruge relații!

Of! A stat de vorbă cu mama.

— Hai să mergem la mine!

Unde dracu' e Mark?

— Nu! Vreau să o aștept să se întoarcă.

Își încrucișează brațele și începe să umble dintr-o parte în alta.

— Am câteva întrebări să îi pun.

— Cum ar fi?

— Asta știu doar eu, iar tu urmează să afli.

Furia mea clocotește periculos. O prind de mână.

— Ieși! Acum!

— Nu! urlă ea și începe să mă lovească cu putere în piept. Cum ai putut? țipă isteric. Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

Continuă să mă lovească din nou și din nou.

— Ai spus că mă iubești. Urma să ne începem viața împreună, cum ai putut să lași în urmă ceva atât de frumos?

Mă izbește fără încetare cu pumnii în piept și e oficial: sunt cea mai groaznică ființă umană.

E complet distrusă.

— Iubito, îmi pare rău, îmi pare foarte rău!

O trag aproape, încercând să o calmez, și o țin în brațe în timp ce plânge la pieptul meu.

Rămânem îmbrățișați mult timp. Nu știu cum să repar asta. Nu am cum. Sunt complet și irevocabil îndrăgostit de Gracie și, dacă e să fiu sincer, am fost dintotdeauna. Sentimentele mele față de Ariana nu suferă comparație cu ceea ce simt pentru Grace. Iar acum, cu copiii în ecuație, totul pălește prin comparație.

Ce fel de om sunt?

Trupul Arianei se cutremură de plâns în timp ce o țin în brațe.

— Șșt! încerc să o calmez. E în regulă! îi șoptesc. O să fie bine.

— Cum mai poate să fie vreodată ceva bine dacă nu te am pe tine?

Mă fixează cu ochii plini de lacrimi.

Vreau să îi spun lucrurile pe față, că îi e mai bine fără mine, pentru că și dacă am fi împreună, de la depărtare tot aș iubi altă femeie.

Dar nu sunt capabil.

Nu acum, nu când e în starea asta.

Îi datorez mai mult de atât. Trebuie să am grijă de ea.

— Haide, te duc înapoi la New York! îi spun cu blândețe, ținând-o în continuare în brațe.

Își ridică privirea spre mine.

— Vii înapoi la New York cu mine?

— Da.

Zâmbește cu speranță printre lacrimi.

Futu-i!

— Haide!

O cuprind cu un braț, o conduc cu blândețe afară din casă și o urc în mașina mea. E ca un copil rănit, hohotind necontrolat. Nu suport să o văd așa.

Uită-te ce ai făcut!

Mergem în liniște până la mine acasă în timp ce prin minte îmi trec un milion de gânduri. Ce o să creadă Grace legat de faptul că am plecat cu Ariana?

Îmi dau și eu seama cum arată lucrurile, dar ce pot să fac? Ce fel de om aș fi dacă nu aș avea grijă de Ariana când e în starea asta?

Intrăm pe alee și ne îndreptăm spre casă. Mark e pe alee și mă privește nedumerit în timp ce parchez mașina.

Mă uit urât la el. *Tu unde mama dracului erai?*

Îi pică fața când face legătura și se grăbește să vină să-mi deschidă portiera.

— Salut? bâiguie el.

Ies din mașină și trântesc portiera; furia mea e palpabilă.

— Ce se petrece?

— Ariana a venit acasă la Grace în dimineața asta. Aparent, a stat în fața acestei case toată noaptea.

Ochii lui Mark se fac mari de groază.

— N-am văzut-o, se bâlbâie. Jur că nu am văzut nimic!

— Ocupă-te de avion, trebuie să o duc acasă!

— Da, domnule.

Mă duc pe partea Arianei. Stă ghemuită acolo, plângând în continuare. Întind mâna și o ajut să coboare, iar ochii lui Mark se fac mari când vede în ce stare e.

O ia grăbit înainte și descuie ușa de la intrare, iar eu o duc înăuntru în brațe și o așez cu grijă pe canapea.

— Adu-mi o pătură!

— Da, sigur!

Mark urcă scările în fugă.

— Ariana, o să-ți fac ceva de mâncare, îi spun cu blândețe și îi dau părul la o parte de pe frunte.

— Nu mi-e foame, șoptește ea.

— O să mănânci. Ai slăbit mult de ultima dată de când te-am văzut. Trebuie să ai ceva în stomac.

Mark apare din nou cu o pătură, iar eu o așez cu grijă peste ea. Îi trag o pernă sub cap și o așez mai bine.

— Revin într-o clipă, bine?

Mă întorc spre Mark.

— Nu o pierzi din ochi! mârâi.

Sunt atât de furios, încât aproape că nu-l pot privi în ochi. Ce rost are să am paznici aici și acasă la Grace dacă niciunul dintre ei nu-și face afurisita de treabă?

Pentru asta vor cădea capete.

— Da, domnule!

Se prăbușește pe canapeaua de vizavi, de parcă s-ar teme pentru viața lui.

Ar trebui să se teamă.

Intru în bucătărie și deschid frigiderul. Ce dracu' să îi dau?

Îmi scot telefonul și îi scriu lui Grace.

Îmi pare rău că Ariana e atât de tulburată.
O duc acasă, la New York.
Te sun imediat ce pot.

Apăs pe trimitere.

Mă apuc să îi fac Arianei un sendviș cu pâine prăjită și cașcaval și o ciocolată caldă, apoi îmi verific telefonul. Niciun răspuns de la Grace.

Futu-i!

Îi scriu din nou.

Nu e ceea ce pare.
Nu pot s-o las să se ducă singură acasă,
e prea supărată.

Fac o pauză, gândindu-mă ce să scriu mai departe.

Fizic, plec cu Ariana, dar inima mi-o las cu tine.
Mă întorc cât de repede pot.
Te iubesc!

Mă gândesc o clipă. Nu pot să spun „te iubesc" pentru prima dată într-un afurisit de mesaj text și cu siguranță nu în situația asta.

Șterg cuvintele „te iubesc" din mesaj și îl citesc din nou.

Nu e ceea ce pare.
Nu pot să o las să se ducă singură acasă,
e prea supărată.
Fizic, plec cu Ariana, dar inima mi-o las cu tine.
Mă întorc cât de repede pot.
Xox

Apăs pe trimitere și mă duc în living cu sendvișul și ciocolata caldă.

Mark stă nemișcat, iar Ariana doarme. Biata de ea e epuizată, fiind evident că nu a dormit toată noaptea. Las mâncarea pe măsuța de cafea.

— Să stăm de vorbă în biroul meu.

Mark mă urmează pe hol și închid ușa în urma noastră.

— Unde mama dracului ai fost? mârâi.

— Eu nu… N-am știut… Nu era…

Se chinuie să-și găsească cuvintele, încercând să ofere un răspuns.

— Unde dracu' erau paznicii de la casa lui Grace în dimineața asta?

Sunt orbit de furie; cum s-a putut întâmpla una ca asta?

— Le-am trimis mesaj, iar programul lor nu începea decât de la 9 azi, pentru că tu nu te puseseși încă în mișcare.

— Poftim? explodez. Fosta mea logodnică m-a bombardat într-o casă în care se aflau copiii mei. Crezi că așa ceva e acceptabil?

— Nu, domnule!

— Atunci spune-mi, cum se face că Ariana a stat aici, în fața ușii, toată noaptea, iar tu nu ai văzut-o?

— După ce ai plecat, ieri după-amiază, m-am uitat la câteva filme și m-am dus la culcare. Nu era nici țipenie de om pe aici. Credeam că paznicii de la Grace de acasă intraseră în tură.

— Ai crezut greșit. Ocupă-te naibii de avion!

Ies furios din birou și mă duc sus să îmi fac bagajul.

Îmi arunc, plin de furie, lucrurile în geantă. După cele mai frumoase 24 de ore din istorie… se întâmplă asta. Îmi verific telefonul ca să văd dacă Grace mi-a răspuns.

Nu a făcut-o.

Încep să mă plimb dintr-o parte în alta în timp ce îi formez numărul.

Sună…

Ați sunat la Grace Porter. Lăsați un mesaj.

Închid.

Mă ocup de Grace mai târziu, acum trebuie să o duc pe Ariana în siguranță acasă, la familia ei, înainte de orice altceva.

Mark apare la ușă.

— Avionul e gata când dorești.

Pun un tricou în geantă.

— Plecăm în 20 de minute.

Patru ore mai târziu.

Avionul aterizează pe pista Aeroportului JFK, iar eu mă uit afară pe geam.

Ariana a dormit pe umărul meu tot drumul spre casă și încep să mă întreb dacă a suferit vreo cădere nervoasă. Nu se comportă deloc ca ea însăși. De obicei, e extrem de puternică și de mândră și nu știu ce să mai spun ca să nu o supăr și mai rău.

Să-mi țin gura e cea mai potrivită opțiune.

Trebuie să o duc acasă în siguranță. I-am sunat deja părinții. Îmi vine în minte imaginea cu ea plângând și lovindu-mă în piept în timp ce o țineam în brațe și mi se strânge inima.

Cea mai groaznică amintire, care îmi va rămâne întipărită în minte pentru totdeauna. Nici nu vreau să-mi imaginez că s-ar putea întâmpla din nou când voi pleca. Mi se face rău fizic când mă gândesc.

Arunc o privire la telefon – niciun apel pierdut.

Atenția mi se îndreaptă iar la geam. Nici măcar nu mi-am luat rămas-bun de la copii. Ce-o fi în mintea lor?

O femeie necunoscută apare urlând și plângând, ei sunt scoși în grabă din propria casă, iar eu dispar brusc împreună cu ea.

Poate ar trebui să o las pe Ariana acasă și apoi să zbor înapoi la Greenville… dar după aceea trebuie să mă prezint în fața consiliului mâine, aici, la New York.

Mama mă-sii, faptul că ei locuiesc atât de departe e un coșmar logistic!

O voi suna pe Grace să văd dacă nu poate zbura aici săptămâna asta. Cu siguranță, copiii pot să lipsească o săptămână de la școală, există circumstanțe atenuante. Eu și Dominic abia făcuserăm un progres, și nu vreau ca dimineața asta să-i rămână în minte. La fel ca mine, și el despică firul în patru, deci știu ce concluzii ar putea să tragă. Va crede că am ales să fiu cu ea în locul lor, că am plecat de bunăvoie.

Am nevoie să fiu cu ei.

Mâna Arianei îmi urcă pe coapsă și îmi ia mâna în a ei.

— Mulțumesc!

Mă uit la ea.

— Pentru ce?

— Pentru că ai venit acasă cu mine.

Nu am venit acasă cu tine. Mă uit la ea o clipă și fac o evaluare a riscurilor. Nu pot să o supăr din nou înainte să o las acasă, în siguranță.

Îi strâng mâna în a mea și îi ofer un zâmbet trist.

— Hai să te ducem acasă, bine?

Ea îmi zâmbește plină de speranță și mă sărută pe umăr.

— Te iubesc!

Îi zâmbesc reținut, însă inima mi se frânge din nou pentru ea.

E posibil ca asta să fie cea mai groaznică zi a tuturor timpurilor.

Avionul se oprește și eu iau gențile. Mark ne coboară bagajele, apoi o ajut să se ridice din scaun. Îi iau poșeta și o prind de mână, după care o conduc afară din avion și în jos, pe scări, la mașina care ne așteaptă pe pistă.

Deschid portiera, aștept să se urce și urc în urma ei.

Aproape am ajuns.

Ariana îmi ține mâna în poala ei în timp ce străbatem New Yorkul, iar eu stau în tăcere, cu inima în gât. Ce-o să se întâmple când ajungem?

Mă omoară să o rănesc, deci cum să fac asta?

Mă gândesc la toți bărbații și la toate femeile care lasă în urmă o căsnicie și pur și simplu își părăsesc copiii. Cum pleci într-o bună zi pentru altcineva fără să te mai întorci vreodată?

Mi-e rău știind că astăzi mi-am părăsit copiii doar pentru a o duce pe Ariana acasă…

Telefonul îmi vibrează în buzunar. *Grace.*

Am nevoie și de ultima fărâmă de control pentru a-mi înăbuși nevoia de a citi mesajul. Nu-mi pot deschide telefonul de față cu Ariana – o să o ia razna.

Cu cotul sprijinit de portieră, îmi strâng rădăcina nasului cu degetele.

Sunt blocat într-un coșmar.

Trăiesc între două locuri, încercând să câștig dragostea și respectul copiilor mei. Nu mă mai interesează absolut deloc munca sau să fiu în New York și sunt iremediabil îndrăgostit de o femeie, deși în același timp îi frâng inima alteia.

Intrăm în parcarea subterană, iar Ariana îmi zâmbește recunoscător că am adus-o acasă la mine.

Inima mi se strânge când luăm virajul și văd mașina părinților ei parcată pe unul din locurile mele.

Se apleacă în față.

— Ce caută părinții mei aici?

Privirea ei cuprinsă de panică mă caută.

— Mi-ai sunat părinții?

Îi prind mâna într-a mea.

— Îmi fac griji pentru tine, îi răspund cu blândețe.

— Atunci nu mă părăsi! țipă.

Mark se uită la mine în oglinda retrovizoare.

Futu-i… începem!

Mark oprește mașina lângă cea a părinților ei, iar eu deschid portiera.

— Nu! țipă ea în timp ce se agață de mine. Gabriel, nu poți să faci asta, ne iubim unul pe altul!

Mama și tatăl ei vin la mașină și o privesc pe deasupra mea.

— Vă mulțumesc că ați venit! le spun cu tristețe.

Cobor din mașină, cu ea agățându-se de mine.

— Ariana, scumpo. Tu vii acasă cu noi, spune mama ei.

— Nu, Gabriel, nu mă părăsi!

Tatăl ei se apleacă în mașină, iar ea începe să se lupte cu el. Le văd siluetele ca prin ceață când nodul din gât îmi taie respirația.

El o trage afară din mașina mea și, în urletele Arianei, o duce în a lui.

Eu rămân deoparte, neajutorat.

E sfâșietor.

Mama ei urcă pe bancheta din spate, lângă ea, iar tatăl trântește portiera și apoi se întoarce spre mine.

— Pentru asta n-o să te iert niciodată!

Nările mi se umflă în timp ce încerc să îmi păstrez controlul.

— Pe bună dreptate!

Urmăresc cum mașina dispare încet.

În viața mea nu m-am mai simțit atât de vinovat și de trist. Ariana nu merită nimic din toate astea.

Mark și Andrew așteaptă tăcuți în apropierea liftului. Trec pe lângă ei.

— Considerați că v-ați primit cu toții preavizul! Când plătesc o avere pentru securitate, vreau naibii securitate.

Le cad fețele, iar eu apăs cu putere butonul liftului și le închid ușa în față.

Ziua asta nenorocită mi-a ajuns cu vârf și îndesat.

Urc la ultimul etaj. Ușile liftului se deschid direct în pent-house. Ies din lift și mă duc direct la bar. Cu mâinile tremurânde, îmi torn un pahar de whisky și îl dau pe gât. Mă arde până în stomac. Și așa și trebuie, chiar o merit.

Îmi mai torn unul și apoi mă prăbușesc pe canapea. Mă uit în gol mult timp. Mi-o imaginez pe Ariana și nici nu vreau să mă gândesc ce se întâmplă în clipa asta acasă la părinții ei.

Bag mâna în buzunar ca să văd ce mi-a scris Grace.

E în regulă. Sper că ea e bine.
Fă ce trebuie să faci.

Expir ușurat. Slavă cerului pentru asta!

Îmi apropii paharul de buze, iar mâna îmi tremură ca o frunză. Sincer, nu știu dacă am mai fost vreodată atât de stresat. Mă duc la dulăpiorul cu medicamente și scormonesc printre pastile. Într-un târziu găsesc niște Xanax, îmi azvârl două tablete în gură și le dau pe gât cu și mai mult whisky.

Respir adânc și încep să mă plimb dintr-o parte în alta, încercând să-mi calmez sistemul nervos.

Încet, dar sigur, simt cum Xanaxul începe să-și facă efectul, bătăile inimii încetinesc și tremuratul începe să se domolească.

Mă întind pe canapea și mă uit la perete. Penthouse-ul e tăcut și, pe măsură ce umbrele zilei dispar, rămân singur cu propria conștiință.

Mă simt singur aici.

— Iar asta de aici, indic spre tablă, este... Pocnesc din degete, încercând să-mi amintesc: La dracu', ce e, îmi scapă numele!

— John? intervine Alessio.

— Mda.

Strâng din dinți. Futu-i!

— John se va ocupa de...

— Program? mă întrerupe Alessio.

Membrii consiliului se uită unii la alții, iar eu îmi doresc să mă scufund în podea.

— Putem lua cinci minute pauză? mă întreabă Alessio. Trebuie să preiau un apel foarte important.

— Desigur, ne întâlnim din nou aici în 15 minute! le spun tuturor.

Ies din camera de consiliu și mă duc în birou. Mă spăl pe față la baie și simt că cineva stă lângă mine. Îmi ridic privirea și îl văd pe Alessio sprijinit de tocul ușii.

— Omule, ești bine?

— Mda!

Îmi usuc fața și trec pe lângă el, intrând înapoi în birou.

— Povestea de astăzi din ziar, despre Ariana, te-a zguduit?

— Vrei să spui poza cu mine și ea coborând din avion, ținându-ne de mână, cu titlul „Ferrara și Ariana se împacă cu ocazia unei escapade romantice"?

Tresare.

— Cam așa ceva.

— Trebuie doar să trec de întâlnirea asta înainte să mă pot gândi la acel dezastru.

— Ai vorbit cu Grace?

— Nu, aseară m-am anesteziat singur și am adormit. O să o sun diseară.

— Du-te acasă! spune el. Nu ești în apele tale, iar aici faci mai mult rău decât bine.

Futu-i!

— O să le spun că ai o migrenă și o să preiau eu întâlnirea.

Privirea mea o caută pe a lui.

— Nu o să mă duc acasă, dar, dacă ai putea să te ocupi de întâlnire, ți-aș fi recunoscător. Îți cer scuze!

— Nu-ți cere!

Mă cuprinde într-o îmbrățișare.

— De-asta ai un frate, ca să te prindă când cazi.

— Mersi!

Îl îmbrățișez un pic mai îndelung decât de obicei.

— Ești bine? se încruntă el.

Încuviințez din cap.

— Mda! Săptămână grea!

La cinci după-amiază ies din clădirea Ferrara și nimeresc într-o mare de fotografi.

— Domnule Ferrara, nunta se va ține totuși?

Agenții de securitate mă împing prin mulțime.

— Formați un cuplu superb împreună cu Ariana. Ne puteți povesti despre escapada romantică? strigă altcineva.

Sunt împins pe bancheta din spate a mașinii și intrăm în trafic. Parcurgem în viteză străzile din New York și atunci arunc o privire la telefon. Văd cinci apeluri pierdute, de la Elias, agentul de securitate al lui Grace.

Mă încrunt și îi formez numărul.

— Bună ziua, domnule Ferrara! rostește el încordat.

— Ce?

— Voiam doar să vă anunț că astăzi Grace a luat din nou prânzul cu Jack Spalding.

Adrenalina îmi pompează prin organism și văd roșu în fața ochilor.

— Deci așa!

Grace

Iau o înghițitură de ceai și îndrept telecomanda spre televizor ca să schimb canalul. Probabil ar trebui să mă duc la culcare. E trecut de zece seara, dar nu sunt deloc obosită.

Aud un pas pe treapta din față și apoi un ciocănit discret la ușă. Cine Dumnezeu o fi?

Deschid grăbită ușa și îl văd pe Gabriel, îmbrăcat într-un costum bleumarin, privindu-mă în ochi cu o expresie rece.

Animozitatea îi iese prin fiecare por, făcându-mă simt un fior de teamă.

— Gabriel?

— Unde mama *dracului* ai fost astăzi? mârâie el.

23

Grace

Înainte să apuc măcar să PROCESEZ ceea ce a spus adineauri, intră în casă și începe să se plimbe dintr-o parte în alta. E mai mult decât furios.

— Ce e? îl întreb încruntată.

— M-ai auzit, nu o face pe proasta! spumegă el. Unde ai fost astăzi la prânz? mă întreabă cu dispreț.

Rahat, prânzul meu cu Jack, am uitat complet de asta!

În regulă... Deschid gura ca să răspund, dar el mă întrerupe:

— Eu mi-am făcut țăndări toată afurisita de viață ca să fiu cu tine... iar tu... ieși la întâlniri la prânz cu alt bărbat. Ce s-a întâmplat după prânz e ce aș vrea să știu.

Începe să umble de colo-colo cu mâinile în șolduri, iar furia lui e palpabilă.

— Am parte de cea mai rea săptămână din toată viața mea și trebuie să-mi fac griji legate de Ariana, muncă și copii, iar acum, peste toate astea, am fost nevoit să vin în grabă aici ca să-mi țin în frâu iubita scăpată de sub control!

Încep să-mi aud bătăile furioase ale inimii în urechi și îmi las greutatea pe piciorul din spate.

— În primul rând, nu sunt iubita ta. Să nu-mi mai spui niciodată așa!

— Ba ești, la dracu'!

Venele de pe frunte i s-au umflat atât de tare, încât aproape îi văd pulsul.

— De când?

Îmi proptesc mâinile în șolduri, dezgustată.

— De sâmbătă seara.

— Poftim? N-a existat nicio discuție despre monogamie, mă strâmb. Am făcut sex, Gabriel, atâta tot.

— Atâta tot? explodează el. *Ba nu e deloc atâta tot!*

— Calmează-te!

— Nu mă calmez deloc, *în pizda mă-sii*!

— O să trezești copii, șoptesc eu mânioasă.

— Bine, du-te și trezește-i! ripostează, făcând cu mâna spre etaj ca un maniac. Du-te și spune-le că eu mi-am aruncat toată viața pe fereastră pentru a fi cu mama lor, care tocmai mi-a spus că m-a folosit pentru sex. Sunt sigur că le-ar plăcea să audă toate astea.

Acum începe să mă scoată rău din sărite.

— Eu nu ți-am cerut niciodată să renunți la nimic. Îmi azvârl mâinile în aer înainte să adaug: Du-te înapoi la toată viața ta, Gabriel!

Ies din bucătărie, cu el urmându-mă îndeaproape.

— Căsătorește-te cu totul tău și lasă-mă dracului în pace, nu am timp de dramele tale!

— N-ai să te mai vezi cu el, m-ai înțeles?

— Nu poți să-mi spui tu ce să fac!

— Ia să vedem! explodează el. O să faci ce spun eu.

— N-o să fac niciodată ce spui tu! șuier.

— Ba o să *faci*.

— Ascultă… nu poți să te întorci aici, prefăcându-te mai catolic decât papa și presupunând că eu sunt diavolul. Serios, Gabriel…

Îmi umflu obrajii cu aer, simțind că asta e o situație fără final fericit.

— Eu nu sunt Ariana! mă răstesc. Nici ceea ce-ți dorești tu, și nici n-aș vrea vreodată să fiu.

— Ba ești ceea ce-mi doresc.

— Știu că încă o iubești.

— Nu în felul în care ar trebui, ripostează el.

Poftim?

Ne chiorâm unul la altul. Pieptul îi urcă și coboară în timp ce se luptă să respire.

— Te iubesc, Grace! șoptește. Te-am iubit întotdeauna!

O, nu!

Ochii mi se umplu de lacrimi, pentru că, la dracu', viața e crudă. Timp de atâția ani, tot ce mi-am dorit a fost să aud acele cuvinte. Iar acum, că le aud, nu mai simt nimic.

— Îmi pare rău!

— Ce înseamnă asta? mă întreabă încruntat.

— Nu mi-am dorit niciodată ca tu să renunți la viața ta, șoptesc, și simt că emoții neașteptate mă copleșesc și mi se umplu ochii de lacrimi. Nu mi-am dorit niciodată ca tu să ai parte de o dragoste neîmpărtășită. Nu i-aș dori asta nici celui mai mare dușman al meu.

Îi pică fața, iar privirea lui o caută pe a mea.

— Gabriel… ai frânt ceva între noi, iar eu nu…

Chipul mi se schimonosește de plâns.

— Mi-aș dori să te iubesc… Ar fi minunat pentru copii ca părinții lor să fie împreună.

Se întoarce cu spatele la mine, iar eu nu-mi mai pot reține lacrimile, care îmi curg șiroaie pe față. Urăsc faptul că nu pot să fac asta nici măcar pentru ei.

— Atunci când mi-ai frânt inima, am crezut că nu-mi voi mai reveni niciodată, șoptesc.

Mă uit la spatele lui, dar el nici măcar nu mă poate privi.

— Și apoi mi-am revenit, însă, când inima mi s-a vindecat, mi s-a vindecat într-un alt fel. Nu mai sunt aceeași fată, Gabriel, și nu știu cum să o aduc înapoi – e ca și cum pe dinăuntru aș fi moartă.

Își lasă capul să cadă.

— Îmi pare rău! șoptesc. Nu mă urî…

Își saltă capul, ca și cum ar fi furios.

— *Touché!*

Fața mi se schimonosește de plâns, iar el iese prin ușa din spate fără să se mai uite înapoi. Ușa se închide cu un clic brusc.

— Îmi pare rău! șoptesc către încăperea goală. Însă nu ai cum să dai vina pe nimeni în afară de tine.

Alarma pare să pornească la două minute după ce în sfârșit am adormit și o opresc furioasă. Mai rămân câteva secunde

întinsă și mă uit la tavan, încercând să-mi adun gândurile.

Aseară chiar s-au întâmplat toate alea sau am visat eu?

Of... Mă târăsc jos din pat și intru în baie, unde văd un monstru sălbatic care mă fixează la rândul său cu privirea.

Distrugătoarea de relații.

Nu sunt mândră de mine sau de acțiunile mele de sâmbătă seara. N-ar fi trebuit niciodată să mă culc cu el când știam că își face speranțe legate de noi. Însă, în apărarea mea, îi spusesem în repetate rânduri că nu vreau nimic de la el pe viitor, doar că el nu a ascultat.

Sâmbătă seara nu a fost niciodată planificată, s-a întâmplat pur și simplu... când el m-a acostat în baie în toiul nopții.

N-a fost chiar romantismul dracului.

Știa exact ce face și s-a folosit de atracția mea fizică față de el împotriva mea, făcând să-mi fie imposibil să mă opresc. Degetele lui erau deja adânc în mine înainte să apuc să protestez, însă apoi corpul meu a preluat controlul asupra creierului. Nu-mi voi asuma vina pentru asta.

Nu... asta e vina lui.

Îmi prind părul și pornesc dușul. O să fie o zi lungă. Deja mă simt extenuată.

Bag cutiile de prânz în ghiozdanele de școală.

— Haideți, copii, trebuie să plecăm! strig. O să întârziem.

Lucia își ia ghiozdanul de pe blat.

— Du-te și așteaptă în față, vin într-o clipă!

Iese pe ușa din față.

— Salut! icnește ea cu entuziasm. Mami, a venit tati!

Poftim?

Mă uit pe după colț și îl văd pe veranda din față.

Dominic coboară scările țopăind și dă fuga la ușa din față.

— Salutare, omule! îi spune Gabriel.

Dom îi oferă un zâmbet strâmb.

— Salut!

— Azi am venit să vă duc eu la școală, dacă e în regulă. Urăsc faptul că n-am apucat să îmi iau la revedere de la voi

doi în weekend.

Dominic își mușcă buza de jos pentru a-și ascunde zâmbetul și privirea îi zboară spre mine.

— Mami, e în regulă?

Ies pe veranda din față și sunt întâmpinată de Gabriel Ferrara în toată splendoarea lui masculină. Costum gri, impecabil, cu cămașă albă, perfectă, păr negru proaspăt spălat și un maxilar atât de pătrat, încât ar putea tăia sticla. After-shave-ul i-a fost trimis direct de la Afrodita însăși.

— Salut! rostesc stânjenită.

El strânge din buze și dă din cap.

— Aș dori să duc copiii la școală.

— Desigur!

— Și îi iau tot eu și apoi vom merge la mine acasă pentru cină mai devreme. Îi aduc înapoi acasă în jur de șapte și jumătate.

Deschid gura ca să protestez.

— În seara asta mă duc înapoi la New York și nu o să-i mai văd până vineri, când mă întorc.

Privirile copiilor se îndreaptă spre mine.

— Mami, putem să mergem? mă imploră Lucia.

Chiar și Dom pare entuziasmat.

— Sigur!

Dom fuge înăuntru să-și ia ghiozdanul, iar Lucia mă sărută de rămas-bun și apoi se duce la mașina lui Gabriel să aștepte.

— Ești în regulă? îl întreb. Știu că seara trecută a fost stânjenitoare, dar chiar ne e mai bine ca prieteni.

— Nu vorbi cu mine!

Îmi pică fața.

— Stai, de ce?

— Pentru că nu mă interesează nimic din ce ai avea de zis.

Se întoarce și coboară treptele spre mașină.

Dominic iese cu ghiozdănelul lui și mă sărută de rămas-bun.

— Să ai o zi bună, iubitule!

Zâmbesc fals.

Îi urmăresc cum se urcă în mașină și se îndepărtează, și așa, pur și simplu, au plecat… cu el. O să devină răutăcios, simt asta.

Acesta ar putea fi începutul sfârșitului.

Gabriel

O luăm pe drum și-mi ridic privirea ca să o urmăresc pe Grace cum dispare în oglinda retrovizoare. Am inima în gât. Speram că, după ce se va fi gândit toată noaptea, să-și fi schimbat atitudinea.

Evident, nu a făcut-o!

Au…

— Deci – le zâmbesc fals copiilor –, spuneți-mi unde e școala voastră!

— O iei pe aici și virezi acolo, răspunde Dom, ridicându-și mânuța mică.

— Vrei să spui la dreapta?

El se încruntă.

— Aceea e mâna ta dreaptă, deci acea direcție e dreapta.

— Ah, da!

Îl văd cum dă din cap.

— Eu sunt stângace, mă anunță Lucia.

— Da? o întreb, încruntat.

— Și eu, răspunde Dominic.

— Mă moșteniți pe mine – le zâmbesc cu mândrie. Și *eu* sunt stângaci.

Fac amândoi ochii mari.

— Pe bune?

— Uau! șoptește Lucia cu uimire. Suntem stângaci ca tatăl nostru.

Și uite așa, ziua mea a devenit mai bună.

Ajungem la școală, unde parchez mașina.

— Ce faci? întreabă Dominic.

— Păi… eu…

Mă opresc, nesigur de ceea ce mă întreabă.

— Mama doar ne lasă și pleacă mai departe.

— Pot să intru să vă văd clasa? îl întreb. Mi-ar plăcea să o văd.

— O, da! icnește Lucia. Îți fac un tur al întregii școli. Biblioteca e cea mai tare parte.

— Bun, minunat!

Arunc o privire la ceas – am o întâlnire pe Zoom la 9.15, dar vor trebui să aștepte.

Coborâm din mașină, Lucia mă ia de mână și ne punem în mișcare spre școală. Toate mamele aflate în jurul porții de la intrare se întorc să ne urmărească în timp ce ne apropiem. Toate poartă îmbrăcăminte sport și au cărucioare cu copii mai mici.

E o brigadă a cozilor de cal, nici măcar una dintre ele nu este aranjată și nu poartă machiaj.

Ciudat!

Trecem pe lângă ele, iar eu le zâmbesc stânjenit și dau din cap.

— 'Neața!

— 'Neața! răspund câteva.

— Cine e? le aud șușotind.

Lucia se întoarce spre ele.

— E tatăl nostru! strigă ea, complet nonșalantă.

Toate fac niște ochi cât cepele, iar eu îmi mușc buza ca să-mi ascund zâmbetul.

— I-ai văzut pantofii? șoptește cineva.

Mergem mai departe.

— Ce e în neregulă cu pantofii mei? îi șoptesc lui Dom.

El se uită în jos la ei.

— Nimeni nu poartă pantofi așa.

— Atunci, ar trebui.

— Clasa noastră e aici sus, mă anunță Dominic.

Urcăm scările, iar Lucia mă conduce înăuntru de mână. E ca și cum aș fi pășit într-o galerie magică a lucrărilor de artă. Există lucruri care atârnă de cercuri suspendate de tavan, pereții sunt acoperiți cu lucrări de artă și desene, iar eu privesc în jur, impresionat.

— E... spectaculos.

— Ne lăsăm ghiozdanele aici, mă informează Lucia, arătându-mi suportul pentru ghiozdane cu rafturi mici. Eu sunt mărul, iar Dominic e girafa, adaugă ea, arătând spre

micile pictograme de deasupra fiecărui locaș pentru ghiozdan.

— Înțeleg.

Îi urmăresc în continuare cum își pun ghiozdanele la locurile lor.

— Și unde sunt locurile voastre?

— Eu stau aici, răspunde Lucia, alergând la locul ei.

— Iar acesta e al meu. Dominic îmi arată scaunul lui și adaugă: Trebuie să stau lângă Maryanne.

— E drăguță? îl întreb.

— Nu, toată ziua încearcă să-mi dea ordine.

Chicotesc și mă uit la peretele din spate – deasupra unui șir de desene se vede un titlu enorm.

Weekendul nostru

— Ce e acolo? întreb.

— A, lunea facem desene despre weekendul nostru și ele rămân agățate pe perete toată săptămâna! îmi răspunde Lucia.

Mă îndrept cu ochi cercetători spre peretele din spate, iar apoi îl văd și inima mi se oprește.

Numele „Dominic" e scris în colțul din dreapta sus – în imagine e un foc de tabără cu patru oameni stând în jurul lui. Țin bețe cu bezele înfipte în ele. Învățătoarea a scris un comentariu în partea de jos.

Tata a venit la noi, am jucat Uno și am făcut un foc de tabără.

A fost minunat!

Emoțiile mă copleșesc, iar imaginea se încețoșează.

Ce-i cu mine în ultima vreme? Copiii ăștia m-au transformat într-un ciudat sentimental.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, zâmbesc în timp ce mă uit lung la el. Când va fi dat jos de pe perete, l-aș putea primi eu, te rog? Mi-ar plăcea să îl agăț în biroul meu, ca să-l pot privi în fiecare zi.

Dominic îmi zâmbește, iar eu îi dau la o parte părul de pe frunte, uitându-mă la el.

Ce mai copil!

— Și unde e desenul tău, Lucia?

Ochii îmi revin la perete și văd numele Lucia pe rândul de jos. E un desen cu o fată cu păr negru. Ha?

Iubita tatei a venit la noi și era furioasă.

Ne-a făcut paharele țăndări.

— Oh…

Fac ochii mari de groază.

— Vrei și desenul meu pentru biroul tău? zâmbește ea plină de speranță.

Păi, nu prea.

— Ahh… desigur!

Dominic îmi rânjește, și-mi dau seama că el știe.

Lucia, unele lucruri nu trebuie să ajungă naibii pe peretele clasei.

Uf, asta e o discuție pentru o altă zi!

— Ei bine, trebuie să plec, îi anunț. Vă iau după-amiază?

Surâd amândoi de parcă asta ar fi cea mai frumoasă zi din viața lor, și pe cine păcălesc eu… cu siguranță e și din a mea!

Mă conduc până la poartă. Lucia mă ține mândră de mână, iar Dominic merge alături de noi. El nu e drăgăstos și afectuos ca ea, și oricât de mult mi-aș dori să îl țin de mână sau să îl îmbrățișez, știu că nu am cum să forțez lucrurile, trebuie să aștept până va fi pregătit. Nu eu sunt cel important.

— Ne vedem după-amiază!

Zâmbesc în timp ce mă aplec să o îmbrățișez pe Lucia, iar privirea mi se îndreaptă spre Dominic, care stă cu mâinile înfipte hotărât în buzunare.

— Pa! îmi spune, zâmbindu-mi strâmb.

— Ne vedem la poartă după-amiază? îi întreb.

Dau amândoi din cap.

— În regulă, atunci!

Îi urmăresc cum se îndepărtează țopăind și zâmbesc larg. Sunt în mod oficial cei mai drăgălași copii din toate timpurile!

— Bună! rostește o voce din spatele meu.

Mă întorc și văd o femeie.

— Nu cred că am făcut cunoștință.

Are părul negru și lung și e aranjată impecabil. E atrăgătoare și diferită de celelalte femei de aici.

Mai mult New York, mai puțin Soția de la țară.

— Bună!

Întind mâna și i-o strâng.

— Eu sunt Gabriel.

— Bună, Gabriel, mă bucur să te cunosc! Eu sunt Felicity Fox.

Îmi ține mâna în a ei o clipă mai mult decât ar fi fost cazul.

— Nu te-am mai văzut pe aici până acum.

— Locuiesc la New York. De fapt, tocmai m-am mutat aici și voi locui între cele două. Sunt tatăl lui Dominic și al Luciei.

— Serios?

Face ochii mari în timp ce se uită cu atenție la mine.

— Te-ai împăcat cu Grace sau te-ai mutat împreună cu soția ta și…

— Nu, locuiesc singur.

— Oh…

Își trece mâna prin coada de cal lungă și întunecată și mă privește fix.

Nici să nu te gândești!

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Felicity! întrerup abrupt conversația. Trebuie să plec.

— Pa! îmi răspunde, aruncându-mi un zâmbet sexy.

Mă întorc să plec.

— Oh, Gabriel! mă strigă.

— Da?

— Nu ți-am reținut numele de familie?

Vrea să mă caute pe Google.

— Porter.

— Oh…

Se gândește o clipă.

— Eu…

Clatină din cap a nedumerire.

— Tu… ce?

— Credeam că acela e numele de familie al lui Grace.

— Este, îi răspund sec.

— A, deci voi doi ați fost căsătoriți?

Dispari, pacoste!

— Trebuie să plec, mi-a făcut plăcere să te cunosc, la revedere!

Intenționat nu-i răspund la întrebare, doar mă întorc și ies pe porțile școlii cu toate privirile mamelor ațintite asupra mea. Le simt urmărindu-mă tot drumul până la mașină.

Ha, femeile de la țară sunt mereu excitate… Logic, de alt-fel, ce altceva poți să faci pe aici decât să ți-o tragi? Iar dacă Jack poate fi luat drept model pentru bărbații locali…

În fine…

Urc în mașină și ies din parcare. Acum… unde găsesc o ceașcă decentă de cafea în locul ăsta uitat de lume?

Conduc până pe strada principală și ochesc o cafenea. Oamenii stau în față, la măsuțele cu scăunele pitorești.

— O să trebuiască să mă mulțumesc cu asta.

Parchez mașina și intru. Încă o dată, toată lumea se oprește și se uită la mine. N-a mai văzut nimeni un costum până acum?

Serios… ce e cu locul ăsta uitat de lume?

Trec pe lângă ei și intru pe ușa din față a cafenelei; un clopoțel sună deasupra ușii. Mă apropii de bar. Un tânăr se ocupă de servire și îmi oferă un zâmbet exagerat.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

— Bună, aș vrea un kopi luwak, te rog!

— Un… ce? mă întreabă încruntat.

— Un kopi luwak?

— Nu știu ce e acela.

— Normal! Of…

Mă uit la panoul de deasupra casei de marcat și nu știu ce înseamnă nimic de acolo.

— În regulă, dă-mi un Jamaica Blue Mountain!

— Un ce, ce?

Expir adânc. Ce dracu' beau ăștia aici? Trebuie să cumpăr de urgență o cafetieră.

— Bun, atunci… dă-mi orice cafea aveți! oftez.

— Americano?

— Presupun.

— Cum vă numiți?

— Gabriel.

Zâmbește.

— Va fi 3 dolari și 20 de cenți, Gabriel.

La dracu', la banii ăștia probabil e apă de la spălatul vaselor. Plătesc și mă duc să stau pe o latură a cafenelei în timp ce aștept.

Clopoțelul sună și două femei intră.

— Bună, Thomas! îl salută ele pe casier pe nume.

— Bună, Greer, bună Sadie! răspunde el. Ca de obicei?

— Da, sigur!

Iau loc la fereastră.

— Hei, Thomas! strigă un bărbat de la o masă. Fratele tău trebuie să fie mulțumit de meciul de aseară, a marcat în ultimele cinci minute.

Thomas zâmbește în timp ce introduce comanda.

— Astăzi e mai mândru de el însuși decât de obicei.

Pălăvrăgesc cu toții între ei, iar eu mă uit în jur la oamenii din această cafenea ciudată. Chiar se cunosc toți unii pe alții? Și de ce e toată lumea atât de jalnic de amabilă? E ca în *Zona crepusculară*.

— Domnule Gabriel! strigă Thomas.

Mă duc la tejghea, iar el îmi întinde cafeaua.

— Să aveți o zi minunată, domnule!

— Mulțumesc!

Iau cafeaua, ies și mă întorc la mașină. Iau o înghițitură și strâng din buze.

Aspră, dar acceptabilă, presupun.

Locul ăsta chiar e ciudat.

9.10 dimineața.

Mă autentific pe calculator și dau click pe linkul pentru întâlnirea pe Zoom. Stau și aștept să se alăture și ceilalți participanți.

Mă uit în jur prin biroul în care mă aflu, complet nepotrivit cu gusturile mele și cu cele mai urâte finisaje din toate timpurile. Va trebui să aduc de acasă câteva obiecte familiare, întrucât nu am cum să locuiesc aici jumătate din timp fără lucrurile de care am nevoie.

Încep să fac o listă în agendă.

Cafetieră.

Mobilier de birou.

Pat.

Așternuturi.

Mă uit la costumul pe care îl port. *Mai multe haine lejere.*

Sală de sport, am nevoie de o sală de sport aici, pentru că n-am mai făcut un antrenament de o săptămână și mă simt ca dracu'.

Mintea îmi zboară la Gracie.

„Nu mi-am dorit niciodată ca tu să ai parte de o dragoste neîmpărtășită".

Mi se strânge inima. Există o grămadă de motive pentru care mă simt ca un rahat.

Celelalte chipuri încep să apară pe ecran. Trag adânc aer în piept.

Noua mea normalitate începe chiar acum.

Preluarea de la școală e haotică; până au ieșit, ne-a luat o jumătate de oră ca să ajungem acasă. A trebuit să termin munca mai devreme, dar săptămâna asta a fost oarecum o urgență.

— Și ce altceva s-a mai întâmplat astăzi? îi întreb pe copii când intru în casă.

— Barbara a căzut de pe barele de cățărat la prânz și s-a lovit la mână.

— E bine? întreb.

Dom ridică din umeri.

— Probabil se preface.

— Nu se prefăcea, Dominic, spune Lucia indignată. Nici măcar nu o cunoști.

— Nici nu vreau.

Rânjesc ascultându-i cum se ciondănesc, o discuție atât de simplă, însă cumva mi se pare fascinantă.

În fiecare zi mai descopăr câte ceva din personalitățile lor diferite și mai aflu câte ceva. Intrăm în bucătărie, iar copiii se opresc pe loc brusc.

— El este Mark, fac eu prezentările.

Mark e lângă cuptor și gătește ceva pe aragaz.

— Bună! spune el, zâmbindu-le.

Poartă un șorț de bucătărie și arată exact ca un bucătar-șef.

— Ei sunt copiii mei, Lucia și Dominic, anunț cu mândrie.

— Uau!

Zâmbește și el în timp ce-și aruncă șervetul de bucătărie pe umăr.

— Semănați perfect cu tatăl vostru.

— Mark e prietenul meu de la New York, continui. Vine cu mine peste tot unde merg. Locuiește în casa de lângă piscină atunci când suntem aici.

— Oh!

Lucia încuviințează din cap.

Dominic îl fixează cu aceeași expresie goală cu care obișnuia să se uite și la mine.

— V-am făcut o negresă, îi anunță Mark. Sper că vă e foame.

Le întinde o tavă cu bucățele de prăjitură și fiecare ia câte una.

— Mulțumesc! mormăie Dominic.

— Eu a trebuit să lucrez astăzi, așa că Mark m-a ajutat și a gătit cina pentru noi.

Zâmbesc, uitându-mă la ei cum devorează negresele. Chiar trebuie să învăț să gătesc, căci mă omoară faptul că nu am cum să le gătesc chiar eu.

— Vă plac hamburgerii? îi întreabă Mark.

Dau amândoi din cap.

— Mark face cei mai buni hamburgeri din tot New Yorkul, adaug.

Ochii Luciei se măresc de mirare.

— Chiar?

— Așteaptă numai să guști!

Mark flutură din sprâncene, făcându-i pe amândoi să zâmbească.

— Haideți să mergem sus, am ceva să vă arăt! Luați-vă negresele cu voi!

Mă urmează amândoi sus, apoi mergem pe hol și îi duc în dormitorul de lângă al meu.

— Ce părere aveți?

Le prezint dormitorul, care e albastru-deschis, cu un șemineu și tavan ornamentat. Are două paturi de câte o persoană, fiecare cu câte o băncuță în capăt; unul are o cuvertură albastru-deschis, iar celălalt, una roz-deschis. Fiecare pat are câte un animal de pluș așezat pe pernă. În colț se află un balansoar și o cutie de jucării, deși încă nu are jucării în ea.

— V-am cumpărat paturi noi.

Privesc amândoi în jur prin dormitor.

— M-am gândit... Ezit înainte să continui: M-am gândit că poate la un moment dat veți dori să rămâneți peste noapte și știu că vă place să fiți împreună, așa că...

— Putem să rămânem azi peste noapte? întreabă Lucia entuziasmată.

— Nu în seara asta, dar poate... dacă Dom vrea... poate sâmbătă seara?

Dom se uită de jur împrejur prin cameră, de parcă ar evalua fiecare detaliu.

— Eu aș putea să dorm pe podea, aici... adică, dacă ați vrea să facem un fel de camping, le propun, plin de speranță.

Dom îmi aruncă un zâmbet nu tocmai entuziast și dă din cap.

— Bine.

— Bine?

Mă simt cuprins de entuziasm.

Lucia se duce la cutia din colțul camerei, în care au venit animalele de pluș, și citește adresa scrisă pe ea.

— Ce e Ferr... ar...?

— Ferrara. E numele meu de familie.

Se zgâiesc amândoi la mine cu priviri goale.

— Uitați!

Derulez prin telefon, afișez o poză cu biroul meu și le arăt firma scrisă pe frontonul clădirii.

— Vedeți, acesta e numele meu de familie. E munca mea.

— Oh!

— Uau, ce tare arată! exclamă Lucia. Dominic, ție îți place?

El studiază imaginea și aprobă din cap.

— Pe tatăl meu îl cheamă Ferrara și pe tatăl lui îl cheamă Ferrara. De-a lungul istoriei, toată familia mea a purtat numele Ferrara.

Mă uit atent câteva secunde la ei și, deși intenționam să port discuția asta mult mai târziu, simt că Universul mi-a oferit o portiță.

— V-ar plăcea să adăugați Ferrara la numele voastre? îi întreb. Pentru că, știți, sunteți copiii mei, iar copiii poartă numele tatălui lor.

Lucia zâmbește larg.

— Cum ar suna? întreabă Dominic.

— Ar fi Dominic Porter Ferrara. Astfel, ați avea numele mamei voastre și numele meu.

Le zâmbesc cu blândețe, mutându-mi privirea de la unul la altul.

— Nu ar fi minunat dacă am avea același nume?

Grace

Stau în casa curată și mă uit la ceas.

A fost o zi ciudată, fără dus la școală, fără luat de la școală, fără cină de gătit, fără copii de supravegheat.

Doar eu… și acest îngrozitor timp liber.

Am făcut o plimbare, m-am văicărit lui Deb la telefon timp de o oră, am împăturit toate rufele curate și am făcut curățenie în casă, iar acum nu știu ce să fac mai departe.

Văd farurile apărând pe alee. *Au venit acasă.*

Mă reped să deschid ușa și cobor în întâmpinarea lor. Gabriel iese primul din mașină, iar eu zâmbesc.

— Bună!

El se uită prin mine și nu răspunde, deschizând portiera din spate a mașinii.

Minunat!

— Am ajuns acasă!

Le zâmbește copiilor.

Copiii se grăbesc să coboare din mașină, iar el se apleacă și o îmbrățișează pe Lucia.

— Ne vedem vineri! îi spune el, apoi se întoarce spre Dom și îi ciufulește părul. Ne vedem vineri, amice!

Dominic își ridică privirea spre el și îi zâmbește fascinat. Gabriel se întoarce la mașină.

Mă ignoră complet… *desigur!*

— La revedere! spun cu speranță.

Cu siguranță putem să fim măcar civilizați.

El face cu mâna fără să se uite, apoi se urcă din mașină și pleacă. Copiii intră țopăind fericiți în casă, iar eu urmăresc cum se îndepărtează mașina.

Uf… îi urmez pe copii înăuntru.

— Mami, a fost grozav, începe Lucia, strălucind de încântare.

— Sus și la duș, e destul de târziu! spun.

Urcăm scările în timp ce ea trăncănește un milion de cuvinte pe oră.

— Am mâncat negresă și apoi am jucat baseball și după aia am aruncat mingea.

— Eu am ajutat la aprinsul focului, intervine Dominic. Și am primit paturi noi și vom rămâne peste noapte în weekend, spune el în timp ce începe să se dezbrace.

— Sună…

Zâmbesc trist. Urăsc faptul că-și fac planuri care nu mă implică și pe mine.

— …minunat.

— A, și avem animale de pluș, adaugă Dom.

— Și am mâncat hamburgeri la cină și cartofi prăjiți. I-a făcut Mark, e un bucătar bun și e foarte amuzant, îmi spune Lucia în timp ce-și perie părul.

— Oh… și ne schimbăm numele în Ferrara, completează nonșalant Dominic.

— Poftim?

Mă încrunt.

— Ne schimbăm numele, ca să fie la fel cu cel al tatălui nostru.

Lucia zâmbește în timp ce intră în duș.

— Nu-i așa că e minunat?

Văd roșu în fața ochilor.

— Mă întorc într-o clipă.

Mă năpustesc jos la parter, de parcă aș fi posedată.

Nu, n-a făcut așa ceva…

Îi formez numărul, iar el răspunde de la primul apel.

— Ce mama dracului crezi că faci? șuier.

— Orice mama *dracului* vreau eu.

24

Grace

Telefonul scoate un clic când îmi închide. Îmi fierbe sângele în vene.

— Nu cred că tocmai mi-ai închis în nas.

Îi formez imediat numărul. *Sună, sună, sună…*

Ați sunat la Gabriel Ferrara.
Lăsați un mesaj.

— Ahh!

Mă grăbesc să închid, întrucât ticălosul mi-a respins apelul. Încerc din nou.

Ați sunat la Gabriel Ferrara.
Lăsați un mesaj.

— Gata! explodez. De data asta ai mers prea departe, tică-losule!

— Mami, mă spăl și pe cap? strigă Lucia de sus.

Închid ochii și trag adânc aer în piept ca să mă calmez, căci trebuie să fiu calmă până când se duc ei la culcare.

— Da, vin! strig cu voce blândă.

Urc scările, târându-mi picioarele. M-am săturat ca narcisistul ăsta să creadă că poate să facă orice are chef cu copiii fără ca măcar să mă întrebe și pe mine.

Să le schimbe numele. Ha… se păcălește singur! Nu așa merg lucrurile.

Mă așez pe toaletă în timp ce copiii fac duș și baie, analizându-mi opțiunile.

Nu am niciuna.

Mâine trebuie să merg să consult un avocat. Asta încetează chiar acum.

Dau fuga în birou la 9.05, în întârziere, ca de obicei.

Încă o noapte nedormită, urmată de o dimineață haotică. Îmi sună telefonul și mă uit la ecran.

Școala

O, nu, ce s-a întâmplat?

— Alo? răspund.

— Bună, Grace, sunt Shelby, de la recepția școlii!

— Bună, Shelby, e totul în regulă?

— Da, da, nu e nicio urgență sau ceva de genul. Vreau doar să te anunț că avem o solicitare din partea tatălui copiilor, domnul Ferrara, de a fi inclus în toată corespondența școlară de aici înainte.

Bum, bum, bum! îmi aud bătăile inimii în urechi.

— A, da?

— E în regulă, nu? Acesta este protocolul, să verificăm cu tine că este în regulă.

Închid ochii și vreau din tot sufletul să urlu că nu, dar știu că trebuie să-mi aleg bătăliile, iar asta nu e una dintre ele.

— E în regulă, Shelby.

— Bun, să ai o zi frumoasă!

— Și tu la fel!

Închide, iar eu rămân să mă chiorăsc câteva clipe la perete. De fapt, mă chiorăsc toată ziua la perete.

Am un sentiment acut de groază, că totul se schimbă, iar eu nu pot să facă absolut nimic în această privință.

De ce m-am culcat cu el, ce dracu' a fost în capul meu?

Stau în mașină în timp ce formez numărul. A trebuit să aștept pauza de prânz ca să-l sun pe Gabriel, iar acum, pentru că nu vreau ca băgăcioșii mei de colegi să audă ce am de zis, mă ascund în mașină.

Sună, sună, sună…

— Da? răspunde el.

Mi se ridică instantaneu părul de pe ceafă – de ce crede că e în regulă să răspunzi la telefon așa?

— Cred că la telefon se răspunde cu „Bună".

— Ce e, Grace? Sunt foarte ocupat.

Simt că îmi crește temperatura. Sincer, n-am cunoscut niciodată pe cineva atât de exasperant.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre?

— Nu o face pe deșteptul, Gabriel! Știi bine de ce te sun.

Expiră într-o manieră exagerat de teatrală.

— Oh, să vedem, Grace… Ai putea să mă suni dintr-o mulțime de motive. Ce le-am dat copiilor la cină, ce glumă le-am spus la masă, faptul că ei își doresc să aibă și numele meu pe lângă al tău sau poate e vorba despre școală… Ori poate doar vrei să te folosești din nou de scula mea ca să-ți dai drumul.

Îmi fierbe sângele în vene.

— Nu fi vulgar! îi șoptesc furioasă.

— Dacă e cazul…

— Putem să fim civilizați?

— Nu prea am chef de asta.

Liniște…

— Grace, nu am timp să stau aici și să te ascult respirând în telefon. Ce. Vrei?

— Copiii au spus că vrei ca ei să își schimbe numele în Ferrara.

— Nu.

— Nu ai spus asta? întreb cu speranță.

— Am spus că mi-ar plăcea să adaug numele meu după Porter.

— Oh…

Mă încrunt.

— Mie nu asta mi-au spus.

— Asta e tot?

— Păi… putem să discutăm despre asta?

— Tocmai am făcut-o. La revedere!

Telefonul emite un clic când îmi închide.

Aștept în mașină la coada din fața școlii; cel puțin astăzi am ajuns suficient de devreme pentru a mă așeza la coadă. În unele zile sunt nevoită să parchez la mama naibii și trebuie să intru pe jos.

Îmi simt capul ca și cum ar fi literalmente gata să-mi explodeze. Are dreptate, sunt nenumărate lucruri, chestia cu numele, sunatul la școală și faptul că mi-a închis telefonul în nas.

Abia aștept să ajung acasă și să beau un pahar de vin! Poate chiar o să mănânc niște chipsuri cu sos.

Toate regulile se anulează, chiar dacă e zi lucrătoare și regulile sunt… Nu mai există reguli.

Astăzi, supraviețuirea e esențială.

Clopoțelul școlii a sunat și îl văd pe Dom stând lângă poartă, așteptând-o pe sora lui. Ce băiețel bun e!

M-aș duce să stau lângă el, dar Felicity Fox și clubul ei de vrăjitoare sunt acolo, pierzând vremea, trăncănind și judecând pe toată lumea, de parcă ele ar fi șefe peste școală…

Bleah!

Felicity poartă blugi albaștri strâmți și un pulovăraș drăguț roz din cașmir. Părul lung și negru îi e prins sus, într-o coadă de cal, iar sânii obraznici stau ridicați în aer.

Oare ce fel de sutien o purta?

Într-un târziu apare și Lucia, iar ea și Dom se apropie de mașină și urcă pe bancheta din spate.

— Bună, copii!

— Bună, mami!

— Cum v-a fost ziua?

Intru în trafic.

— Bună, răspund ei.

— Arnold a făcut caca pe el. Are un virus la stomac.

— Oh!

Tresar.

— Bietul Arnold! Acum e bine?

— Copilul ăla are reale probleme, răspunde Dominic în timp ce se uită pe geam.

— Mami, n-o să-ți vină să crezi ce a pățit prânzul meu azi, adaugă Lucia.

Îmi ridic privirea în oglindă, uitându-mă la ea.

— Ce?

— Sendvișul meu cu salată de ou a explodat în cutia de prânz.

— Oh!

— Și ghiozdanul ei mirosea a pârțuri, oftează Dominic. A fost dezgustător! Ce e un DILF[3]?

— Un ce? mă încrunt.

— Un DILF.

Fac ochii mari de groază.

— Unde ai auzit asta?

— Când stăteam afară, la poartă, am auzit-o pe mama lui Zoe spunându-le prietenelor ei că tatăl nostru e un adevărat DILF.

— Zoe care?

— Zoe Fox.

Felicity Fox… AHHHHHHH!

Strâng volanul atât de tare, încât e o minune că nu mi se dezintegrează în mâini.

— Ce este? întreabă el din nou.

— E un… Caut minciuna potrivită: E un animal de la zoo.

— Un ce?

— Pentru că e așa de mare, probabil ei i se pare că arată ca o maimuță. E o glumă amuzantă, nu-i așa? Ha-ha!

Dom strânge din buze, neconvins.

— Nu arată deloc ca o maimuță.

Muierea aia nenorocită! Dacă își imaginează vreo clipă că va reuși să-și înfigă ghearele în el, trebuie să se mai gândească o dată. De parcă viața mea nu e suficient de grea în momentul ăsta. Nu mai am nevoie și de Barbie-cea-cu-țâțele-în-vânt să complice și mai mult lucrurile.

— Mami! țipă Lucia, întrerupându-mi planurile de crimă. Tu mă asculți?

Nu, de fapt nu te ascult, Lucia.

— Sigur că da!

Strâng din dinți.

— Azi mi-a ieșit degetul mare prin șosetă, continuă ea. A ieșit și mi s-a frecat toată ziua de pantof.

Mă strâng de rădăcina nasului. Am nevoie de o băutură, și am nevoie acum.

— Iar acum trebuie să curățăm ghiozdanul, pentru că mi-roase a ouă, bate ea câmpii în continuare.

La dracu' cu viața mea!

— Abia aștept!

Ajungem acasă, parchez mașina, intrăm în casă cu încetinitorul, iar eu mă duc direct la frigider și scot o sticlă de vin. O desfac și, cât timp caut un pahar, iau un gât mare direct din sticlă.

Încep să înțeleg cum devin oamenii alcoolici.

La ușă se aude o bătaie, apoi aud ușa deschizându-se.

— Bună ziua, îi caut pe Dominic și Lucia Porter? se aude o voce de bărbat.

— Eu sunt, răspunde Dom.

Cine o fi?

Apar rapid pe după colț din bucătărie și văd un curier.

— Am două colete, unul pentru Dominic, și unul pentru Lucia, spune el.

— De la cine sunt? îl întreb.

— De la Gabriel Ferrara, tatăl lor.

Mă uit sec la livrator, care nu e un curier obișnuit, deci de unde știe cine e tatăl lor? A zburat până aici ca să livreze

personal aceste colete?

Copiii fac ochii mari, iar Lucia începe să țopăie în loc.

Of, te rog, nu!

— Am instrucțiuni speciale că atât Grace, cât și copiii trebuie să semneze pentru fiecare colet.

Mă duc și semnez pentru al lui Dominic, iar el face la fel, și coletul îi este înmânat. Apoi repet isprava și pentru al Luciei.

— Mulțumesc!

Îi închid curierului ușa în nas.

Își iau amândoi pachetele și dau fuga după foarfecă.

Mă întorc în bucătărie cu inima în gât. Ce le-o fi cumpărat? Un penar, un ponei, o insulă? La dracu', ar putea fi literalmente orice!

Mă așez pe canapea cu sticla mea de vin, în timp ce lor le ia o eternitate să își despacheteze cadourile.

Grăbiți-vă odată!

Dom reușește primul să îl deschidă și icnește, făcând ochii mari.

— Ce este? mă răstesc.

Îl ridică cu mândrie.

— E un telefon.

Un iPhone albastru, împreună cu un cartonaș scris de mână de Gabriel.

— Poftim?

Îi smulg cartonașul din mână.

Dragul meu Dominic,

Ți-am cumpărat un telefon ca să mă poți suna oricând vrei tu.

Este numai pentru apeluri, nu are internet și nu se poate conecta la Wi Fi (ești încă prea mic pentru asta).

Te rog să îl ții în bucătărie, unde mama îl poate vedea permanent!

Numărul meu de telefon este deja salvat, nu trebuie decât să apeși pe numele Tata și se va conecta direct cu mine.

Cu toată dragostea mea,
Tata, xx

Dominic glisează pentru a-l debloca și o imagine cu el și Gabriel pozând împreună luminează ecranul.

— Uaaaaaaau!

Ochii lui Dominic aproape ies din orbite.

— Ce tare!

— O, Doamne! țipă Lucia când reușește în sfârșit să-l despacheteze pe al ei. Al meu e roz!

O, e din ce în ce mai bine! Mă duc să-mi reumplu paharul cu vin. Azi e o zi infernală.

Telefonul începe să sune în mâna lui Dominic și amândoi cască ochii.

— Ce fac?

— Cine este? le intru și eu în joc.

El ridică telefonul și apare o poză a lui Gabriel, îmbrăcat în costum, la biroul lui din New York, zâmbind, arătând carismatic și cerând pumni.

— Glisează pentru a răspunde.

— Alo! răspunde el entuziasmat și apoi ascultă. Aha!

Zâmbește prostește.

— Aha, tocmai a sosit! Își ridică privirea spre mine și adaugă: Bea vin din sticlă.

— Nu! mimez în timp ce dau din mână. Nu spune asta!

— A fost bine. Nimic deosebit.

Ascult cu atenție.

— Ah, mama lui Zoe a spus că ești o maimuță.

Fac ochii mari de groază și încep să dau din nou din mână.

— Nu, nu!

Dominic se oprește din vorbit.

— Ce e, mami? De ce nu-i pot spune asta?

Pentru numele lui Dumnezeu, Dominic!

— Spune-i că îl suni mai târziu!

— Te sunt mai târziu, tati!

Zâmbește. E atât de entuziasmat, încât până și inima mea înghețată o simte. Închide telefonul și imediat sună al Luciei.

— Acum mă sună pe mine! icnește Lucia, de parcă ar fi cine știe ce surpriză.

— Răspunde! o instruiește Dom.

Îi înșfacă telefonul și glisează pe ecran înainte de a i-l da înapoi.

— Bună, tati! răspunde Lucia radiind. Aha!

Își ia telefonul și iese pe ușa din spate, ducându-se la lac. Se plimbă dintr-o parte în alta în timp ce vorbește cu el, cu un zâmbet enorm pe față, și e evident că vrea să îl păstreze pe el și discuția dintre ei numai pentru ea.

O urmăresc pe fereastră; probabil că îi povestește fiecare detaliu sordid despre DILF.

E minunat, sunt lăsată pe dinafară în propria mea casă!

Gabriel

Intru în parcarea școlii la ora trei fix. Am ajuns la timp, clopoțelul încă nu a sunat. Ies din mașină și mă îndrept încet spre poartă, căci vreau să fiu acolo când vor ieși. Am plecat mai devreme de la serviciu, întrucât voiam ca neapărat astăzi să îi iau eu. Nu mă întrebați de ce mi se pare atât de important, pur și simplu mi se pare.

Ajung la poartă și văd un grup de femei așteptând.

Uf!

Arunc o privire în jur după Grace. Nu i-am spus intenționat că voi veni, în speranța că o voi vedea și pe ea.

Unde e?

— Gabriel! aud o voce strigându-mă din spate.

Mă întorc.

E femeia aceea, cea sexy și enervantă… Cum o *cheamă*?

— Bună!

Zâmbesc.

Se uită la mine din cap până-n picioare, de parcă aș fi următoarea ei masă.

— Uau, ce costum frumos! E cașmir?

Își trece mâna peste brațul meu. Cu coada ochiului, observ părul lui Grace legănându-se în timp ce trece rapid de

noi.

Futu-i!

— Cine știe? mă răstesc în timp ce îi urmăresc spatele lui Grace dispărând în interiorul școlii. Mă bucur să te văd…

Mă încrunt, încercând să-mi amintesc numele ei.

— Felicity. Îmi zâmbește iar și și apoi adaugă: Rămâi în weekend aici?

Mă uit în direcția în care a luat-o Grace.

— Da!

— Bem o cafea împreună mâine?

— Îmi pare rău, nu pot, sunt foarte ocupat!

Mă uit printre femeile alături de care stă, dar cu care nu mi-a făcut cunoștință.

— La revedere!

— Pa! strigă toate.

Mă îndrept cu pas mare după Grace către clasa copiilor. O găsesc stând deoparte. Cu brațele încrucișate, se uită fix la mine și apoi își ferește privirea.

Minunat, eu te-am ignorat primul, așa că nu mă poți ignora tu! Mă duc și mă așez lângă ea.

— Nu te-am văzut intrând.

— Erai prea ocupat să flirtezi.

Ridică cu subînțeles din sprâncene.

E geloasă.

Îmi mușc interiorul obrazului ca nu cumva să îmi scape un zâmbet.

— Da, păi… scula mea e un parc de distracții, ce pot să zic?

Își aruncă privirea spre mine. E pe cale să explodeze.

— Orășelele de țară au nevoie de câte o bicicletă nouă pe care s-o călărească din când în când, spun în timp ce privesc drept în față și îmi aranjez butonii. Știi tu… ca distracție.

Ochii îi sclipesc de furie.

Se apleacă înspre mine, astfel încât numai eu să o pot auzi.

— Jur pe Dumnezeu, dacă te culci cu cineva din nenorocitul ăsta de oraș, am să-ți tai scula și am să ți-o îndes în fundul ăla arogant! șoptește ea furioasă.

— Ai avut șansa ta, Grace. Îi susțin privirea și adaug: Iar eu nu sunt de gheață.

— Asta e o amenințare?

Rămân tăcut.

— Deci pentru că eu nu te vreau… ai de gând să te culci cu toată lumea din oraș, ca să-mi dai o lecție?

„Eu nu te vreau."

La auzul acelor cuvinte, ceva se declanșează în creierul meu și îmi pierd complet controlul asupra propriilor acțiuni. Mă aplec aproape de ea.

— Am să i-o trag oricui am chef. Văd cum cuvintele mele taie ca un cuțit: Și, în loc să-mi îndeși tu mie scula în fund, am să le-o îndes eu lor.

Îmi susține privirea.

— Și vor geme la fiecare *afurisit* de centimetru din ea.

---

[3] *DILF – Dad I'd Like To Fuck* – „Tătic Futabil" (n. tr.).

25

Gabriel

Își înghite nodul din gât și, în loc să îmi returneze serva, așa cum mă așteptam, pleacă furioasă spre parcare.

O urmăresc cum dispare și simt regret până în fundul stomacului. Încep să transpir. Se aude clopoțelul școlii. Copiii ies din clasă, iar eu aștept răbdător pe margine.

— Tati! strigă Lucia, încântată.

Mai mult aleargă decât merge până în brațele mele. Dominic mă vede și el și afișează un zâmbet larg. Se grăbește să vină la mine și îmi dau seama că ar vrea să mă îmbrățișeze, dar ezită. În schimb, se uită la mine din cap până-n picioare.

— De ce porți aia?

— Ce? Mă uit la propriile haine și adaug: Costumul?

El dă din cap.

— Nu-ți place?

Ridică din umeri, nevrând să răspundă.

E un costum de 22 000 de dolari, n-ai gusturi absolut deloc, copile? Ce dracu' e în neregulă cu el?

— Să mergem la mașină! spun, conducându-i spre poartă.

— Astăzi mergem la tine acasă? întreabă Lucia.

— Mâine dormiți la mine.

Îmi ridic privirea și o văd pe Grace stând în mașina ei.

— Să mergem la mama!

Lucia mă ține de mână și străbatem parcarea spre mașina lui Grace.

— Mami, a venit tati! o anunță Lucia, încântată.

Mă aplec să mă uit în mașină. Ea poartă ochelari de soare și privește drept în față.

— Vii la noi acasă? mă întreabă Dominic.

— Nu, mai trebuie să lucrez câteva ore. Mâine-seară dormim împreună. Mă aplec să vorbesc cu Grace prin geam: E în continuare în regulă așa, nu, Grace?

Ea dă din cap, dar nu răspunde. *A plâns?*

— Deci nu te vedem în seara asta? întreabă Lucia, dezamăgită.

— Ne vedem mâine, copii! În seara asta țineți-i companie mamei voastre!

Deschid portiera mașinii, iar copiii urcă înăuntru.

— Pa!

Le fac cu mâna.

Grace pleacă fără să-mi arunce măcar o privire. Mă întorc și urc pe scaunul din dreapta al mașinii. Mark e la volan.

— Ai văzut-o? mă întreabă.

— Mda!

Îmi pun centura de siguranță, dezgustat de mine însumi.

— I-am spus că le-o voi trage tuturor femeilor din oraș… în fund.

— Frumos! Mark strânge din buze, apoi întreabă: Și cum a mers?

Îmi strâng rădăcina nasului.

— Nu prea grozav.

Grace

Stau întinsă pe canapea ca un zombi, coma provocată de carbohidrați își face de cap și nu mai sunt în stare să-mi pese de nimic.

Toate coșmarurile mi s-au transformat în realitate.

A făcut-o, a făcut exact ceea ce credeam că o să facă.

S-a strecurat mișelește în viețile copiilor și acum o să facă traiul de aici, din micuțul meu orășel adormit, un adevărat iad, culcându-se cu fiecare femelă în călduri.

M-am săturat atât de tare de el, încât nici măcar nu mai pot să fiu supărată. În momentul ăsta nu sunt decât amorțită.

Copiii joacă jocuri video întinși pe podea.

Am mâncat pizza la cină. Bine, eu am mâncat pizza *și* paste, dar cine stă să numere calorii într-o zi ca asta?

Numele lui Deb apare pe ecranul telefonului.

— Bună! îi răspund.

— Am sunat numai să te verific.

— Sunt bine, oftez.

Nu e un răspuns din politețe, chiar sunt bine. Am vărsat toate lacrimile pe care le-am avut pentru bărbatul ăsta și nu o să mai vărs vreodată vreuna.

Să se ducă dracului!

— Cât copiii dorm la el, vrei să ieșim mâine-seară?

— Unde?

— Am putea să mergem în locul acela nou unde servesc cocteiluri, să ne facem de cap.

— Am nevoie să-mi fac de cap.

— Bun, așa rămâne!

— Orașul Distracției, mâine-seară, adaug, zâmbind.

— Vin să te iau la șapte, pentru că mai întâi mergem să luăm cina. Să-ți pui tocuri, ne aranjăm!

— Te iubesc! spun, zâmbind cu recunoștință. Ce m-aș face fără tine, Deb?

— Hmm… probabil ai trăi într-un loc mult mai exotic decât ăsta.

— Ai dreptate!

Închid telefonul, simțindu-mă ceva mai bine. O seară cu prietena mea cea mai bună e exact ce a prescris doctorul.

*

Stau și mă uit la teren. N-am urmărit nicio secundă din meci, însă la dracu', nu-mi voi mișca privirea!

Nu știu ce urmărește tâmpitul ăsta, însă mă scoate din minți. Să mă enerveze atât de tare, încât să-mi imaginez o moarte îngrozitoare pentru el e una, dar să vină și să se așeze de cealaltă parte a Luciei, care stă lângă mine, pe toată durata meciului de azi… asta e de neiertat.

Și-a pus brațul pe spătarul scaunului ei și, din când în când, îmi atinge brațul.

De fiecare dată mă retrag de parcă m-ar fi ars. Ei pălăvrăgesc și râd, iar eu ascult cum o vrăjește de zor.

Nici nu e de mirare că ambii copii sunt fascinați de el – face tot ce poate ca să-i impresioneze.

— Vrei un hotdog? o întreabă pe Lucia.

— Da, te rog!

— Și ceva de băut?

— Cola, te rog!

— Ai voie să bei sucuri?

— Da!

Privirea îi zboară spre mine pentru confirmare, iar eu mă uit la teren, ignorându-l în continuare.

— Mami, pot să beau cola la ocazii speciale, nu-i așa? întreabă Lucia.

— Da! răspund fără să mă uit la ei.

— Tu vrei un hotdog, Grace? întreabă el.

— Nu, mulțumesc!

Mi-ar plăcea să-ți scot ochii.

— Nimic de la tine.

Strâng din fălci; la dracu', urăsc faptul că trebuie să fiu civilizată de față cu Lucia! Îmi vine să urlu și să dau din picioare și să fac o criză, să îl ard pe rug și să îl arunc la lupi.

— Ha, mama e morocănoasă azi, nu-i așa, Lucia?

Lucia râde ca la un semn.

— Chiar că e!

Mă întreb de ce?

Îmi mușc interiorul obrazului ca să mă împiedic să îl umplu de venin. El pleacă agale în jos pe treptele tribunei și, fără să-mi mișc capul, îl urmăresc din spatele ochelarilor de soare.

Jigodia, crede că e complet irezistibil pentru întreaga populație feminină!

Urăsc faptul că este.

Și cum îndrăznește să arate atât de bine? De ce nu se urâțește cu vârsta, la fel ca restul omenirii?

Stă la rând la bar și, cum era de așteptat, Felicity Fox se duce să se așeze la coadă în spatele lui. A așteptat ocazia asta toată ziua, fără îndoială.

Începe să trăncănească, iar el îi răspunde, deși se uită în continuare în față. Din când în când îl văd uitându-se scurt să vadă dacă mă uit.

Îmi întorc capul din direcția lor într-un mod exagerat. Spionez, bineînțeles, în continuare… Îmi desprind retinele cu tot privitul ăsta într-o parte, sunt sigură.

Zece minute mai târziu, se întoarce cu o cutie cu mâncare. Îi întinde Luciei hotdogul și băutura ei și apoi îmi întinde și mie un hotdog și o băutură.

— Poftim, Gracie!

„Gracie."

— Am spus că nu vreau nimic.

— Uneori mă văd forțat să îți dau lucruri pe care crezi că nu le vrei, dar de care evident ai nevoie. E pentru beneficiul rezultatului final.

Se referă la mica lui ieșire de ieri.

Mă uit în ochii lui, iar el îmi zâmbește leneș și sexy înainte de a ridica dintr-o sprânceană. Ține hotdogul în aer.

Simt că privirea Luciei mă urmărește, așa că înșfac hotdogul și cola din mâna lui.

— N-ai spus mulțumesc, rânjește el.

— Jur că…, mormăi în barbă.

— Mami! intervine Lucia. Spune mulțumesc!

— Mulțumesc! rostesc printre dinții încleștați.

El îmi oferă un zâmbet larg și își ciocnește hotdogul de al meu înainte de a lua o mușcătură enormă, perfect netulburat.

— Hmm, foarte bun!

Boule!

Gabriel

Îi ascult pe copii povestind despre ziua pe care au avut-o și zâmbesc către tavan în întuneric. Prima lor noapte petrecută la mine acasă.

A fost cea mai frumoasă seară, am făcut un foc de tabără și am gătit pe grătar. Am jucat Uno, au făcut duș și apoi am mâncat înghețată, iar acum e ora de culcare.

Cine ar fi știut că o astfel de distracție nevinovată va reprezenta cea mai grozavă distracție posibilă?

Sunt fiecare în patul lui, iar eu sunt pe podeaua camerei lor, pe un pat improvizat din perne de canapea întinse pe jos. Le-am spus că voi rămâne acolo ca să nu li se facă tea-

mă... dar, în realitate, o fac pentru mine. Pur și simplu vreau să le fiu cât mai aproape; e ca și cum acum, că inima mea s-a deschis pentru ei, nu mai suport să fiu departe, nici măcar în camera alăturată.

Am ratat atât de mult timp alături de ei, încât fiecare secundă contează.

— Ce face mama în seara asta? întreb cu nonșalanță.

— S-a dus în Orașul Distracției, răspunde Dominic.

Mă încrunt.

— Unde e asta?

— Nu știu.

— Cu cine s-a dus.

— Cu Debbie.

Orașul Distracției... Orașul Distracției... Oh, a ieșit să se distreze cu Deb!

Mi se strânge stomacul. Urăsc ideea că a ieșit în oraș cât timp e supărată pe mine.

Copiii devin tăcuți pe măsură ce îi ia somnul, însă mintea mea a luat-o razna.

Am stricat lucrurile, am stricat totul!

Mă ridic, mă strecor afară din dormitor și mă duc jos să îmi iau un pahar cu apă.

Nu o suna!

Nu o suna!

Nu o suna!

Prea târziu. Mă surprind formându-i numărul.

Sună, sună, sună...

Ați sunat la Grace, lăsați-mi un mesaj.

Mă încrunt. Nu asta voiam.

„Această căsuță poștală vocală este plină" îmi comunică telefonul ei.

Biiiiip!

Rahat!

Descurajat, închid și îl sun pe Mark.

— Salut! îmi răspunde.

— Unde e Grace?

— Stai să aflu! Te sun înapoi!

Cu fundul sprijinit de blat, aștept în bucătărie. Încăperea e luminată numai de becul de la ventilatorul din tavan. Telefonul îmi sună aproape imediat.

— Da!

— E într-un bar cu cocteiluri numit Mimosas. E cu prietena ei, Debbie.

— Cine e de serviciu în seara asta?

— Tommy și Pearce.

Mă gândesc o clipă.

— I-a mai văzut până acum?

— Nu, din câte știu eu.

— Trimite-i înăuntru!

— Crezi… Ezită, apoi insistă: Crezi că e o idee bună?

— Nu-mi contesta deciziile! Doar fă dracului ce ți-am spus! Vreau să aflu fiecare detaliu al serii ei.

— Bine!

— Spune-le să nu se lase văzuți, decât dacă…

— Decât dacă ce?

— Decât dacă vorbește cu un alt bărbat.

— Și atunci?

— Atunci să intre în acțiune și să aștepte instrucțiunile mele!

— Bine!

Închid și rămân uitându-mă lung la perete.

Dacă stă de vorbă cu altcineva în seara asta, *începe lupta*.

E 3 dimineața, iar eu stau pe canapea cu picioarele pe taburet și cu un whisky în mână.

Furie în suflet.

Sunt de treabă și o las să se bucure de seara în oraș. Nu fac nicio mișcare, deși Grace a fost abordată de cinci bărbați în seara asta.

Cinci.

Din fericire pentru ea, i-a respins. Din fericire și pentru ei. Telefonul îmi vibrează în mână.

— Da! mă răstesc, cu inima bubuindu-mi nebunește în piept.

— Grace tocmai a ajuns acasă cu un taxi. E în siguranțăîn casă.

— Singură?

— Da, domnule!

Închid ochii ușurat.

— Bine!

Închid telefonul și inspir cu putere.

Femeia asta m-a înnebunit.

Intru pe alee imediat după ora 16.00.

Copiii sporovăiesc fericiți pe bancheta din spate, însă starea mea de spirit e una sumbră.

Mă simt de parcă mi-aș lăsa inima în stația de autobuz și n-o voi putea recupera până joi, când mă întorc.

Cu cât petrec mai mult timp cu ei, cu atât îmi este mai greu să plec. E ca și cum aș avea o durere în suflet pentru tot timpul pe care l-am pierdut.

Când am aflat prima dată despre copii, timpul care trecuse părea irelevant. Aveau șase ani și cu asta, basta.

Însă acum știu cât de multă bucurie îmi aduc 24 de ore petrecute alături de ei.

Șase ani par insurmontabili.

Opresc mașina și cobor cu greu; copiii se dau jos încet și aud ușa din față deschizându-se. Imi ridic privirea și o văd pe Grace pe veranda din față.

Ești obosită…? Pentru că eu sunt al dracului de frânt!

— Ne vedem vineri!

Mă forțez să zâmbesc.

Mă las într-un genunchi, iar Lucia mă îmbrățișează strâns.

— La revedere, iubito! zic, ținând-o în brațe mai mult decât ar trebui.

Ea face un pas în spate, iar privirea mea îl caută pe Dominic.

— Pot primi o îmbrățișare?

El face un pas în față și mă îmbrățișează într-un mod rigid, ciudat, cu brațele, retrăgându-se apoi imediat.

— Bine!

Își pune rucsacul în spate și se întoarce pentru a intra. Îmi ridic privirea, dar Grace a dispărut deja.

Nici măcar nu și-a luat rămas-bun.

Aștept ca ei să ajungă înăuntru, cu inima în gât.

Nu plecați!

Îmi deschid e-mailurile și expir cu putere. Zilele trec lent în New York, iar nopțile și mai și.

Am o inimă rănită și o sculă care pulsează.

Evenimentul principal al zilei are loc la ora 20.00, când îi sun pe copii să le spun noapte bună.

Alessio își strecoară capul pe ușă.

— Mergem la prânz?

— Mda! Îmi închid calculatorul și adaug: Trebuie să iau câteva chestii, dacă tot ieșim.

— Cum ar fi?

— Haine.

— Tu nu faci niciodată cumpărături din magazine, se încruntă el. Unde ți-e stilistul?

— Poveste lungă, îi răspund, dându-mi ochii peste cap.

— Să mergem!

O jumătate de oră mai târziu, ne plimbăm prin magazinul universal în raionul pentru bărbați.

Alessio se uită în jur la haine.

— De ce suntem aici?

— Trebuie să îmi cumpăr niște haine noi?

— De aici?

Se înfioară.

— De ce?

— Am nevoie de niște haine care să fie mai puțin de firmă și mai mult… Strâng din buze, căutând cuvântul potrivit: Băr-batul de la țară.

— Poftim?

Se strâmbă dezgustat.

— Lui Dominic nu îi plac costumele mele de firmă.

Își ridică ochii, surprins.

— Ești *sigur* că e un Ferrara?

— Nu-ți aduci aminte cum era să ai șase ani? Nu vrei decât ca tatăl tău să se integreze în peisaj și să fie la fel ca toți ceilalți tați.

— Tu nu te-ai integrat niciodată în peisaj, bombăne el sec. Crede-mă, nu te integrezi în peisaj nici cu bărbații de la țară.

Chicotesc în timp ce ridic în aer o cămașă în carouri și o privesc cu suspiciune.

— Omule, e al dracului de urâtă!

— Așa e!

O las la loc pe umeraș și mă uit mai departe.

— Deci cum e orașul ăsta? mă întreabă în timp ce continuăm să ne uităm.

— E... Ridic din umeri și apoi completez: Urăsc s-o zic, dar cam începe să-mi placă.

— De ce?

— Grace și copiii sunt acolo.

Iau în mână altă cămașă în carouri și întind brațul, ca s-o privesc mai de la distanță.

— Pot să vin în weekend să-i cunosc?

— Nu, nu încă.

— Spui asta în fiecare săptămână.

Îmi ia cămașa din mână și o pune la loc.

— Ce se întâmplă cu Grace până la urmă?

— Mă urăște.

Se uită brusc la mine.

— Credeam că sunteți îndrăgostiți.

— E unilateral.

— Din partea ta?

Se încruntă.

— Mda! Mă uit lung la altă cămașă și reiau: Poate ar trebui să-mi iau o curea cu o ditamai catarama de cowboy?

— Poate că nu.

Ridică în mână un tricou, se strâmbă și îl pune la loc.

— Ariana ce face?

— Am sunat-o ieri, să o verific.

— Și?

— Și... oficial, sunt cea mai nasoală ființă umană din lume. În timp ce eu îi frâng ei inima, altcineva o frânge pe a mea.

— Karma, dă el din cap cu un aer atoateștiutor.

Zâmbesc fals și o las baltă.

— Așadar, ce se poartă în orașul ăsta?

— Habar n-am, zic, ridicând din umeri. Chestii obișnuite de tată.

— Vrei să-mi spui că facem cumpărături ca să încercăm să te facem să arăți ca un tată obișnuit?

— Mda! răspund cu o încuviințare din cap. Exact!

— De ce ai vrea să faci asta?

— Toată viața lui, copilul meu a fost altfel pentru că nu a avut un tată.

Ridic o cămașă și mi-o petrec peste braț.

— Vreau doar ca el să se simtă normal. Cu un tată normal, care face lucruri normale.

— Doar că... tu nu ești normal și nu vei fi niciodată normal. Ești unul dintre cei mai bogați oameni din lume.

— Mda, păi...

Iau în mână altă cămașă.

— Pentru el, asta nu înseamnă absolut nimic. Vrei să vii diseară la mine la cină?

— Da, bine!

Ia una dintre cămășile pe care le-am ales și o pune înapoi.

— Asta e mai în regulă.

Îmi întinde o altă cămașă de pe rastel.

— Și care e planul – pe termen lung, vreau să zic?

Mă gândesc câteva secunde.

— Să o conving pe Grace să mă iubească.

Ora 19.00.

— Tăiați ceapa în felii subțiri!

Mă uit la femeie cu atenție și îi urmez instrucțiunile. Tai cu grijă ceapa.

— Și acum ce fac? întreb.

— Știi că vorbești cu un iPad, da? comentează Mark de pe taburetul de bar aflat lângă blatul de bucătărie.

— Gura!

— Turnați uleiul de măsline în tigaie și sotați ceapa până când devine aromată!

— Cum dracu' se transformă o ceapă în aromă? întreb, încruntându-mă. Ce dracu' e aroma, suc de ceapă?

Mark își dă ochii peste cap și bea din bere. Soneria de la ușă bâzâie.

— Du-te și deschide-i lui Alessio, te rog!

Mark dispare ca să deschidă ușa.

— În timp ce ceapa se gătește, pregătiți pesmetul!

Mă uit cu atenție la ce face. Cum face atâtea lucruri în același timp?

Alessio ajunge în bucătărie și se încruntă când mă vede cu șorț.

— Ce dracu' faci?

— Gătesc.

— De ce, unde ți-e bucătarul?

— Are liber în seara asta. Învăț să gătesc de pe YouTube.

— Asta e prea de tot, spune Alessio, dându-și ochii peste cap. Cine ești și ce ai făcut cu fratele meu?

— Vreau să le gătesc copiilor mei.

— Roag-o pe mama să te învețe!

— Nu vorbesc cu mama.

Alessio își trece mâna peste față.

— Rămân… dar numai dacă o suni pe mama mâine.

— Atunci, cară-te!

— Marinați carnea într-un recipient închis! spune femeia.

Alessio își desface o bere și începe să stea la taclale cu Mark cât timp eu mă duc să caut un recipient. Mă uit într-un sertar, apoi în altul, apoi în altul. Găsesc partea de jos… Hmm!

Ceapa sfârâie.

— Se arde! strigă Alessio.

— Rahat!

Apuc tigaia cu mâna goală.

— Ahhh, e fierbinte!

O arunc cât acolo și vărs aproape tot conținutul.

— Nu te pricepi deloc la asta.

— Taci din gură!

Caut în continuare.

— Știu de ce se numește recipient închis! mă răstesc. Am găsit fundul, unde e capacul?

— Așadar, mă duc acasă sau o suni pe mama mâine?

— N-am de gând să îi cer scuze, ea a greșit.

Ceapa scoate fum.

— Nu-mi mai distrage atenția, se ard rahaturi pe aici!

— Nu trebuie decât să o suni.

— Nu-mi pasă dacă nu rămâi. Du-te dracului acasă, n-ai decât!

— Iar eu n-am chef de toxiinfecție alimentară. De acord sau nu?

— Nu! mă răstesc. Las-o pe mama în seama mea și nu-ți băga nasul în treburile mele!

Alessio își bea berea.

— Dacă o să aibă gust de rahat, mergem în oraș să mâncăm.

Mă uit în tigaie la ceapa arsă.

— Există o posibilitate foarte mare.

Grace

Arunc o ultimă privire în oglindă: am părul lăsat liber și ondulat și port o rochie crem drăguță. Sandale maro cu toc înalt și poșetă asortată.

În seara asta e balul școlii și am făcut efortul de a mă aranja, într-o încercare de a mă simți mai bine.

Nu știu de ce sunt atât de lipsită de viață; e ca și cum, de fiecare dată când Gabriel îi sună pe copii să vorbească cu el, eu mai mor puțin pe dinăuntru. Poate sunt doar o vacă egoistă căreia îi plăcea să aibă copiii numai pentru ea.

Nu poate, probabil... Sunt destul de dezgustată de mine însămi, dacă e să fiu sinceră.

Of, nu te mai gândi la el!

Cui îi pasă ce face el?

Mie nu.

— Sunteți gata? strig.

— Sunt insuportabil de drăguță! strigă Lucia.

Chicotesc. Fata asta nu duce lipsă de încredere în ea, trebuie să recunosc.

— Trebuie să port prostia asta de cămașă? strigă Dom din camera lui.

— Da, arată fantastic!

— Urăsc pantalonii ăștia! strigă el.

— Ai să-i porți oricum! strigăm eu și Lucia la unison.

— Haide, să mergem!

Fulgerul bubuie și începe să plouă când intrăm în parcarea școlii.

— Mami, ce noroc că ne-am luat umbrelele! spune Lucia de pe bancheta din spate.

— Știu! O să vă las pe voi aproape de intrare și apoi mă duc să parchez mașina. Nu are rost să alergăm cu toții prin ploaie și să riscăm să ne udăm.

Opresc mașina sub marchiza care duce spre scări, iar copiii coboară grăbiți.

— Ne vedem în cinci minute!

— Bine!

Plec, iau colțul și parchez mașina. Acum a început să toarne de-a binelea.

— Futu-i!

Iau umbrela și mă grăbesc să scap de ploaie. Oamenii aleargă și se grăbesc din toate direcțiile. De ce a trebuit să plouă exact în seara asta, dintre toate serile? O iau în sus, pe scări, ca să intru în holul școlii și îi văd pe copii așteptând lângă ușă. Terenul de baschet acoperit a fost transformat într-un regat feeric al iernii.

De tavan sunt atârnați copaci pictați manual, în superbe nuanțe de roșu și auriu, și totul e iluminat de beculețe sub formă de steluțe.

— Uau!

Ochii copiilor strălucesc când văd toate astea.

— Ce tare!

Îmi crește inima când mă uit în jur. Ce frumos e să-i văd experimentând totul pentru prima dată! Aceasta este prima lor discotecă la școală.

— Ne așezăm aici?

Arăt spre tribună și ne ducem să ne așezăm pe cel mai de jos rând de scaune. Când muzica începe să se audă, toți copiii o iau la fugă spre ringul de dans.

— O, Doamne!

Luciei aproape îi ies ochii din orbite.

— Mami, uite, tati e aici! strigă Dom.

Ha?

Mă uit și îl văd pe Gabriel venind prin mulțime spre noi. Poartă blugi albaștri și o cămașă bleumarin în carouri. În seara asta arată diferit, relaxat și cald.

De unde a știut despre seara asta? Oh, newsletterul școlii!

Părul îi e ușor prea lung și ondulat, iar ochii mari și căprui îi întâlnesc pe ai mei. Mi se pare că vine spre mine cu încetinitorul și îi simt prezența în adâncul stomacului. Înalt, întunecat și copleșitor.

Îmi înghit nodul din gât în timp ce copiii îi aleargă în întâmpinare.

S-ar putea ca Felicity Fox să aibă dreptate. Cel mai DILF dintre toți DILF-ii care au existat.

O ridică pe Lucia în brațe.

— Ce cauți aici? râde ea.

— N-aș fi putut să ratez primul vostru bal la școală, spune el râzând, apoi se întoarce spre Dominic și-i zâmbește.

— Bună, fiule!

Îi pune mâna pe umăr, iar Dom îi zâmbește și el.

„Fiule."

Mă emoționez când îl aud că îi spune așa.

Privirea lui Gabriel se îndreaptă spre mine.

— Gracie.

— Bună!

— Ești frumoasă.

Îmi zâmbește cald.

Simt fluturi în stomac.

Îl urăști, nu uita asta!

— Mersi!

Se așază lângă mine. Lucia se aruncă în poala lui, iar Dominic se așază lângă el.

— Mi-a fost dor de voi săptămâna asta! le spune el cu vocea lui adâncă.

— Da?

Lucia radiază.

Dominic își mușcă buza de jos pentru a-și ascunde zâmbetul.

Zâmbesc și eu, pentru că, oricât de mare ticălos ar fi Gabriel Ferrara, se transformă într-un tată minunat.

Are mânecile suflecate până la coate, iar privirea îmi zăbovește pe antebrațele lui puternice. Venele îi sunt ca niște funii și, când își mișcă mâna, fiecare mușchi se contractă.

E ca o legătură incandescentă cu hormonii mei… *Încetează!*

Începe o nouă melodie, iar prietenii copiilor vin să îi cheme.

— Putem să mergem? întreabă Lucia.

— Da, mergeți și distrați-vă!

Pleacă imediat, iar eu și Gabriel rămânem singuri.

Îi urmărim cum dansează, fac piruete și râd. Gabriel e fascinat și nu-și ia ochii de la ei. În tot acest timp, eu nu mă pot gândi decât la reacția viscerală pe care corpul meu o are față de al lui. E ca și cum între noi ar exista un curent electric invizibil.

— Cum ți-a mers săptămâna asta? mă întreabă.

— A fost în regulă.

Privirea lui o caută pe a mea.

— Îți cer scuze pentru că – ridică din umeri – am fost…

— Tu însuți, termin fraza în locul lui.

— Voiam să spun „un ticălos”, dar „eu însumi” e același lucru, presupun.

Dau din cap, neștiind sigur cum să răspund.

— Când mi-ai spus că nu mă vrei – ezită –, nu știu ce m-a apucat… M-a… M-a făcut să vreau să fiu răutăcios.

Nu doresc să începem o discuție despre iertare, ci să rămân supărată pe el.

Supărarea înseamnă siguranță, supărarea îl ține la distanță… așa că aleg să rămân tăcută.

Stăm așa o vreme și îi urmărim pe copii; pare atât de ciudat să fie aici, așezat lângă mine… urmărindu-și la rândul lui copiii.

Un alt cuplu se așază alături, iar el începe să stea la taclale cu tatăl. Mă uit la masa cu băuturi și văd că au nevoie de ajutor.

— Mă duc să îi ajut, șoptesc, încercând să nu-i întrerup discuția.

— Sigur, scumpo!

Își ridică privirea spre mine. Pare la fel de surprins ca mine de propriul comentariu, iar între noi are loc un moment ciudat.

Pare… habar n-am.

Futu-i!

Mă grăbesc spre masa cu băuturi și încep să torn. E agitație și haos, însă îmi oferă o scuză ca să nu stau lângă el.

Voi rămâne aici toată seara.

Seara se apropie de sfârșit, iar DJ-ul ia microfonul.

— Rog toți părinții să vină pe ringul de dans! Dacă nu ați venit cu un partener, găsiți-vă pe cineva!

Rămân în picioare lângă masa cu băuturi. Cuiva i s-ar putea face sete, nu?

Părinții încep să se înghesuie pe ringul de dans, iar eu rămân acolo cu brațele încrucișate la piept.

— Gracie! toarce vocea lui profundă în spatele meu. E semnalul nostru. Mergem să dansăm!

— Sunt bine.

Zâmbesc fals.

— Serios!

Mă ia de mână și mă trage spre ringul de dans.

Începe melodia „You Were Always on My Mind" a lui Willie Nelson.

Nu melodia asta… orice, numai melodia asta nu.

Gabriel mă trage în brațe și mă ține strâns.

Se uită în jos, la mine, în timp ce începem să ne mișcăm pe ritmul muzicii.

Eu mă uit stânjenită oriunde, numai la el nu.

El îmi zâmbește cu căldură.

— Se potrivește.

— Ce anume?

— Melodia asta.

Mă trage mai aproape, iar între noi apare un curent electric.

— E despre noi.

— Încetează!

— Gracie, tu ai *fost* mereu în mintea mea, șoptește el. N-ai fost niciodată departe de gândurile mele.

Ne uităm lung unul la altul, cu un ocean de regrete plutind între noi.

— Trebuie să mă ierți.

Mă uit în sus la el în timp ce ne mișcăm în ritmul muzicii.

— Spune-mi cum să repar asta! spune el tandru. Spune-mi ce să fac și fac!

— Aș vrea să știu…

Buzele îi coboară pe tâmpla mea, ținându-mă strâns; ne mișcăm în ritmul muzicii, pierduți fiecare în propriile gânduri.

„Tu ai fost mereu în mintea mea."

Oh, melodia asta… atât de tristă și de adevărată!

Cântărețul meu preferat, cântând unul dintre cântecele mele preferate, iar eu dansez cu cineva despre care cândva credeam că este iubirea vieții mele.

Însă asta era înainte să mă distrugă. Înainte să devin rece și lipsită de inimă.

E prea mult! Urăsc în ce m-a transformat. Lacrimile mi se adună în ochi și, când melodia se termină, simt nevoia să mă îndepărtez de el.

— Mă duc să mă reîmprospătez.

— Grace!

Ies în grabă din sală afară, în aerul rece. Ploaia s-a oprit.

— Grace! îl aud strigând în urma mea.

— Las-o baltă, Gabe!

Vreau să mă îndepărtez, căci acum nu mai am încredere în mine în preajma lui. Vreau să cobor scările și, când calc pe prima treaptă, piciorul îmi fuge de sub mine.

Cad și aud sunetul capului meu lovindu-se de treptele din beton în timp ce mă prăbușesc. Mă rostogolesc, mă răsucesc și cad pe tot șirul de trepte până jos.

Durere, sânge, întuneric… nimic.

26

Gabriel

BIP... BIP... BIP... BIP...

Monitorul cardiac al lui Grace se aude încetișor în încăperea întunecată, iar eu stau lângă ea cu propria-mi inimă în gât.

Dacă m-ar conecta pe mine la aparat, nu sunt sigur că inima mea ar suna la fel de constant.

Are un tub și fire care ies din ea, ochii vineți și un cucui enorm pe frunte, care deja s-a făcut violet.

În seara asta, Grace a căzut pe 22 de trepte din beton... fugind de mine.

Are o încheietură ruptă grav, care necesită intervenție chirurgicală, posibil la fel și glezna, deși în acest moment este prea umflată pentru a se putea stabili, însă cel mai îngrijorați sunt în legătură cu capul.

Și-a pierdut cunoștința, edemul cerebral fiind atât de grav, încât au fost nevoiți să o plaseze în comă indusă.

Dacă are leziuni critice la creier și nu își mai revine niciodată?

E 3 dimineața, iar secția de terapie intensivă e un loc singuratic, unde oamenii se luptă să supraviețuiască. Nu numai cei din paturi, ci și cei care le stau alături se luptă.

Eu... mă lupt cu demoni.

„În loc să-mi îndeși tu mie scula în fund, o să le-o îndes eu lor, iar ele o să geamă la fiecare centimetru din ea."

Sunt dezgustat.

Ce e în neregulă cu mine? Dacă n-aș fi alergat după ea... n-ar fi alunecat.

Ecranul telefonului meu se aprinde.

Graham Messing

Ah, neurochirurgul pe care l-am rugat să se uite peste imagistica ei!

— Salut!

— Salut, vorbesc cu Gabriel?

— Da.

— Sunt Graham Messing. Îți cer scuze că a durat atât de mult să revin, dar abia am ieșit din operație!

— E în regulă! bâigui. Te-ai uitat la imagini?

— Da, m-am uitat. S-a lovit rău.

Închid ochii, așteptând următoarele lui cuvinte.

— Uite, din câte văd eu, ceea ce ți-au spus medicii de acolo pare să fie corect.

Ascult cu atenție.

— Există un edem grav, însă pare că nu a suferit o hemoragie subarahnoidiană sau un atac cerebral. Activitatea ei cerebrală e normală.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că, în acest moment, totul indică faptul că nu par să existe leziuni semnificative pe termen lung. Însă, după cum știi, aseară nu a răspuns la tratament și, pentru că nu există probe ale unei sângerări, medicii au ales să o plaseze în comă indusă. Fiecare creier se recuperează diferit și, date fiind informațiile de care dispun medicii, cred că au făcut ce trebuia.

— De ce nu s-a trezit încă?

— E nevoie de timp. Am să-i sun medicul și am să-i sugerez să înceapă să reducă medicamentele pentru inducerea comei peste alte șase până la opt ore. Avem nevoie ca edemul să se reducă, pentru a-i oferi cele mai bune șanse.

— Bine! zic, înghițindu-mi nodul din gât. Cum rămâne cu glezna și încheietura?

— Nu-ți face griji în legătură cu ele, nu se mișcă, deci nu poate înrăutăți situația! Sunt minore, comparativ cu o leziune cerebrală. În acest moment, ăsta e singurul lucru care ne preocupă.

— Corect!

— Nu este în vreun pericol iminent și e pe mâini bune. Coma indusă îi oferă timp să se odihnească și să se vindece, însă, după cum știi, fiecare caz e diferit, deci și duratele și rezultatele pot varia.

Încuviințez, procesând ceea ce îmi spune.

— Bine!

— Ne auzim din nou dimineață! Îți sugerez să te duci acasă și să dormi puțin.

— Bun, mulțumesc, doctore! Mai rămân pe fir o clipă și adaug: Apreciez că te ocupi de asta pentru mine.

— Vorbim mâine!

Închide, iar apoi îi trimit imediat un mesaj lui Debbie:

Bună, Debbie,
Doar ce-a sunat specialistul în neurochirurgie.
A confirmat ceea ce au spus medicii de aici,
nu are hemoragie la creier,
iar activitatea pare normală.
El crede că, odată ce se va reduce edemul, va fi bine.

Primesc imediat un răspuns:

Slavă Domnului
Dar atunci de ce nu s-a trezit încă?

Răspund:

A spus că inducerea comei îi dă creierului ei ocazia să se odihnească și să se recupereze.

Că vor reduce medicația dimineață.

Urmăresc punctele în timp ce ea-mi scrie:

Țin pumnii!

Răspund și eu:

Copiii sunt bine?

Da, dorm adânc.
Mă bucur că nu au văzut-o după ce a căzut.

Și eu.
Mulțumesc că îi ții la tine!
Te sun imediat ce aflu ceva.

Încearcă să dormi puțin Xox

Expir adânc, încercând să mă calmez, în timp ce o privesc pe iubirea mea.

Îi dau părul la o parte de pe frunte. Chipul ei lovit și plin de vânătăi pare grav rănit. S-a lovit de fiecare nenorocită de treaptă, de sus până jos?

Așa se pare.

— Când o să te trezești, te omor pentru că ești așa de împiedicată, îi șoptesc. Nu trebuia să fii atât de exagerată și să te arunci pe scări ca să scapi de o ceartă!

Continui să o mângâi pe păr.

— Știm amândoi că oricum tu ai fi câștigat.

Bip…bip…bip…bip!

Îi văd silueta prin ceață.

— Te rog, trezește-te!

— Ce-am pățit la mână? șoptește o voce somnoroasă.

Mă trezesc speriat, cu capul sprijinit de pat, stând în fund lângă el.

— Grace!

Ea se încruntă în timp ce se uită la mine.

— Iubito, te-ai trezit, spun, zâmbind, apoi întind mâna și apăs butonul de apelare a asistentei. Oh, slavă Domnului că te-ai trezit!

Îi dau părul la o parte de pe fața plină de vânătăi și o țin lipită de mine.

— Mi-am făcut griji toată noaptea.

Mă dau în spate ca să mă uit la ea, iar ea se încruntă la mine.

— Cine ești?

Lumea se oprește în loc…

— Poftim?

Casc ochii de groază.

— Nu-ți amintești de mine?

— Aș vrea să nu-mi amintesc, mormăie ea sec. Ce faci, Gabriel? Și de ce dracu' mă doare mâna așa de tare?

O îmbrățișez și îi zâmbesc în păr.

— Grace, în viața mea n-am fost mai fericit să te aud făcând-o pe deșteapta.

Asistenta apare în ușă.

— Bună, Grace! Cum te simți?

Mă dau în spate din calea lor, iar asistenta începe să-i verifice semnele vitale. Îi trimit mesaj lui Debbie.

S-a trezit.
Și deocamdată e bine.

Telefonul îmi sună imediat.

— Bună, Deb!

— S-a trezit?

— Da! șoptesc, ieșind pe hol. O face pe deșteapta și tot ce trebuie.

Doctorul trece pe lângă mine și intră în salon.

— Slavă Domnului! Pot să aduc copiii?

— Lasă-mă să aflu ce se întâmplă, încă e conectată la o grămadă de aparate și presupun că vor mai urma și alte analize! Te sun imediat ce aflu ceva!

— Bun, mulțumesc!

Închid telefonul și intru înapoi în salon, unde o văd pe asistentă uitându-i-se în ochi cu o lanternă. Doctorul stă de vorbă cu ea.

— Ai căzut destul de rău, ești în spital. Grace, îți amintești ce s-a întâmplat?

— Ăăă…

Grace se încruntă în timp ce se gândește.

— Unde sunt copiii?

— La Debbie.

Încuviințează din cap.

— Ai o încheietură ruptă, care are nevoie de operație, și o gleznă la care trebuie să mai facem niște radiografii. Cum stai cu durerea? Pe o scară de la 1 la 10, cum ai evalua-o?

— 12, mormăie ea. Mă doare capul!

— Îți vom administra niște analgezice și, odată ce ai făcut radiografiile, vei putea primi ceva de mâncat și de băut. Ce părere ai?

— Mulțumesc!

Pleacă amândoi din salon, iar eu mă așez lângă ea pe pat și îi iau mâna sănătoasă într-a mea.

— M-ai speriat ca dracu'.

— IImm!

Îi duc mâna la buze și i-o sărut delicat.

— Zici că *eu* sunt exagerat, dar numai *tu* puteai să te lovești de fiecare treaptă până jos.

Se uită la mine.

— Ce-i? o întreb.

— Arăți ca dracu'!

Zâmbesc larg. Iat-o!

— Nici tu nu arăți chiar strălucit.

Pe parcursul orei următoare o deconectează de la aparate și îi țin sub control durerea, timp în care eu rămân într-un colț și urmăresc toate procedurile.

— Cei de la Radiologie vor veni în curând să te ducă jos, bine?

Grace încuviințează.

— Mulțumesc!

Asistenta dispare, iar atunci se uită în jur.

— Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie să merg la baie.

— Ăăă, chem asistenta înapoi.

— Nu. N-am de gând să folosesc o ploscă, aștept.

— Te duc eu în brațe.

— Nu!

— Grace! Trebuie să mă lași să te ajut!

Îmi bag mâinile pe sub ea și o ridic ca pe o mireasă. O duc în baie și o așez cu grijă pe toaletă.

— Bun, acum ieși!

— Poftim?

— N-o să stai acolo, să te uiți la mine cum fac pipi.

— Grace, ți-am lins gaura fundului, sunt destul de sigur că pot suporta un pipi pe toaletă.

— Bleah! se strâmbă. Ieși!

Ies și aștept în fața ușii, privind în jur prin salon. De ce durează atât de mult?

— Ești în regulă acolo?

— Da!

— Pot să intru?

Mai aștept puțin.

— Ești gata?

— Of! Da!

Intru înapoi și o ridic; are halatul de spital din bumbac adunat în poală.

— Trebuie să mă spăl pe mână.

O duc la chiuvetă, iar ea își vede chipul în oglindă și icnește când vede vânătăile.

— Dumnezeule!

— Ai făcut treabă bună, toantă împiedicată ce ești!

Pornesc robinetul, iar ea își bagă mâna sub apă.

— Poți să te duci să aduci copiii?

— Îi aduce Deb în după-amiaza asta, dar hai mai întâi să ne ocupăm de tine, bine?

O duc înapoi în pat și o așez cu grijă, iar ea scâncește.

— Ce e în neregulă cu mâna mea?

— Ai încheietura ruptă și trebuie fixată, dar vom ști mai multe după radiografii.

Ochii i se umplu de lacrimi; e evident că leziunile au copleșit-o.

— Hei!

Mă așez pe pat lângă ea.

— Nu-ți face griji, o să fii bine! Îi iau fața în palmă și adaug: În curând se va termina totul și o să fii bine.

— Gabe, n-am timp de o încheietură ruptă.

— Șșt! Hai să fim recunoscători că o încheietură ruptă e cel mai grav lucru! Îi las patul în jos, apoi adaug: De ce nu încerci să te odihnești puțin?

Grace

Pare că pierd lupta pentru a-mi ține pleoapele deschise.

Analgezicele astea sunt bune, dar mă simt de parcă aș fi drogată moartă. Gabriel stă pe scaunul din colț; nu a plecat de lângă mine. Și oricât aș insista să se ducă acasă, mă bucur că mă ignoră. E plăcut să am pe cineva aici cu mine, pentru că încep să-mi dau seama ce fricoasă sunt. Îmi vine să mă smiorcăi, mă simt slabă și vulnerabilă.

— Unde sunt copiii? șoptesc.

— Vin în după-amiaza asta, îmi răspunde el calm.

— Bieții de ei, trebuie să fie foarte speriați!

Se ridică și vine să se așeze lângă mine pe pat.

— Sunt bine, Debbie are mare grijă de ei. Ar trebui să te odihnești! Trebuie să dormi ca să te poți vindeca.

Își lasă mâna pe umărul meu, iar atingerea caldă mă relaxează instantaneu și pleoapele mele grele câștigă.

— Îți place? mă întreabă cu blândețe.

Dau din cap somnoroasă.

— O să rămân aici cât dormi, iubirea mea.

— Mmm!

Îmi răsucesc fața într-o parte, astfel încât să se sprijine de brațul lui.

Prezența lui e liniștitoare. Îmi amorțește durerea și îmi do-molește emoțiile.

Mă simt tot mai grea și mai grea… Plutesc… Pașnic.

— Mami!

— Șșt! șoptește vocea liniștită a lui Gabriel. Mami doarme.

— O, nu, uită-te la fața ei! șoptește Debbie. Biata de ea, pare atât de dureros!

— E în regulă! răspunde vocea liniștitoare a lui Gabriel. În curând va fi ca nouă.

E ca și cum corpul meu ar dormi, însă mintea mi-e încă trează. Pot să aud ce spun, însă sunt prea obosită ca să-mi deschid ochii sau să răspund.

— Bunico! o aud pe Lucia strigând, apoi aud agitație și îmbrățișări.

— Oh, drăcușori năzdrăvani! râde Debbie.

— Am ajuns aici cu primul zbor de dimineață.

Mama și tata sunt aici. Mă lupt să deschid ochii.

— Gabriel, rostește vocea mamei, surprinsă. Ce cauți aici?

— Ahhh! Copii, de ce nu vă duceți până la automat să ne aduceți tuturor câte o gustare?

Îl aud cum le împarte monede.

— Ura!

Copiii se năpustesc pe hol.

— Bună ziua, domnule și doamnă Porter! spune Gabriel. Au trecut mulți ani de când nu v-am mai văzut. Cred că ați venit pe la birou de câteva ori, când o vizitați pe Grace, acum mult timp.

— Nu înțeleg, spune tata. *Tu* ce cauți aici?

— Păi… Face o pauză, apoi: Nu există niciun mod ușor de a spune asta, așa că am s-o spun pur și simplu. Eu sunt tatăl biologic al gemenilor.

— Poftim? izbucnește mama. Nu-i adevărat, copiii au fost concepuți cu spermă de la un donator.

— Ahh! îi întrerupe vocea lui Deb.

— Eu și Grace ne-am întâlnit în secret când lucra pentru mine.

— Cât timp? întreabă tata abrupt.

— Mai mult de un an. Eram îndrăgostiți.

Poftim?

— Ea nu a mai vrut să rămână în New York, iar eu nu am vrut să plec. Ne-am despărțit și ea s-a mutat aici. La scurt timp după asta, a aflat că este însărcinată.

— Nouă ne-ar fi spus, răspunde mama. Sub nici o formă nu ne-ar fi mințit toți anii ăștia. Grace nu ne-ar minți niciodată. Tu minți!

— Am obligat-o să jure că va păstra secretul. Era o încălcare a politicii firmei, ca noi să ne întâlnim, iar eu am implorat-o să nu spună.

— E adevărat, spune Deb încet.

Mama icnește.

— De curând am reluat legătura și am încercat să facem lucrurile să meargă.

— Poftim? întreabă mama. De ce să nu ne fi spus?

— Mă proteja pe mine, răspunde el.

— O, Doamne! șoptește mama. Nu-mi vine să cred!

— Urma să vă spună săptămâna aceasta, însă acum, cu accidentul…, continuă el.

Copiii intră în cameră ca niște vijelii.

— Șșt, mami doarme! spune Debbie.

— Îi ducem jos, la locul de joacă, adaugă mama. O lăsăm să doarmă.

Aud ușa închizându-se și mă lupt să deschid ochii.

— De ce le-ai spus ce le-ai spus? șoptește Debbie.

— Crezi că Grace ar vrea ca părinții ei să știe că am avut o aventură de-o noapte și că i-a mințit în toți acești ani?

— Dar…

— Dar, nimic. Îmi voi asuma eu vina, sunt obișnuit să fiu personajul negativ, e în regulă.

— De ce ai face asta?

— Pentru că… o iubesc.

Liniște…

Continuă să stea de vorbă, dar vocile încep să li se amestece.

Mă lupt cu pleoapele… treziți-vă… deschideți-vă…

Vocile devin nedeslușite, iar întunericul devine și mai întunecat.

Bla, bla, bla…

Moș Ene mă învinge din nou.

Soarele tocmai apune deasupra parcului din fața ferestrei salonului meu. La ușă se aude un ciocănit ușor, iar Gabriel se ridică și deschide.

— Bună, da, îi este foame!

Se dă într-o parte, iar femeia intră cu căruciorul cu cina.

— E ora cinei! ne anunță, zâmbind.

Mă ridic entuziasmată, iar Gabriel împinge masa pe roți deasupra patului, așezând-o în fața mea.

— Avem supă de pui, urmată de chiftele la cuptor cu legume și o chiflă. Așază totul în fața mea și adaugă: Iar la desert, salată de fructe.

Gabriel se uită suspicios la mâncare.

— Poate primi altceva în loc de chiftele la cuptor?

— E singura opțiune.

— Hmm! face el, încruntat.

— Chiftele la cuptor e în regulă.

Mă uit urât la el. *Încetează!*

— Vrei apă sau limonadă?

— Limonadă.

— Vrem și niște apă.

Gabriel se uită la mine cu coada ochiului.

Femeia așază totul pe tavă și ne lasă singuri. Gabriel ridică încet capacul de pe mâncare și îmi pregătește cuțitul și furculița.

— Să știi că poți să te duci acasă, nu e nevoie să o faci pe

bona cu mine.

— A, da?

— Da.

— Cum ai de gând să tai chifteaua aia din carne de cal cu o singură mână?

Mă uit în jos la chiftea.

— Cal?

— E dubioasă, asta e sigur.

Se apleacă peste mine și îmi taie mâncarea.

— Cum scoți dopul de la sticla de apă?

Desface sticla de apă și toarnă în pahar.

— Niciodată nu m-am mai simțit atât de inutilă! oftez.

— Hmm! Eu cred că ai fost mult mai inutilă de atât și altă dată.

— Când?

— Când lucrai pentru mine.

— Faci mișto de mine?

Mijește ochii poznași.

— Vezi, dacă n-aș fi eu aici, cine te-ar mai enerva?

Strâng din buze ca să-mi ascund zâmbetul și iau o înghițitură mare din chiftea.

— Appaloosa[4] sau armăsar? întreabă el.

— Ești scârbos, știi asta?

La ușă se aude un ciocănit, iar Gabriel iese pe după perdea pentru a deschide. Stă în drum, așa că nu văd.

— Bună, rostește o voce de bărbat.

Jack!

— Ce cauți aici? întreabă Gabriel sec.

— Am venit să o văd pe Grace.

— Nu primește vizitatori.

— Nu cred că asta e la latitudinea ta.

— O să-i spun că ai trecut pe aici.

— E bine?

— O să fie.

— Chiar nu ai de gând să mă lași să o văd?

— Nu, chiar nu! La revedere, Jack!

Îi închide ușa în față și apoi se întoarce și se așază, complet imperturbabil.

— Tu chiar ești serios? îl întreb.

— În legătură cu ce?

— Gabriel…

— Uite, înțeleg că nu vrei să ieși cu mine. Arată spre ușă cu degetul mare și apoi adaugă: Dar cred că glumești cu ăla.

Rânjesc. Ce ticălos!

O oră mai târziu.

— Așadar, operația la încheietură e mâine și, din fericire, la gleznă ai doar o leziune la ligamente, așa că acolo nu e nevoie de nimic.

Doctorul îmi citește fișa.

— Aha!

— Să sperăm că vei ieși în câteva zile.

— Da.

Părinții mei și Gabriel ascultă cu atenție – e ora de vizită la zoo.

— Nimic de mâncare după miezul nopții, îmi reamintește el.

— Aha!

— Chirurgul ortoped va trece pe aici mai pe seară pentru a discuta despre operația de mâine-dimineață.

— Mulțumesc!

Ne lasă singuri.

— O să vorbesc să îmi iau niște zile libere de la serviciu, spune mama.

— Pentru ce? întreabă Gabriel.

— Păi, trebuie să rămân și să ajut. E evident că nu poate locui singură și să aibă grijă de copii.

— Rămân *eu* cu ea pentru a ajuta, răspunde Gabriel.

— Nu cred…

— Nu e nevoie să credeți, doamnă Porter. O să rămân cu Grace și o s-o ajut cu copiii noștri.

— Nu o să poată să facă duș și nimic altceva singură.

— Și…

Gabriel se uită fix la mama.

— Nu știu dacă vă dați seama cum se concep copiii.

— Ascultați, amândoi…, oftez.

Încep să se agite amândoi.

— Pur și simplu, nu cred că e o idee bună, insistă mama.

Ca să fiu sinceră, nu sunt chiar sigură că aș putea să suport ca mama să locuiască cu mine timp de câteva săptămâni… iar tata trebuie să lucreze.

— Pot să vă asigur că sunt mai mult decât capabil să am grijă de Grace! se răstește Gabriel. Îmi voi reorganiza programul și voi lucra de aici.

— Cred că asta e o chestiune de familie, spune tata.

— Exact, iar *eu sunt* familia directă a lui Grace. Cei doi copii ai noștri au nevoie de mama și de tatăl lor! se răstește el. Eu o pot căra în brațe în sus și în jos pe scări. Dumneavoastră nu puteți.

— Nu…, se bagă iar mama.

— Sunt chiar aici, să știți! mă răstesc. Poate ar putea să mă întrebe și pe mine cineva?

— Grace, spune-le părinților tăi că eu o să stau cu tine până când o să te simți mai bine!

E adevărat, mama nu mă poate căra în brațe în sus și în jos pe scări… Poate aș putea să dorm pe canapea.

Gabriel ridică nerăbdător dintr-o sprânceană, ca o avertizare tăcută.

În regulă…

— Mamă, Gabriel o să rămână, e în regulă. Dar mulțumesc pentru ofertă!

— Ești sigură?

Nu chiar.

Cinci zile mai târziu.

Cioc, cioc!

— Intră! strig.

Ușa se deschide cu putere, iar Gabriel și copiii zâmbesc cu toții larg. Gabriel împinge un scaun cu rotile, iar copiii țopăie pe loc.

Au fost cele mai lungi nouă zile din viața mea.

— Să mergem acasă!

---

[4]Rasă de cai (n. tr.).

27

Gabriel

Intru cu mașina pe alee și opresc. Copiii se dau jos, bulucindu-se, iar eu îi arunc o privire lui Grace. Se forțează să zâmbească, însă îmi dau seama că e sigură că e o idee proastă.

— Draga mea Gracie, ești pregătită să fii servită de dimineața până seara? o întreb.

— Hai să încercăm doar să supraviețuim, bine?

— Ce tot zici acolo, o să mă descurc impecabil!

Cobor din mașină și mă duc pe partea ei.

— E o nimica toată!

Chiar nu glumesc, mă descurc! Fără ca Grace să știe, Mark ne-a gătit deja cina, care este în frigider, așteptând să o încălzesc. Azi am avut prea multe întâlniri și nu am avut timp.

Mă aplec și o scot pe Gracie afară din mașină; și-a rupt și ligamentele la piciorul stâng, pe lângă încheietura stângă ruptă, și are mâna și brațul în ghips. E aproape un coșmar, nu poate călca pe picior, dar nici nu poate folosi cârje, din cauza mâinii. În următoarele câteva săptămâni trebuie dusă în brațe... nu că m-aș plânge. Profit de orice scuză pentru a o putea ridica și ține în brațe.

Intru cu ea pe ușa din față.

— Casă, dulce casă, iubito! Mă uit în jur și o întreb: Unde vrei să stai?

— Pe canapea.

O depun pe ea cu blândețe.

— Poftim!

— Mulțumesc!

— Uită-te la ceva! zic, întinzându-i telecomanda. Mă duc să-ți aduc lucrurile din mașină.

Asta e șansa mea să îi demonstrez cât de bine mă descurc prin casă. Cât de curând o să se îndrăgostească nebunește de mine, o să mă asigur de asta!

Mă reped la mașină, de unde îi iau lucrurile și o pungă mare din plastic cu medicamente. Încheietura îi dă dureri noaptea, așa că am primit instrucțiuni stricte de la spital că trebuie să își ia medicamentele la fiecare patru ore. O să-mi pun alarma, ca să țin pasul.

Intru înapoi, îi duc genții sus și netezesc cuvertura. Îi despachetez bagajul și duc lucrurile jos, la spălătorie, apoi arunc totul în mașina de spălat și o pornesc.

Mă descurc excelent cu rahaturile astea gospodărești.

Primesc un mesaj pe telefon, e de la Mark.

Bagă Stroganoffул în cuptor la 165 de grade.

Răspund:

Mă ocup.

Mă întorc în living. E așezată comod, cu câte un copil de fiecare parte.

— Ești în regulă, Gracie?

— Aha!

— Bine, eu o să mă ocup de ceva pentru cină.

Chipul i se încruntă.

— Gătești?

— Da! îi răspund nonșalant. Normal că gătesc! M-am gândit că ai vrea o masă gătită în casă!

— Oh! zâmbește ea impresionată. Aș vrea.

Ha!

Deja e pe jumătate îndrăgostită de mine.

Intru în bucătărie, scot cu grijă din frigider vita Stroganoff pregătită în prealabil și o vâr în cuptor. Rotesc butonul la 165 de grade și îmi țin respirația când se aprinde lumina.

Funcționează.... Da!

— Ce gătești? strigă ea.

— O veche rețetă de familie, vită Stroganoff! strig. O să-ți placă la nebunie.

— Oh, uau!

Îi aud pe ea și pe copii vorbind despre cină.

IIa, e excelent! Îi scriu lui Mark.

La ce oră să încălzesc piureul?

Răspunsul lui sosește imediat:

În jumătate de oră.
Trei minute la microunde,
amesteci și apoi încă trei minute.

Bun... Mai departe?

Intru înapoi în living.

— Voi n-ar trebui să faceți o baie înainte de cină? îi întreb pe copii.

— Merg eu primul la duș, spune Dom, după care pleacă țopăind în sus pe scări.

Grace se uită la mine din cealaltă parte a camerei, iar eu zâmbesc mândru. Lucrurile merg minunat.

O oră mai târziu, stăm în jurul mesei.

— A fost absolut delicios! spune Grace.

— Mulțumesc! Ador să gătesc pentru familia mea! replic, începând să strâng farfuriile de la cină. Voi mergeți și relaxați-vă cât fac eu curat în bucătărie!

Copiii dispar, iar Grace mă privește cu atenție.

— Ai nevoie să te ducă Fabio în pat?

— Fabio?

— Știi, Fabio, zeul sexului?

— Nu, nu-l cunosc pe Fabio.

Îmi zâmbește strâmb.

— Dar aș vrea să merg sus, dacă e în regulă… fără zeul sexului.

— Dorința ta e poruncă pentru mine!

O ridic, iar ea își pune brațul pe după gâtul meu. Îi simt atingerea până în vârful sculei.

Încetează!

Începem să urcăm scările, iar picioarele mă ard, pieptul mă doare și… la dracu', n-am făcut suficient sport în ultima vreme.

— Esti bine? mă întreabă.

— Da, bineînțeles! Ești ușoară ca un fulg.

Cântărești o afurisită de tonă, femeie!

Ajungem în capătul scărilor și mă chinui să merg pe hol, deja transpirând din greu. O așez pe pat.

— Ai nevoie de un duș?

— Nu, am făcut unul în după-amiaza asta, la spital. Se uită în jur prin cameră și adaugă: Am nevoie de niște analgezice însă.

— Da!

Mă reped în baie și îi aduc cu grijă pastilele.

— O să-i trimit pe copii să-ți spună noapte bună și apoi vin să te ajut să te îmbraci în pijama.

— Bine!

Mă năpustesc din nou în jos pe scări.

— Copii, mergeți să-i spuneți noapte bună mamei voastre! Eu o să fac rapid ordine prin bucătărie.

— Deja? protestează ei.

Arunc practic vasele în chiuvetă și șterg banchetele. Trebuie să o ajut să se dezbrace și să se pregătească de culcare.

Dorința e reală, dezbrăcatul lui Grace e lucrul meu preferat din toată lumea. Urc scările câte două deodată și, când intru, îi găsesc pe copii îmbrățișând-o pe Grace de noapte bună. Zâmbesc în vreme ce-i urmăresc din ușă.

E o mamă atât de bună, iar ei pur și simplu o adoră!

Mă cuprinde tristețea. Cum a făcut asta singură atâta timp? Trebuie să mă revanșez cu enorm de multe față de ea… și de ei.

— La culcare! zâmbește Grace.

Se duc amândoi în camerele lor. O bag mai întâi pe Lucia în pat.

— Ești fericită că mami s-a întors acasă? o întreb.

— Da!

Își pune brațele micuțe în jurul meu și mă îmbrățișează. O țin în brațe câteva secunde.

— Ești o fetiță foarte bună. Lucia se întinde mulțumită de sine, iar eu trag pătura peste ea și o sărut pe frunte, adăugând: Noapte bună, îngeraș!

— Noapte bună, tati!

„Tati."

Intru în camera lui Dominic, dar el e deja în pat. Mă așez pe marginea patului și trag păturile peste el.

— Ești fericit că mama ta s-a întors acasă?

El încuviințează.

— Mulțumesc că ai grijă de noi! mormăie el.

Inima mea!

— Voi avea mereu grijă de voi.

Îmi aruncă un zâmbet reținut, iar eu mă aplec și îl sărut pe frunte.

— Noapte bună, fiule!

— Noapte bună, tati!

S-ar putea ca asta să fie cea mai bună zi din viața mea.

Sting lumina și mă îndrept spre dormitorul lui Grace.

— Unde ți-e cămașa de noapte, iubito?

— În sertarul de sus.

Mă uit prin sertar.

— N-o să mă trezesc față în față cu vibratorul ăla pe-aici, nu-i așa?

Zâmbește somnoroasă.

— A plecat și s-a ascuns după ultima dată când a făcut cunoștință cu tine.

— Foarte bine a făcut!

Iau cămașa de noapte și mă așez lângă ea.

— Și când spun față în față, vreau să spun… tu… să îți dai drumul pe fața mea.

— Încetează! mi-o retează, zâmbind afectat. N-am chef de insinuările tale sexuale.

— Știu, știu.

Îi scot bluza peste cap.

— Doar mă asiguram că mă asculți.

Mă apuc să-i desfac sutienul.

— Pune-mi te rog mai întâi cămașa de noapte, mersi!

— Ți-am mai văzut sânii până acum.

— De data asta e… diferit.

Îmi dau ochii peste cap și îi trag cămașa de noapte peste cap, iar apoi întind mâinile în spate și îi desfac sutienul pe dedesubt.

— Cum poți desface un sutien pe sub haine, prin spate?

— Nu știu, e la noroc, n-am mai făcut asta în viața mea.

Trag păturile la o parte și îi dau jos pantalonii.

Nu te uita!

Ultimul lucru de care am nevoie cât o fac pe Maica Tereza e o erecție de zile mari.

— Ai nevoie să mergi la baie?

— Da, te rog!

O ridic, o duc și o așez pe toaletă.

— Poți să ieși?

— Of!

Ies și aștept un minut, iar apoi aud apa trăgându-se.

— OK!

O ridic, o ajut să se spele pe mâini și o întind înapoi în pat. O așez pe partea ei și îi aranjez o pernă sub încheietură și sub gleznă.

— Ești bine?

— Da, mulțumesc!

Aprind veioza și închid lumina din tavan.

— Mă duc să fac un duș, o anunț.

— Bine!

Deja e gata să adoarmă.

Medicamentele alea funcționează excelent.

Fac duș și mă săpunesc. E greșit că sunt mai mult decât entuziasmat să fiu aici, având grijă de ea? Mă simt ca și cum aș fi câștigat la loterie sau ceva de genul. Într-un târziu ies din baie înfășurat într-un prosop și o găsesc dormind ca un bebeluș. Zâmbesc, uitându-mă la ea.

Îmi iau boxerii pe mine și mă strecor în pat. Mă întorc pe o parte și rămân multă vreme uitându-mă la ea.

Nu arată strălucit cu vânătăi, trebuie să recunosc, dar pentru mine... e perfectă. Părul ei lung e împrăștiat pe pernă, iar genele îi flutură în timp ce respiră.

Un înger în carne și oase... Îngerul meu.

În timp ce-i ascult respirația regulată, simt cum alunec în abis.

În sfârșit, lângă ea.

— Auuu! țipă Grace.

Mă trezesc brusc.

— Ce-i?

— M-ai lovit la mână când te-ai întors.

— Oh! tresar. Îmi pare rău!

— Ce cauți în patul ăsta?

— Eu...

Mă frec la ochi, încercând să mă trezesc.

— Mă gândeam că s-ar putea să ai nevoie de ceva.

— Nu am nevoie să mă rănești.

— Scuze, scuze! mormăi. Culcă-te la loc!

Ea expiră frustrată și apoi rămânem întinși în întuneric o vreme.

— Acum mă doare mâna.

Mă întorc și mă uit la telefon.

— Cred că poți lua acum niște analgezice. Oricum ar fi trebuit să le iei peste jumătate de oră.

Mă ridic și aduc pastilele. Ea se ridică în fund și le ia.

— Am nevoie să merg la baie.

O ridic și o duc la baie. Futu-i... Dormeam extrem de adânc. O aștept și apoi o duc înapoi în pat, după care mă întind la rândul meu și închid ochii.

— Gabriel, șoptește ea.

— Hmm? mă trezesc, tresărind.

— Respiri prea zgomotos.

— Poftim? mă strâmb.

— Întoarce-te pe partea cealaltă, nu mă lași să dorm!

— Dar nu pot să dorm pe partea aia.

— Atunci, du-te pe canapea! mârâie la mine cu o voce demnă de *Exorcistul*.

— La dracu', calmează-te!

Mă întorc cu spatele la ea. Mă simt extrem de inconfortabil, căci nu e deloc poziția mea de dormit. Încerc să stau cât de nemișcat pot ca să nu o deranjez.

Într-un târziu, ochii grei mi se închid.

Bip!

Bip!

Bip!

Mă trezesc brusc.

— Ce dracu' se întâmplă?

— Sună alarma de pe telefonul tău.

— Oh, am uitat să o opresc!

O anulez.

— Cum ai putut să uiți?

— Dacă aș ști, n-aș fi uitat.

Îmi închid pleoapele grele.

— Mami, strigă cineva din depărtare. Mami!

Visez mai departe.

Taci din gură, copile!

— Mami...

Mă trezesc tresărind.

— Futu-i!

Mă dau jos din pat, împleticindu-mă. Lucia plânge de-a binelea acum, iar eu mă lovesc la degetul de la picior de colțul patului și mă năpustesc spre perete.

Ahhh… mi-am dislocat degetul de la picior!

— Nu mai face atâta afurisită de gălăgie! mormăie Grace. Ai trezit-o pe Lucia.

— Ea m-a trezit pe mine.

Țopăi de colo-colo.

— Degetul meu de la picior nu e în regulă.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de degetul tău.

— Evident!

Intru șchiopătând în camera Luciei.

— Ce s-a întâmplat, puiule?

Plânge. Mă așez lângă ea.

— Ai visat urât?

— Da.

— E în regulă! spun, mângâind-o pe păr.

— Tati, poți să stai cu mine?

— Bine!

Mă ghemuiesc pe o parte a pătuțului ei minuscul de o persoană și zâmbesc în timp ce închid ochii.

*

— Gabriel! strigă Grace din cealaltă cameră.

Mă trezesc, tresărind puternic.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Am nevoie de tine.

Dau păturile la o parte. Asta e cea mai groaznică noapte de nesomn din viața mea.

Dau să fac un pas, dar durerea de la deget mă săgetează.

— Ahh, futu-i!

Mă duc șchiopătând până la patul lui Grace.

— Ce-i?

— Nu mă lua cu „ce-i”! se rățoiește ea. Ai spus că ai grijă de mine, nu mă lua cu „ce-i”!

Îmi imaginez cum o arunc pe geam.

— Ce este, Grace?

— Mi-e sete.

— Păi, bea-ți apa!

— Nu mai am. Am nevoie de niște apă rece.

— Din frigiderul de jos?

— Te deranjează?

De fapt, cam da…

— În regulă!

Străbat holul șchiopătând și cobor scările pe întuneric. Încăperea strălucește în lumina frigiderului când îl deschid. Mă uit în jur și îmi văd cheile pe blat.

Poate aș putea să dorm în mașină?

Umplu paharul cu apă și mă întorc la etaj. Îi dau lui Grace apa. Bea și bea și bea și bea… Hristoase!

— Ți-a fost sete?

— Nu mă enerva! mârâie.

Strâng din dinți și mă întorc în pat. Mă calcă pe nervi în ultimul hal. Închid ochii.

— Iar am nevoie la toaletă, șoptește ea în întuneric.

Mă plesnesc cu palmele peste ochi. Nu e posibil așa ceva!

— Asta se întâmplă când bei ca o nenorocită de cămilă, Grace.

— Gata, nu mai suport, du-te acasă!

Nu mă tenta, femeie!

Arunc păturile într-o parte și o ridic.

— Poate ar trebui să-ți pun un cateter.

— Poate ar trebui să-ți ții gura.

— Nu ești un pacient grozav.

— Da, păi… nici tu nu ești un asistent grozav.

Șontâcăi cu ea înapoi în pat și o las jos, apoi mă prăbușesc alături.

Grace

Durerea din braț mă trezește din moțăială, iar fața mi se schimonosește de durere. Soarele se furișează pe după perdele; mă uit într-o parte și văd că Gabriel nu e în pat cu mine. Probabil că e jos.

Zzzzz!

Mă ridic în fund.

— Hmm?

Îl aud respirând. Mă aplec în jos și mă uit sub pat. Îl văd dormind întins pe spate, pe podeaua tare, fără nici măcar o pătură.

Arunc o privire la ceas. 8.20.

Rahat!

— Gabriel! bâigui. Gabriel!

Ochii i se deschid încet înainte de a se închide la loc.

— Am dormit prea mult, îl anunț.

— Ironic, având în vedere că eu n-am dormit deloc!

Își ține ochii închiși.

— Serios, trebuie să trezești copiii.

— Pot să-și ia zi liberă.

— Nu pot, e ziua de fotografii.

— Le fac eu o fotografie cu telefonul.

— Gabriel! mă răstesc.

Se ridică cu greu într-un cot și se forțează să-și deschidă ochii obosiți. Mă pufnește râsul. Părul îi stă în toate direcțiile și are ochii injectați.

— Arăți rău! șoptesc.

— Mă simt și mai rău.

Își trece mâna peste față în timp ce se ridică în capul oaselor.

— Trebuie să te duci să le pregătești prânzurile și să îi pregătești și pe ei.

Dă din cap și se ridică în picioare. Iese din dormitor șchiopătând.

— Ce-ai pățit la picior? strig după el.

— Mi-am rupt degetul în toiul nopții… nu că i-ar păsa cuiva cât negru sub unghie.

Rămân întinsă în pat și îl ascult coborând fiecare treaptă.

— Ahh… Ohhh… Futu-i… Ahh!

— Copii! strig. Trebuie să vă treziți, am dormit prea mult!

Primesc un mesaj pe telefon.

Vrei cafea?

Răspund:

Nu ai timp de cafea.

Zâmbesc și îi aștept răspunsul.

Nu am timp pentru negativismul tău.

— Copii! strig iar. Trebuie să vă treziți!
Primesc un mesaj:

Ce le pun pentru prânz?

Răspund:

Un sendviș și niște fructe.
O sticlă de apă și câțiva biscuiți sau ceva de genul.
Au caserolele pentru prânz în ghiozdane.

Dominic apare în ușă.

— Bună, amice! îi zâmbesc și-mi întind brațele spre el, iar Dom vine și se ghemuiește lângă mine. Trebuie să o trezești pe sora ta și să mergi jos ca să-l verifici pe tatăl tău.

— Ce face?

— Vă pregătește prânzul și s-ar putea să aibă nevoie de o mână de ajutor.

— O, nu! îl auzim pe Gabriel țipând de jos. Ce dracu' e asta?

— Ce face? întreabă Dominic.

— Habar n-am, du-te jos și vezi, te rog!

Dominic se ridică și pleacă jos.

— Doamne, Dumnezeule! țipă Gabriel.

Aud un zgomot și ascult cu atenție, încercând să-l identific… Stai… Icnește cumva ca și cum i-ar veni să vomite?

— Azi nu mergeți la școală! urlă el prin casă.

Aud ușa de la intrare deschizându-se și trântindu-se.

Aud pași pe scări și apare Dom. Gâfâie și pare panicat.

— Ce se întâmplă acolo jos? îl întreb.

— O banană s-a stricat și s-a zdrobit în tot ghiozdanul lui Grace; i-a murdărit creioanele și tot restul. Tata icnește și a aruncat ghiozdanul pe ușă afară.

— Oh!

Gabriel apare în ușă, cu o expresie turbată.

— În ce Univers pui o banană într-un ghiozdan de școală fără un recipient?

Mă holbez la el.

— Totul e lipicios și… pute și…

Icnește a greață numai când se gândește la asta.

— În viața mea n-o să mai mănânc banane.

— Va trebui să cureți.

— Cum?

— Cu o cârpă udă?

Îi vine să vomite la simpla idee.

— Bun, poate să folosească alt ghiozdan. Dar trebuie mai întâi să o trezești.

Pleacă șchiopătând și îl ascult vorbind cu ea.

— Trezește-te, fetiță!

— Nu. Pleacă! se răstește ea. Sunt obosită!

— Bun-venit în club!

Îl aud șchiopătând în jos pe scări.

— Trezește-te!

Lucia intră în camera mea și se strecoară în pat lângă mine.

— Scumpo, trebuie să te pregătești, azi suntem în întârziere.

Dispare și aud alte chestii bubuind pe la parter. Ce *face* pe-acolo?

— Urăsc caserolele! strigă el.

Se aude bubuitul unui dulap, iar eu zâmbesc în sinea mea. Mi-aș dori să am o cameră acolo, jos, ca să pot urmări asta în direct.

Într-un târziu, apar toți trei la ușa mea.

— Am venit să ne luăm la revedere.

Îl îmbrățișez pe Dominic și apoi mă întorc spre Lucia.

— Puiule, ai nevoie să ți se aranjeze părul.

Lui Gabriel îi pică fața.

— Oh!

— Adu peria! zic și arăt spre masa de toaletă. Nu trebuie decât să îi perii părul și să i-l prinzi. Dar repede, că o să întârziați!

Gabriel ia peria și apoi se uită la părul Luciei. Apucă o șuviță de deasupra și găsește o mulțime de încâlceli dedesubt. Ochii i se fac mari de groază.

— Ce cuib de sobolani mai e si ăsta?

— Doar perie-l!

— Ce?

— Treci cu peria prin încâlceli!

— Grace, nu știu dacă tu ai văzut încâlcelile astea, dar asta nu e o situație care să poată fi rezolvată cu un simplu periat.

— Dă-mi peria!

Întind mâna sănătoasă, iar el mi-o înmânează. Încep să perii în viteză încâlcelile. Lucia se strâmbă în timp ce capul îi e tras pe spate la fiecare trecere a periei.

— Destul! zice Gabriel, smulgându-mi peria. E o barbarie!

Începe să-i perie părul încet și cu grijă.

— O să întârziați.

— Mă doar fix în…

Se uită în jur și își amintește unde se află.

— E în regulă!

Continuă să o perie în ritm de melc.

Dominic își dă ochii peste cap și îi smulge peria lui Gabriel.

— Lasă-mă pe mine!

Înșfacă elasticul și îi face o coadă de cal. E dezordonată, dar merge.

Doamne ajută la fotografiile de azi, vor fi un dezastru!

— Dați-i drumul! îi îmboldesc.

— Când mă întorc, trebuie să mergem la mine acasă. Am o întâlnire pe Zoom la 11 și am nevoie de un birou, îmi spune.

— Bine!

Primesc câte un sărut rapid pe obraz, apoi coboară toți trei scările în grabă și aud mașina plecând. Zâmbesc în liniște.

Prima dimineață a trecut…

28

Grace

— Cafeaua dumneavoastră, doamnă!

Gabriel zâmbește când se întoarce după ce a lăsat copiii la școală. Îmi întinde o ceașcă de cafea și se așază pe pat, lângă mine. Soarele dimineții îi strălucește pe chip, iar ziua de astăzi pare mult mai luminoasă. I-am aruncat deja o privire evaluatoare: părul îi e ciufulit, șireturile îi atârnă afară din pantalonii de trening și are tricoul pe dos.

— Ai…

— Am, ce?

— Ai fost la cafenea așa?

— Da, de ce?

— Ai bluza pe dos.

— Ba nu!

Se uită în jos la propriul corp și îi pică fața.

— O, Dumnezeule, chiar se întâmplă!

Groaza lui mă face să chicotesc.

— Ce se întâmplă?

— Mă transform în unul dintre ei…

Privirea sa o caută pe a mea.

— Noaptea trecută a fost un dezastru, nu-i așa?

— Deloc.

Își bea cafeaua cu o mutră învinsă.

— Ce este?

— Credeam că o să mă descurc mai bine.

Zâmbesc când îl văd atât de deziluzionat.

— Fiecare părinte crede că o să se descurce mai bine, dar până când nu ajungi în tranșee, habar n-ai cât de greu este.

— Știu de ce m-ai lăsat să vin aici și să am grijă de tine.

Ia o înghițitură din cafea.

— Știi?

— Credeai că asta o să mă îndepărteze și că o s-o iau la goană încotro văd cu ochii, nu-i așa? Mă privește în ochi și adaugă: Am dreptate?

Ne uităm unul la altul în timp ce confirmarea tăcută plutește între noi.

— Încă nu s-a terminat, mai ai timp să fugi.

Zâmbesc și apoi prin minte îmi trece un gând.

— De ce te-ai oferit să faci asta? Știu cât ești de ocupat.

— Pentru că, acum, tu și copiii sunteți responsabilitatea mea. Vreau să fiu eu cel care are grijă de voi.

— Copiii sunt responsabilitatea ta, nu eu.

— Grace!

Nu îi răspund.

— Uită-te la mine!

Îmi îndrept cu greu privirea spre el.

— Sunt aici pentru tine, nu pentru copii. Cu ei pot să am o relație de oriunde m-aș afla… Relația cu tine e cea pe care mi-o doresc.

— De ce ți-ai dori o relație cu mine?

— Pentru că te iubesc.

Îl cercetez cu privirea.

— Și am nevoie să mă iubești la rândul tău, îmi șoptește. Ca să putem trece peste asta și să fim fericiți.

— Gabriel, nu e chiar așa de simplu!

— Atunci, spune-mi cum să fac să fie simplu! Nu pot să repar lucrurile dacă nici măcar nu vrei să discutăm.

Mă joc cu o pernă de pe pat, căutând cuvintele potrivite.

— Măcar vrei să încercăm să reparăm ce e între noi? mă întreabă.

Încuviințez din cap.

— Atunci, vorbește cu mine!

— Nu am cum să explic. Cred…

— Da, te ascult!

— Aseară a fost de un milion de ori mai ușor decât atunci când am venit de la spital cu doi bebeluși. Habar n-ai cât de

greu a fost și prin ce am trecut, așa că sunt supărată și am resentimente față de tine.

Se lasă pe spate.

— Corect!

— Și uneori îmi vine foarte tare să te înjunghii sau ceva de genul.

— Înclinații ușor sinistre, de ucigaș în serie… dar bun, ascult!

— Iar tu ai apărut pur și simplu aici, ai pocnit din degete și te aștepți ca eu să-ți sar în brațe, dar lucrurile nu funcționează așa.

Mă ascultă cu atenție.

— Și îți folosești scula împotriva mea, și nu e corect.

— Scula mea? se miră, încruntându-se surprins. Ce are scula mea de-a face? Ești supărată că ne-am culcat împreună?

— Da! Sunt furioasă pe mine însămi.

— De ce? mă întreabă cu blândețe, dându-mi o șuviță de păr după ureche. Noapte aceea a fost perfectă, cum ai putea s-o regreți?

— Deoarece pentru mine nu a fost o decizie conștientă, ci un act fizic, impulsiv.

Câteva clipe, mă fixează atent cu privirea.

— Ești supărată că am făcut-o pe biroul meu acum toți acei ani, nu-i așa? Pentru că ai impresia că pur și simplu s-a întâmplat.

— *Chiar* s-a întâmplat pur și simplu.

— După ce mi-o dorisem timp de șapte ani. Nu s-a întâmplat pur și simplu, Grace. De fapt, a fost cea mai plăcută experiență sexuală din viața mea. Și acum, că știu ce a avut drept rezultat, e și mai specială. În mintea mea, fusese premeditată cu ani înainte.

Strâng din buze, dus pe gânduri.

— Pentru tine s-a întâmplat pur și simplu?

Se încruntă.

— Vrei să zici… că tu nu îți doreai deloc să se întâmple?

— Nu așa. Ezit înainte de a continua: Ideea e că nu o învinovățesc pe mama ta pentru că mă urăște. Dacă Dominic ar mai avea trei săptămâni până la nuntă, iar secretara lui ar

apărea cu doi copii de-ai lui, concepuți pe biroul lui, și eu aș fi distrusă.

— Nu-i lua apărarea, e altceva!

— În ce sens e altceva?

— Pentru că nouă ne-a fost menit să fim împreună! izbucnește el, nervos. Și să nu îndrăznești să o bagi pe mama în asta! O învinovățesc pe ea pentru nefericirea mea din ultimii șapte ani. Dacă nu și-ar fi impus așteptările, ca eu să fiu cu o femeie italiancă, atunci m-aș fi căsătorit cu tine.

Căsătorie?

Face ochii mari când își dă seama ce mi-a dezvăluit.

— Deci ești furios pe mama ta pentru lucruri din trecut... nu doar pentru că a venit în ziua aceea la mine la birou?

— Grace, problemele mele cu mama sunt mult mai profunde decât ți-ai putea imagina vreodată. Hai să lăsăm lucrurile așa!

Se ridică și începe să aranjeze haine de prin cameră, iar eu îl privesc câteva secunde.

— Ce vrei să zici? îl întreb.

— Să spunem doar că iubirea mamei mele a fost mereu condiționată.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că această discuție s-a încheiat.

Iese cu pași apăsați din cameră, iar eu mă uit în urma lui, nedumerită și încurcată.

Atunci s-ar fi căsătorit cu mine...?

Gabriel mă trece în brațe prin ușa de la intrare de la el de acasă pe la zece și jumătate. La mine nu avem un birou, ca să-și poată ține întâlnirea pe Zoom, așa că a fost nevoie să venim aici. Mă simt puțin mai bine după discuția de azi-dimineață și vreau să fac lucrurile cât mai ușoare posibil pentru el. Habar n-am ce-o să fac cât timp lucrează, însă știu că deocamdată nu am cum să rămân singură acasă.

— Trebuie să mă îmbrac în costum, vrei să vii sus? mă întreabă.

Nu i-am văzut dormitorul de aici.

— Sunt prea grea să mă duci sus.

— Ba nu, nu ești! Hai și stai de vorbă cu mine cât timp mă pregătesc!

Mă poartă în sus pe scări, apoi pe hol și în dormitorul principal, după care mă întinde pe patul cu baldachin.

— Trebuie să fac duș, ai nevoie de ceva?

Îmi întinde telefonul.

— Nu, sunt bine!

Dispare în baie și aud dușul curgând. Deși nu-l pot vedea în baie, îi văd reflexia într-o oglindă din dormitor. Își trage bluza peste cap, iar acum îi văd spatele lat și musculos.

Inima mi se oprește în timp ce încerc să-mi înfrânez starea de agitație.

Își dă jos pantalonii și, deși nu-l văd mai jos de talie, respirația mi se întretaie oricum. Simplul fapt că știu că e dezbrăcat îmi provoacă diverse chestii. Îmi forțez privirea să revină la telefon.

Încetează!

— Ți-e foame? strigă el.

Îmi ridic privirea și îl văd în duș, spălându-se pe cap, cu ochii închiși și săpunul scurgându-i-se pe corpul ud. Bicepșii i se umflă în vreme ce își mișcă mâinile.

Hristoase!

— Nu prea.

Concentrează-te!

Derulez în continuare pe Instagram și habar nu am la ce mă uit, pentru că mintea mi-e tot la duș. Aud că se oprește și mă prefac că nu observ.

Nu-ți ridica privirea!

Gabriel intră înapoi în dormitor cu un prosop alb în jurul taliei; corpul îi e un pachet de mușchi, iar picături de apă îi strălucesc pe pielea măslinie. Îmi înghit nodul din gât.

— Ce vrei la cină? mă întreabă, intrând în dressing.

— Orice, răspund, neatentă.

Reapare cu un costum și o cămașă și le întinde pe pat lângă mine. Ia niște chiloți dintr-un sertar și apoi lasă prosopul să cadă. Mă lovesc cvadricepșii puternici, părul pubian scurt

și îngrijit și scula enormă, care îi atârnă greu între picioare. E semierectă, nu complet, dar… la dracu'…

Privirea îmi zăbovește înainte să mi-o ridic spre ochii lui. O umbră de mulțumire îi trece peste față.

— Nu cred că e nevoie să te îmbraci în fața mea, mormăi, stânjenită că m-a prins trăgând cu ochiul.

— M-ai mai văzut dezbrăcat și altă dată.

— Pentru moment, suntem doar amici.

— Mda, păi…

Se usucă între picioare cu prosopul.

— Nu mă deranjează să mă îmbrac nici în fața prietenilor.

Stând în capătul patului, își trage pe el chiloții Calvin Klein negri și apoi se îmbracă cu cămașa albă. Se uită în ochii mei în timp ce își închide nasturii cu încetinitorul.

Sexul mi se încordează de recunoștință…

— Poate în seara asta ar trebui să luăm ceva ușor pentru cină! încerc să schimb subiectul.

— Cum ar fi?

Își trage pantalonii și închide fermoarul, apoi se duce la masa de toaletă și se dă cu aftershave.

Apa de colonie care îți desface picioarele.

Funcționează 100%, pentru că picioarele mi se desfac literalmente împotriva propriei voințe.

— Nu știu…

Inspir, iar parfumul lui mă intoxică tot mai tare.

— Ceva ușor după o noapte grea.

Ochii lui întunecați se ridică spre ai mei în vreme ce-și trece cravata în jurul gâtului.

— Îmi place felul în care spui „noapte grea".

Își leagă cravata, iar eu nu pot să nu mă întreb: există ceva mai sexy decât un bărbat care stă la capătul patului și-și leagă cravata?

— Îți mulțumesc că ai grijă de mine!

Inhalez, distrasă. M-am îmbătat oficial cu aftershave-ul lui. Viziuni cu favoruri sexuale în pielea goală îmi aleargă prin minte.

Bărbatul ăsta e diavolul, întrucât, chiar și cu o încheietură ruptă, tot mă transformă într-o nebună excitată.

Își pune haina de la costum și se privește în oglindă, apoi își îndreaptă cravata și se întoarce spre mine.

— Îmi place să am grijă de tine.

Mă ridică, iar eu îmi petrec prudent brațul în jurul gâtului său. Ceva din modul în care arată în costum mă face să simt chestii… și aduce înapoi amintiri ale unor vremuri în care veneram pământul pe care călca. Mă duce la parter.

— Unde vrei să mergi, iubito?

— Poți să nu-mi mai spui „iubito”?

— Nu! Mă sărută pe umăr de parcă ar fi cel mai normal lucru din lume și completează: Tu ești iubita mea.

— Gabriel, suntem doar amici.

— Bine!

Mă ține în brațe și se uită la mine.

— Cum adică, bine? îl întreb încruntată.

— Dacă asta e ceea ce vrei, bine!

— Oh!

— Doar ca să știi… deși asta nu e decât o situație în care un prieten are grijă de un alt prieten. Mă sărută din nou pe umăr și conchide: Eu nu renunț la noi.

— De ce nu?

— Pentru că ne e sortit să fim împreună.

Mă ține în brațe și ne uităm unul la altul. Ce puternic pare în costumul lui de bărbat de succes, în vreme ce eu sunt o versiune frântă și fragilă a mea, doar în pijama.

Îmi aruncă un zâmbet leneș și sexy și mă sărută din nou pe umăr.

— Acum trebuie să muncesc, nu mă mai distrage!

Mă duce în living. Mark e în curtea din spate, curățând piscina, iar Gabriel deschide ușa glisantă.

— Salut!

— Salut! strigă el, venind spre casă.

— Eu trebuie să lucrez, așa că o poți ajuta tu pe Grace cu orice ar avea nevoie, te rog?

— Sigur! Mark îmi zâmbește și adaugă: Bună, Grace!

— Bună!

Îi zâmbesc stânjenită. La dracu', acum mi-a adus bonă!

— Sunt în regulă, serios.

— Nu, nu, spune Gabriel în timp ce mă depune pe canapea, făcându-mă comodă. Va avea nevoie de masa de prânz și de gustări.

— Se rezolvă, răspunde Mark.

— Iar dacă trebuie mișcată, vii și mă chemi, nu te atingi de ea!

Ce dracu'?

— Nici n-aș îndrăzni, rânjește Mark.

Simt că obrajii mi se colorează în roșu intens.

— Să ai grijă de ea! îl avertizează Gabriel, după care se apleacă și mă sărută pe frunte. Sunt la mine în birou! Strigă-mă dacă ai nevoie de mine!

Pleacă cu pași mari pe hol spre biroul lui și închide ușa.

Am rămas singură, într-o tăcere stânjenitoare, cu Mark.

— Mark, chiar nu am nevoie de bonă, dar mulțumesc oricum!

— Mă apuc să îți pregătesc ceva pentru prânz. Ai vreo solicitare?

— Mai ai ceva din vita Stroganoff pe care ai făcut-o aseară?

Rânjesc malițios.

Face ochii mari, car i se îndreaptă iute spre hol, în direcția în care se află Gabriel.

— Eu…

— Doar ai fost de ajutor, completez, ridicând din umeri. Înțeleg, n-o să îi spun că știu.

— Ce l-a dat de gol?

— Ținând cont de faptul că nu știe cum să pornească cuptorul și că a reușit cumva, miraculos, să gătească totul în timp record, n-a fost chiar complicat să-mi dau seama.

— Oh! Se străduiește.

— Știu.

— Chiar știi?

Mă încrunt. Ce vrea să zică? Mark are ceva de spus, iar eu vreau să aud ce anume.

— De ce nu ne faci câte o ceașcă de cafea și apoi mergem să stăm lângă piscină? îi propun.

Privirea îi fuge spre hol.

— Îl chem pe Gabriel să mă ajute.

— Bine!

Dispare în bucătărie, iar eu îi scriu mesaj lui Gabriel

Scuze că te deranjez.
Poți să mă duci rapid până la piscină?
Vreau să stau la soare.

Ușa biroului se deschide, iar Gabriel iese cu pași mari, cu căștile AirPod în urechi și vorbind la telefon.

— Nu cred că e o idee bună, spune el, apoi se apleacă, mă ridică în brațe și mă sărută pe braț.

Toată săruturile astea pe brațe de astăzi…

Ne îndreptăm cu pași mari spre ușa din spate, pe care o deschide.

— Nu, nu-i suficient. Vreau raportul până luni.

Ascultă în timp ce mă coboară scările. Aud un bărbat vorbind la celălalt capăt al firului, însă nu aud suficient de bine cât să înțeleg ce spune. Mă duce la piscină și mă așază pe șezlong, apoi mă sărută pe umăr și zâmbește.

— Ești bine? mimează.

Dau din cap, simțind fluturi în stomac.

Fără vreun cuvânt în plus, se întoarce și pleacă înapoi înăuntru.

Cinci minute mai târziu, Mark apare cu două cești de cafea. Se așază lângă mine pe șezlong și îmi întinde ceașca.

— Mulțumesc!

— Cât de foame îți este? Vrei ceva gătit la prânz?

— Aș face moarte de om pentru un sendviș cald cu cașcaval.

Zâmbește.

— Se aranjează.

Iau o înghițitură din cafea, încercând să-mi dau seama ce să spun mai departe.

— Așadar… gătești pentru el?

Chicotește.

— De obicei, nu. Acasă are bucătar.

— Bucătar? mă mir, încruntându-mă. Am uitat cât de

exotică e viața lui la New York.

— Știu.

Îmi ridic ochii întrebător.

— N-am vrut să…, zice el.

— Nu, nu, te rog, continuă! E o discuție între patru ochi, n-o să-i spun niciodată despre ce vorbim, dacă ești de acord să nu îi spui niciodată că știu că nu a gătit el aseară.

Chicotește.

— Ești lângă el de mult timp?

— Nouă ani.

— Pun pariu că ai văzut multe în tot acest timp.

— Da și nu.

— Ce înseamnă asta?

— Doar că… Gabriel e o ființă a tabieturilor, nu s-au schimbat multe la el… Asta până în ultimele șapte săptămâni.

— De când a venit aici, vrei să zici?

Încuviințează cu o mișcare din cap.

— Cred că lucrurile stăteau foarte diferit si când urma să se căsătorească cu Ariana.

— Nu, deloc!

Dă să deschidă gura, să spună ceva, iar apoi se oprește.

— Ce e?

— Nu e treaba mea.

— Nu, te rog, spune-o! Perspectiva ta ar fi de mare ajutor, căci tu îl cunoști mai bine decât oricine. Dumnezeu mi-e martor că am nevoie de ajutor să înțeleg toate astea.

— Eu doar… nu cred că a avut vreodată de gând să se căsătorească cu Ariana.

— De ce nu?

Se încruntă și se uită la piscină.

— Nu sunt sigur cât de multe ți-a spus despre…

Vocea i se stinge.

— Despre ce?

— Despre perioada de după ce ați fost împreună în New York?

— Când mi-a frânt inima?

— Când și-a frânt-o pe a lui.

Privirea îmi zboară la el.

— Ce vrei să zici?

— Nu a mai fost niciodată la fel după ce ai plecat tu.

— Aș vrea să pot să te cred.

Mark mai ia o gură din cafea.

— Te-ai întrebat vreodată de ce a venit să te caute?

Mă uit în ochii lui.

— Tot ce vreau să zic e că…

— Ce *vrei* să zici?

— A spus mereu că tu ai fost cea pe care a pierdut-o, fata cu care trebuia să trăiască fericit până la adânci bătrâneți.

Mi se pune un nod în gât în timp ce ascult.

— Mândria distruge multe relații, Grace.

— Crezi că eu voi strica asta? șoptesc.

— Uite… e… Ridică din umeri și apoi reia: Merită să fie fericit.

Îmi zâmbește reținut.

— Și la fel și tu, și copiii.

— Mark!

Privirea mea o caută pe a lui.

— Ce se întâmplă dacă… El mă îngrozește.

— Mda, păi… Zâmbește trist înainte să continue: Iubirea măreață îngrozește întotdeauna.

— Sună ca și cum ai vorbi din experiență.

— A mea nu s-a terminat prea bine.

— De ce nu?

— Mândrie.

— A ta?

Mă încrunt.

Ușa din spate se deschide. Ne ridicăm amândoi privirile și-l vedem pe Gabriel pe verandă, vorbind la telefon și uitându-se la noi. Ridică mâna, întrebător, înspre noi doi, care stăm lângă piscină.

— Ce face? întreb.

— E un ticălos gelos.

Se ridică.

— Trebuie să plec înainte să mi se rupă capul.

Chicotesc și îl urmăresc intrând în casă. Gabriel spune ceva când trece pe lângă el și se preface că îi dă un pumn. Mark râde și merge mai departe.

Eu rămân singură lângă piscină... doar eu și gândurile mele încețoșate.

Patru ore mai târziu, stau întinsă pe canapea, navigând printre canale în timp ce îl ascult pe Gabriel conducând lumea prin Zoom. E exigent și autoritar, arțăgos și mânios. Am ajuns la concluzia că nu s-a schimbat deloc la serviciu de când am plecat eu din postul de asistentă personală.

E tot cel mai mare ticălos din New York.

Ciudat!

E atât de blând cu copiii... și acum, chiar și cu mine.

Primesc un mesaj:

Ai nevoie să mergi la baie?

Răspund:

Numai dacă ai timp.

Ascult cum își încheie întâlnirea și apoi apare.

— Ești bine?

— Aha!

— Baie?

— Aha!

Mă ridică și mă duce pe hol până la baie, apoi mă așază pe toaletă.

— Știi, credeam că te-ai schimbat, îi spun.

— Ce vrei să zici?

— Ai rămas la fel de furios la serviciu?

— Sunt categoric, e o diferență. Și ce te-ar fi putut face să crezi că m-am schimbat?

— Păi... în preajma copiilor ești o mare mămăligă.

— Nu sunt deloc diferit, Grace. Sunt exact același om care am fost dintotdeauna. Se încruntă la mine de parcă ar fi avut o epifanie înainte să completeze: Ție ți-a trecut vreodată prin cap că nu m-ai cunoscut pe mine, cel adevărat, pe atunci?

Mă uit nedumerită la el.

Nu, nu mi-a trecut prin cap.

— Vrei să-ți trag pantalonii jos?

Ridică sugestiv dintr-o sprânceană.

— Nu.

Rânjesc.

— Mă descurc.

Strălucirea roz luminează lacul, făcându-mă să zâmbesc larg în timp ce urmăresc apusul. Copiii pălăvrăgesc, Gabriel face friptură la grătar, iar pe mine m-a cuprins un sentiment nou, de calm.

E ca și cum… necunoscutul a început să mi se dezvăluie. Mie. Nouă.

Să îi văd pe copii împreună cu el… Totul s-a schimbat. Poate are legătură cu discuția mea cu Mark de azi, poate cu medicamentele, poate sunt doar al dracului de drogată.

Însă, pe toată durata sarcinii și toată viața copiilor, am trăit cu teamă. Că Gabriel va afla despre ei, că puștii vor afla că i-am mințit, că părinții mei vor descoperi cine este tatăl. Că el îmi va lua copiii.

Dintr-odată, singurul lucru care mă mai înconjoară este adevărul, și nu e nici măcar pe jumătate atât de groaznic pe cât mi l-am imaginat. De fapt, e eliberator.

O greutate enormă, formată din furie, regret și teamă, mi-a fost ridicată de pe umeri, iar pentru prima dată în șapte ani, mă simt liberă.

— Așa! spune Gabriel.

Folosește cleștele și întoarce friptura, apoi i-l înmânează lui Dominic. Mă uit cum Dominic întoarce friptura cu grijă, concentrându-se atât de intens, încât își scoate limba printre dinți. Mâna lui Gabriel se sprijină pe umărul lui Dom în timp ce-l urmărește.

— Bun, da, așa!

Dom zâmbește mândru, simțindu-se băiat mare.

Seara de astăzi a fost destul de lipsită de evenimente. După noaptea trecută, toți suntem epuizați și, sinceră să fiu, abia aștept să dorm.

Gabriel și Dominic aduc tava cu carne și o așază pe masă, Lucia îmi pune niște salată pe farfurie, iar Gabriel, o bucată de friptură.

— Ei bine – mă uit în jur cu mândrie –, iată cât de civilizați putem să fim cu toții!

Gabriel zâmbește cu mândrie; cu siguranță are o sclipire în ochi atunci când lucrurile merg bine.

Mâncăm împreună, toți patru, pe marginea lacului, în timp ce soarele apune. Și chiar și cu mâna în ghips, am multe pentru care să fiu recunoscătoare.

— Noapte bună, vă iubesc!

— Și noi te iubim, mami!

Îi sărut pe copii, iar Gabriel se retrage cu ei ca să îi bage în pat.

Țopăi până la baie și mă duc la toaletă. Încep să mă pricep la treaba asta cu țopăitul. Am nevoie de un duș, dar…

Gabriel apare cu o pungă de plastic și bandă adezivă.

— Hai să-ți acoperim ghipsul, ca să poți să faci duș!

Expir greoi.

— Mă simt ca o enormă povară.

Mă ridică și îmi trage punga peste mână, gândindu-se o clipă.

— Mai întâi să te dezbraci.

— E stânjenitor.

— De ce?

— Pentru că trebuie să mă ajuți să intru la duș și…

— Te-am văzut dezbrăcată, știi asta, nu?

— Știu, doar că e ciudat în situația asta.

Fără excitația care să plutească între noi, totul pare puțin prea… aspru și intim.

— Sus mâinile!

Îmi ridic brațele, iar Gabriel îmi trage ușor bluza peste cap. Sutienul roz apare la vedere. Îmi trage pantalonii în jos și dintr-odată mă trezesc stând în fața lui în lenjerie intimă. Privirea i se plimbă pe pielea mea în timp ce-mi zâmbește cu căldură. Nu mai pot să respir.

— Întoarce-te! îmi ordonă.

Mă întorc cu spatele la el ca să-mi desfacă sutienul, eliberându-mi sânii.

Bum, bum, bum! îmi face inima.

— Dă-mi mâna!

Întind mâna și, din spate, o înfășoară cu grijă în punga de plastic și o fixează cu bandă adezivă. Îmi trage ușor chiloții în jos și mi-i scoate.

Îi simt privirea arzându-mi pielea în timp ce și-o plimbă peste corpul meu gol. Face un pas în față, dă drumul la duș și ține mâna sub apă, potrivind temperatura. Sigur că mi-a mai văzut corpul până acum, însă nu m-a mai văzut niciodată atât de goală.

Cât de brut se poate.

Pentru prima dată, ochii îi cad pe partea mea din față, sorbind fiecare centimetru din mine.

Îmi înghit nodul din gât, așteptându-i reacția.

Își plimbă degetul peste cicatricea mare care îmi străbate partea de jos a abdomenului, iar ochii i se ridică spre ai mei.

— Ce e asta?

— Cicatricea de la cezariană.

Peste chip îi trece o umbră.

— A durut?

Încuviințez din cap.

Expresia i se descompune, dar continuă să privească cu atenție.

— Îmi pare rău, Grace! Ar fi trebuit să fiu acolo.

— Nu face asta!

Trec țopăind de el, iar atunci îmi ia mâna și mă ajută să intru sub apă.

Îmi vine să plâng. Nu cu suspine și lacrimi, ci de emoții care mă fac să urlu.

Seara asta e prea reală, e puțin prea mult! E ca și cum ultimii șapte ani s-au întors brusc și mă izbesc în față.

Stau sub apa fierbinte cu spatele la el, incapabilă să-l privesc, pentru că, dacă o fac, cine știe ce o să-mi iasă pe gură.

El se sprijină de faianță.

— Îmi poți acorda puțină intimitate, te rog?

— Nu vreau să cazi.

— Sunt în regulă, stau pe loc, nu o să cad.

Pleacă în dormitor, iar eu îmi bag fața sub apă. O las să-mi curgă pe cap, să-mi ude părul.

Trebuie să încetez cu medicamentele astea, care mă fac să fiu slabă.

Rămân mult timp sub apă și e foarte ciudat, un lucru atât de simplu ca faptul că mi-a văzut cicatricea de la cezariană m-a tăiat atât de adânc!

Sunt înapoi acolo, iar inima îmi e la fel de frântă ca în ziua în care m-a dat deoparte.

Într-un târziu, opresc dușul, iar el apare cu un prosop, de parcă ar ști ce se petrece în capul meu. Mă înfășoară în el și mă usucă cu grijă. Mi-l înnoadă în jurul pieptului, iar eu țopăi la chiuvetă și mă spăl pe dinți, după care mă ajută să ajung în dormitor. Văd că mi-a întins cămașa de noapte pe pat.

— Sus mâinile!

Îmi ridic brațele, iar el îmi trage cămașa peste cap.

— Stai pe pat, iar eu o să-ți usuc părul!

Mă așez, iar el îmi șterge părul cu prosopul tot mai energic și mai energic.

— Și îmi spui mie că sunt barbară, scâncesc.

Chicotește.

— Lasă-mă să ți-l pieptăn!

Îmi perie tandru părul, iar eu mă zgâiesc la perete, copleșită din nou de emoții.

De ce e periatul părului așa mare lucru?

Medicamentele sunt de vină… Ele trebuie să fie.

Într-un final, dă păturile la o parte, lăsându-mă să mă întind.

— Pernă sub brațul și piciorul tău de la margine astă-seară, pentru că nu mai pot să dorm ca noaptea trecută, spune el. În mod ciudat, am nevoie să respir.

Zâmbesc, amintindu-mi de noaptea trecută și de drama mea legată de respirația lui. Mă întind, apoi el stinge lumina și se strecoară în spatele meu. Își pune mâna pe șoldul meu. Parcă îi aud milionul de gânduri care îi trec prin cap în timp ce le gândește.

— Mă iubeai? șoptește. Pe atunci.

— Nu contează.

— Pentru mine, contează.

Ezit, căci nu vreau să îi răspund cât timp mă simt așa.

— Noapte bună, Gabriel!

Rămâne tăcut, strângându-și mâna pe șoldul meu.

— E o întrebare de da sau nu, m-ai iubit vreodată?

— Da.

— Mă mai iubești… măcar un pic?

Nu răspund… pentru că nu pot. Pentru că, odată ce îi voi da un deget, îmi va lua toată mâna, și nu sunt în stare să mă mai pierd pe mine însămi încă o dată.

— Voi lua asta ca pe un da. Mă strânge de osul șoldului și mă trage în spate spre corpul lui, apoi continuă: O să reușim, Grace. O să mă asigur de asta.

— Noapte bună! șoptesc în întuneric.

— Fac o învoială cu tine.

— Ce învoială?

— Scoatem sexul din ecuație.

— Poftim?

— Încercăm să facem lucrurile să meargă… fără sex.

Rămân tăcută, dusă pe gânduri.

— Nu-mi răspunde acum, gândește-te peste noapte, zice, sărutându-mă pe omoplat. Noapte bună, iubirea mea!

„Iubirea mea."

Poate… doar poate.

Mă trezesc buzele lui, care mă mângâie pe gât. Brațul său e sub capul meu, iar corpul îi e lipit de al meu. Mi-e cald și

bine.

— Bună dimineața, Gracie a mea! îmi șoptește în ureche. Ce-ți face mâna?

— E în regulă.

Toată lungimea lui întărită e lipită de fundul meu, se încordează și simt cum se mișcă.

— Micul-dejun e pregătit, șoptește lipit de mine.

— Știi, pentru cineva care a eliminat sexul din ecuație, ai o grămadă de sculă erectă lipită de spatele meu, șoptesc.

— Mda, păi… e dimineață.

Mă răsucește pe spate și mă privește.

— Te-ai gândit?

Toată noaptea.

— M-am gândit.

— Și?

Sunt masochistă? 100%.

— Nu pot să fac niciun fel de promisiuni.

Îmi aruncă un zâmbet leneș și sexy.

— Asta înseamnă da?

Îi zâmbesc și eu, cu inima plină de speranță bubuindu-mi în piept.

— Înseamnă să vedem ce se va întâmpla.

29

Grace

El zâmbește, iar buzele le ating ușor pe ale mele.

Zdrang! Ușa se deschide, făcându-ne să ne îndepărtăm brusc unul de altul.

— De ce dormiți împreună? cere să afle Dominic.

Gabriel se întoarce pe spate și își ascunde fața sub pernă.

— Mama ta avea nevoie de ajutor cu încheietura.

— Oh!

Se așază pe marginea patului, se apleacă și mă îmbrățișează prelung. Gabriel face ochii mari, încercând să-mi sugereze să scap de el.

— Haide!

Mă dau jos din pat și îl iau pe Dominic de mână.

— Să mergem să pregătim micul-dejun! zic, lăsându-mi greutatea pe picior și scâncind. Tot uit de tâmpenia asta de gleznă.

Țopăi la baie.

— Du-te și începe să te pregătești, Dom! Vin și eu într-un minut.

— Bine!

Dispare, iar Gabriel apare aproape în zbor în baie, mă ia în brațe și mă lipește de chiuvetă. Mă sărută tandru, iar buzele lui zăbovesc peste ale mele în timp ce împărtășim un moment doar al nostru.

— Ziua de astăzi începe foarte, foarte bine! șoptește, sărutându-mă din nou.

— Fără sex! șoptesc.

— Relaxează-te, e doar un sărut!

Buzele îi trec ușor peste ale mele.

Hristoase…

— Tati! strigă Lucia din dormitorul ei.

El își mai trece limba printre buzele mele, zăbovind o clipă.

— Mai târziu…

Se întoarce și iese din baie de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Oh…

Inima îmi bubuie cu putere în piept în timp ce mă zgâiesc în urma lui.

Doar un sărut… N-a fost doar un sărut, tot corpul îmi zvâcnește.

O jumătate de oră mai târziu, suntem în bucătărie, iar haosul matinal e în plină derulare. Gabriel face sendvișuri și se învârte de zor îmbrăcat în costum, în timp ce eu stau pe canapea.

Azi am făcut oarece progrese: orteza îmi începe în sfârșit pe picior, așa că acum mă pot deplasa singură.

— Lucia! strigă el. Te-ai îmbrăcat?

Niciun răspuns…

Face în continuare sendvișurile, iar Dom apare de după colț.

— Bleah…

— Ce e bleah? se încruntă Gabriel.

— Noi nu mâncăm salată verde.

— De ce nu? mormăie el sec. Lucia, ești gata? strigă din nou. O să întârziem.

— Învățătoarea a fost nemulțumită că am întârziat ieri.

— Mda, păi spune-i învățătoarei tale să mă sune pe mine dacă are vreo problemă! ripostează Gabriel.

Rânjesc cu nasul în cafea în timp ce ascult tot teatrul.

— Scoți salata verde din sendviș? întreabă Dominic.

— Nici gând.

— Dacă nu ne place, nu ne place.

— Uneori trebuie să facem lucruri care nu ne plac. De exemplu, crezi că mie îmi place să fiu criticat în timp ce îți

pregătesc prânzul? Răspunsul e nu. Nu îmi place. *Lucia!* răcnește atât de tare, încât răsună în toată casa, iar eu sunt nevoită să întorc capul, ca să nu mă vadă râzând. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te și vezi de sora ta, ce naiba face acolo sus?

Dominic țopăie în sus pe scări, iar eu rămân pe canapea ca o regină.

— Ai o dimineață plăcută și relaxantă? mormăie Gabriel.

— De fapt, chiar da.

Dom strigă de sus:

— Avem o mare problemă!

— Acum ce mai e? strigă Gabriel înapoi. Nu am timp de rahaturile astea, mormăie pentru sine.

Lucia coboară scările, iar eu fac ochii mari. Părul ei e o mare încâlceală și are o perie rotundă agățată în el. Îmi las capul în jos ca să-mi ascund chicotelile.

Lucia intră în bucătărie, iar Gabriel se încruntă și încearcă să scoată peria. Face niște ochi cât cepele când își dă seama că îi este de încurcată în păr.

— Ce se întâmplă aici? se răstește.

— Peria i s-a încurcat în păr, răspunde Dominic.

— Văd asta! Ce vreau să știu e cum dracu' a ajuns acolo?

Trage de ea, iar Lucia se văicărește de durere.

— Își peria părul, tu cum crezi? răspunde Dominic, sarcastic.

Gabriel închide ochii, încercând să se controleze.

— Dominic, nu e momentul să o faci pe istețul! Du-te să stai pe canapea cu mama ta!

Dominic trece țopăind pe lângă mine și dispare pe ușa din față.

— Ahh! țipă Lucia. Mă tragi de el!

— Cum altfel aș putea să o scot? mormăie Gabriel. Nu te mișca!

Se chinuie și se luptă, în timp ce ea se văicărește și țipă. Eu chicotesc întruna pe canapea.

— Ce dracu' faci în somn?

Gabriel scoate foarfeca mare din sertar.

— Ce faci? țipă ea.

— N-avem cum să salvăm situația. Trebuie să tai perii de la perie, ce crezi că fac? Cu limba scoasă, se concentrează în timp ce adaugă: Dacă nu merge, tai părul.

— Nu!

Lucia râde cu jumătate de gură.

Ușa din față se deschide.

— Am călcat în caca de câine! strigă Dominic.

— Să mă ia dracu'! mormăie Gabriel. Noi nici măcar nu avem câine.

Izbucnesc în râs.

— Mă bucur că ți se pare atât de amuzant, Grace! șoptește el furios.

— Extrem de amuzant, de fapt.

— Aruncă pantofii la gunoi! strigă Gabriel. Du-te și ia-ți altă pereche de sus!

— Poftim? strigă Dominic.

— Fă ce ți-am spus! răcnește Gabriel prin casă.

Dominic dispare afară.

— Rutina asta de dimineață nu funcționează! strigă Gabriel. Trebuie să ne eficientizăm mișcările.

— Pentru mine funcționează bine, comentez, sorbind din cafea.

Gabriel apare valvârtej din bucătărie și îmi ia cafeaua.

— Gata cu vorbitul! Oficial, ești în pauză de gândire pentru că o faci pe atotștiutoarea.

Izbucnesc în râs.

— Nu face asta, dimineața e deja catastrofală!

Râd și mai tare și, până la urmă, zâmbește și el.

— Tati! strigă Lucia din bucătărie. Îmi aranjezi părul sau ce facem?

El își strânge rădăcina nasului între degete și închide ochii; e cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut în viața mea.

— Vin!

Intrăm pe aleea lui imediat după nouă. Mă ajută să mă dau jos din mașină. Țopăi înăuntru, cu el ținându-mă de mână. Mark udă grădina când trecem pe lângă el.

— Bună dimineața! ne strigă.

— Nu chiar! mârâie Gabriel, trecând pe lângă el.

— Diminețile zilelor de școală nu merg prea bine, tăticule?

În ochii lui Mark joacă o scânteie glumeață.

— Du-te dracului! ripostează Gabriel.

Ooo… Mark o face pe deșteptul!

Până acum n-am văzut vreodată dinamica asta între ei. Îmi place!

— O să am întâlniri toată ziua, îl anunță Gabriel. O poți ajuta pe Grace și astăzi, te rog?

— Cu siguranță!

— Și…

— Știu, n-am voie să o ating, îl întrerupe Mark.

Gabriel strânge din buze, iar eu râd. Mark îmi face poznaș cu ochiul.

Intru șontâcăind înăuntru; Gabriel mă instalează pe canapea și îmi dă telecomanda.

— Trimite-mi mesaj dacă ai nevoie de ceva!

Mă sărută delicat, iar buzele îi zăbovesc peste ale mele.

— Bine! îi răspund, respirând sacadat.

Fără vreun cuvânt în plus, merge pe hol cu pași mari, iar ușa biroului său se închide. Zâmbesc spre televizor.

Pe cine încearcă să păcălească? Dimineața asta a fost aproape perfectă.

*

E ora 13.30 și am început să mă plictisesc.

M-am uitat la televizor, am umblat pe telefon, am jucat chiar și Solitaire.

Mark e în grădina din spate, face treabă. O să ies să mă plimb. Străbat șchiopătând holul și deschid încet ușa de la biroul lui Gabriel. E într-o întâlnire pe Zoom.

— Da, așa este! spune el, ridicându-și privirea spre mine.

Își dezactivează camera și se bate cu palma pe genunchi.

Nu știu cu cine e-n întâlnire, dar aud mai multe voci. Mă încrunt întrebător, iar el se bate din nou cu palma pe genunchi.

— Îmi place strategia asta, spune. Să mergem pe varianta asta!

Mă apropii șontâc-șontâc și mă așez pe genunchiul lui. Buzele sale le găsesc imediat pe ale mele, iar mâna începe să i se plimbe pe coapsa mea pe sub rochie.

Mă sărută, strecurându-și lent limba printre buzele mele, iar eu închid ochii.

Vocile vorbesc în continuare în fundal, dar singurul lucru la care mă pot concentra e el… și mâna lui, strecurându-mi-se în chiloți.

Clipește de câteva ori când simte cât sunt de udă, iar intensitatea sărutului se amplifică.

— Mă întreb care ar fi procentul pierderilor dacă am merge pe varianta aceea, întreabă cineva.

El își împinge degetul gros în mine, iar eu mă contract în jurul lui. Îmi zâmbește sexy, mai adaugă un deget și începe să mi-o tragă.

Mișcări lente și măsurate, în timp ce corpul meu îl trage înăuntru.

Sărutul nostru devine disperat.

Îi simt scula tare ca piatra sub mine, cerșind atenție.

— Gabriel! rostește o voce, aducându-ne brusc înapoi la prezent. Care e părerea ta legată de asta?

Își întoarce capul dinspre mine.

— Totul depinde de rețea, răspunde el fără să ezite.

Stai… a continuat să asculte ce spuneau?

Mă ridic, căci trebuie să lucreze.

Mă țintuiește cu ochii întunecați, își bagă cele două degete în gură și începe să le sugă.

Oh…

Își linge mulțumit buzele și apoi își aranjează scula în pantalonii de la costum.

— Mai târziu! mimează.

Dau din cap și, îmbătată de excitație, șontâcăi înapoi la canapea.

Miau… Am nevoie de un duș rece.

— Nu din nou! răsună vocea lui Gabriel prin casă. Nu se poate așa ceva!

Mă trezesc brusc din locul meu de pe canapea.

— Mark! răcnește el. Ce dracu' se petrece aici?

Mark se duce la birou și deschide ușa.

— Care e problema?

— Conexiunea asta la internet se tot întrerupe; e a treia oară în timpul acestei întâlniri.

— Și?

— Fă ceva în legătură cu asta! răcnește el. Sunt pe cale să închei o nenorocită de tranzacție majoră!

— Bine!

Mark pleacă agale pe hol și intră în bucătărie, unde își toarnă relaxat un pahar cu apă.

— Ce-ai de gând să faci? îl întreb pe Mark.

Mark își dă ochii peste cap și ridică din umeri.

— O să mă prefac că fac ceva în legătură cu asta. Își ridică mâinile în aer și continuă: Și dacă aș deține compania de telecomunicații, tot n-aș putea să fac nimic în privința asta.

Chicotesc, întrucât imaginea completă a relației dintre Mark și Gabriel devine tot mai clară.

— Ai perfectă dreptate.

— Cioc, cioc! îi aud vocea lui Deb venind de undeva, din față. E cineva acasă?

Mark se încruntă.

— Aștepți pe cineva?

— E prietena mea cea mai bună, îi răspund, zâmbind încântată. Intră, Deb!

Debbie străbate cameră după cameră prin casă.

— Unde e…

Vocea i se stinge când dă cu ochii de Mark.

Din cealaltă parte a camerei, și el se uită fix la ea.

Mă uit de la unul la altul în timp ce se studiază reciproc.

Stai… Ce?

— Voi doi vă cunoașteți? îi întreb.

— Nu, răspunde Deb, respirând sacadat.

Mark se grăbește spre ea și îi ia mâna într-a lui.

— Eu sunt Mark.

— O, Doamne! chicotește Deb agitată. Bună, Mark, eu sunt Deb!

— Bună, Deb!

Îi aruncă un zâmbet sexy, ținându-i în continuare mâna.

Ce mama…?

— Hmm…, îmi dreg glasul. N-aș vrea să vă întrerup micul moment.

Se îndepărtează vinovați unul de celălalt.

— Scuze! bâiguie Mark. Trebuie să mă întorc la treabă.

Pleacă spre ușa din față, apoi se oprește la jumătatea drumului, se întoarce și iese pe ușa din spate. Debbie se holbează după el de parcă tocmai a văzut o fantomă.

— Ce mama naibii? șoptesc.

— Asta a fost straniu.

Mă privește.

— Nu-i așa?

— Ai uitat că ești căsătorită?

— Futu-i, pentru o secundă, da! Își duce mâinile la tâmple, după care reia: Sfinte Dumnezeule, e ridicol de sexy! Dă din cap, încercând să-și recapete concentrarea. N-am mai avut niciodată o astfel de reacție fizică la cineva.

Fac ochii mari la ea.

— Măritată, mimez.

— Știu, știu.

Mă îmbrățișează.

— Tu cum te simți?

— Am atât de multe să-ți spun, șoptesc entuziasmată.

— Excelent!

Mă cuprinde cu un braț și pornim spre bucătărie.

— Hai să punem de o cafea!

— Cred că îți bați *dracului* joc de mine! răsună vocea lui Gabriel prin casă.

— Ce se întâmplă? intră Deb în panică.

— Internetul se tot întrerupe, îi răspund, dându-mi ochii peste cap și scoțând cești le. Ignoră-l! Noi așa facem.

— Iar apoi, Colin a spus că ea l-a pârât, însă ea nu l-a pârât, spune Lucia, așezată pe blatul din bucătărie.

— Înțeleg, răspunde Gabriel. Și atunci, tu ce ai făcut?

Asta înseamnă să faci mai multe lucruri deodată – urmărește o lecție de gătit de pe YouTube pe iPad, stă de vorbă cu Lucia și totodată gătește și cina.

— I-am spus să plece.

— Aha!

Se preface că ascultă în timp ce se concentrează la lecția de gătit și taie puiul în bucăți. Zâmbesc, uitându-mă la ei doi.

— În fine, deci Colin s-a supărat atât de tare, încât l-a împins pe Benjamin.

— Și apoi, ce s-a întâmplat?

Gabriel ia iPadul în mână ca să se uite mai de aproape. Sunt sigură că habar nu are ce spune Lucia.

— Păi, nu ne-am jucat cu el.

— Înțeleg. Ascultă, m-am mai gândit la situația noastră cu părul de dimineață.

Lucia își dă ochii peste cap.

— În seara asta, am să-ți împletesc părul, ca dimineață să nu mai avem încâlceli.

— De ce?

— Pentru că am căutat pe Google și așa se face.

— Știi să împletești? îl întreabă ea.

— Nu, dar cât de greu poate să fie?

— Bine, fie, de ce nu?

Cine e bărbatul ăsta și ce a făcut cu Gabriel Ferrara?

— N-o să fie niciodată în stare să îi împletească părul, mormăie Dominic pentru sine, în timp ce își joacă jocul.

— Nu! îl aprob. Dar o să fie distractiv să-l vedem cum încearcă.

Până adoarme toată lumea, se face nouă și jumătate.

Stau în fund pe pat și mă prefac că umblu pe telefon, așteptându-l pe Gabriel să vină sus. Mi-a învelit deja ghipsul în plastic și a coborât să verifice dacă sunt încuiate ușile.

Pentru cineva care a scos sexul din ecuație, în seara asta sunt excesiv de entuziasmată de făcutul dușului și mersul la culcare. De fiecare dată când închid ochii, îl văd pe Gabriel sugându-și degetele astăzi, în biroul lui, și aproape instantaneu am un orgasm.

Tânjesc ca niciodată până acum.

Gabriel intră și trece pe lângă mine spre baie. Dușul pornește, iar respirația mi se accelerează. Câteva clipe mai târziu, Gabriel apare complet dezbrăcat.

Ochii mi se plimbă pe corpul lui, până la scula groasă și tare, care îi stă ridicată între picioare.

Și el tânjește.

— E timpul pentru duș, Gracie a mea, mimează el.

Mi se face pielea de găină pe șira spinării în timp ce ne uităm unul la altul. Părul lui negru e ondulat, iar pielea măslinie îi strălucește în aerul plin de abur.

Îmi ridică rochia peste cap și, dintr-o singură mișcare rapidă, îmi dă jos și sutienul, și chiloții. Ne privim unul pe altul, iar corpurile noastre goale trădează ceea ce avem nevoie unul de la altul.

Îmi ia fața în mâini și mă sărută adânc, trăgându-mă sub apă în timp ce limba lui face magie. Corpul său puternic mă țintuiește de perete, iar buzele îi coboară spre gâtul meu.

Incapabilă să mă opresc, întind mâna și îmi înfășor degetele în jurul sculei groase, mângâind-o.

— Hmm! geme cu gura lipită de a mea. Ce bine ne potrivim!

Degetele lui îmi frământă sânii, dinții îmi trec peste maxilar și am parte de o experiență extracorporală, parcă urmărindu-ne de undeva, de sus.

Dezbrăcați și pasionali, sărutându-ne de parcă viețile noastre depind de asta.

Își introduce degetul adânc în sexul meu, iar eu îmi dau capul pe spate în extaz în timp ce începe să mi-o tragă cu mâna. Adânc și tare. Îl prind de antebraț și îi simt mușchii încordându-se în timp ce se mișcă. Mai introduce un deget și apoi încă unul, iar mâna mi se strânge și mai tare pe scula lui. Îl frec cu ritm de piston. Asta e.

Definiția instinctului primar.

Nu ne mai putem controla, ci suntem controlați de *instinct*.

O putere mult mai mare decât oricare dintre noi.

Îl frec, iar el își înclină capul pe spate, dându-și drumul în grabă.

— Futu-i! gâfâie, enervat pe sine pentru că a terminat atât de repede.

Îmi ridică piciorul și se ocupă de mine; știe exact unde să mă atingă, cum să mă atingă.

Văd stele verzi!

Orgasmul e atât de puternic, încât rămân fără aer. Aproape leșin de plăcere.

Mă cutremur cu gura lipită de a lui, iar el mă sărută. E la fel de pierdut ca mine.

Indiferent ce greșeli am făcut în trecut, indiferent cât de mult ne-a durut.

Partea fizică dintre noi este și a fost mereu… perfectă.

Joi dimineață.

Gabriel mă sărută tandru.

— Trimite-mi mesaj dacă ai nevoie de ceva!

Dispare pe hol și intră în birou. Mă las pe spate pe canapeaua din livingul lui și zâmbesc spre tavan.

A fost cea mai incredibilă săptămână. În fiecare zi, lucrurile devin tot mai reale.

Asta chiar se întâmplă, relația dintre noi chiar se întâmplă.

Umblu pe telefon în timp ce îmi beau cafeaua.

— Asta e! urlă el. Asta e picătura care umple paharul!

Îi aud ușa biroului deschizându-se cu o izbitură, iar apoi iese cu pași mari.

— Plecăm! mă anunță.

— Vrei să mergem la mine acasă?

— Nu! Mergem la New York.

Îmi pică fața.

— Poftim?

— Copiii au vacanță de la școală începând de mâine, iar eu am prea multe de făcut săptămâna viitoare. Până când nu se rezolvă cu internetul, nu pot să lucrez de aici. Trimit un tehnician aici săptămâna viitoare.

— Eu și copiii te așteptăm aici să te întorci.

— Nu plec fără voi! răcnește cu toată puterea.

— Dar…

— Dar, nimic! Nu pot să fac ceea ce am de făcut fără echipamentul corespunzător… iar *tu* o să mă susții.

Mark intră pe ușa din spate.

— Salut! Vede fața furioasă a lui Gabriel și întreabă: Ce se întâmplă?

— Mâine-dimineață plecăm la New York.

*

Copiii se zgâiesc pe geamurile din spate când mașina oprește pe pistă.

Gabriel e îmbrăcat în costumul bleumarin, o cămașă albă, impecabilă, și cravată. Arată ca definiția perfectă a unui CEO din New York.

Mark e pe scaunul din față, iar în spatele nostru mai sunt și alți bărbați într-o mașină.

Nervii îmi dansează de zor prin stomac.

Sunt încântată să merg la New York, însă în adâncul sufletului am un sentiment neplăcut în legătură cu asta. E vorba de numai două săptămâni, ce ar putea să meargă prost în două săptămâni?

Mașina se oprește, iar Gabriel coboară și ne deschide portiera. Eu și copiii coborâm și suntem reduși brusc la tăcere.

Pe pistă așteaptă un avion privat elegant, cu finisaje aurii în jurul geamurilor și pe bot. E extrem de exotic și de luxos; nu am văzut niciodată așa ceva.

Nici măcar în reviste…

Copiii speriați se adună în spatele picioarelor mele și ale lui Gabriel. Gabriel îmi sărută dosul mâinii și îmi zâmbește cald, sexy.

— E timpul să mergem acasă, iubirea mea!

30

Gabriel

Dominic și Lucia se ascund după picioarele mele, speriați de avion, iar eu le zâmbesc.

— Haide!

Întind mâna, Lucia o apucă și, spre surprinderea mea, Dominic mă prinde de cealaltă mână.

Mă ține de mână.

Îmi vine să sar în aer și să strig cât pot de tare, dar n-o s-o fac… O să mă prefac că astfel de lucruri magice mi se întâmplă în fiecare zi.

— Sus pe scări!

Îi conduc în avion și mergem pe culoar.

— Așezați-vă aici!

— Eu vreau să stau lângă tine, zice Lucia, radiind de entuziasm.

— Și eu, spune Dom încet, aproape ca pentru sine.

Oh…

— Mă duc după mama și mă întorc într-o clipă.

Cobor scările din nou, o iau pe Grace, o aduc în avion și o așez pe scaunul ei, apoi mă întorc la copii.

— Pentru decolare trebuie să stăm pe scaunele astea, iar apoi ne putem muta pe canapea, ca să puteți sta amândoi lângă mine, bine?

Aprobă amândoi din cap.

— Tu stai aici, Lucia, iar tu aici, Dom!

Mă aplec și prind centurile de la scaunele mari, din piele crem.

— Se închid și se deschid așa, le arăt. Eu și mama voastră vom sta față în față cu voi.

Îi arunc o privire lui Grace. Văd că are o expresie îngrijorată, așa că ridic întrebător din sprâncene. Ea zâmbește și clatină subtil din cap.

Apare stewardesa.

— Bună ziua, eu sunt Nala, iar astăzi mă voi ocupa de dumneavoastră! spune ea.

— Bună, Nala! Ea e partenera mea, Grace, iar aceștia sunt copiii mei, Dominic și Lucia.

Zâmbesc cu mândrie.

— Bună!

Copiii radiază.

— Pot să vă aduc ceva de băut pentru decolare, domnule?

— Băuturi și tot ce trebuie, șoptește Lucia cu ochi mari. Ce e acest loc?

Chicotesc și mă uit spre Grace, care arată din nou ca și cum tocmai ar fi înghițit o muscă. Îi iau mâna și i-o țin în a mea.

Ce s-a întâmplat?

— O să luăm două pahare de Moët și două pahare de băuturi acidulate, te rog!

— Băuturi acidulate? se încruntă Nala.

— Sprite, mă corectez.

Grace zâmbește auzindu-mă că le numesc băuturi acidulate, iar eu o imit. Copiii se foiesc entuziasmați în scaunele lor.

Asta e o zi specială. Pentru mine, să îi aduc pe copiii mei și pe Grace acasă, la New York, înseamnă enorm.

Îmi plimb privirea peste chipul frumos al lui Grace și mă cuprinde un sentiment de calm. Niciodată nu am mai fost atât de prins de vraja unei femei. De hotărârea ei calmă și de forța interioară. De modul în care îi iubește pe copiii noștri și cum mă face să mă simt. E ca și cum toate sentimentele mele pentru ea, reprimate de-a lungul anilor, au dat acum pe dinafară și nu le mai pot controla.

Sunt irevocabil al ei.

În mintea mea nu există nicio îndoială că ea este dragostea vieții mele. A fost dintotdeauna dragostea vieții mele, cu mult înainte să-mi dau măcar seama.

Obiectivul meu e să o conving să se mute la New York, astfel încât să nu mai fim despărțiți vreodată. Cu cât mă obișnuiesc mai tare cu noul meu rol de tată, cu atât mai mult îmi dau seama că nu pot să rămân fără ei patru zile în fiecare săptămână.

Nala ne aduce băuturile, iar eu îmi ridic paharul. Copiii zâmbesc, ridicându-le pe ale lor înspre al meu.

— Pentru Marele Măr![5]

Mark aruncă pe masă cartea de Uno. Ne jucăm cu copiii... din nou. L-am transformat și pe Mark într-un campion de cursă lungă al jocului Uno.

Mă uit spre frumoasa mea Gracie, care stă singură în cealaltă parte a avionului. Se uită pe geam, cu cartea în mână și atunci observ ceva. Poartă brățara cu diamante pe care i-am dăruit-o cu toți acei ani în urmă.

Și-a pus-o din nou la mână.

Gracie își ridică privirea și mă surprinde uitându-mă la ea. Îi fac cu ochiul, iar ea zâmbește cald.

O simt până în oase.

Am nevoie de ea, am nevoie ca noi să fim oficial împreună și, deși nu am făcut sex, va continua să mă țină la distanță... O face deja.

În această seară voi schimba asta. În această seară... va fi a mea.

Grace

Soarele tocmai începe să apună când mașina intră în parcarea subterană, iar copiii se uită pe geam, uluiți. Gabriel pălăvrăgește întruna, explicându-le totul cu plăcere. În tot acest timp, eu simt că mă prăbușesc.

Pentru mine, ultimele două dăți când am fost la New York au fost atât de traumatizante, încât cumva mi s-au declanșat un milion de emoții. Pe neașteptate, mă simt furioa-

să pe el, simt teamă pentru mine însămi, însă, mai mult decât orice, mă simt îngrozită pentru copiii mei.

Ce-am făcut?

Dacă lucrurile nu merg între noi... Suntem deja aici.

Ideea de a pleca acasă singură, cu doi copii, e mai mult decât pot să suport. Mâna caldă a lui Gabriel o strânge pe a mea, iar atunci îmi ridic privirea.

— Ești bine? Ești foarte tăcută.

Mă forțez să zâmbesc.

— Doar obosită.

Mă trage aproape și mă sărută pe tâmplă, dar mă eliberez din strânsoarea lui.

— Oprește-te! îi șoptesc.

Nu le spunem copiilor încă faptul că suntem împreună... ai uitat?

Of, atât de tipic el, să preia controlul!

Se uită la mine cu coada ochiului, iar apoi mă întorc și mă uit pe geam. Nu știu ce mama dracului se întâmplă cu mine acum, dar trebuie să ies din starea asta.

Și încă repede.

Eu am fost cea care a spus că putem încerca din nou. Nu pot să îi spun că îl iert, ca apoi să revin asupra lucrurilor și să i le arunc în față pentru totdeauna. Relația va eșua încă dinainte de a începe.

New York e doar un loc, nu e un comportament, îmi reamintesc.

Știu ce trebuie să fac, dar, realist vorbind, cum te prefaci că nu ești atât de îngrozit că vei fi rănit din nou, încât aproape nu mai poți să respiri?

Mașina se oprește și, în timp ce ei coboară cu toții, eu știu că trebuie să iau o decizie, chiar aici și chiar acum.

Să uit trecutul și să trăiesc în prezent sau să închei această relație, înainte să devină toxică. Ori una, ori alta, nu amândouă.

Gabriel se apleacă în mașină să mă ajute să cobor.

— Haide, iubito! mă îndeamnă cu tandrețe.

Ochii mei îi caută pe ai lui și acesta este momentul în care știu că trebuie să aleg.

Trecut sau prezent...

Îmi sărută vârfurile degetelor și îmi zâmbește, iar eu mă topesc în privirea lui.

Trebuie să încerc…

Prezentul.

Cobor din mașină și amândoi copiii mă iau de mâini.

— Acum chiar suntem sub pământ? șoptește Dominic.

— Aha!

Privesc în jur emoționată. Și eu mă simt din nou ca un copil, totul în New York e ca într-un cinematograf IMAX, chiar și parcările subterane.

— Liftul e pe aici, ne anunță Gabriel luând-o înainte și apăsând pe buton.

Copiii fac ochii mari și se proțăpesc în fața ușii.

— Ce e asta? șoptește Lucia.

Gabriel se încruntă.

— Până acum n-ați mai urcat niciodată într-un lift?

Clatină amândoi din cap, făcându-mă să zâmbesc atunci când îi văd atât de inocenți. Poate ar trebui să fiu îngrozită.

— Urcați! adaugă Gabriel. Ăsta ne va duce sus, la casa noastră.

— E o casă aici? șoptește Dominic.

— Da.

— Deasupra parcării? se strâmbă Lucia întrebător. Ce ciudat!

Sfinte Sisoie, copiii ăștia sunt niște țărănuși!

— Nu-i așa că-i distractiv?

Îi trag de mâini în lift, iar Lucia se ghemuiește în spatele meu.

Gabriel se apleacă și o ia în brațe.

— E în regulă!

Zâmbește și apasă butonul, iar ușile se închid.

— E ca o navă spațială.

În timp ce urcăm, Dom mă strânge de mână atât de tare, încât aproape îmi întrerupe circulația. Cifrele de deasupra ușii cresc și, cu fiecare etaj pe care îl urcăm, simt cum entuziasmul îmi revine puțin câte puțin.

Chiar facem asta.

Ușile se deschid într-un hol. Într-o parte are ferestre din tavan până în podea, prin care se vede New Yorkul, iar în cealaltă pare, uși duble mari, negre.

— Privește New Yorkul!

Gabriel se duce la fereastră cu Lucia în brațe; se uită lung la luminile sclipitoare aflate mult mai jos.

— Nu-i așa că e frumos?

Dom mă trage de mână înapoi. Îi e frică.

— E în regulă, puiule! spun, zâmbindu-i.

Ne apropiem amândoi de fereastră.

— Uită-te la lumini! Nu-i așa că e frumos?

Ochii lui micuți hoinăresc peste privelișteși se încruntă.

— Ei bine… unde e?

— Unde e ce? întreabă Gabriel.

— Marele Măr.

Gabriel începe să râdă tare, un râs puternic, care mă face să tresalt. Are cel mai frumos râs și nu îl aud suficient de des.

— Pe aici nu există cu adevărat un măr.

Zâmbește, iar ochii îi strălucesc de încântare.

— Și atunci… de ce îi spuneți „Marele Măr”? vrea Dominic să știe.

— E doar o poreclă.

Dominic ridică din sprâncene.

— Ce tâmpenie, ce are locul ăsta de-a face cu merele?

Gabriel râde din nou, iar eu chicotesc la rândul meu.

— Ai și tu dreptate!

Gabriel se duce la ușile mari și negre și își scanează degetul, iar apoi tastează un cod pe tastatura pentru PIN. Ușa se deblochează cu un clic, iar el o împinge și o deschide.

Ne izbește în față luxul opulent al unui living enorm. Toată mobila e crem cu finisaje negre, pe podea e întins un covor uriaș, negru cu crem, iar în spate sunt ferestre din tavan până în podea prin care se vede New Yorkul.

— Uau!

Ochii lui Dominic și ai Luciei se fac mari când se uită înăuntru.

Sfinte Sisoe!

Sfinte și mare Sisoe!

Penthouse-ul acesta e nou. Credeam că ultimul lui penthouse era incredibil de frumos.

Ăsta e astronomic.

Sunt lampadare uriașe, crem, iar în mijloc se află o măsuță de cafea neagră, pătrată, decorată cu ornamente superbe. Îmi imaginez o minge zburând și făcând totul țăndări.

La dracu'... toate astea trebuie strânse, rapid!

— Pe aici!

Se apleacă, îl ridică și pe Dominic în brațe și o ia înaintea mea.

— Aici e bucătăria noastră.

Trecem într-o enormă bucătărie crem din marmură. Ce dracu'... Bancheta de la insulă cred că are șapte metri lungime.

— Iar aici este livingul nostru.

Ne conduce în alt living, iar acolo și eu fac ochii mari. Livingul ăsta e cât tot parterul casei mele.

— Iar aceasta este grădina noastră.

Apasă un buton, iar ușile glisante încep să se deschidă.

— Ce mama...? rostesc, încruntată.

E o grădină uriașă, cu tot cu o piscină. O grădină completă în vârful unui zgârie-nori, cu iarbă și tot ce trebuie? Adică... ce dracu'?

Sunt șocată.

— O piscină? țipă Dominic.

— Și e încălzită, puteți merge să înotați și acum, dacă vreți.

Lucia are ochii cât cepele în timp ce privește în jur.

— Aici, jos, sunt cinematograful și sala de sport, biroul meu, un dormitor și o baie pentru oaspeți, spune el nonșalant, traversând holul. Există și un bar.

— Uau!

Lui Dominic aproape îi ies ochii din cap.

— Este...

Privirea îi zboară spre mine, iar eu dau din cap.

— Știu, iubitule.

Chiar este incredibil. Nici nu e de mirare că Gabriel s-a chinuit atât de tare în căsuța mea minusculă și dărăpănată.

— Haideți să vă arăt dormitoarele noastre!

Gabriel îi duce pe gemeni înăuntru, iar eu îi urmez, șontâcăind. O ia spre scara dublă enormă și se uită la mine cum șchioapăt.

— Mai bine urcăm cu liftul până sus, pentru mama.

— Există un lift? chițăi.

Gabriel îmi zâmbește, dându-și seama că și eu sunt o țărăncuță.

— Da!

Urcăm în lift, iar el apasă butonul.

— Voi o să folosiți scările atunci când sunteți singuri, bine?

Îmi vine în minte o imagine cu ei rămânând blocați aici sau strivindu-se unul pe altul ori ceva de genul. Ușile se deschid, iar ochii mi se fac iar câte cepele – suntem în alt living. Uriaș, cu canapele enorme, moi, și perne peste tot.

— Am comandat toată mobila pentru voi, gândindu-mă că acesta ar putea fi livingul vostru. Îi lasă pe copii jos și deschide dulapul cu televizorul, după care adaugă: V-am cumpărat o consolă Xbox și am Disney Plus și alte chestii.

Mă face să zâmbesc faptul că discursul de prezentare conține Xbox și Disney Plus.

— Uau!

Dominic începe să țopăie pe loc.

— Iar acolo sunt dormitoarele.

Ne conduce prin holul principal.

— Sunt șase dormitoare, iar cele trei din capăt sunt ale noastre. Arată spre capătul holului și completează: În stânga este camera lui Dominic.

Ne uităm înăuntru și vedem un dormitor uriaș, albastru, decorat superb, cu ferestre din tavan până în podea și perdele mari, grele.

— Uau!

Ni se taie tuturor respirația.

— În dreapta este camera Luciei.

Ne uităm și vedem exact aceeași versiune a camerei lui Dominic, doar că în nuanțe de roz.

— E incredibil! șoptesc.

— Iar aici e camera mamei voastre și a mea. Prezintă camera de parcă ar fi cel mai bun agent imobiliar din oraș: Toată mobila e nouă și sunt chestii și pentru mama.

Privesc în jur și mă minunez…

Ce…?

Camera e în nuanțe de crem și cafeniu, cu așternuturi superbe din catifea și un covor mare, de culoarea oului de rață. Lămpi din cristal și oh…

— Gabe, șoptesc. E cea mai frumoasă cameră pe care am văzut-o vreodată.

El mă sărută pe tâmplă.

— Îți place?

— O ador.

— A, și privește! Se duce la o ușă și o deschide, completând: Acesta e dressingul tău.

Intru într-o încăpere complet separată. Toți pereții sunt acoperiți cu rafturi și bare pentru haine, iar în centru se află un corp enorm din marmură, cu sertare.

Arată ca dressingul unei Kardashian.

— Ți-am cumpărat câteva lucruri… aici e mai rece.

Mă uit în jur și văd agățate haine de firmă, toate cu etichetele pe ele. Mă uit întrebător la el.

— Mi-ai cumpărat haine?

— Doar câteva lucruri, răspunde el, ridicând din umeri. Poți returna orice nu-ți place.

— Mulțumesc! șoptesc zăpăcită.

— Asta e baia noastră!

Deschide o altă ușă și văd o cadă circulară îngropată și un duș de marmură de culoarea piersicii.

Îmi plimb privirea de jur împrejur și sincer, nu știu la ce să mă uit mai întâi. E o bogăție ridicolă. Oare cât a costat locul ăsta?

— Ce părere ai? șoptește Gabriel emoționat. Îți place?

— E în regulă… presupun.

El chicotește, după care mă trage într-o îmbrățișare și mă sărută pe tâmplă.

— Mulțumesc că ați venit, înseamnă enorm!

— Mami! mă trage Lucia de bluză.

Gabriel mă ține strâns și nu îmi dă drumul.

— Da? zâmbesc, incapabilă să-mi iau ochii de la frumosul meu bărbat.

— Trebuie să fac caca.

Gabriel închide ochii, făcându-mă să chicotesc. Copiii au o sincronizare impecabilă.

*

În dormitor e întuneric, singura lumină venind de la televizorul care merge degeaba în fundal.

După piscină și jacuzzi, cină, dușuri și toate celelalte proceduri, suntem în pat și ne uităm la *Singur acasă*, cu copiii între noi, părând că în sfârșit se pregătesc să încheie seara.

— Ce-ați zice să vă ducem în camerele voastre? sugerează Gabriel.

— Nu! se răstește Lucia, înghesuindu-se mai aproape de el. În seara asta vrem să dormim cu voi. Dormitoarele noastre sunt înspăimântătoare.

— Sunt chiar alături, bombăne el.

Zâmbesc în pernă. Vrea să rămânem singuri, iar copiii sunt extrem de lipicioși, pentru că sunt într-un mediu nou.

— În seara asta vrem să dormim cu voi, anunță Dominic. Patul e suficient de mare.

Gabriel își dă ochii peste cap și se strânge de rădăcina nasului.

— Minunat! mimează înspre mine, pe deasupra capetelor lor.

Își întinde brațele de-a lungul pernelor și își trece dosurile degetelor peste fața mea. Un gest simplu, care îmi spune ceea ce și-ar dori să facem.

Și eu la fel.

Dominic se înghesuie în mine, Lucia se înghesuie în el, iar el îmi zâmbește cu afecțiune.

— Te iubesc! rostește cu căldură.

— Și eu te iubesc! spune Lucia, somnoroasă.

Mă uit în jos și văd că Dominic a adormit deja. Îi zâmbesc lui Gabriel, iar el îmi trimite o sărutare de noapte bună prin aer înainte de a stinge noptiera.

Știu că nu e seara pe care și-a dorit-o… dar oricum e aproape perfectă.

Mă trezesc speriată și privesc în jur, dezorientată. E întuneric, însă Gabriel nu e în pat împreună cu noi trei.

Mă ridic într-un cot și mă uit în jur. Îmi iau telefonul de pe noptieră.

4.30

Unde e?

Mă strecor afară din pat și, folosind lumina de la telefon, plec în căutarea lui. Ies pe hol și verific dormitoarele în timp ce trec pe lângă ele. Cobor scările și străbat casa. Nici urmă de el… Oare o fi aici? Unde s-ar fi putut duce…

Ariana.

Mă cuprinde panica și încep să caut tot mai frenetic.

L-a sunat? A plecat în grabă să-i fie alături? Străbat șchiopătând holul spre sala de sport, singura cameră pe care n-am verificat-o. Deschid ușa în viteză și, spre surprinderea și marea mea ușurare, îl găsesc Gabriel alergând pe bandă.

— Slavă Domnului!

Îmi duc mâna la inimă.

El încetinește banda. Are tricoul ud de transpirație și pielea acoperită de o peliculă umedă. Pieptul i se mișcă sacadat în timp ce încearcă să-și recapete răsuflarea.

— Bună! gâfâie el în timp ce banda se oprește. Ce s-a întâmplat?

— Am crezut că nu ești aici.

— Unde m-aș putea duce?

Înainte să reușesc să activez filtrul dintre creier și gură, răspund:

— La ea.

Se încruntă și se uită atent la mine.

— La cine?

Îmi strâng halatul în jurul corpului. De ce dracu' am spus asta?

— Nu contează.

— Nu!

Pieptul încă i se luptă cu lipsa de aer.

— Ce-ai vrut să zici?

Mă trage de mână prin hol până în bucătărie, mă așază pe bancheta enormă de la insulă și își pune mâinile de-o parte și de alta a picioarelor mele.

— Acum am să te întreb din nou… *Ce* ai vrut să zici?

— Eu doar…

Ochii mi se umplu de lacrimi.

La dracu', nu vreau să fiu persoana asta nesigură și nebună!

— Te referi la Ariana? gâfâie el.

Dau din cap.

— Gracie.

Îmi dă la o parte părul de pe frunte.

— Sunt 100% împreună cu tine.

Privirea mea o caută pe a lui.

— Am sunat să văd ce face, dar pe Ariana nu am mai văzut-o de când am adus-o înapoi la New York. Niciodată n-aș…

Se încruntă, de parcă ar fi șocat de nesiguranța mea.

— Crezi că m-aș duce la ea?

— Ai iubit-o.

— Da! Dar nu în felul în care te iubesc pe tine.

Chipul i se umple de duioșie și îmi cuprinde obrazul în palmă.

— Gracie… asta te-a necăjit astăzi?

— Am sentimentul că ai treburi neterminate cu ea, șoptesc. Iar întoarcerea aici a…

— Ce anume?

— Am un sentiment neplăcut că se va întâmpla ceva care va strica lucrurile între noi.

— Scumpo!

Mă sărută delicat.

— Știu că totul s-a întâmplat foarte repede și da, e adevărat, am fost cu Ariana. Dar am venit să te caut cu un motiv… Pentru că în adâncul sufletului, știam că tu ești femeia cu care îmi era menit să fiu.

O lacrimă mi se rostogolește pe obraz.

— Jur pe viața mea că nu există nimic pentru care să-ți faci griji! Nu te voi mai părăsi niciodată.

Fața mi se schimonosește de plâns.

— Gracie, șoptește, ținându-mi fața în palmele lui. Știu că nu ți-am dat niciun motiv să ai încredere în mine, dar trebuie să trecem peste asta.

— Vreau să te cred… Încerc din răsputeri, doar că…

— Spune-mi! Ochii lui îmi caută privirea înainte să adauge: Spune-mi pur și simplu ce simți!

Silueta i se estompează când ultimul zid se dărâmă.

— Te iubesc! izbucnesc. Te-am iubit dintotdeauna, din prima zi în care te-am cunoscut… Întotdeauna ai fost tu.

Mă sărută.

— Am plecat din New York pentru că nu mai suportam să te văd și să nu te am. Simțeam că mor puțin câte puțin în fiecare zi în biroul tău.

— Acum mă ai cu totul.

Buzele lui le mângâie pe ale mele. Lacrimile mele, transpirația lui… un milion de regrete.

— Eu doar…

Fața mi se schimonosește pentru că, la dracu', acum, că am deschis gura, pare că n-o mai pot opri.

— Tu doar ce?

— Noi nici măcar nu am avut o primă întâlnire, hohotesc.

Expresia i se descompune când își dă seama că am dreptate.

— Gracie, șoptește. Vrei să ieși la o întâlnire cu mine?

Ridic din umeri, stânjenită de faptul că a trebuit să cer o întâlnire, dar și mai rușinată de faptul că contează.

N-ar trebui, știu că e pueril… însă, cumva, copila din mine încă mai crede în basme.

— Nu orice fel de întâlnire, adaugă el ca să îndulcească lucrurile. Cea mai tare întâlnire a tuturor timpurilor. Versiunea mea din *Urzeala Întâlnirilor*. Întâlnirea asta va intra în *Cartea Recordurilor*, atât de tare va fi.

Zâmbesc printre lacrimi.

— Ce spui?

Îmi ține mâinile în ale lui.

— O să mă gândesc la asta.

Zâmbesc timid.

Îmi aruncă un zâmbet cald și sexy.

— Și mai vreau să-ți dau ceva la care să te gândești… înainte de întâlnirea noastră.

Mă întinde pe spate pe banchetă, iar mâna i se strecoară pe coapsele mele goale și îmi depărtează picioarele. Își coboară capul și mă sărută tandru între picioare, prin chiloți.

Oh…

Mă fixează cu ochii lui întunecați în timp ce îmi trage chiloții într-o parte. Îmi țin respirația când limba îmi pătrunde printre labii.

Spatele mi se ridică, arcuindu-se la atingerea lui.

Futu-i…

Excitația îi strălucește în priviri când îmi trage chiloții pe picioare în jos și îi aruncă în spate, peste umăr. Apoi, ca și cum și-ar pierde controlul, îmi ridică genunchii și îmi ține picioarele.

Mă desface cu degetele în timp ce limba mă linge adânc, exact prin mijlocul sexului umflat.

Scâncesc și mă zvârcolesc.

— Vino aici! scâncesc. Gabriel… vino aici!

Începe să mă lingă cu pasiune, iar capul i se mișcă dintr-o parte în alta în vreme ce excitația mea îi acoperă țepii din barbă.

— Trage-mi-o! îl implor. Am nevoie să mă fuți.

Însă e pierdut, prea adâncit în dorință. Balansându-se pe linia fină dintre rai și extaz. Mă linge cu disperare, făcându-mă să mă cutremur.

— Am nevoie să…

O, Doamne, sfinte Dumnezeule!

— O să aștepți!

Se linge pe buze.

— Ce? gâfâi. Nu pot. Te rog…

Își scoate penisul în erecție din pantalonii scurți. Pulsează mânios, cu lichid preejaculator în vârf, și și-l trece prin carnea moale.

Anticiparea senzației de a-l simți în mine e prea mult; mă cutremur cu putere și strig, iar orgasmul e atât de puternic, încât mă face să mă ridic.

Cu ochii pironiți între picioarele mele, se mângâie singur o dată, de două ori, de trei ori... Privesc momentul în care ejaculează printre labii.

N-am văzut niciodată ceva atât de sexy... atât de ridicol de al dracului de sexy!

Își ridică degetele și și le strecoară încet în corpul meu care pulsează.

Se freacă în mine, asigurându-se că îi simt fiecare strop de spermă.

Futu-i!

Îi simt crema fierbinte în timp ce mi-o întinde peste sex. Gâfâie privindu-mă, iar întunericul din ochii lui îmi trimite un fior pe șira spinării.

Toată pielea îi e acoperită de un luciu de transpirație și, sinceră să fiu, niciodată n-am mai văzut ceva atât de frumos.

— Atunci te-am vrut, gâfâi, trăgându-l în jos ca să mă să-rute. De ce n-am putut să...?

— Aștept să mergem la întâlnire, îmi șoptește în ureche. Vreau să fie specială. Sunt virgin, să știi.

Chicotesc, ținându-l aproape.

— Bărbații virgini nu știu să facă ceea ce tocmai ai făcut tu.

— Ai fi surprinsă.

Îl simt zâmbind în părul meu.

— Filmele porno sunt foarte educative.

Gabriel iese din dressing în costumul gri-închis, cu o cămașă albă, impecabilă, iar eu zâmbesc. Acum, că lucrurile au ieșit la iveală, nici măcar nu am cum să mă prefac că mă comport cu nonșalanță în preajma lui. Sunt o fană în adevăratul sens al cuvântului.

Intră înapoi în dressing și se dă cu aftershave, iar eu intru și îl înhață de cravată.

— Când te văd în costum, îmi vine să mă las în genunchi… domnule Ferrara.

Se uită în ochii mei și își desface fermoarul de la pantaloni.

— Fă-o!

Am avut cel mai frumos weekend. Sâmbătă dimineața am mers la piață și ne-am plimbat, apoi am ieșit la prânz, urmat de o plimbare cu bicicletele prin Central Park. De fapt, ei patru, copiii, Gabriel și Mark s-au plimbat cu bicicletele, iar pe mine Gabriel m-a tractat într-o remorcă.

Mark a căzut cu bicicleta, iar Gabriel a râs atât de tare, încât aproape am aterizat într-un lac. A fost foarte distractiv.

Sâmbătă seara am luat o cină de vis pe terasă și apoi copiii s-au jucat în jacuzzi în timp ce eu și Gabriel am băut prea mult vin roșu stând întinși pe șezlonguri.

Ieri am avut o zi de lenevie, ne-am despachetat valizele și am făcut cumpărături online de la băcănie pentru a ne pregăti pentru săptămâna următoare.

Văd totul ca pe o noutate, prin ochii copiilor, văd iubirea în ochii lui. Uitasem cât de mult iubesc New Yorkul! Weekendul acesta mi-a reamintit.

Trântește ușa de la dressing, închizând-o, apoi mă împinge în jos, în genunchi, și, cu o mișcare bruscă, își împinge scula groasă în gâtul meu până când mă înec. Îmi zâmbește în timp ce îmi dă tandrul părul la o parte de pe față.

— Dacă deschizi gura – se apasă mai adânc în gâtul meu, făcându-mă să chicotesc în jurul lui. Poartă-te cum trebuie!

Oare cum arătăm, el, într-un costum impecabil, perfect pe de-a întregul, iar eu, cu părul ciufulit și încă în pijama.

Îmi prinde capul cu amândouă mâinile și începe să mi-o tragă în gură.

— Suge-mi-o!

Luni, ora 14.00.

Stau în parc, copiii sunt la locul de joacă, iar Mark își face veacul pe undeva, prin apropiere, însă nu vine să stea lângă mine. E evident că Gabriel l-a avertizat să stea departe de mine când nu e de față.

Ticălos gelos!

Iau o înghițitură de cafea și zâmbesc uitându-mă la Lucia și Dominic cum stau de vorbă cu un grup de copii. Îi aud povestindu-le de unde suntem, iar copiii le pun întrebări.

Îmi sună telefonul, iar pe ecran apare numele *Gabriel*.

— Bună!

— Vorbesc cu Doamna Suge Scula? șoptește și îmi dau seama că zâmbește.

— Domnișoara Suge Scula.

— Ei bine, cu o execuție ca aceea din această dimineață, nu vei mai rămâne nemăritată mult timp, șoptește el răgușit. Simt furnicături în sculă de fiecare dată când mă gândesc... Excelentă treabă!

Chicotesc și privesc vinovată în jur.

— M-ați sunat când sunt cu copiii la locul de joacă pentru a discuta despre talentele mele culinare, domnule Ferrara?

— Categoric! Cu ce ești îmbrăcată?

— Cu ce sunt îmbrăcată?

Îmi ridic privirea și dau de ochii oțeliți ai mamei lui Gabriel. Stă în picioare în fața mea. Mă uit în jur după Mark, dar nu îl văd nicăieri.

Futu-i!

— Închide! mimează ea. Acum!

---

[5] Orașul New York mai este cunoscut și sub denumirea populară de *Big Apple* – „Marele Măr". Se spune că sintagma provine de la jurnalistul sportiv John J. Fitz Gerald, care a popularizat denumirea în anii 1920, pornind de la cursele de cai, la care „big apple" desemna cele mai prestigioase curse, cu cele mai mari premii în bani. Într-unul dintre editorialele sale sportive, Fitz Gerald ar fi scris: „(...) visul oricărui tânăr care a călărit vreodată un pursânge și obiectivul oricărui călăreț. Există un singur Big Apple. Și acela este New York" (n. tr).

31

Grace

— Te sun eu mai târziu!

Închei apelul și mă ridic. Trebuie să stau față în față pentru discuția asta.

— Bună ziua!

E îmbrăcată din cap până în picioare în haine de firmă și are o coafură cu părul prins. Ochii ei reci mă fixează și-și ridică sfidător bărbia spre cer.

A venit ca să se certe.

— Înainte să spuneți ceva, am câteva lucruri pe care vreau să vi le spun eu… preferabil înainte ca Mark să revină de unde o fi plecat, încep. Încearcă să zică ceva, dar o întrerup: În primul rând, vă cer scuze că v-am spus că nu veți vedea niciodată copiii! Sub nicio formă nu este în regulă să vă amenințcu asta.

Ridic din umeri.

— Nu știu de ce am spus-o și e ceva ce nu aș face niciodată. Am regretat cuvintele din clipa în care mi-au ieșit pe gură. Sunt nepoții dumneavoastră și îi puteți vedea oricând doriți.

— Ascultă…

— În al doilea rând, o întrerup din nou. Nu vă învinovățesc că mă urâți. De fapt, m-am gândit mult la asta și m-am pus în locul dumneavoastră. Dacă Dominic ar fi făcut ce a făcut Gabriel, probabil nici eu nu aș fi suportat prea bine. Probabil aș fi luat-o și mai razna, dacă e să fiu sinceră.

Peste chip îi trece un nor.

Dominic vine în fugă, ea îl analizează și face ditamai mutra când vede asemănarea cu tatăl lui.

— El este Dominic, o anunț. Dominic, ea este mama tatălui tău.

— *Nonna*, șoptește ea.

Dominic îi zâmbește.

Îi fac semn Luciei să vină, iar ea se apropie țopăind, cu un zâmbet uriaș.

— Lucia, ea este bunica ta, *Nonna*.

— Bună! se încruntă Lucia la ea.

— Mama tatălui tău.

— Oh!

Îi zâmbește încântată.

— Doamnă Ferrara, izbucnește Mark ferm. Ce faceți…?

— E în regulă, Mark! îi spun.

— Am instrucțiuni stricte de la domnul Ferrara, se bâlbâie el.

— Domnul Ferrara nu este aici, răspund ferm.

— Trebuie să plecați, îi spune Mark unui bărbat care stă în apropiere.

Privirea mi se mută la el. Până acum nu l-am văzut stând acolo… Îmi pică fisa. A, este bodyguardul ei!

— *È ora di andare*, îi spune el.

(„Ar trebui să plecăm.”)

— *Dammi un minuto!* răspunde ea.

(„Lasă-mă un minut!”)

Dominic privește de la unul la altul.

— *Dove vai?*

(„Unde te duci?”)

Ea rămâne cu gura căscată și face un pas în față.

— *Parli italiano?*

(„Vorbești italiană?”)

— *Sì*.

(„Da.”)

Privirea ei se ridică spre mine.

— Am încercat să îi pregătesc cât de bine am putut, o lămuresc, ridicând din umeri. Voiam să-și cunoască și să-și aprecieze originile.

Pieptul i se ridică și îi coboară ca și cum s-ar chinui să respire.

— Grace, trebuie să insist! spune Mark, ridicând mâinile spre mine.

— Spuneți-i la revedere lui *Nonna*! le spun copiilor.

— *Arrivederci, Nonna!* spune Domini.

— Pa! zâmbește Lucia și face cu mâna.

Ea zâmbește printre lacrimi.

— *Arrivederci!* șoptește.

Mark ne conduce în grabă la mașină.

— E în regulă, Mark, îi spun.

— Nimic legat de asta nu e în regulă, o să-și piardă mințile, iar eu aș putea să-mi pierd slujba din cauza asta.

— Poftim?

Mă opresc pe loc.

— M-a avertizat în mod repetat să o țin departe de tine.

— Sunt bine, nu mai fi atât de exagerat!

Mark ne înghesuie grăbit în mașină, iar șoferul pornește în viteză. Îmi dau ochii peste cap, în timp ce ne punem în mișcare. Dacă nici asta nu mai e o reacție exagerată… Teama de pe chipul lui Mark, aflat pe locul din dreapta, e neliniștitoare – chiar e îngrijorat. El și șoferul schimbă în continuare priviri înspăimântate. Nu vreau ca ei doi să aibă probleme cu Gabriel din cauza unei neatenții de două minute.

— Eu i-am cerut să ne întâlnim acolo, mint.

— Poftim?

Își întoarce privirea spre mine.

— Voiam ca Dominic și Lucia să o cunoască.

El își trece mâna peste față, de parcă ăsta ar fi cel mai rău lucru care s-a întâmplat vreodată.

— De ce i-ai încălca dorințele? șoptește.

— Relaxează-te, e în regulă!

Arăt spre copii, care sunt complet imperturbabili și se zgâiesc pe geam.

— Vorbim mai târziu!

E trecut puțin de ora 17.00 când aud un clic de la ușă.

— A venit tata! strig.

— Tati! chițăie Lucia încântată, și amândoi coboară scările în viteză și fug să îl întâmpine.

— Bună, dragii mei!

Zâmbește când îi sar amândoi în brațe. A trebuit să învețe să îi ridice pe amândoi deodată în brațe, acum, că și Dominic vrea asta.

— Cum v-a mers astăzi?

Le zâmbește în timp ce îi ține în brațe.

— Bună! spune Lucia.

— Am fost în parc, îi povestește Dominic.

— Am auzit.

Ochii lui reci se ridică spre mine, făcându-mă să tresar.

E furios.

Îi lasă jos și, fără să-mi adreseze vreun cuvânt, intră în cealaltă cameră, cu ei urmându-l și sporovăind fără încetare.

Bun așa…

Am intrat în belele. De ce e mereu așa de exagerat?

— Ce băutură e ia? o aud pe Lucia întrebându-l.

— Whisky, răspunde el.

Aud gheața căzând în pahar.

Hmm… Nu e un semn bun.

Mă duc la frigider și îmi torn un pahar de vin. Eu îmi păstrez băuturile în bucătărie, ca un om normal.

Îl aud povestind cu copiii în timp ce trec pe lângă mine și ies în grădină.

În continuare nici un cuvânt către mine. Iau un gât zdravăn, rămânând lângă chiuvetă.

— De ce nu intrați voi doi în jacuzzi? îi întreabă el.

— Da!

Fug amândoi sus să își ia costumele de baie, iar eu ies în grădină.

— Bună!

Fac ochii mari.

Ai uitat că sunt aici?

Mă țintuiește cu o privire rece și ia o înghițitură din whisky; disprețul îi iese prin fiecare por.

— Care e problema ta? îl întreb, ridicând din sprâncene.

Liniște.

Se apleacă să pornească jacuzziul, iar acesta începe să bolborosească.

Îmi înghit nodul din gât. Gabriel Ferrara furios e un adversar pe care nu i l-aș dori nici celui mai aprig dușman al meu.

Copiii coboară scările în fugă și sar în jacuzzi. El activează plasa de siguranță.

— Rămâneți pe treaptă! le cere. Trebuie să intru înăuntru o clipă, dar o să mă uit la voi pe fereastră.

Se întoarce și intră în casă trecând pe lângă mine.

Minunat!

I-a băgat în jacuzzi ca să ne putem certa fără ca ei să audă.

Intru în casă, iar el închide ușa de sticlă în urma noastră.

— Cum mama dracului îndrăznești? țipă.

Sar în sus, speriată.

— Poftim?

— Știu ce ai făcut astăzi! urlă el, cu venele de la gât pulsând.

— Calmează-te!

— N-am de gând să mă calmez!

— Ce am făcut?

— Ai aranjat cu mama să îmi cunoască copiii?

Face un pas în față, iar eu fac unul în spate.

— Când știai că nu o vreau nicăieri în apropierea lor.

Oh, futu-i, crede că eu am sunat-o! Asta am spus, nu-i așa?

Proastă, proastă, proastă!

— A mers bine, rostesc încet.

— Mă doare fix în cur cum a mers! răcnește el atât de tare, încât aproape face ferestrele să se zguduie. Tu.

Maxilarul i se încordează când strânge din dinți.

— N-ai nici cea mai vagă idee ce-ai făcut.

— Atunci, spune-mi tu! șuier. Cum pot să iau o decizie informată dacă nu știu de ce nu o pot întâlni?

— Pentru că așa am spus eu!

Privirea îmi zboară la copiii aflați în jacuzzi, care se joacă fericiți, neavând habar de tatăl lor cel exagerat.

— Am luat decizia ca ea să nu vadă niciodată acești copii, iar *TU*... mi-ai încălcat intenționat dorința.

— E mama ta! urlu și eu înapoi, începând deja să mă enervez. Ce era să fac?

Mijește ochii, iar bărbia i se ridică spre cer, ca și cum și-ar fi dat seama de ceva.

— Arată-mi telefonul! îmi cere.

— Poftim?

— Vreau să văd când ai sunat-o să stabilești această întâlnire.

Futu-i!

— Trebuie să te liniștești, s-a purtat frumos cu copiii și asta e tot ce contează, nu-i așa? bâigui.

— Arată-mi. Naibii. Telefonul! mârâie.

Mă uit fix în ochii lui.

— N-ai sunat-o tu, nu-i așa...?

Îmi înghit nodul din gât, rămânând tăcută.

— Te-a luat prin surprindere.

— Gabriel...

— Ai sunat-o sau nu? urlă, pierzându-și complet controlul.

— Nu, n-am sunat-o.

Ochii i se umplu de o sclipire de furie și pleacă în viteză spre ușa de la intrare. Fug după el.

— Unde te duci?

Își ia cheile.

— În seara asta nu vreau să te duci nicăieri.

Trece pe lângă mine și intră în hol, apoi urcă în liftul care așteaptă.

— Gabriel...

Are o expresie ucigașă în timp ce ușile mi se închid în față.

Simt că ar trebui să sun și să o avertizez pe mama lui că vine... dar nici măcar nu am numărul ei.

Futu-i!

Gabriel

Străbat cu pași apăsați parcarea subterană, mergând spre mașină, iar Mark apare în fugă.

— Ce faci?

— Ești concediat! mă răstesc trecând pe lângă el.

— Grace a sunat-o, se bâlbâie el.

— Grace nu a făcut nimic de genul ăsta, ripostez. Te acoperea pe tine.

— Poftim?

Merge pe lângă mine în pas alergător.

— Unde te duci?

Mașina se descuie când mă apropii de ea.

— Te duc eu, spune Mark. Nu poți să conduci în starea asta.

Se postează în fața mașinii mele.

— N-o să permit asta.

— Dă-te dracului din calea mea! îl reped, împingându-l într-o parte.

— Vin cu tine!

Mă întorc spre el ca diavolul însuși.

— Îți cer naibii un singur lucru. Un singur nenorocit de lucru, iar tu nu poți să-l faci nici măcar pe ăla. Ține-o pe mama departe de familia mea… cât de al dracului de greu poate să fie? explodez.

— M-am dus la baie, se bâlbâie el. Am lipsit două minute.

— Atunci, de ce minți?

— Ți-am zis ce mi-a spus Grace, credeam că e adevărul.

Îmi dau ochii peste cap, dezgustat, și mă sui în mașină.

— Du-te sus și ai grijă de Grace și, jur pe Dumnezeu, dacă îți iei ochii de la ea o afurisită de secundă, te omor cu mâna mea!

El se îndepărtează de mașină, iar eu ies în trombă din parcare, Ferrariul negru răgând ca un tigru când intru în trafic.

În viața mea n-am mai fost atât de furios. Ani și ani de comportament toxic din partea mamei mele m-au făcut să-mi pierd în sfârșit mințile.

Opresc la semafor și strâng volanul cu putere. Mi-o imaginez pe mama apropiindu-se de Grace și de copii astăzi în parc. Pot doar să-mi imaginez ce le-a spus. Cât tupeu!

Iar Grace era dispusă să-și asume vina…

Inspir adânc, simțind că mânia îmi clocotește adânc în stomac. Sunt atât de furios, încât nu văd bine. Îmi simt pulsul în timp ce adrenalina îmi pompează prin sânge. O bombă cu ceas, pe cale să explodeze.

Calmează-te!

15 minute mai târziu, intru parcarea de la clădirea mamei și trec în viteză prin hol. Portarul dă din cap, deschizând ușa.

— Bună seara, domnule Ferrara!

Mă duc la lift, iar ușile se deschid și liftierul zâmbește.

— Domnule Ferrara.

Intru și mă întorc cu fața spre uși. Îmi rearanjez cravata cât timp urcăm etaj după etaj spre penthouse.

Ușile se deschid direct în apartamentul ei. Ies din lift. Ivan, bodyguardul mamei mele, așteaptă acolo.

— Domnule Ferrara. Zâmbește stânjenit și adaugă: Nu vă așteptam, domnule.

— Ieși!

Privirea mea o găsește pe mama în partea cealaltă a încăperii.

— Eu…

— Ieși. Dracului. Afară! urlu.

Mama mă fixează cu o expresie rece.

— Dacă ai de gând să vorbești așa cu personalul meu, poți să pleci.

— Spune lucrurilor pe nume! îi rânjesc cu dispreț. E amantul tău.

Lui Ivan îi pică fața, iar mama face un semn spre lift.

— Lasă-ne! șoptește ea.

— Eu nu…

— Urcă în lift de bunăvoie sau te arunc naibii de la balcon! mârâi.

Ivan urcă vădit nemulțumit în lift, iar eu rămân singur cu ea.

Se duce la bar și toarnă un lichid de culoarea chihlimbarului într-un pahar din cristal.

— Ce dorești, Gabriel?

Ridică dintr-o sprânceană.

— Ce vreau? șoptesc.

Încep să mă plimb dintr-o parte în alta, în timp ce cuvintele ei îmi răsună în cap. Ce vreau…

— Vreau o mamă care să nu fie naibii un monstru!

— Iar eu vreau un fiu care să nu fie un obsedat de control! ripostează ea, dându-și ochii peste cap. Ai venit aici să mă insulți?

— Ți-am spus să stai departe de Grace.

— Voiam să-mi văd nepoții.

— Minciuni! Vrei să mă faci să eșuez. Să îi otrăvești mintea lui Grace e singurul motiv pentru care te-ai duce să o cauți… Știm amândoi asta.

Ea zâmbește și ia o înghițitură din băutură.

— E adorabil faptul că ai în continuare impresia că lumea se învârte în jurul tău. Spune-mi, ea știe că încă o mai iubești pe Ariana?

Îmi încleștez pumnii pe lângă corp.

— Că ești împreună cu ea din milă și ca să fii mai aproape de copiii tăi?

Pieptul mi se ridică și îmi coboară în timp ce mă străduiesc să-mi păstrez controlul.

— E toxică, Gabriel.

— Vrei să vorbim despre toxicitate? șoptesc. Hai să vorbim despre tata, ce zici?

Mă fixează cu privirea.

— Ce fel de femeie lasă un bărbat să o implore să îi acorde divorțul timp de 15 ani?

Ea rânjește cu dispreț, mândră de propriile acțiuni.

— Una care păstrează controlul.

— Controlul asupra reputației ei, asupra statutului social… asupra banilor. Spune adevărul, mamă, nu vrei să divorțezi de tata pentru că ar însemna că ai pierdut… în fața ei.

Îi pică fața.

— Știm amândoi de ce o urăști pe Grace. Îți amintește de cineva, nu-i așa?

— Încetează! să răstește ea. Ieși afară!

— N-am terminat. De curând, am aflat niște informații foarte interesante, continui, rânjind cu superioritate. M-am

dus la avocatul nostru ca să-i includ pe copiii mei în fondul fiduciar al familiei.

Face ochii mari cât cepele.

— Îți poți imagina surprinderea mea când am aflat că era deja în curs de revizuire și că cineva încercase deja să facă modificări.

— Am fost nevoită să o fac, izbucnește ea.

Am flăcări în priviri, o simt adânc în sufletul meu.

— Ai scos-o pe propria ta fiică din fondul fiduciar al familiei?

Își ridică sfidător bărbia spre cer.

— Am avertizat-o.

— Să ce… să se conformeze, să facă lucrurile așa cum vrei tu, să nu se mărite cu Helena?

— Helena nu este bună pentru Carina.

— Pentru că e femeie? strig.

— Pentru că e americancă. V-am spus tuturor în mod repetat că nu voi tolera un astfel de comportament! țipă ea din toți plămânii.

— Nu ai dreptul să dictezi pe cine iubim. Bigotă rasistă ce ești! răcnesc. Carina e coloana vertebrală a Ferrara Media, muncește pe brânci de ani buni, iar tu ai avut tupeul să o elimini de la moștenirea ei fără să ne spui niciunuia dintre noi?

— Îmi susțin decizia.

— Ce ai făcut tu vreodată pentru Ferrara Media în afară de a-l îndepărta pe tatăl nostru? strig.

— A plecat de bunăvoie! aruncă ea cu venin. Dacă v-ar fi iubit pe vreunul dintre voi, ar fi rămas.

— Haide să lămurim ceva, mamă! Am blocat modificarea. I-am spus tatei ce ai încercat să faci și e al dracului de furios. Voi cheltui toți banii pe care îi am, până la ultimul sfanț, să o apăr pe Carina și să mă lupt cu asta… *Iar tu*, șoptesc, nu vei primi nimic.

Se holbează la mine cu vinovăția întipărită pe chip.

Sperasem că greșesc, sperasem să fie o greșeală.

Adevărul doare.

— Cum te simți să îți trădezi propriii copii? șoptesc. Să îi iei unicei tale fiice moștenirea pentru că nu o placi pe lo-

godnica ei?

Ochii i se umplu de lacrimi.

— O protejez. Vă protejez pe voi toți.

— Singura persoană de care am avut vreodată nevoie de protecție… ai fost tu.

Silueta i se estompează. Nu pot să fac așa ceva. Nu pot să fiu aici, nu mai pot să mă lupt ca ea să fie un om bun.

Mă întorc și ies poticnindu-mă din apartamentul ei.

Gata, nu mai pot!

Mi-a înșelat încrederea pentru ultima oară.

Grace

Aud clicul ușii de la intrare și mă grăbesc spre hol. Gabriel stă acolo, cu cravata scoasă și părul ciufulit.

Pe chip i se citește durerea.

— Iubitule, șoptesc, luându-l în brațe.

Își lasă capul să cadă pe umărul meu, lipindu-se de gât, iar eu îl îmbrățișez.

Nu știu ce s-a întâmplat, însă l-a tulburat profund, și simt tristețea picurându-i din suflet. Rămânem mult timp îmbrățișați așa, iar într-un târziu șoptește:

— Îmi pare rău că am țipat la tine!

— E-n regulă!

Are nevoie de un loc moale pe care să cadă. Mă strânge și mai puternic în brațe.

— Copiii tăi vor înghețată la cină.

Simt că-mi zâmbește în păr.

— Și eu.

Îl iau de mână și îl conduc în grădina din spate, unde copiii pictează, așezați la șevalete.

— Tati! strigă ei entuziasmați. Facem picturi pentru tine cu noile noastre vopsele.

— Minunat!

Zâmbește blând și, cu brațul așezat în jurul meu, mă sărută pe tâmplă.

— Nici nu știi cât de recunoscător sunt că sunteți aici.

Dintr-odată, totul e din nou bine pe lume.

Stăm întinși în întuneric, în coconul patului nostru.

Capul lui Gabriel e pe pieptul meu, iar eu îmi plimb alene degetele prin părul lui. În această seară am atins un nou nivel de intimitate. Nu este sexual sau romantic, ci o apropiere pe care numai familia ți-o poate oferi.

E tăcut.

Și, oricât de mult mi-aș dori să știu ce s-a întâmplat astă seară, nu întreb. Îmi va spune el când va fi pregătit.

— Nu știu de ce este așa…, îl aud șoptind.

Continui să-mi plimb degetele prin părul lui, lucru care îmi place la fel de mult ca și lui.

— S-a schimbat când a plecat el.

Cine a plecat?

— Și partea cea mai rea este că eu știam că va pleca și nu i-am spus și ei.

Mă încrunt, încercând să țin pasul cu discuția.

— Am început să lucrez la Ferrara imediat după școală și nu a existat perioadă de instruire. Am aterizat direct la ultimul etaj, în conducere.

Zâmbesc în timp ce îl ascult. E atât de bun la ceea ce face, încât nici nu mă mir.

— La acel moment credeam că lucrurile se întâmplă așa pentru că el credea în mine… însă acum știu că doar… Face o pauză, apoi adaugă: Mă pregătea să îi iau locul când avea să plece. Plănuise ceea ce urma să se întâmple cu mult timp înainte.

Îl sărut pe frunte și continui să-l ascult.

— La început, mergea în Italia câteva săptămâni o dată… apoi vizitele au devenit mai frecvente și mai lungi. Am început să conduc compania în lipsa lui. Personalul și procedurile erau bine puse la punct, așa că mă descurcam.

Rămâne tăcut câteva secunde, de parcă se gândește la trecut.

— Apoi au început certurile între el și mama și am înțeles ce se întâmplă.

Acum ce naiba vrea să zică?

— Eram acolo… am văzut totul. Apoi a plecat în Italia o lună. Îl ajuta pe fratele lui să conducă acolo Ferrara Indus-

tries, însă adevărul era că… acolo putea să fie oricine își dorea să fie… cu ea.

OK… M-am pierdut.

— O uram, uram totul la ea și ce-i făcuse familiei noastre. Faptul că o alesese pe ea în locul nostru.

Mi se strânge inima. Tatăl lui a avut o aventură.

— Am jurat că nu voi fi niciodată ca el, că nu voi fi niciodată atât de slab și nu voi ceda tentației.

Îl strâng și mai tare în brațe.

— Însă apoi… s-a întâmplat, șoptește. Când ai început tu.

— Ce s-a întâmplat? întreb încet.

— Nu sunt primul bărbat Ferrara care o dorește pe asistenta lui personală.

Fac ochii mari… Oh, futu-i!

Tatăl lui a avut o aventură cu asistenta personală și și-a părăsit familia pentru ea.

— Și m-am luptat din toate puterile. Am fost rău și oribil cu tine. Te-am învinovățit pe tine că mă făceai să mă simt slab și lipsit de control.

Mi se strânge inima când îmi amintesc perioada cât am lucrat pentru el.

— Am făcut paradă cu alte femei, am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a-ți arăta cele mai rele părți ale mele. Ca să te fac să mă urăști, astfel încât să o pot cinsti pe mama și să fiu bărbatul care ne conduce familia, singurul lucru pe care tatăl meu nu a putut să îl facă.

Mi se pune un nod în gât ascultându-l și mă doare inima numai când îmi amintesc.

— Și, în ciuda tuturor defectelor mele… tu tot m-ai iubit.

32

Grace

Umflu pernele și fac patul, dar în timpul acesta mă gândesc la ce mi-a spus Gabriel aseară despre tatăl lui. Când am început să lucrez la Ferrara acum mulți ani, știam că tatăl lui plecase în Italia și Gabriel îi luase recent locul, însă nu am știut niciodată că tatăl lui fugise și își părăsise familia pentru asistenta personală.

Ce dracu', cum de nu am fost conștientă de asta? A știut cineva sau era un secret al familiei? Prin minte îmi trec un milion de scenarii când îmi amintesc lucrurile pe care Gabriel mi le-a făcut și spus atunci.

Femeile cu care apărea, comentariile răutăcioase.

Durerea pe care o simțeam.

În tot acest timp, eu credeam că e diavolul în persoană, când de fapt tot ce încerca el să facă era să nu calce pe urmele propriului tată.

E literalmente un miracol că ne-am găsit drumul înapoi unul spre celălalt.

Gabriel e la duș, iar eu ridic cuvertura și o întorc. Aseară, după ce m-a copleșit cu toate aceste informații, a adormit adânc și, în timp ce el dormea ca un bebeluș, mintea mea a devenit febrilă.

Biata lui mamă! Știu că îmi spune că e rea, însă cum pot să cred asta? Am văzut felul în care s-a uitat la copii ieri și nu-mi pot imagina cum e să treci prin oroarea prin care a trecut ea. Nu o învinovățeam nici înainte pentru că mă ura, însă acum…

Acum contextul are o cu totul altă semnificație, una mai rea. Lucia intră în dormitor, șifonată și somnoroasă, cu pă-

rul vâlvoi, iar la mică distanță în urma ei se află Dominic.

— Unde e tata? întreabă el.

— La duș.

Așez în continuare pernele decorative pe pat și trag perdelele. Devine vizibilă panorama întregului New York; soarele tocmai apare deasupra orașului și zâmbesc în timp ce îl privesc.

Ador acest oraș... Un sentiment profund de încheiere a unei părți oribile a vieții mele a luat naștere. Pentru mine, soarele care răsare astăzi deasupra orașului are o frumusețe mai profundă.

O pace pe care nu am mai simțit-o de mult prea mult timp.

Înțeleg acum, puzzle-ul este complet, știu de ce lucrurile s-au întâmplat așa și, sinceră să fiu, nu îl mai învinovățesc. Cum aș putea?

În mintea lui, să se îndrăgostească de asistenta personală era cel mai rău lucru pe care putea să-l facă vreodată.

E timpul.

— Hei! îl aud pe Gabriel strigând. Nu aveți ce căuta aici, sunt dezbrăcat.

Privesc în jur și îi văd pe cei doi copii în baie, încercând să stea de vorbă cu el în timp ce e plin de săpun și își acoperă cu mâna părțile intime.

— De ce? întreabă Dominic, încruntat.

— Pentru că..., izbucnește Gabriel.

— Pe mami o vedem goală tot timpul, răspunde Lucia.

— Mda, păi... mama voastră e o ciudată, ripostează el.

Chicotesc și mă sprijin de tocul ușii, urmărindu-i.

— Grace..., începe Gabriel, acoperindu-se acum cu amândouă mâinile, rușinat.

— E în regulă, Gabe, e normal ca puștii să te vadă dezbrăcat și să stea de vorbă cu tine cât ești la duș.

— Oare chiar este? Aici e vorba de un pic mai mult decât sunt ei obișnuiți.

Chicotesc.

Nu zău!

E un pic mai mult decât e obișnuit oricine altcineva.

— Bine, copii, lăsați-l pe tata să facă duș în liniște!

Îi scot afară din baie și îi conduc în bucătărie.

— Pregătesc micul-dejun.

Copiii se trântesc pe canapea și pornesc televizorul ca să se uite la emisiunea lor, iar eu mă apuc de făcut clătite, dusă pe gânduri.

Dacă vom face asta, trebuie să mă implic complet.

20 de minute mai târziu, apare și Gabriel. Poartă un costum bleumarin cu o cămașă albastru-deschis, iar apa de colonie desfăcătoare de picioare e pur și simplu irezistibilă. Mă ia în brațe, iar buzele îi ajung pe gâtul meu.

— Ador când femeiușca mea ușuratică e desculță în bucătărie.

Mă apucă ferm de fund, făcându-mă să chicotesc.

— Vrei să spui femeiușca ușuratică ce nu se lasă?

— Dacă mă gândesc mai bine – mă sărută pe gât –, e groaznică la ce face.

— Ți-am făcut micul-dejun.

— Nu am timp.

— Stai jos! mă răstesc. Nu pleci nicăieri până nu mănânci clătite. Copii, micul-dejun e gata! strig.

El își dă ochii peste cap și se așază, iar copiii ni se alătură și ei. Gabriel servește clătitele.

— Voi ce faceți astăzi? întreabă.

— Păi…

Iau o înghițitură de cafea. *Chiar am de gând să spun asta?*

— Mă gândeam că aș putea să merg cu copiii să facem o tură pe la niște școli.

Gabriel își ridică brusc privirea.

— Ce ziceți copii, ați vrea să stați aici, cu tata, la New York, în timpul săptămânii, și să mergem acasă, în Greenville, în weekenduri?

Ochii gemenilor sunt cât cepele.

— Am putea să avem tot ce-i mai bun din ambele lumi, adaug cu un zâmbet, încercând să îndulcesc vestea. Ați putea să faceți sport acasă, în weekenduri cu prietenii voștri, iar în timpul săptămânii v-ați putea face prieteni noi la școala de aici.

Gabriel îmi ia mâna peste masă, și-o apropie de buze și o sărută tandru.

Eu sunt atentă la copii.

— Nu putem să-l lăsăm pe tata aici singur, trebuie să rămânem împreună. Deci ori cu toții aici, ori cu toții în Greenville.

— Am fi în ambele locuri, spune Gabriel, uitându-se de la unul la celălalt. Va fi foarte distractiv să locuim aici cu toții, împreună.

— Aș putea să primesc un rucsac roz nou? întreabă Lucia serioasă.

— Da. Cu siguranță! răspunde Gabriel.

Serios… asta e cererea ei?

Dominic strânge din buze.

— Dar cum rămâne cu Tommy?

— Tommy ar putea să vină să stea aici uneori, îi răspund. Și am putea să-l ducem în Central Park, să mergem cu bicicletele, și l-ai vedea și în fiecare weekend. Ar fi în continuare prietenul tău, nu se va schimba nimic.

Dominic zâmbește, imaginându-și.

— Însă numai dacă găsim o școală bună. Mă prefac că în mintea mea decizia nu e deja luată.

Gabriel zâmbește larg, știind că e o afacere încheiată. Se ridică, aduce înghețata din congelator și pune câte o lingură pe clătitele tuturor.

— Ce faci?

Rânjesc.

— Sărbătoresc.

Gabriel

Am atât de mult de lucru, încât nici măcar nu e distractiv. Și cu toate astea, stau aici, în biroul meu, bătând darabana cu degetele în masă și uitându-mă în gol. O întâlnire… O întâlnire…

Întâlnirea mea de top.

Unde dracu' să o duc pe Gracie pentru prima noastră întâlnire?

Nu vreau nici să fie o întâlnire care să dureze trei ore, vreau o seară întreagă singur cu ea… o seară în care să o

dau pe spate.

Dar pe cine chem să stea cu copiii? Știu că nu îi va lăsa pur și simplu cu oricine.

Poate Mark... Hmm, n-o să fie mulțumită!

Aș putea să îi rog pe Carina sau pe unul dintre frații mei, însă nici măcar nu le-am permis să facă cunoștință, pentru că mai întâi voiam să lămuresc lucrurile cu mama... deși acum nu e ca și cum ar mai exista ceva rezonabil de rezolvat.

Nu, vreau ca pentru întâlnirea cu familia să îi invit la noi acasă pentru cină, să fac un efort și, pentru prima dată, să aduc pe toată lumea laolaltă.

Poate o s-o sun pe Deb, să o rog să vină aici în weekend. Îmi deschid calculatorul și scriu pe Google:

Cele mai bune locuri pentru prima întâlnire

Citesc opțiunile și îmi dau ochii peste cap.

— Duceți-vă dracului, e dezgustător!

Strâng din buze și mă gândesc în continuare.

Cele mai romantice restaurante din New York

Nu. Nu. Nu...

— Cine scrie căcaturile astea?

Hmm... ce loc ne va aduce în starea potrivită? Mă gândesc la cum o dezbrac pe Gracie și scula începe să-mi pulseze între picioare.

Trebuie să mi-o trag.

Tare.

Întâlnirea asta trebuie să fie ceva fabulos. Scriu pe Google:

Ușa se deschide, iar Alessio își bagă capul înăuntru.

— Salut!

— Salut!

— Azi te mai duci acasă? mă întreabă.

Îmi ridic privirea și văd că afară se întunecă; luminile New Yorkului au început să lumineze cerul.

— Vino aici o clipă! îi cer. Închide ușa după tine!

— Mda! face, trântindu-se pe canapea. Ce e?

— Unde pot să o duc pe Gracie pentru prima noastră întâlnire?

— Hmm? mormăie, încruntat. Credeam că e deja aici.

— Este.

— Nu e deja îndrăgostită de tine?

— Da, dar... Expir și reiau: Concentrează-te la întrebare... Care e cea mai bună întâlnire la care o pot duce... din toate timpurile, vreau să spun. Mă las pe spate în scaun și completez: Genul de întâlnire care să o lase cu gura căscată.

Se gândește câteva clipe.

— Să o lase pe ea cu gura căscată... sau pe tine?

— Ha?

— Păi, dacă vrei să o lași pe ea cu gura căscată, du-o la un club de sex și lasă cinci tipi cu scule mari să i-o tragă.

Mă strâmb.

— Poftim?

— Garantez că n-o va uita niciodată, adaugă el cu un rânjet.

Mă strâng de rădăcina nasului.

— De ce ești așa un tâmpit?

— Dacă pe mine m-ar duce o femeie la prima întâlnire și ar pregăti cinci femei mișto cărora să le-o trag... m-aș căsători cu ea acolo, pe loc. Ridică din umeri și adaugă: Zic și eu.

— Ieși! îi arăt spre ușă. Imbecilule!

Chicotește și apoi pleacă, iar eu strâng încet pe birou, gândindu-mă în continuare.

Paris… poate Praga. În Thailanda e frumos în perioada asta a anului.

Sau Aspen?

Hmm….

La dracu' cu asta, mi-am smuls părul din cap toată ziua, încercând să găsesc o idee. Tot ce știu e că trebuie să fie în următoarele două zile, pentru că ouăle mele sunt literalmente pe cale să explodeze, și nu în sensul bun.

Tot rahatul ăsta cu familia e minunat, dar să mă ia dracu'… am nevoie de niște păsărică!

Intru în baie și mă uit spre duș… poate doar o labă rapidă, să rezist până la ora de culcare.

Nu. Potolește-te! Du-te acasă!

Iau liftul până la parter și, când ies, îl găsesc pe Mark stând lângă mașină.

— Salut!

Zâmbește.

— Te urăsc în continuare, mai știi? îi zic.

— Prefer să uit.

Îmi deschide portiera, iar eu urc pe bancheta din spate. Mă uit în gol pe geam în timp ce ne punem în mișcare.

Cum ar suna Antarctica?

E alb, rece și nu poți face mare lucru altceva decât să stai în pat și să ți-o tragi… ar merge.

Ar merge bine de tot.

Expir zgomotos și mă uit pe geam.

— Zi grea, șefu'?

— Mda! oftez. Încerc să mă gândesc la o primă întâlnire perfectă la care să o duc pe Gracie.

Privirea lui o întâlnește pe a mea în oglinda retrovizoare.

— E simplu.

— Luminează-mă!

— Du-o în locul tău preferat din lume… și fii tu însuți!

— Eu însumi nu sunt suficient de bun pentru Gracie.

Zâmbește în timp ce virează.

— Ce-i?

— Omule, ai văzut felul în care se uită la tine?

— Cum se uită la mine?

— De parcă ai putea să mergi pe apă.

— Mda, mă rog…

Zâmbesc gândindu-mă la sentimentul cald și plăcut pe care numai Gracie a mea mi-l poate oferi…

— Ea face luna să strălucească.

20 de minute mai târziu, intrăm în parcarea subterană, iar Mark oprește mașina. Cobor și mă aplec să îmi iau servieta.

— Tati! se aud chiote prin parcare. Tati!

Îmi ridic privirea și văd gemenii țâșnind spre mine, atât de încântați să mă vadă, încât îmi sar direct în brațe. Îi ridic pe amândoi, iar mânuțele lor mici mi se încolăcesc pe după gât.

Oh…

Mi se pune un nod în gât.

Mă uit și văd că și Mark, și băieții afișează zâmbete enorme.

Și apoi o văd pe ea, iubirea mea.

Stă lângă lift; oare de cât timp așteaptă aici jos, cu ei, ca să-mi ofere această întâmpinare surpriză?

Cu gemenii în brațe, mă apropii de ea și o sărut tandru. Buzele mele zăbovesc lipite de ale ei.

— Ai s-o primești, îi șoptesc.

Ea chicotește și apasă butonul liftului.

— Ce o să primească? întreabă Lucia. Putem să primim cu toții?

— Nu! mormăi. E numai pentru mama.

Dintr-odată, știu exact cum arată întâlnirea la care vreau să o duc pe Gracie… O duc în locul meu preferat din lume și o să fiu eu însumi.

Intrăm în lift. Cât timp urcăm, ridic copiii, care încep să-mi alunece pe șolduri.

— Am o surpriză pentru voi.

Grace ridică dintr-o sprânceană, crezând că știe despre ce e vorba.

— Debbie vine la New York în weekend să stea cu voi câtă vreme eu și mama plecăm să petrecem un pic de timp ca între adulți.

— Serios? icnesc ei, entuziasmați.

— Da, iar ea și Mark o să stea cu voi. O să fie foarte distractiv.

Privirea mea o caută pe a lui Grace.

— Cum sună?

Îmi zâmbește cu tandrețe.

— Sună perfect.

Merg pe trotuar alături de Mark. Am o probă de costum la câteva străzi distanță și se ajunge mai repede pe jos.

— Deci… Debbie, spune Mark.

Mă uit strâmb la el.

— Ce-i cu ea?

Mark și Debbie par să se fi apropiat prin intermediul nostru, și aș vrea să spun că nu sunt suspicios, însă sunt.

— Cum e soțul ei? mă întreabă.

— Nu prea îl cunosc, pare puțin plictisitor, dacă mă întrebi pe mine.

El dă din cap și ascultă, iar eu am senzația că vrea să spună ceva.

— De ce întrebi?

Ridică din umeri și o face pe nonșalantul.

— Ea doar…

— Ce? îl întrerup.

— E drăguță.

— Cum adică, drăguță?

Ridică din umeri.

— Drăguță la biserică sau drăguță sugând-o?

Strânge din buze cu un aer vinovat.

— Nu cred! izbucnesc, arzându-i un pumn. Jur că te omor!

— Nu, bineînțeles că nu!

— Atunci, de ce întrebi?

— Eu doar…

— Tu… ce?

— E posibil să mă fi interesat de soțul ei.
— Și?
— Nu e cine crezi că e.
— Ce te face să zici asta?
— Lucrurile nu au sens.
— Ai pus să fie urmărit? mă răstesc.
— Investigat, ripostează el. De dragul interesului.
— Pentru că o placi?
— Da… poate o plac.
— Poate ar fi bine să nu. Are o căsnicie fericită.
— Dacă are o căsnicie atât de fericită, de ce a petrecut o femeie noaptea la el acasă sâmbătă seara, în timp ce Deb era plecată cu munca?
Mă uit în ochii lui.
— *Poftim?*
— Deci…
— Deci… nimic. Trebuie să stai departe de asta! ripostez.
Fix de asta am nevoie.
— Dar este…
— E ilegal să filezi pe cineva. Îmi trec mâna peste față și adaug: N-ai de unde să știi, poate era prietena lui. Are vreo prietenă? Poate e sora lui sau ceva de genul?
— Știu și eu?
— Habar nu ai, nu ai nimic concret și niciun motiv să-l filezi, altul decât să-i distrugi căsnicia. Stai departe de asta!
El expiră cu putere.
— Te-ai culcat cu ea?
— Nu! Se strâmbă, apoi completează: Ea nu e așa.
— Ce-ai făcut?
— Doar am stat de vorbă cu ea.
— Despre ce… Despre scula ta?
Rânjește.
— Să nu te apropii de ea, mă auzi?
Își dă ochii peste cap, deloc mișcat.
— Vorbesc serios. Stai. Departe. De. Debbie!

Grace

Miercuri seara.

Chelnerul sosește la masa noastră.

— Pot să vă iau comanda, vă rog?

Gabriel nu mai are chef să gătească și, între noi fie vorba, ne-am săturat de mâncarea lui, așa că am ieșit să cinăm după ce a venit acasă de la serviciu.

— Tu ce vrei, Dominic? întreabă el.

— Paste.

— Vom lua două porții de spaghete Bolognese, vă rog, iar eu voi lua vită!

Se uită la mine.

— Iubito?

— Eu voi lua salată, vă rog!

— Mulțumesc! spune Gabriel, iar chelnerul dispare și gemenii încep să se ciondănească.

Gabriel își deschide telefonul, pornește Netflix și dă drumul la un film, sprijină telefonul de solniță și piperniță, iar ei se liniștesc când încep să se uite la el. Zâmbesc, iar Gabriel îmi ia mâna într-a lui și mi-o sărută tandru.

— Bună! rostește o voce de femeie.

Ne ridicăm privirile și o vedem pe Ariana, stând în picioare lângă noi.

Rahat!

Lui Gabriel îi pică fața.

— Ariana!

— Voiam să trec să te văd mâine, dar presupun că acum e un moment la fel de bun ca oricare altul, spune ea.

— Ce vrei să spui? o întreabă el, nerăbdător.

— Sunt însărcinată!

Simt că îmi fuge pământul de sub picioare.

Nu…

— Felicitări! replică Lucia cu un zâmbet.

Sfinte Dumnezeule!

33

Grace

Gabriel se lasă pe spate în scaun, deloc mișcat.

— Nu face asta!

— Ce să fac?

Își pune mâinile în șolduri, indignată.

— Să minți.

— Neplanificat, evident, rânjește Ariana spre mine. Pur și simplu s-a întâmplat.

Simt că mă topesc într-un cazan uriaș și adânc din iad. Gabriel se încruntă și ridică mâna în sus pentru a-l opri pe Mark, care se apropie de noi prin restaurant.

— Să ne prefacem o clipă că nu am scos-o în ultimele trei luni în care am fost împreună!

— Nu ai făcut-o! se răstește ea.

El ridică din sprâncene.

— Nu sunt prost, Ariana.

Se uită atent în ochii ei.

— Iar dacă ești – se încruntă în timp ce socotește – însărcinată în zece săptămâni, poți să-mi explici de ce ai băut ca un matroz?

Ea rămâne cu gura căscată.

— De fapt, cred că ai fost la Junction Cocktail Bar sâmbătă până la ora două dimineața, într-o stare foarte avansată de ebrietate, și ai plecat cu un bărbat care a venit cu tine acasă. Își împăturește șervetul în față și continuă: A plecat în jur de 11.30 a doua zi dimineață și apoi a revenit în aceeași seară.

— Ai pus pe cineva să mă urmărească, icnește ea. Încă îți mai pasă.

El zâmbește lent, răutăcios.

— Îmi pasă că încerci să mă manipulezi… și știam c-o să încerci. Voiam doar o poliță de asigurare, ca probă, pentru când ar fi sosit momentul.

Slavă Domnului!

Ridică mâna, iar Mark se apropie.

— Trebuie să îți cer să pleci, îi spune Mark în timp ce o apucă de cot.

Ea își smulge cotul din strânsoarea lui.

— Nu mă atinge!

— Scoate-o de aici! izbucnește Gabriel.

Mark o conduce pe Ariana afară din restaurant, iar eu îmi înghit nodul din gât.

Inima îmi bubuie cu putere în piept. Gabriel îmi ia mâna într-a lui.

— Îmi pare rău, iubirea mea! zice el, sărutându-mi vârfurile degetelor. Urăsc s-o spun, dar știam că avea să se întâmple.

Îi zâmbesc fără vlagă. Mă bucur că el știa că se va întâmpla, pentru că eu sunt complet zdruncinată.

— Ce înseamnă s-o scoți? întreabă Dominic.

Gabriel se încruntă.

— Din toată discuția aia, asta e tot ce ai reținut?

Dominic aprobă din cap.

— Da!

Izbucnesc în râs.

Gabriel ia o înghițitură din băutură, furios.

— Ceva ce trebuie să faci întotdeauna.

*

Îmi pun mâinile în șolduri în timp ce mă uit în jur prin dressingul uriaș, plin până la refuz cu haine de firmă, pantofi superbi și poșete elegante. Cu siguranță există ceva aici ce merită purtat la o întâlnire… Însă întrebarea este: mi se potrivește?

E joi, iar mâine Gabriel mă scoate la prima noastră întâlnire. A aranjat ca Deb să vină în weekend să aibă grijă de

copii.

Plecăm singuri timp de două nopți. N-am lipsit niciodată două nopți de lângă copii. Sunt entuziasmată și emoționată și am fost nevoită să mă epilez singură, pentru că n-am avut bonă, ca să pot merge la salon.

Bun... Iau o rochie neagră de pe umeraș și o țin în aer – pare în regulă. O pun în fața mea și mă uit în oglindă.

Mâneci strâmte... of, n-o să-mi încapă peste ghips. O las la loc. Scot altă rochie, roz și drăguță, cu mâneci scurte... cu asta aș putea să mă îmbrac, presupun. O pun în fața mea și mă uit în oglindă... Nu prea.

O așez la loc pe umeraș.

Îmi sună telefonul, iar pe ecran apare numele Deb.

— Bună!

— Bună ziua, bona călătoare extraordinară la telefon!

Chicotesc.

— Ce faci?

— Sunt în dressingul exagerat, încercând să găsesc ceva de purtat la întâlnirea noastră. Ți-a spus unde mergem?

— Nu, dar cred că e un loc exotic.

— De ce?

— Pentru că a spus că va folosi un alt avion privat, deoarece nu e timp suficient să îl realimenteze pe cel cu care sosesc eu.

Fac ochii mari.

— Deci zburăm undeva?

— Aha!

— Oare unde?

Chiar încep să intru în panică, căci nu sunt pregătită să port costum de baie... Futu-i, poate ar trebui să mă dau și cu autobronzant. Nu pot să fac asta cu o singură mână... Poate ar putea copiii... nu. Îmi scot imediat din cap ideea asta absurdă.

— Nu știu.

— Oare să port o rochie sau o fustă și o bluză sau...

— Rochie. Categoric rochie!

— Dar atunci nu voi putea purta tocuri, din cauza gleznei mele tâmpite.

— Scumpo… relaxează-te! Nu se va uita decât la lenjeria ta intimă.

— Probabil.

— Și, sinceră să fiu, cred că ai putea să porți și un sac de gunoi și tot ar fi impresionat.

Am un gol în stomac când mă gândesc.

— Am așteptat atâta timp întâlnirea asta! Vreau să fie perfectă.

— Va fi!

— Mulțumesc mult că vii și faci asta pentru noi!

— Oh… pentru că să zbori cu un avion privat și să vii să stai într-un penthouse in New York e atât de al dracului de greu… Îmi ești datoare vândută, scârbă!

Zâmbesc în telefon.

— Te iubesc!

— Ne vedem mâine!

— Unde mergem? întreb.

— Pentru a o suta oară, e o surpriză!

Gabriel își dă ochii peste cap în timp ce își face bagajul.

— Da, dar… nu pot să port tocuri, n-ai uitat, nu? Deci dacă ar fi să mergem undeva elegant, voi arăta ca un boschetar în șlapi.

— Nu vei avea nevoie de tocuri.

Bagă un costum de baie în geantă.

— Deci mergem undeva unde vom înota?

— Nu te mai uita în geanta mea! Face un semn spre ușă și adaugă: Ieși!

— N-am terminat de făcut bagajul, ripostez, ceea ce e o minciună jalnică, căci vreau numai să mai trag cu ochiul la geanta lui.

El intră în baie și începe să-și strângă obiectele de toaletă.

— Ah, aproape am uitat!

Aproape ai uitat ce?

Mă prefac în continuare că fac bagaje, iar el reapare cu o sticlă de ceva, pe care o aruncă deasupra în geantă.

— Ce-i aia? mă încrunt.

— Lubrifiant.

— Ha! rânjesc. De parcă am nevoie de lubrifiant.

El ridică dintr-o sprânceană și îmi aruncă privirea aceea.

Oh…

Unde are în plan să mi-o tragă weekendul ăsta? Rahat, ceva îmi spune că voi avea parte de ceva dureri provocate de sex deviant.

Tulburată, fac bagajele în continuare. Sincer, cum are capacitatea de a-mi prăji creierul cu o simplă privire?

— Mda, păi – încerc să țin pasul cu promisiunile lui murdare –, eu ți-am luat Viagra.

— Nu trebuia să-ți bați capul, am deja rețetă dublă, ripostează el fără să ezite.

Mă opresc din ce fac și îi zâmbesc; zâmbește și el și apoi mă ia în brațe.

— Ca să fiu sincer, sunt pur și simplu încântat să te am numai pentru mine câteva zile.

Mă sărută tandru.

— Și eu. Nu-mi pasă unde mergem, atâta timp cât merg cu tine.

Mă sărută din nou, cu buzele zăbovindu-i peste ale mele, și clipele acestea, în care suntem numai noi doi, sunt sacre.

Între noi plutește o magie mistică; a durat atâta timp și, cu toate astea, pare atât de încântătoare și de nouă! Ca și cum ne-am fi cunoscut dintotdeauna… dar nu ne-am cunoscut deloc unul pe altul.

E complet ridicol cât de îndrăgostiți suntem și nici măcar nu am făcut sex. Poate e datorită faptului că nu am făcut sex. Nu știu ce este, însă pare că am nimerit rețeta potrivită – pur și simplu nu ne săturăm unul de altul.

Așa ar trebui să fie.

În relațiile mele anterioare, am știut mereu că ceva lipsea, însă pentru nimic în lume nu-mi dădeam seama ce era… Acum știu.

Era Gabriel Ferrara.

El a fost întotdeauna.

Gabriel primește un mesaj pe telefon; îl ridică și citește.

— Intră în parcare acum. Să mergem!

— Voi putea petrece timp cu Deb?

— Cinci minute. Avionul a fost întârziat și suntem programați să plecăm.

Trage fermoarul de la geantă.

— Lucia și Dominic! strigă.

— Da? răspunde Dominic.

Gabriel își strânge buza de sus.

— Când te strig, te rog nu urla „da”! îi spune el.

— Mda, păi… mă uit la televizor. Ce vrei, tati?

Gabriel mimează că strânge aerul de gât.

Eu chicotesc; obrăznicia copiilor începe să-l calce pe nervi, deci noutatea rolului de tată începe să se estompeze.

— Veniți aici, acum! strig eu cu mai multă fermitate.

— Of! îl aud pe Dominic comentând, dar, într-un târziu, el și Lucia apar alene în dormitorul nostru.

— Să fiți cuminți cu Deb weekendul ăsta, vă rog! le cere Gabriel.

— Da!

— Și să vă duceți la culcare când spune ea, fără prostii de genul „avem voie să stăm până târziu”! adaug și eu.

— Și nimeni nu are voie în jacuzzi sau piscină, completează Gabriel, încruntat. De fapt, nimeni nu are voie afară fără ca Mark sau Debbie să vă însoțească.

— Da, bine!

— Aveți telefoanele, ne puteți suna oricând vreți, adaugă el. Am salvat și numărul mamei.

— În regulă!

Se aude un clic la ușă.

— A venit Deb!

— Bună! strigă ea.

Eu și copiii alergăm în capătul scărilor și îi vedem pe Deb și Mark intrând pe ușă.

— Deb! țipă ei, alergând în jos pe scări, în timp ce eu șontâcăi în urma lor.

O îmbrățișează, iar eu îmi aștept rândul și apoi o strâng cu putere în brațe.

— O, Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

O strâng tare în brațe. Nu există prietenă mai bună pe lume decât frumoasa mea Deb.

— Sfinte Sisoe, uită-te la locul ăsta! icnește ea în timp ce privește în jur.

— Bună, Debbie! o întâmpină Gabriel, surâzând stânjenit.

O sărută scurt pe obraz.

— Bună!

— Îți mulțumesc din suflet că faci asta pentru noi!

— E plăcerea mea! Îi ia pe copii de mâini și reia: Așadar, faceți-mi turul!

Gabriel și Mark rămân în living, stând de vorbă, iar într-un cor de „ooh" și „aah", eu și copiii îi facem turul. Ajungem la dormitorul nostru, iar ochii ei se fac cât cepele.

— Cred că îți bați joc de mine! șoptește ea, holbându-se la priveliște.

— Ăsta e dressingul meu.

Deschid ușa și îi arăt.

E cât se poate de uluită.

— Ce dracu', e mai mare decât dormitorul meu!

Încep să chicotesc.

— Absurd!

— O, Doamne!

Se uită în jur cu mâinile în șolduri.

— Un weekend aici va fi dificil.

— Ești sigură că o să fii în regulă?

Copiii ies în fugă din cameră, plictisiți de discuția noastră.

— Mda! Și Mark o să rămână cu mine, în caz că am nevoie de ceva.

— Stă aici? În apartamentul ăsta?

— Da. Gabriel vrea ca el să stea cu noi, ca să fim în siguranță.

Mă uit lung în ochii ei.

— Să nu faci asta!

Rânjește.

— Serios?

— Nu te mai gândi la porcării!

— Doar zic și eu.

— Nu-i nevoie. Am o căsnicie fericită.

— Să nu uiți asta!

— Când am uitat vreodată? icnește ea.

— Când ai pus ochii pe Mark prima dată.

— Încetează! Zâmbește și mă îmbrățișează, apoi adaugă: Du-te și fii exotică undeva, scârbă bogată ce ești!

— Te iubesc și mulțumesc din suflet că faci asta!

— Distrează-te, scumpo, o meriți!

Mă strânge cu putere în brațe.

Îmi dau lacrimile, pentru că Deb știe mai bine decât oricine prin ce am trecut, dat fiind că ea a trecut prin toate alături de mine. La fiecare pas dificil al drumului cu acești copii, Deb a fost stânca mea. Pe parcursul sarcinii, al nașterii, al vieții lor… ea a fost acolo, ca o a doua mamă, iar mie mi-a fost partenerul pe care nu l-am avut niciodată.

— Mulțumesc pentru tot, Deb! Îți datorez enorm de multe!

— Nu mai vorbi prostii! Prietenia ta e tot ce îmi voi dori vreodată… De fapt – privește prin dressingul meu –, accept și hainele pe care nu le mai porți.

— Asa facem!

Chicotim amândouă și ne întoarcem în living.

— Să mergem!

Cinci ore mai târziu.

Stewardesa se apropie de noi pe culoarul avionului.

— Ne pregătim de aterizare, domnule Ferrara.

Zâmbește.

— Mulțumesc! răspunde el.

Habar nu am de cât timp zburăm, căci mi-a luat telefonul și ceasul.

— Pot să văd?

Încerc să deschid jaluzeaua de la geam, iar Gabriel o închide rapid.

— E o surpriză.

— Dar am ajuns, *acum* e momentul pentru surpriză.

— Nu până nu ajungem acolo.

Face ochii mari spre mine și scoate o mască pentru ochi.

Poftim?

Ha-ha, Doamne!

Sincer, e cel mai palpitant lucru care mi s-a întâmplat

vreodată – să fiu dusă cu avionul privat într-un loc secret, pentru o primă întâlnire cu cel mai sexy bărbat în viață.

Mă simt ca o fată Bond sau ceva de genul.

Avionul se oprește, iar Gabriel îmi pune masca pe ochi.

— Serios? îi șoptesc, ținând-o pe ochi.

— Foarte!

Mă conduce de mână pe culoarul avionului.

— Sigur o să cad pe scări, doar știi cât de împiedicată sunt, și asta când pot să văd pe unde merg.

— Nu-mi aduce aminte!

Mă conduce spre ușa avionului.

— Mulțumesc!

Ridică masca doar puțin, ca să pot să văd scările în timp ce le cobor. Afară e întuneric și, deși încerc să trag cu ochiul, nu văd nimic semnificativ.

Vântul îmi aruncă părul în toate părțile; nu e atât de cald pe cât mă așteptam să fie. Poate visul meu cu o insulă tropicală nu se adevărește.

Unde dracu' suntem?

Ajungem în capătul scărilor, iar el îmi trage masca înapoi peste ochi și mă conduce la mașină.

— Cu siguranță acum îmi poți spune?

— Nu!

Își lasă mâna pe creștetul meu și mă împinge în mașină, apoi urcă lângă mine. În timp ce mașina pornește, îmi ia mâna și o ține în a lui.

— Nu mai durează mult.

Zâmbesc. Inima îmi bate nebunește și abia îmi mai pot controla entuziasmul.

— Haide, spune-mi odată!

El chicotește și mă sărută, cu buzele zăbovind pe ale mele.

— Răbdare! îmi șoptește în ureche.

Respirația lui îmi face pielea de găină pe șira spinării și îmi provoacă un zâmbet. Habar nu am dacă se uită cineva la noi sau nu.

Deja e cea mai frumoasă seară din viața mea.

După un timp care pare o eternitate, mașina se oprește.

— Stai pe loc o clipă!

Gabriel mă ține de mână ca să stau pe loc și îmi rearanjează masca.

— Ține-o la ochi! îmi cere.

Hristoase!

— Nu exagerezi un pic? chicotesc.

— Categoric! Vine pe partea mea și mă ajută să cobor, adăugând apoi: Pe aici!

Zâmbesc entuziasmată în timp ce mă conduce.

— Unde suntem?

— Într-un loc special.

Mă împiedic.

— Dacă îmi rup și cealaltă gleznă…

— Nici prin cap să nu-ți treacă!

Mă oprește și apoi face o scurtă pauză, ca și cum ar aștepta ceva.

— Ce se întâmplă? îl întreb, zâmbind întrebător.

Îmi scoate lent masca și privesc în jur… Stai! Îmi ia câteva secunde ca privirea să mi se limpezească și să țină pasul cu creierul. IImm… sunt foarte, foarte nedumerită.

Suntem la casa mea din Greenville, în grădina din spate, lângă lac.

Pe ponton se află o pătură de picnic cu lumânări de jur împrejur, iar în copaci sunt atârnate luminițe. Reflexia lunii joacă pe suprafața apei, iar stelele strălucesc intens pe cer. Îmi îndrept privirea spre el.

— Nu înțeleg. Ai spus că mă duci în locul tău preferat din toată lumea.

— *Acesta* este locul meu preferat din toată lumea, replică el, zâmbind tandru.

Mă uit în ochii lui.

— Aici te-am găsit pe tine… și pe ei… și pe noi.

Oh!

— Și dacă ar fi să fiu oriunde în această lume, mi-aș dori să fiu aici, cu tine.

34

Grace

Ochii mi se umplu de lacrimi. *Se pricepe, n-am ce zice!*

— Ei bine – mă ridic pe vârfuri pentru a-i săruta buzele mari –, ai câștigat!

— Am câștigat?

— E cel mai romantic lucru care mi-a fost spus vreodată.

— Până acum.

Rânjește.

— Mi-ai spus că o să faci lucrurile excepțional.

— Să vedem cum m-am descurcat.

Mă ia de mână și mă conduce pe ponton; pătura de picnic e căptușită pe dedesubt, peste tot sunt perne împrăștiate și mai există și un coș de picnic enorm, din răchită. Mă ajută să mă așez, își dă jos pantofii și se așază lângă mine, apoi scoate telefonul și derulează ceva.

— Ți-am pregătit o listă cu melodii.

— Ha?

Ridică telefonul și îmi arată pe ecran aplicația Spotify.

Melodii pentru o întâlnire de excepție cu Gracie

Izbucnesc în râs.

— Serios?

Ridică din sprâncene.

— Ai cerut sentimentalisme, asta primești!

Apasă *play*.

Începe melodia „You Were Always on My Mind" a lui Willie Nelson.

— Asta e melodia numărul unu, îmi spune el în timp ce scoate două pahare de șampanie de cristal din coșul de picnic și le umple cu șampanie.

— Ai o ordine a melodiilor?

— Da, le-am aranjat în ordine ascendentă spre marele final.

Îmi întinde paharul și îl ciocnește cu al lui.

— Există un mare final? îl întreb.

În ochii lui apare o sclipire deosebită în timp ce soarbe din șampanie.

— Grandios!

O, Doamne, grandiosul final este sexul. Sex care să zguduie pământul și să rupă patul.

Gata, mi-a ajuns, să sărim direct la marele final, pentru că sunt pe cale să am un orgasm chiar aici, pe loc!

El caută din nou prin coșul de picnic, de unde scoate o tavă de argint cu căpșune trase în ciocolată, iar eu izbucnesc în râs.

— Ce altceva mai ai în cosul ăla?

— Tot felul de rahaturi alandala. Îmi întinde tava cu căpșune și adaugă: Căpșună cu ciocolată, iubirea mea?

— Tu le-ai pregătit? îl tachinez.

— Da!

Își dă capul pe spate și golește paharul de vin.

— Minți?

— Nu comentez.

Oh… Îl ador pe acest bărbat!

— Putem să sărim acum direct la grandiosul final?

— Nu!

Caută prin coș și scoate un pachet învelit în hârtie maro, cu o fundă mare și roșie.

— Ți-am făcut un cadou.

Poftim?

— Un cadou?

— Deschide-l!

Mă aplec spre el și îl sărut. Îi țin fața în mâini pentru că… de ce nu, e cea mai mișto întâlnire a tuturor timpurilor. Zâmbesc cu buzele lipite de ale lui, zăbovind mult timp.

Vreau ca seara asta să nu se mai termine niciodată.

— Deschide-l! repetă.

Desfac funda și încep să trag lent de hârtie.

— Rupe-o și gata!

— Nu, vreau să păstrez hârtia.

— E hârtie maro, face el, încruntându-se. De ce ai vrea să păstrezi hârtie maro?

— Ai făcut tu hârtia?

— Da! minte el fără ezitare. Îți mai fac. Rupe-o!

Trag de hârtie și descopăr o carte pătrată, cu copertă cartonată, din material auriu, iar titlul este:

T U
F A C I
L U N A
S Ă
S T R Ă L U C E A S C Ă

Hmm, ciudat, nu l-aș fi crezut niciodată tipul care să îmi cumpere o carte, dar… fie! Dau pagina.

Pentru Gracie

— Stai… ce?

Oh, e una din acele cărți cu nume, ce tare!

Mai dau o pagină.

Vreau să-ți simt bătăile inimii din interior.

Vreau să îți arăt inima mea

— Oh! Mă gândesc o clipă înainte să adaug: Stai, n-am mai auzit asta cândva?

Dau pagina.

Ai iubit cea mai urâtă versiune a mea.

Acum lasă cea mai bună versiune a mea să te iubească.

Sunt extrem de nedumerită; ce carte e asta? Mai dau o pagină și găsesc o imagine de la o ecografie imprimată pe pagina cărții. Ha?

Mă concentrez și văd că e o imagine a unui bebeluș în uter, stai… sunt doi bebeluși!

Citesc textul de pe cealaltă pagină.

Dumnezeu a știut că îmi va lipsi atât de mult, încât un copil nu va putea umple golul lăsat de el.

Așa că mi-a dat doi.

Îmi ridic privirea spre el.

— Tu ai făcut cartea asta?

Aprob din cap.

Oh…

Lacrimile îmi încețoșează privirea.

Nu e posibil să-ți fie atât de dor de cineva.

A fost… pentru că mie mi-a fost.

Încep să înțeleg. Eu am scris aceste notițe, atunci când credeam că nu îl voi mai vedea vreodată.

— Mi-ai găsit cutia?

— Da!

— Mi-ai citit scrisorile?

— Până la ultima.

Fața mi se schimonosește de plâns.

— Le-ai transformat într-o… carte?

Vocea mi se frânge de emoție și, când dau pagina, abia mai disting cuvintele.

Din clipa în care am cunoscut-o, am știut că ea este aleasa.

Inima îndurerată îmi cerea ce nu puteam avea.

Așa că am iubit-o de la depărtare.

Oh…

Se apleacă și mă sărută, zăbovind cu buzele lipite de ale mele.

— Te iubesc, Gracie! șoptește el. Te-am iubit dintotdeauna!

— Te iubesc! O, Doamne… Chiar ești bun la asta!

El chicotește.

— Cum mă descurc? E suficient de bine?

— Rupe la punctaj.

Râde și ridică un deget.

— Ahh… dar mai e ceva!

— Mai e?

Zâmbesc, ștergându-mi lacrimile.

El scrie ceva pe telefon.

— Din păcate, această parte a întâlnirii noastre nu încape în coșul de picnic.

Ușa din spate a casei mele se deschide, iar un șir de oameni în uniforme albe de bucătari ies ducând lucruri.

Rahat… era curat în casă?

— Ce Dumnezeu?

Doi bărbați așază o mică masă rotundă și două scaune pe ponton, iar un alt bărbat o acoperă cu o față de masă albă și aprinde lumânările dintr-un sfeșnic în centru.

Apoi apare un șir de oameni care aduc farfurii cu mâncare.

— Ce e asta? icnesc.

— Păi – ridică din umeri –, n-am putut să te duc la restaurantul tău preferat din New York, așa că am făcut comandă la domiciliu.

— E Becco? îl întreb, făcând ochii mari. Ai adus cu avionul restaurantul Becco?

În ochi îi strălucește tandrețea.

— Am vrut să ai parte de mâncarea ta preferată.

Iar îmi vine să plâng.

— Sincer, în seara asta ai fi putut să mă servești și cu pâine veche și tot ar fi fost fabulos.

Văd o umbră de zâmbet trecând peste chipul chelnerului în timp ce îmi așază mâncarea în față.

— Aperitivul dumneavoastră, spune el, luând șampania și reumplându-ne paharele.

— Mulțumesc!

— Poți să ne lași singuri, rostește Gabriel încet.

Chelnerul încuviințează și dispare din nou în casă.

Gabriel ascultă melodia care se aude acum.

— Ah, da, melodia șapte! spune. Suntem chiar în grafic, Gracie.

Melodia lui Ed Sheeran, „I See Fire".

Mi-l imaginez pe Gabriel alegând melodiile și creând un program potrivit. Zâmbesc în timp ce ascult.

— Întâlnirea asta e de fapt prostească.

— Speram la ceva un pic mai bine decât „prostească".

Își dă capul pe spate și râde tare, iar râsul lui e adânc, catifelat și îmi face fluturii din stomac să danseze.

— Cum de ți-au trecut toate astea prin cap?

— Tu, îmi răspunde, luând o înghițitură din șampanie.

— Eu? Ce vrei să zici?

— Modul în care mă faci să mă simt, părțile bune, cele rele și... Ridică din umeri și adaugă: Tu mă faci să vreau să

fiu mai bun decât sunt. Mai romantic decât sunt. Își dă capul pe spate de parcă ar căuta cuvintele potrivite: Pur și simplu, mai mult.

Îi zâmbesc tandru…

Oh, cât de mult îl iubesc pe acest bărbat!

E ca și cum fiecare vis pe care l-am avut în legătură cu noi doi s-a transformat în realitate. Nu e monstrul pe care îl vede lumea, în interiorul lui există un suflet profund și iubitor. Nu mi-am imaginat asta acum atâția ani, și el simțea la fel.

Mă simt acceptată, auzită și văzută… apreciată.

Iubită.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Sunt copleșită de emoție.

— Mănâncă-ți cina, smiorcăito!

Rânjește în timp ce se întinde și începe să-mi taie mâncarea.

— Am rămas cu trei melodii în urma programului.

Chicotesc și mă șterg la ochi.

— Scuze, șefu'!

Trei ore mai târziu.

Am vorbit și am râs, am mâncat și am băut șampanie. Am stat întinși pe pătură și ne-am uitat la lună și la stele în timp ce ele își aruncau strălucirea magică în jos, peste noi.

— A fost seara perfectă, spun, zâmbindu-i chipeșului meu partener.

— Ar trebui să dansăm!

Se ridică și îmi întinde mâna. Mă ridic încet.

— Avem un program încărcat, grăbește-te!

Chicotesc și mă ridic.

— Tu și programul ăsta al tău…

Mă ia în brațe exact când începe melodia „Turning Page" de la Sleeping At Last.

— Oh! melodia asta, îi șoptesc. E atât de… feeric…

Ca într-o scenă perfectă dintr-un film perfect, dansăm sub lumina lunii, lângă lac.

Sunt aici, îndrăgostindu-mă de el din nou… și mai tare, dacă așa ceva e posibil fizic.

— Gracie, șoptește.

— Da?

— Ar fi un privilegiu să te pot numi a mea… pentru totdeauna.

Inima mi se oprește în timp ce privirea mea o caută pe a lui.

— Căsătorește-te cu mine!

Mă sărută tandru, iar eu simt că plutesc.

— Știu că e devreme, dar nu mai pot să aștept nici măcar o zi ca noi doi să fim unul.

Emoția dintre noi e puternică și perfectă.

— Ce spui? murmură în urechea mea.

— Da! Zâmbesc printre lacrimi, aruncându-mi brațele în jurul gâtului lui, și adaug: O, Doamne, da!

Atunci își bagă mâna în buzunar și scoate un inel, cu un singur diamant solitar. E enorm.

Fac ochii mari.

— Ce mama…

Îmi ia mâna aflată încă în ghips și chicotește.

— O, nu!

— Ce? întreb, încruntându-mă.

— Inelul n-o să se potrivească, scumpa mea, mâna îți e încă prea umflată.

— O, Doamne, îndeasă-l acolo!

Îi smulg inelul din mână și încerc să mi-l îndes pe deget, dar nu trece decât de prima falangă.

Intră, fir-ai al dracului!

— Poartă-l pe cealaltă mână până când se reduce edemul!

Îmi dau ochii peste cap – numai eu sunt în stare să-mi rup încheietura atât de rău, încât să nu mă încapă inelul de logodnă… Care erau șansele?

El mi-l strecoară pe mâna dreaptă și apoi îmi sărută vârfurile degetelor.

— Acum putem să mergem în pat pentru final? chicotesc.

— Ăsta a fost finalul. Zâmbește și apoi completează: Ăsta e tot romantismul de care sunt în stare în seara asta.

— Da?

— Acum trebuie să ți-o trag ca și cum te-aș urî mult, mult, *mult* de tot.

Îmi ia fața în mâini și mă sărută agresiv, iar eu râd fericită lipită de el.

Era și timpul…

Gabriel cel romantic e perfect… însă domnul Ferrara cel pervers e un zeu. Cu buzele lipite, mă conduce cu spatele în dormitor, unde rochia îmi zboară peste cap, iar sutienul, într-o parte, apoi mă aruncă pe spate în pat.

— Desfă picioarele alea frumoase, urmează s-o primești! spune el, trăgându-și tricoul peste cap.

Îi văd pieptul lat, abdomenul musculos și pielea măslinie. Părul negru îi atârnă în bucle pe frunte, iar felul în care se uită la mine…

Niciodată n-am văzut un bărbat mai frumos.

Își desface fermoarul blugilor, și-i trage în jos odată cu boxerii și îi aruncă într-o parte.

Îmi plimb privirea în jos pe corpul lui; scula îi e tare și flămândă, cu vene groase pe toată lungimea.

Doamne sfinte!

Desfac picioarele, îmbătată de testosteronul lui.

Se duce la baie și se întoarce cu o sticlă de lubrifiant.

— Ce faci?

Și-l pune pe degete și mi-l întinde printre labii.

— Singurul lucru care te va atinge în seara asta e scula mea.

Futu-i!

Excitația îmi cuprinde tot corpul când se urcă peste mine. Îmi pun mâinile pe cvadricepșii lui puternici, așezați între picioarele mele desfăcute.

Îmi zgârie pielea cu dinții, iar respirația lui fierbinte îmi trimite fiori pe șira spinării.

Sprijinit într-un cot, își strecoară vârful sculei enorme printre labii, frecându-mă cu lubrifiant în timp ce mă urmărește. Știu de ce vrea așa, de ce abia m-a atins.

Vrea să mă chinui să îl primesc.

Nicio șansă… o să-l mănânc de viu.

Se împinge înainte și simt arsura întinderii; scâncesc, iar el îmi prinde buzele între ale lui. Sărutul e la fel de agresiv precum cucerirea dintre picioarele mele.

— Desfă afurisitele alea de picioare! mârâie.

Abia mai pot să respir. Mă desface încă puțin, apoi se repede înainte. Intră până la capăt.

Corpul mi se cutremură, luptându-se cu mărimea lui.

Iar apoi mă sărută lent și cu tandrețe.

— Te iubesc! murmură, uitându-se în ochii mei. Am așteptat atâta timp seara asta!

Lăcrimez, iar lacrimile mi se rostogolesc înspre urechi.

— Și eu te iubesc!

Se repede iar înainte, făcându-mă să scâncesc, însă nu mă aude, pentru că îmi saltă picioarele pe umerii lui și se izbește adânc în mine.

Îl simt cum se scufundă până în oase, cucerindu-mi corpul.

Nu mai este al meu… ci al lui.

Excitație atât de profundă și de primară, încât îi simt gustul.

Începe să mă călărească, pompând adânc, zdrobitor, patul se lovește de perete și degetele de la picioare mi se strâng… Nu mai pot să m-abțin.

E prea mult, prea… înăuntrul fiecărui centimetru din mine.

Strig în timp ce îmi dau drumul cu putere, zguduindu-mă și tremurând, gemând lipsită de control.

Împingerile îi devin mai dure, mai rapide, nu se mai controlează, iar nevoia de a termina și de a-și da drumul în mine a preluat controlul asupra lui.

Își azvârle capul pe spate și geme în timp ce își dă drumul adânc în corpul meu. Gâfâim, ținându-ne în brațe, și sunt distrusă pentru eternitate.

Dar nu sunt distrusă, am fost salvată.

Visul meu a devenit realitate.

Soarele dimineții se strecoară prin perdele, iar eu mă furișez afară din pat și cobor la parter. Am nevoie disperată de o cafea. Intru în bucătărie, unde găsesc un buchet enorm de trandafiri roșii într-o vază.

Ce naiba? Seara de ieri nu a fost de ajuns?

— Dumnezeule!

Deschid felicitarea.

Pentru iubirea vieții mele
Pentru tot restul vieții mele.
Gabriel.

O citesc, iar inima îmi freamătă la propriu în piept. Oare poate fi mai romantic de-atât?

— Domnule Ferrara, nu ești absolut deloc cum mi-am imaginat, însă ești tot ce am sperat, șoptesc visătoare către mine însămi.

— Serios?

Mâini mari mă înconjoară din spate și îl simt zâmbindu-mi lipit de gât în timp ce mă sărută.

— Tu ești tot ce mi-am imaginat și chiar mai mult decât aș fi îndrăznit să îmi doresc.

Mă întoarce cu fața la el și mă privește foarte serios.

— Încă nu ți-am dat bonusul de logodnă, domnișoară Porter.

Surâd când mă duce înapoi, acolo unde a început totul.

Îl iubesc pe acest bărbat.

— Credeam că nu oferi bonusuri decât la birou, domnule.

Mă ridică și mă așază pe masa din bucătărie, apoi mă împinge pe spate.

— Pentru tine, o să fac o excepție.

35

Grace

O lună mai târziu.

Sardinia.

Magia e reală, am visat mereu că așa este, însă acum am dovada.

Într-un vârtej care a durat 28 de zile, am reușit imposibilul.

Am aranjat o vacanță, o nuntă, o lună de miere și o viață de iubire.

Asta este… chiar se întâmplă.

Mă mai uit o ultimă dată la mine în oglindă: am părul liber, ondulat lejer. Flori crem prinse pe după una dintre urechi. Machiajul este natural și port cea mai frumoasă rochie crem vaporoasă.

Este ziua nunții și, deși știu că vom avea și o altă nuntă pentru prieteni și familie, lângă lac, la mine acasă, peste o lună, aceasta este cea care contează.

Doar noi patru, în locul visurilor mele, cu bărbatul visurilor.

Astăzi nu există reguli rigide, ne-am pregătit cu toții împreună și, sinceră să fiu, a fost deja cea mai reușită zi din viața mea.

Gabriel iese din baie și îl privesc din cap până în picioare, zâmbind în timp ce inima îmi cântă.

Poartă o cămașă crem din in, cu nasturii de sus descheiați, pantaloni crem îndoiți o dată în partea de jos și nu poartă pantofi. Părul negru este ondulat și, deși arată cât se poate de diferit de Gabriel Ferrara cel pe care credeam cândva că

îl cunosc, acum îmi dau seama că seamănă cu el însuși mai mult ca niciodată.

Relaxat, fără griji și fericit.

Niciodată n-am mai văzut pe cineva arătând atât de perfect.

Și copiii sunt îmbrăcați complet în crem, întrucât am vrut ca fotografiile să fie naturale și estivale.

Mark, martorul nostru, și fotograful, sunt singurele două persoane de aici.

Ochii lui Gabriel coboară până la degetele mele de la picioare și apoi urcă înapoi spre față.

— Doamne... cât de frumoasă ești!

Zâmbesc în timp ce mă sărută și îmi ține fața în mâini.

Am fluturi în stomac, însă nu fluturi agitați, ci entuziasmați. Genul de care ai parte înainte de a sări dintr-un avion.

— E timpul! anunță Mark din ușă.

Ieșim toți patru din casă ținându-ne de mâini, apoi mergem pe peluză și coborâm pe plajă. Preotul așteaptă lângă apă, sub o arcadă uriașă din flori superbe.

Gabriel îmi zâmbește.

— Ești pregătită?

Emoțiile mă copleșesc și dau din cap, cu ochii deja în lacrimi.

Ne îndreptăm spre arcadă și ne așezăm la locurile noastre. Gabriel mă întoarce spre el și îmi ia mâinile în ale lui. Vântul îmi aruncă părul în toate direcțiile în timp ce mă uit în ochii lui mari și frumoși, și asta este!

Nu-mi vine să cred că suntem aici; mă simt ca și cum aș avea o experiență extracorporală, plutind undeva sus, pe cer, și urmărindu-ne de sus.

Preotul începe să vorbească și să parcurgă formalitățile, dar eu nu aud niciun cuvânt, pentru că sunt pierdută în ochii căprui ce privesc în ai mei.

E un moment grandios în viețile noastre și vreau să rețin fiecare secundă. Mi-aș dori să pot îmbutelia sentimentul de iubire dintre noi.

A meritat fiecare luptă, fiecare lacrimă... A meritat.

Fiecare zi unul în brațele celuilalt este un dar.

— Repetă după mine: „Eu, Gabriel, te iau pe tine, Grace, să fii soția mea. Promit să îți fiu fidel la bine și la rău, în sănătate și la boală. Te voi iubi și te voi respecta pentru tot restul vieții mele."

Inima mi se umple și zâmbesc printre lacrimi când el îmi sărută cu tandrețe vârfurile degetelor.

— Repetă după mine: „Eu, Grace, te iau pe tine, Gabriel, să fii soțul meu. Promit să îți fiu fidelă la bine și la rău, în sănătate și la boală. Te voi iubi și te voi respecta pentru tot restul vieții mele."

Preotul binecuvântează ambele inele și apoi ni le înmânează. Gabriel îmi oferă un zâmbet lent, sexy, înainte de a-mi strecura inelul de aur pe deget. Umerii mi se arcuiesc de încântare.

Asta chiar se întâmplă?

— În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, accepți acest inel ca semn al iubirii și fidelității mele? întreabă Gabriel.

— Da!

Îmi întorc privirea și îi văd pe Dominic și Lucia zâmbind prostește în timp ce ne urmăresc.

Gabriel întinde mâna, iar eu îi strecor verigheta pe deget.

— În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, accepți acest inel ca semn al iubirii și fidelității mele? întreb și eu.

— Da!

Îmi face jucăuș cu ochiul, iar inima îmi saltă în piept.

Oh, e cea mai bună zi din toate timpurile.

— Vă declar soț și soție. Preotul se întoarce spre Gabriel cu un zâmbet larg și adaugă: Acum poți să săruți mireasa.

Gabriel îmi ia fața în mâini și mă sărută, iar buzele i se lipesc de ale mele cu venerație și iubire. Ochii mi se închid când simt perfecțiunea dintre noi.

Mă sărută din nou și din nou.

— Bun! șoptește Dominic stânjenit. Tati, e destul!

Chicotim amândoi cu buzele lipite în timp ce el mă ține strâns.

— Te iubesc!

— Te iubesc!

Îl țin lipit de mine.

— Enorm, enorm de mult!

Am fost până în iad și înapoi pentru a ajunge la acest moment, dar nu sunt sigură că aș schimba ceva. Povestea noastră ne-a făcut dragostea cu atât mai dulce, pentru că e ceva ce nu credeam vreodată că putem avea.

E o binecuvântare că o avem.

Buzele îi coboară pe gâtul meu.

— Doamnă Ferrara, șoptește pe pielea mea, iar mâna îi coboară pe fundul meu.

Preotul…

Încerc să mă îndepărtez discret de el și, de parcă mi-ar citi gândurile, îmi oferă un zâmbet care îmi taie respirația.

Gabriel Ferrara… soțul meu.

Am reușit!

Copiii pălăvrăgesc relaxați în timpul călătoriei și tot ce putem să facem eu si Gabriel este să ne uităm unul la altul.

Suntem căsătoriți.

Legați în fața legii, toți patru, o familie…

Mașina se oprește într-un port, iar portiera se deschide. Mark zâmbește larg, ajutându-i pe gemeni, și apoi mă ia de mână când cobor din mașină.

— Doamnă Ferrara!

— Ei, asta chiar sună bine, chicotește Gabriel, dându-se jos în urma mea.

Chicotesc, beată de fericire, și ridic mâna.

— Sună la fel de bine ca un inel cu diamant.

Ochii lui Gabriel sclipesc, plini de o magie specială, când mă ia în brațe și mă privește.

— Ești pregătită pentru luna de miere, Gracie a mea?

Mă uit înspre debarcader la superiahtul enorm care ne așteaptă în capăt; nu-mi vine să cred că vom naviga în jurul Italiei timp de trei săptămâni.

— Cu siguranță sunt!

Mă simt de parcă am așteptat călătoria asta toată viața.

Străbatem toți patru pasarela spre iaht, unde personalul este aliniat pe punte pentru a ne întâmpina la bord.

— Felicitări, domnule! zâmbește căpitanul.

Gabriel râde tare în timp ce îi strânge mâna, iar apoi îl trage într-o îmbrățișare.

Entuziasmul lui e palpabil, iar mie mi se pune un nod în gât când îl privesc.

Inima mea!

Cu copiii țopăind în fața noastră, Gabriel mă ia de mână și urcăm pe barcă… iaht… mai degrabă un afurisit de vapor. Urcăm pe punte și trecem pe ușile mari, iar luxul exagerat ne lovește în față. Lemn lustruit, o scară enormă și finisaje superbe. Covoare, un pian și… ce dracu'…?

— Sfântă uimire! țipă copiii entuziasmați, alergând din încăpere în încăpere.

Asta seamănă mai mult cu o stațiune decât cu un iaht. Mă uit în jur, uluită.

— Dumnezeule, Gabe…, șoptesc. Iahtul tău e…

— Iahtul nostru, mă întrerupe el, apoi mă întoarce cu fața la el și îmi ia mâinile în ale lui. Îți place? mă întreabă cu speranță în glas.

Încuviințez, plimbându-mi privirea în jur, prea șocată ca să mai spun ceva. Nu există cuvinte care să descrie cât este de frumos.

— Îl ador, iar pe tine te iubesc…, șoptesc.

Mă sărută tandru.

— Viața noastră împreună începe acum.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Ar cam fi naibii timpul!

O lumină albă joacă pe luciul apei, luna își aruncă reflexia, iar sunetul valurilor clipocind blând pe lângă iaht umple aerul.

Lumânările pâlpâie în sfeșnicele de sticlă. Flori proaspete împodobesc masa și nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării. Față de masă albă, superbă, cea mai de seamă argintărie și o masă cu cinci feluri gătită de cel mai bun bucătar din

lume... Homar, paste și sashimi și... oh, de ce festin am avut parte!

— La culcare cu tine! spune Gabriel, ridicând-o pe Lucia în brațe, care e pe jumătate adormită, întinsă pe canapea. Sus! O așază cu grijă pe umărul lui înainte de a o coborî spre mine și adaugă: Dă-i mamei un sărut de noapte bună!

O sărut pe frunte.

— Noapte bună, puiule!

— Noapte bună!

Se încruntă de parcă i-aș fi provocat cea mai mare neplăcere și se cuibărește la loc pe umărul tatălui ei. Îl sărut pe Dominic și îi dau o îmbrățișare.

— Noapte bună, scumpule, te iubesc!

— Și eu te iubesc!

— Putem să dorm în patul vostru? mormăie Lucia.

— Categoric nu!

Intră, cu Dominic urmându-i.

— Cum nu? întreabă Dominic.

— Se spune „de ce nu". „Cum nu" nu este o propoziție.

Zâmbesc, ascultându-i cum se ciondănesc.

— Bine atunci... Deci de ce nu? continuă Dominic.

— Pentru că..., spune el, începând să urce scările, acum ești băiat mare și... ei bine!

— Ei bine, de ce?

— Pentru că așa am spus eu, de-aia! se răstește el. Eu și mama ne-am căsătorit astăzi și vrem să dormim singuri.

— Mamei îi place când dormim cu ea, pledează el.

— O, Doamne... Dumnezeule! murmură Gabriel pentru sine. Crede-mă, nu vrei să fii în patul nostru în seara asta.

— Dar barca asta e înspăimântătoare.

— Dominic, *nu* e înspăimântătoare, nu există nimic înspăimântător pe acest iaht! se răstește el, urcând scările. Cu excepția mea.

— Ha, tu nu ești înspăimântător!

Dominic îl plesnește pe tatăl lui peste fund.

— Dar rechinii? Rechinii pot să sară pe iahturi, să știi.

— Nuuu! intervine Lucia. Pot?

— Un rechin nu poate sări pe un iaht, acum doar inventezi lucruri.

Dispar cu toții la etajul următor.

Eu îmi sorb șampania și zâmbesc. Să îi ascult pe copii sâcâ-indu-l pe Gabriel în fiecare zi e lucrul meu preferat din toată lumea asta. În mod amuzant, când vine vorba despre ei, are răbdarea unui sfânt.

Cu mine… nu chiar, însă accept bucuroasă să fie morocănos, pentru că masochista din mine îl găsește sexy.

Extrem de sexy!

Îmi reumplu paharul de șampanie și zâmbesc în vânt. Întind mâna și îmi privesc inelele, un diamant solitar și verigheta din aur.

Cine ar fi știut că, pentru mine, purtatul unui inel pe deget poate avea o semnificație atât de aparte … dar are, cumva, înseamnă totul și încă ceva în plus.

Ce zi perfectă!

Am înotat și am râs, am băut șampanie și am vorbit pe Zoom cu familia. Nici în cele mai nebunești visuri ale mele nu mi-aș fi putut imagina o astfel de zi perfectă. Și, ca să fiu sinceră, nici măcar nu știu dacă mai vreau o altă ceremonie de nuntă după ce vom ajunge acasă. Vreau să spun… cum ar putea să depășească asta?

Noi patru suntem tot ce am nevoie.

Stau mult timp și absorb frumusețea din jurul meu. Într-un târziu, mă duc la marginea iahtului și privesc spre țărm, unde văd luminile Sardiniei sclipind pe cerul întunecat. Mâine vom merge pe uscat să explorăm. Abia aștept!

Îl simt înainte să-l văd, căldura care radiază de la corpul lui uriaș în spatele meu când se lipește de mine. Îmi dă părul la o parte, iar buzele îi coboară pe gâtul meu.

— Doamnă Ferrara!

Mi se face pielea de găină pe spate când îmi trage șoldurile înspre ale lui și îi simt lungimea groasă lipită de fund.

Îmi întoarce capul, îmi ia fața în mâinile lui și mă sărută adânc. Limba lui nu ia prizonieri, cucerește ce i se cuvine.

Oh…

În seara asta, sărutul lui are ceva special – există o legătură mai profundă între noi.

Căsătoriți…

Mâna îi alunecă în sus, pe sub rochie, și, cu buzele lipite de ale mele, desface șireturile slipului de baie. Acesta cade pe podea.

Deschid ochii și mă uit în jur, ezitând.

— Nu e nimeni aici, murmură lipit de mine.

— Dar…

— Tot personalul s-a retras pentru restul serii și nu va mai veni înapoi sus, mă întrerupe el, iar mâna i se plimbă pe interiorul coapsei și apoi printre picioare, din spate, pentru a-mi desparte labiile.

Inima îmi bate nebunește când mă gândesc la posibilitatea de a fi prinși. Ne sărutăm în timp ce mă mângâie cu mișcări prelungi și adânci, iar ochii mi se dau peste cap.

Futu-i… Cât de bine se pricepe!

Degetele groase îmi pătrund în sex, făcându-mă să scâncesc în timp ce corpul mi se contractă în jurul lor, tremurând, pentru a-l tenta să intre mai adânc. Respiră greoi, iar eu sunt aproape. Doamne, nu mă atinge de nici două minte!

— Să mergem în pat! șoptesc.

— Nu! Își scoate scula tare din pantalonii scurți și mă lipește de balustradă, continuând: Ai vrut dintotdeauna să faci drumul până în Sardinia, nu-i așa?

— Da, murmur, simțindu-i erecția lipită de fund – tare ca piatra și pregătită să mi-o tragă.

— Eu îmi țin promisiunile, ți-am spus că te voi aduce aici, iar acum… Prima dată când te iau ca soție a mea, o să faci exact asta.

Mă încrunt nedumerită.

— O să-ți dai drumul.

Îmi ridică unul dintre picioare ca să mă desfacă, să îl pot primi, și intră adânc.

— În timp ce privești Sardinia.

Mă prinde de păr și îmi trage capul în sus.

— Uită-te! mârâie, pierzându-și controlul.

Luminile sclipitoare ale Sardiniei împodobesc linia țărmului, iar eu zâmbesc în timp ce scula îi alunecă adânc înăuntru.

Tipic pentru el!

— Ești un pervers.

Mă mușcă tare de gât, zâmbind lipit de pielea mea, iar pe șira spinării mi se face pielea de găină. Cu o șuviță din părul meu răsucită pe mâna lui, îmi trage capul în spate.

— Uită-te la luminițele cele frumoase în timp ce te fut, doamnă Ferrara!

Se izbește cu putere, iar hormonii mei o iau razna.

M-am măritat cu un zeu.

Șase luni mai târziu.

— Lucia, Dominic! strigă Gabriel spre etaj. Au venit mătușile voastre să vă ia.

Deschide ușa de la intrare.

— Bună! O sărută pe sora lui, Carina, înainte să se întoarcă și să o sărute pe Helena, după care adaugă: Vă mulțumesc că faceți asta!

— Glumești? E evenimentul săptămânii noastre, replică, zâmbind, Carina.

— Salut, fetelor!

Cobor scările și le sărut pe amândouă pe obraz.

— Sunt în întârziere, ca de obicei. Sunteți sigure că îi vreți și mâine?

— Da! Mergem să patinăm. Helena îi ciufulește părul lui Dominic și adaugă: Nu-i așa, amice?

— Aha, și în seara asta mergem la film! spune el, zâmbindu-le prostește amândurora. Nu-i așa?

— Ei bine, mâine aduceți-i acasă oricât de devreme vreți, suntem acasă toată ziua! răspund, zâmbind și eu. Voi două sunteți proaspăt căsătorite, sunt sigură că e obositor să vă jucați de-a mătușile în fiecare weekend.

— Și voi sunteți proaspăt căsătoriți.

— Da, dar sunt copiii noștri. Mergeți să vă luați lucrurile! îi îndemn pe gemeni.

— Bine!

Urcă scările câte două trepte deodată.

— Cine ar fi știut că să petreacă o seară departe de noi îi va entuziasma atât de tare? mormăie Gabriel sec.

Zâmbesc; Carina și Helena sunt persoanele preferate ale copiilor, care petrec timp cu ele cel puțin o dată pe săptămână.

— Azi am luat prânzul cu mama, anunță Carina.

— Serios? întreb, zâmbind surprinsă.

Gabriel se încruntă.

— Pe bune?

— Aha!

— Amândouă?

— Da!

— Și cum a mers?

— E... Carina ridică din umeri, apoi continuă: Merge la terapie și – ridică din nou din umeri – nu știu, pare diferită... Se încruntă, de parcă s-ar gândi la ceva, înainte să conchidă: Pare mai ea însăși, așa cum nu a mai fost de mult timp.

Gabriel își trece dosul degetelor prin țepii din barbă, ascultând atent.

— Poate e timpul să iei și tu legătura cu ea? întreabă Carina, plină de speranță.

— Cum de am știut că asta urma să spui?

Gabriel își dă ochii peste cap, deloc mișcat.

— Știi, după ce a fost de acord să divorțeze de tata, credeam că o să-ți schimbi părerea, spune ea.

— Există multe motive pentru care nu îmi schimb părerea, răspunde el, iar privirea îi zboară spre mine. 20 de milioane de motive, de fapt.

— Nu ai putea măcar să încerci să o ierți, ca să putem trece peste asta? întreabă ea cu speranță. Oamenii greșesc, Gabriel, asta nu înseamnă că sunt răi... înseamnă numai că sunt oameni.

— Iertarea se câștigă! se răstește el.

— Am luat prânzul cu ea săptămâna trecută.

Îi iau mâna lui Gabriel în a mea.

— Nu-i așa?

— Așa este.

Expiră, de parcă i-aș fi un uriaș ghimpe în coastă.

Eu nu cred că e rea, ci doar că a avut un fel de cădere psihică, iar controlul a fost singurul mod în care a știut să se descurce cu ea. Nu că asta ar fi o scuză pentru comportamentul său, dar cred că acesta e motivul.

Gabriel încă nu mi-a dat voie să duc copiii în apropierea ei.

— Cred că suntem pe drumul spre recuperare, spun, ridicând din umeri cu speranță. Poate, într-o bună zi…

— Vom vedea, oftează el. Sunt multe bagaje de despachetat.

Copiii coboară în grabă scările, ducându-și rucsacurile.

— Să mergem!

— La revedere, mami și tati! O să ne fie foarte dor de voi în seara asta! le spune Gabriel.

Zâmbesc amândoi, știind că e o minciună sfruntată.

— Pa, puișorilor!

Cu un sărut rapid de la fiecare dintre noi, se urcă în lift.

— Mulțumesc! strig în timp ce Gabriel închide ușa în urma lor, apoi se întoarce spre mine și își linge lent buzele, aruncându-mi acea privire.

Indiferent de câte ori se uită la mine așa… de fiecare dată îmi dă fiori pe șira spinării.

— În sfârșit, te am numai pentru mine.

— Să nu-ți vină idei! rânjesc. Mă pregătesc și nu merg la un bal elegant într-o rochie de seară șifonată și mirosind a sex.

Îmi desface halatul. Port un sutien negru din dantelă și chiloți cu portjartier. Privirea lui flămândă îmi coboară pe corp, iar apoi ridică dintr-o sprânceană.

— Eu sunt de altă părere.

O jumătate de oră mai târziu, mă privesc în oglinda mare. Port o rochie roșie fără bretele. Mi-am părul lăsat liber și plin de volum, iar machiajul este fumuriu și sexy.

— A venit mașina! strigă Gabriel de la parter.

Intenționat nu l-am lăsat să mă vadă complet îmbrăcată, pentru că știam că, dacă mă va vedea într-o rochie roșie, nu exista nicio șansă pe lume să nu facem sex.

Rochiile roșii sunt slăbiciunea absolută a lui Gabriel Ferrara, un mic detaliu pe care ar fi fost foarte util să-l cunosc acum niște ani, cât am lucrat pentru el.

Îmi iau poșeta și, aruncând o ultimă privire, mă îndrept spre capătul scărilor. Mă uit în jos și îl văd pe Gabriel în hol, în costumul negru, elegant, aranjându-și butonii, iar mirosul apei de colonie cea desfăcătoare de picioare plutește în aer.

Privește în sus și șovăie când mă vede; ochii i se întunecă, îmi oferă un zâmbet leneș, sexy, și începe să urce scările pentru a mă întâlni la jumătate. Mâinile îi coboară pe fundul meu.

— Schimbare de planuri.

Mă ia de mână și mă conduce pe scări, în sus.

— Treci dracului în patul meu, femeie!

— Nu! ripostez, chicotind și trăgându-l înapoi. Ieșim în oraș.

El își rearanjează penisul în pantalonii de la costum.

— Sub nicio formă nu pot aștepta timp de patru ore când tu arăți așa. Sunt pe cale să explodez, în pizda mă-sii!

Chicotesc, căci rochia asta are exact efectul la care sperasem.

— Mai târziu! Vreau să ieșim.

— Eu vreau să te ling!

Excitația îmi țâșnește prin corp; ce anume mă face să mă excit atât de tare?

De. Fiecare. Dată. La. Naiba.

Împreună, suntem ca niște adolescenți excitați, iar atracția dintre noi e ca focul.

Un infern dezlănțuit.

Îl trag pe scări în jos și urcăm în lift, iar în timp ce ușa se închide, el mă lipește de perete. Dinții îmi zgârie gâtul, iar penisul erect i se freacă de sexul meu.

— Gabriel…, scâncesc.

El apasă butonul de oprire al liftului și își strecoară mâna în sus pe coapsa mea, și sub chiloții tanga.

— Ești udă? Inspiră adânc când mă simte, apoi completează: Fleașcă.

— Lucrurile bune li se întâmplă celor care au răbdare, șoptesc, lipită de capul lui, în timp ce el și-l coboară spre sâni.

E copleșit de excitație, iar dinții, mâinile și respirația lui greoaie îmi umplu simțurile.

Hristoase…

Apăs butonul de pornire. La dracu', chiar nu vreau să merg la balul ăsta mirosind a sex și șifonată!

Ușile se deschis la subsol, însă el continuă să mă sărute. Cu coada ochiului, îl văd pe Mark și mașina de siguranță așteptând.

Însă lui Gabriel nu îi pasă, el se concentrează numai asupra unui singur lucru.

Eu…

— Oprește-te! îi șoptesc, împingându-l de pe mine.

Îl trag de mână afară din lift, iar Mark rânjește când îl vede în ce stare e.

— Bună seara! ne salută și dă din cap.

— Bună! îi răspund, roșie toată.

— Ridică geamul despărțitor! se răstește Gabriel în timp ce îmi deschide portiera din spate a limuzinei.

— Desigur, domnule! răspunde Mark.

Hopa…

S-a dus planul meu de abstinență.

Mă strecor în limuzină în timp ce geamul se ridică, iar Gabriel urcă în urma mea.

Simt cum mi se înroșește fața. Toți știu exact ce are șeful lor în minte.

Portiera se închide, Mark urcă la volan și ieșim din parcarea subterană. Gabriel se așază imediat în genunchi în fața mea.

— Gabriel, șoptesc în timp ce încerc să îl îndepărtez. Încetează! Mark e în mașină, mă bâlbâi cuprinsă de panică.

— Cui dracu' îi pasă?

Îmi ridică rochia și mă trage agresiv în față pe scaun, apoi îmi depărtează picioarele. Îmi sărută tandru interiorul coapsei înainte de a-mi trage chiloții în jos pe picioare. Îi dă jos și și-i bagă în buzunar.

În timp ce mă fixează cu ochii ăia întunecați, mă depărtează cu degetele și mă linge adânc.

Oh…

Spatele mi se ridică de pe banchetă, arcuindu-se de plăcere.

Limba lui groasă nu are milă, iar să îl urmăresc făcând asta e lucrul meu preferat din toată lumea.

Gabriel Ferrara e regele multor lucruri, însă e Împăratul Roman al sexului oral.

Niciodată un bărbat nu a adorat gustul unei femei mai mult decât îl adoră el pe al meu.

Tânjește după el, îl dorește și, la dracu', sunt complet dependentă!

Limba i se mișcă cu rapiditate, apoi adaugă un deget și încă unul, în timp ce eu mă zvârcolesc neauzită pe bancheta din spate.

O, Doamne...

Inima îmi gonește în timp ce încerc să îl împing de pe mine, apăsându-l pe frunte. Nu pot să-mi dau drumul aici...

El îmi saltă picioarele și mi le ține bine, făcându-mă să văd stele verzi... Nu mai pot să mă abțin... Sigur o să-mi pierd controlul.

Orgasmul mă izbește ca un marfar și mă face să mă cutremur puternic. Atât de tare, încât mi se strâng degetele de la picioare.

El zâmbește triumfător, lipit de păsărică.

Gâfâi și-mi ridic privirea. Văd că intrăm în centrul de evenimente. El îmi trage rochia în jos și se linge pe buze în timp ce se strecoară înapoi la locul lui.

Transpir, iar inima îmi bubuie în piept; îi arunc o privire și văd că se lasă pe spate pe banchetă și se aranjează, încercând să își ascundă penisul erect din pantaloni.

Doamne, Dumnezeule...

Portiera se deschide, iar Mark îmi zâmbește și îmi întinde mâna.

— Doamnă Ferrara.

Mă înroșesc și cobor din mașină în sunetul camerelor și al blițurilor; inima încă îmi bate cu putere, și la dracu', orgasmul ăla a fost atât de intens, încât nici nu văd bine!

Gabriel coboară din mașină și îmi ia mâna în a lui, apoi o ridică încet spre buze și mi-o sărută, conducându-mă în sus, pe scări.

— Putem să facem o fotografie, domnule Ferrara? strigă un fotograf.

Gabriel ne întoarce cu fața spre ei și apoi blițurile camerelor se declanșează.

— Sunteți strălucitoare, doamnă Ferrara! strigă cineva. Sunteți bucuroasă să fiți aici în seara asta?

Privirea mi se îndreaptă spre Gabriel. Are părul ciufulit și îmi oferă cea mai sexy „vino să mi-o tragi" privire din toate timpurile.

— Foarte!

36

Grace

Douăsprezece luni mai târziu.

Închid ochii, absorbind soarele. Căldura vitaminei D îmi pătrunde adânc în oase.

Acuma… asta înseamnă să trăiești.

De pe șezlongul pe care stau, aud zumzetul ski-jeturilor în depărtare; Gabriel și Lucia sunt pe unul, iar Mark și Dominic, pe altul. Fac curse și strigă entuziasmați, țipă cât pot și râd, tachinându-se unii pe alții.

Suntem pe iaht, navigăm prin sudul Franței și, exact ca St. Tropezul, viața e frumoasă.

Perfectă.

Dacă cineva mi-ar fi spus că acest nivel de fericire este posibil, nu l-aș fi crezut nici în cele mai îndrăznețe visuri.

Ne împărțim timpul între Greenville și New York. Gabriel preferă viața liniștită din Greenville în weekenduri, iar copiii s-au acomodat și au prieteni în ambele locuri.

Și eu la fel.

Acum și Deb locuiește jumătate din timp la New York. Căsnicia ei cu Scott s-a terminat, iar Gabriel a insistat să îi găsească o locuință în apropiere de noi. Ea nu a vrut să-i accepte oferta, însă am obligat-o eu. După tot ce a făcut pentru mine, pentru noi… măcar atât am putut să fac la rândul meu.

Și în plus, acum are nevoie de noi mai mult ca niciodată.

Se pare că Scott avea o aventură, ceea ce a luat-o complet pe neașteptate. Are inima frântă și orgoliul rănit, iar noi o ajutăm cu mare grijă să își revină.

La fel cum a făcut ea pentru mine acum mulți ani.

Ea și Gabriel au devenit prieteni foarte apropiați, și aș paria că lui Mark îi cam place de ea.

Simt stropi de apă rece, deschid ochii și văd un italian înalt, bronzat și chipeș, stând în picioare lângă mine.

— Vrei ceva de băut, Gracie a mea?

— Sunt bine! zâmbesc somnoroasă.

Se așază pe șezlongul de lângă mine și îmi pune mâna pe abdomen.

— Lovește!

Îmi zâmbește tandru și sexy în timp ce așteaptă.

Sunt însărcinată în șase luni și suntem în vacanța de bebeluș.

Dorința lui Gabriel s-a îndeplinit și, pentru prima dată, are ocazia să experimenteze toată sarcina, motiv pentru care este obsedat de tot ce are legătură cu bebelușul și cu mine.

Acasă are loc o renovare a locuinței mele din Greenville. Mă rog, acum e locuința noastră și ne vom muta înapoi acolo permanent pentru câteva luni, cu bebelușul. Gabriel vrea ca el să se nască la același spital ca fratele și sora sa.

Nu știm dacă va fi băiat sau fată, ne-am dorit să fie o surpriză.

Mâna lui Gabriel se mișcă atunci când bebelușul lovește, iar el se apleacă și mă sărută cu căldură pe pântec înainte de a mă săruta cu tandrețe, zăbovind cu buzele lipite de ale mele.

— Bleah! strigă Dominic, trântindu-se pe scaunul de lângă mine. De ce vă sărutați tot timpul?

— Mi-e foame! zice Lucia, întinsă pe picioarele mele. Azi putem să primim cartofi prăjiți picanți?

Gabriel expiră tare.

— Să nu care cumva! șoptește cu buzele lipite de ale mele.

Ca de obicei, au o sincronizare impecabilă.

— Poartă-te frumos! spun, trecându-mi degetele prin țepii negri din barba lui. 19.30 ora de culcare în seara asta.

— Ha! Se ridică și își pune mâinile în șolduri, adăugând: O să cred când o s-o văd.

Se uită în jur pe iaht.

— În regulă, Lucia, du-te și adu-ți noul puzzle – ne apucăm de el!

— Serios? icnește ea, făcând ochii mari. Dominic, facem puzzle-ul!

O ia la goană cu un milion de kilometri la oră.

— Puzzle-ul ăla are o mie de piese, știi asta, nu? îl întreb.

Lucia a văzut acel puzzle în magazinul de cadouri de la aeroport pe drumul încoace și l-a convins să i-l cumpere. Iar de atunci ne bate la cap în fiecare zi să îl facem.

— Hai să încercăm! replică el, ridicând din umeri. Cât de greu poate fi?

— Floare la ureche, îi zâmbesc bietului meu năr od; criza asta va fi deosebit de amuzant de urmărit.

Gabriel

Zece săptămâni mai târziu.

Gracie se întoarce pe cealaltă parte în pat pentru a suta oarăîn noaptea asta. Întind mâna și i-o așez pe fund. Mă uit la ceas: e 23.00 și, cu toate astea, mi se pare că deja suntem în pat de ore bune.

— Ești în regulă, iubito?

— Mda!

Se întoarce din nou.

— Doar că nu reușesc să găsesc o poziție comodă. Își lovește perna cu pumnul și adaugă: Pentru că am dimensiunile unei afurisite de balene.

Zâmbesc cu ochii închiși.

— Dar o balenă foarte drăguță.

— Of…

Se foiește din nou.

— Gabriel, asta era șansa ta să îmi spui că nu sunt o balenă! se răstește ea. Nu să fii de acord cu mine.

Chicotesc. Gracie cea foarte însărcinată e morocănoasă.

— Ai nevoie de ceva? o întreb.

— Poate ceva de băut.

Mă duc la parter, îi aduc niște apă cu gheață și i-o întind.

— Mersi!

Se ridică, se sprijină în cot când ia paharul și scâncește.

— Ești bine? mă încrunt, dându-i părul la o parte de pe frunte.

— Mda... Doar că... mă doare spatele. Ridică din umeri și apoi reia: Mi-e cald, sunt agitată și nu reușesc să stau confortabil.

Își bea apa și așază paharul pe noptieră.

— Culcă-te, iubitule, sunt bine! zice apoi, lăsându-se să cadă pe pernă. Mai sunt trei săptămâni și jumătate.

Zâmbesc în întuneric. 25 de zile până ne vom cunoaște bebelușul.

— Ahhh..., se aude vocea lui Gracie, gemând din baie.

Mă trezesc speriat din somn.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă omoară spatele, la propriu.

Aprind lampa și sar din pat. Intru și o găsesc stând pe scaunul din colț.

— Vrei o compresă caldă?

— Nu.

— Poate ar ajuta un duș fierbinte.

— Da, poate.

Dau drumul la duș și o țin de mână până intră sub apă. Îmi pun mâna pe abdomenul el și, în timp ce o sărut, o lovitură puternică îmi îndepărtează mâna.

— Au! scâncește Gracie. Copilul tău m-a lovit toată noaptea.

— Hei..., șoptesc către abdomenul ei rotund, poartă-te frumos cu mama!

Îi fac masaj la spate, iar ea închide ochii.

— Îți place? o întreb.

Dă din cap somnoroasă, sprijinindu-se de faianță, iar apoi mă dezbrac și intru alături de ea. Îi masez în continuare umerii, încercând să îi ofer puțină relaxare.

Sunt epuizat; nu-mi pot imagina cum trebuie să se simtă ea, care cred că nu a mai dormit de săptămâni întregi.

Nu știu cum se descurcă femeile cu rahatul ăsta... Cu durerile, nopțile nedormite, varicele și arsurile la stomac.

Chestia asta cu sarcina e un afurisit de coșmar.

Am un nivel de admirație complet nou față de femei.

Îi masez spatele mult timp. Ia stai așa! Mâinile mi se opresc în timp ce prin minte îmi trece o idee care mă îngrozește.

— Nu ești în travaliu, nu?

— Nu, răspunde ea, dându-și ochii peste cap. Am dureri de spate.

— Ce s-a întâmplat ultima dată când ai intrat în travaliu?

— N-am intrat în travaliu, am făcut cezariană.

— Vreau să zic…

— Ăsta nu e travaliu! mă repede. E o durere de spate provocată de faptul că sunt o balenă. Și, în plus, doctorul a spus că probabil voi depăși termenul, nu voi naște mai devreme.

— Da, da, ai dreptate, așa a zis, nu?

Continui să-i masez umerii.

Un șuvoi de apă cade pe gresie și ne stropește.

— Oh, futu-i! șoptește, holbându-se la podea.

— Ce?

— Tocmai mi s-a rupt apa.

Fac ochii mari.

— Ce vrei să zici?

— Ce dracu' aș putea să vreau să zic, tocmai mi s-a rupt apa!

Se ține de pântec, iar chipul i se crispează de durere.

— O, nu!

— O, nu… ce?

— Contracție! Se apleacă în față, apoi exclamă: O, căcat… Contracție puternică!

— Poftim? fac, sărind afară din duș. Contracție, deja? Chestia asta n-ar trebui să pornească încetișor?

Ea se ține de perete și scâncește.

Ochii mi se fac mari de groază.

— Ce dracu' se întâmplă acolo?

— Trebuie să mergem la spital… Se chircește de durere și adaugă: Acum!

— Aaaah!

Dau fuga în dormitor să mă îmbrac.

— Ce dracu', e prea devreme! Ai zis că nu ești în travaliu acum mai puțin de 60 de secunde!

Înșfac o pereche de pantaloni scurți și mă lupt să îi trag pe mine, dar mi se lipesc de picioare.

— Intrați, nenorociților!

— Probabil ar fi trebuit să te usuci, pufăie Grace, intrând calmă în cameră.

— Grace, nu o face pe deșteapta!

Îmi arunc pantalonii scurți în față și aproape cad.

— Nu e acum momentul să-ți dai drumul la gura aia bogată.

Îmi trag un tricou peste cap, dar are dreptate… sunt ud fleașcă. Mă reped în baie ca să iau un prosop.

— Trebuie să o suni pe Deb să vină să stea cu copiii! strigă ea.

— Da!

Fug înapoi în dormitor și încep să formez numărul lui Deb pe telefonul meu.

— Imi aduci un prosop sau ce faci?

— Mi-ai spus să o sun pe Deb, îi răspund printre dinți.

— Folosește-ți creierul, Gabriel! latră ea. Sunt udă.

— Zău dacă nu…

— Adu-mi naibii un prosop!

Se apleacă atunci când o străbate o nouă contracție.

Mă năpustesc în baie, iau un prosop și încep să o usuc. Îmi smulge prosopul din mâini.

— Încerci să-mi smulgi pielea de pe mine?

Nu încă.

— Bună! răspunde Deb. Ce s-a întâmplat?

— Gracie e în travaliu.

— Ura! chițăie ea încântată. Doamne, sunt atât de entuziasmată!

— Grăbește-te!

Închid telefonul, apoi mă întorc și o văd pe Gracie aplecată deasupra patului.

— O… oh… O… nu…, geme ea. Nu e bine.

— Ce, ce, ce nu e bine?

Ochii mi se fac mari în fața dezastrului în derulare.

— Se întâmplă rapid.

Chipul i se crispează.

— Trebuie să mă duci la spital. Acum!

— Bine!

Îi smulg prosopul și încep să o șterg.

— Au! Mă rănești.

— Grace, ai un copil pe cale să-ți iasă prin vagin, așa că un prosop care te zvântă e cea mai mică dintre problemele tale.

O sun iar pe Deb.

— Ce-i?

— Vino încoace! Acum! E o urgență!

Închid și dau fuga la dressingul ei. Haine. Avem nevoie de haine. Sap prin sertare, scot o rochie și mă întorc în cameră.

— Nu aia!

Mi-o smulge din mână și o aruncă în cealaltă parte a camerei.

— De ce nu aia?

— Pentru că nu mă încape nici măcar pe-un picior, tâmpitule!

Mă strâng de rădăcina nasului.

— Atunci, de ce este în dressingul tău?

— Adu-mi niște haine! mârâie ea cu o voce demnă de *Exorcistul*.

Să mă ia dracu'…

Fug înapoi la dressing și găsesc o cămașă de noapte. Asta cu siguranță o s-o încapă – are dimensiunile unui cort de circ.

— Asta?

— Da. Scuze că am țipat! adaugă, dând din cap și ținându-se de burtă. Te iubesc!

— Atunci, nu mai țipa la mine!

Se ține cu putere de burtă când începe o nouă contracție.

— Atunci, nu mai face porcării! țipă ea în timp ce durerea o săgetează din nou.

Îmi încleștez maxilarul ca să-mi țin gura.

— Să mergem!

— Am nevoie de încălțări.

Se uită în jur prin dormitor.

— Nu ai nevoie de încălțări.

— Ba am.

— Unde naiba o să te duci la plimbare, Grace?

O iau de mână și o trag afară din cameră. Reușim să coborâm scările până la jumătate și se declanșează o nouă contracție, iar chipul i se contorsionează.

— Să sun la ambulanță?

— E în regulă, spitalul e la 10 minute de aici. Ajungem mai repede cu mașina.

Sun din nou la Deb.

— Da!

— Unde ești? șoptesc furios.

— Calmează-te!

Ochii îmi ies din orbite.

— Dumnezeule, o să te omor cu mâinile mele…

Dar sunt întrerupt de Deb intrând pe ușă.

Îi aruncă o privire lui Grace și face ochii mari cât cepele.

— De când e în starea asta?

— De șapte afurisite de minute, e cea mai rapidă intensificare a unei situații din toate timpurile.

— Oh! se preface ea că zâmbește. Ar trebui să plecați. Acum!

— Aaaaah!

Chipul lui Grace se strâmbă de durere.

— Grace, mă sperii. Ce să fac?

— Să aduci mașina.

Sunt cuprins de o panică frenetică; eu și Deb o ajutăm să ajungă la mașină și o așezăm înăuntru, apoi Deb îi fixează centura de siguranță, iar eu alerg pe partea șoferului.

— Sună-l pe Mark!

— OK! O sărută pe Grace și adaugă: Noroc, iubito!

— Ahhhhhh! Maică… ohhhh, ce doare! geme Grace.

Pornesc în viteză, cu privirea zburându-mi întruna de la Grace la drum.

— Rezistă, iubito, rezistă!

— Ba tu să reziști! urlă ea. Crezi că pot să controlez chestia asta? Nu-mi spune tu ce să fac!

Strâng volanul până mi se albesc încheieturile degetelor.

— Știi, chiar trebuie să-ți ții nervii în frâu.

Ochii îi devin roșii de furie, iar eu îmi îndrept atenția înapoi la șosea.

Uf... e ca un criminal în serie pe steroizi!

— O, nu! urlă în timp ce țipă, lăsându-se pe spate în scaun. O, nu!

— Ce, ce, ce? urlu.

— A ieșit capul, a ieșit capul!

— Poftim? Fac ochii mari de groază și frânez brusc. Ce vrei să zici, cum a ieșit capul?

Ea își ridică rochia și-și bagă mâna între picioare.

— A ieșit, a ieșit capul!

Îmi trece toată viața prin fața ochilor și simt că leșin.

— Ahhhhhh..., țipă. Îmi vine să împing!

Ce mama dracului se întâmplă aici?

Fug pe partea pasagerului, deschid portiera și văd un cap de bebeluș între picioarele ei.

— Sfinte Dumnezeule!

Ce mama dracului?

Îmi las mâinile pe umerii lui Grace.

— E în regulă, te descurci!

Îi ridic piciorul, iar ea țipă și se lasă pe spate.

Copilul alunecă afară până la brâu.

— Asta e, asta e! exclam, sărutând-o pe frunte. Aproape gata.

La dracu', mi-am dorit ca acest copil să se nască în același spital în care s-au născut gemenii, sperând că astfel amintirile urâte ale lui Grace legate de nașterea lor se vor șterge.

Ea își da capul pe spate și țipă în timp ce eu întind mâinile în jos și prind copilul care alunecă afară complet.

E nemișcat, iar ochii mi se fac cât cepele de spaimă.

O, nu!

— Întoarce-l invers, gâfâie Grace, întoarce-l invers!

Întorc copilul pe burtă, iar Grace îl masează pe spate, copilul tușește și apoi, într-un final... plânge.

Văd ca prin ceață imaginea iubitei mele soții. Îi lipesc fruntea de a mea.

— Ai reușit, Gracie! zic, strângând-o cu putere în brațe. Te iubesc, te iubesc mult de tot!

Ea întoarce copilul.

— E fată.

O fetiță.

Chipul mi se schimonosește de lacrimi și sunt copleșit de emoții.

Copilul țipă în timp ce eu plâng și Grace o ține la pieptul ei, cu cordonul ombilical încă perfect intact.

Eu și Grace ne uităm amândoi la fetița perfectă. Ar trebui să conduc spre spital, dar nu vreau decât să stau aici, în acest moment, cât de mult pot.

Simt că inima e pe cale să îmi explodeze în piept.

— Îți vine să crezi ce tocmai s-a întâmplat? șoptește Grace.

— Normal că da, doar e vorba de noi! mormăi sec. Noi facem mereu rahaturile în cel mai greu mod posibil.

Copilul se liniștește, iar Grace îmi zâmbește.

— Ce nume îi vom da?

— Luna.

Recunoștința pentru viața pe care o am mă inundă ca un ocean. Exact când crezi că nu poți să iubești pe cineva mai mult decât îl iubești deja.

— Luna Grace.

— Ești sigur în legătură cu Luna?

— Categoric!

— De ce îți dorești atât de mult să se numească Luna? șoptește Grace.

Femeia asta frumoasă nu are habar de magia pe care a adus-o în viața mea. De cât de adânc este iubită.

— Pentru că mama ei face luna să strălucească.

SFÂRȘIT

Mulțumesc din suflet că ai citit!
Mi-a plăcut la nebunie să scriu cartea aceasta!
Iubire eternă,
Tee xo

CUVÂNT DE ÎNCHEIERE

Vă mulțumesc pentru lectură și
pentru susținerea voastră continuă!
Am cei mai minunați cititori din toată lumea!

Rămâneți la curent cu toate noutățile
și discuțiile online alăturându-vă grupului de Facebook
Swan Squad VIP
și discutați cărțile preferate
cu alți cititori.
@tlswanauthor

Accesați pagina mea web pentru actualizări și informații
despre lansări noi.
www.tlswanauthor.com

MULȚUMIRI

Nu cred că există cuvinte suficiente pentru a-mi exprima recunoștința pentru viața pe care o trăiesc.

Faptul că pot să scriu cărți și să trăiesc din asta e un vis devenit realitate. Dar nu orice cărți – pot să scriu exact ce-mi doresc, povești care îmi sunt dragi.

Echipei mele minunate – Kellie, Christine, Alina, Keeley și Abbey –, vă mulțumesc pentru tot ce faceți pentru mine!

Sunteți incredibil de talentate și extrem de prețuite!

Voi aveți grijă să rămân cu picioarele pe pământ.

Cititorilor mei beta, sunteți fabuloși! Voi mă ajutați să fiu mai bună și mai încrezătoare.

Mamei mele dragi, care citește tot ce scriu și mă sprijină necondiționat. Te iubesc, mamă, și îți mulțumesc! xo

Soțului meu și celor trei copii minunați – mulțumesc că mă suportați, chiar dacă muncesc prea mult!

Și vouă, cititorilor mei, cei mai buni din lume…

Vă mulțumesc pentru tot, voi mi-ați salvat viața!

Cu toată dragostea,
Tee xoxo